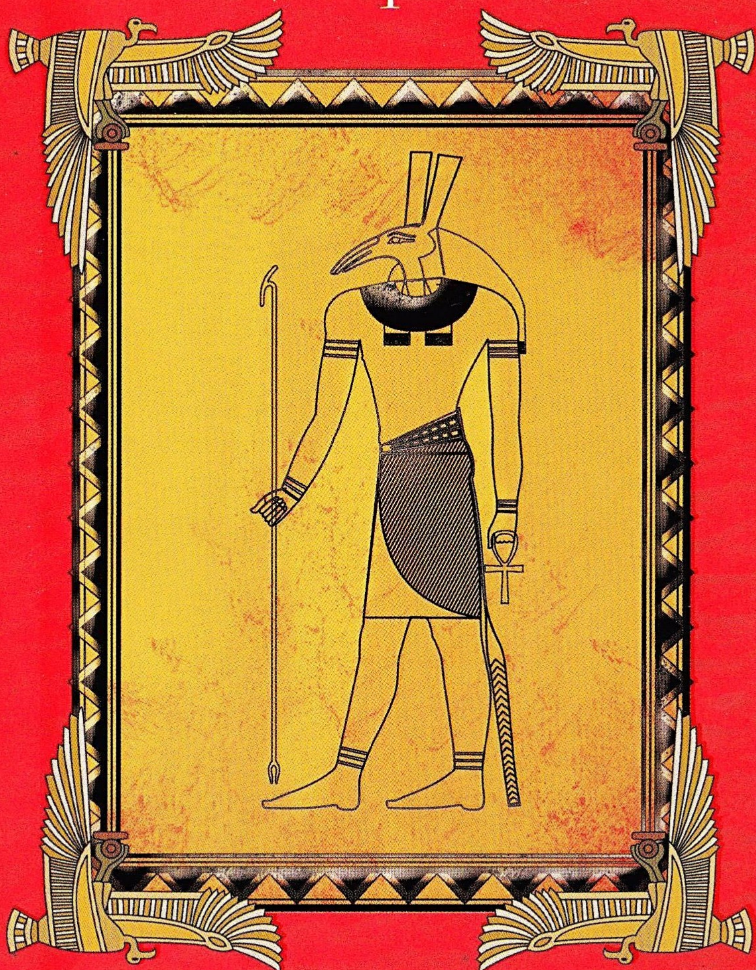
RICK RIORDAN

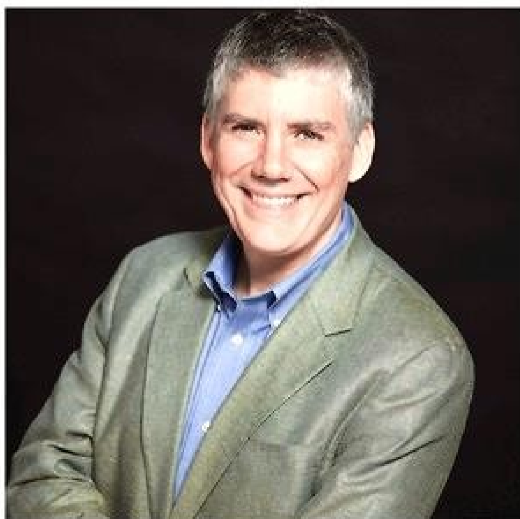
CRONICILE FAMILIEI KANE
1

PIRAMIDA ROȘIE

excalibur

CAPODOPERE FANTASY

Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964 în San Antonio, Texas. A predat timp de cincisprezece ani limba engleză şi ştiinţele sociale în diverse şcoli din Statele Unite, însă a decis „cu greu“ să renunţe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură poliţistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson şi Olimpienii* (din care primele două volume, *Hoţul fulgerului* şi *Marea Monştrilor,* au apărut deja la Editura ART). Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câţiva ani o adevărată „modă“ culturală, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci şi cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson, Cronicile familiei Kane* şi *Eroii Olimpului.* Până în prezent, Rick Riordan a ocupat deja locul întâi pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduţi autori, iar traduceri din cărţile sale au apărut în peste treizeci de ţări.

Rick Riordan

Piramida roşie

Traducere din limba engleză şi note
de Alex Moldovan

ARTHUR

Redactor: Cristian Sturza
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RIORDAN, RICK
Cronicile familiei Kane / Rick Riordan; trad, de Alex Moldovan.– Bucureşti: Editura Arthur, 2014-3 vol.
ISBN 978-606-8044-88-0
Vol. 1.: *Piramida roşie.* – 2014.– ISBN 978-606-8044-87-3
I. Moldovan, Alex (trad.)
821.111-31 = 135.1

Pentru toţi prietenii mei bibliotecari, campioni ai cărţilor, adevăraţi magicieni din Casa Vieţii. Fără voi, scriitorul acestui volum s-ar fi pierdut în Duat.

AVERTISMENT

Cele ce urmează reprezintă transcrierea unei înregistrări digitale. Pe alocuri, calitatea sunetului lasă de dorit, aşa că unele cuvinte şi fraze sunt doar bănuielile autorului. Unde a fost posibil, s-au adăugat ilustraţii ale simbolurilor importante menţionate în înregistrare. Zgomotele de fond, cum ar fi cele de lovituri, înjurături şi încăierări între cei doi vorbitori, n-au fost transcrise. Autorul nu pretinde că înregistrarea este autentică. Pare imposibil ca tinerii povestitori să spună adevărul, dar tu, cititorule, eşti cel care trebuie să hotărască asta.

Cuprins

1. O moarte la Ac

CARTER

Avem la dispoziţie doar câteva ore, aşa că ascultă-ne cu atenție.

Dacă auzi povestea asta, eşti deja în pericol. Sadie şi cu mine am putea fi singura ta şansă.

Du-te la şcoală. Găseşte dulapul acela din vestiar. N-o să-ţi spun care şcoală sau care dulap, pentru că, dacă eşti persoana potrivită, o să-l găseşti. Cifrul este 13/32/33. După ce ne vei fi ascultat, vei şti ce înseamnă aceste numere. Dar ţine minte că povestea pe care urmează să ţi-o spunem nu s-a încheiat încă. Felul în care se va încheia depinde de tine.

Lucrul cel mai important: când vei deschide pachetul şi vei vedea ce conţine, *nu* îl păstra mai mult de o săptămână. Sigur, va fi tentant. Doar îţi oferă o putere aproape nelimitată. Dar dacă-l păstrezi prea mult, te va distruge. Învață-i secretele repede şi dă-l mai departe. Ascunde-l pentru următoarea persoană, aşa cum Sadie şi cu mine am făcut pentru tine. Apoi pregăteşte-te ca viața ta să devină foarte interesantă.

În regulă, Sadie îmi spune să nu mai trag de timp şi să încep povestea. Bun. Cred că totul a început la Londra, în noaptea în care tata a aruncat în aer British Museum.

Numele meu este Carter Kane. Am paisprezece ani şi casa mea este o valiză.

Crezi că glumesc? De când am împlinit opt ani, tata şi cu mine am străbătut lumea în lung şi-n lat. M-am născut la Los Angeles, dar tata e arheolog, aşa că munca lui îl poartă peste tot. Cel mai mult am călătorit în Egipt, căci asta e specialitatea lui. Intră într-o librărie şi ia o carte despre

Egipt: sunt cele mai mari şanse să fi fost scrisă de Dr. Julius Kane. Vrei să ştii cum scoteau egiptenii creierul mumiilor, cum au construit piramidele sau cum au aruncat un blestem asupra mormântului lui Tutankhamon? Întreabă-l pe tata. Desigur, sunt şi alte motive pentru care tata a călătorit atâta, dar pe atunci nu-i ştiam secretul.

N-am mers la şcoală. Tata m-a instruit acasă, dacă se poate spune asta atunci când n-ai o casă. M-a învăţat cam tot ce-a crezut că-i important, aşa c-am aflat multe despre Egipt, statistici din baschet şi muzicienii lui preferaţi. Am şi citit mult – cam tot ce mi-a picat în mână, de la cărţile de istorie ale tatălui meu la romane *fantasy* –, pentru c-am petrecut mult timp aşteptând prin hoteluri, aeroporturi şi situri arheologice din ţări străine unde nu cunoşteam pe nimeni. Tata îmi spunea mereu să mai las cartea deoparte şi să ies la joacă. Ai încercat vreodată să joci baschet în oraşul Assuan, din Egipt? Nu-i uşor.

Oricum, tata m-a învăţat de mic să-mi păstrez toate lucrurile într-o singură valiză, care să încapă în compartimentul pentru bagaje din avion. Tata îşi făcea bagajele la fel, doar că i se permitea să ia o geantă suplimentară pentru uneltele sale arheologice. Regula numărul unu: n-aveam voie să mă uit în geanta sa de lucru. E o regulă pe care n-am încălcat-o niciodată, până în ziua exploziei.

S-a întâmplat în Ajunul Crăciunului. Eram la Londra pentru a o vizita pe sora mea, Sadie.

Lucrurile stau în felul următor: tata are voie să petreacă doar două zile pe an cu ea – una iarna, una vara –, pentru că bunicii noştri nu-l suportă. După moartea mamei, părinţii ei (adică bunicii noştri) s-au judecat serios cu tata. După şase avocaţi, două bătăi cu pumnii şi un atac aproape fatal cu o spatulă (mai bine nu întrebaţi), şi-au câştigat dreptul de-a o păstra pe Sadie în Anglia. Ea avea doar şase ani, cu doi mai puţin decât mine, şi ei nu ne puteau ţine pe amândoi – sau cel puţin asta a fost scuza lor. Aşadar, Sadie a fost crescută ca o şcolăriţă englezoaică, iar eu am călătorit cu tata. O vedeam pe Sadie doar de două ori pe

an, ceea ce-mi convenea.

[Ţine-ţi gura, Sadie. O să ajung şi acolo.]

Deci, după cum spuneam, tata şi cu mine tocmai ajunseserăm pe aeroportul Heathrow după o serie de întârzieri. Burniţa şi era o după-amiază rece. Tot drumul cu taxiul prin oraş, tata a părut cam neliniştit.

Să se ştie, tata e un uriaş. E greu de crezut că l-ar putea nelinişti ceva. E oacheş, ca mine, are ochi căprui pătrunzători, e chel şi poartă cioc, aşa că arată ca un om de ştiinţă solid şi malefic. În după-amiaza aceea purta haina de iarnă din caşmir şi cel mai bun costum maroniu, cel pe care-l folosea când vorbea în public. De obicei, emana atâta încredere în sine, că domina orice încăpere în care intra, dar uneori – de pildă, în după-amiaza aceea – vedeam o altă latură a lui, pe care n-o prea înţelegeam. Se tot uita în spate, de parc-am fi fost urmăriţi.

— Tată? l-am întrebat în timp ce ieşeam de pe autostrada A-40. E vreo problemă?

— Nici urmă de ei, a murmurat.

Apoi a realizat probabil că vorbise cu voce tare, pentru că mi-a aruncat o privire oarecum surprinsă.

— Nu-i nicio problemă, Carter. Totul e în regulă.

Asta m-a deranjat, pentru că tata nu se pricepe deloc să mintă. Ştiam întotdeauna când îmi ascunde ceva, dar ştiam şi că nu-i chip să scoţi adevărul de la el. Încerca, probabil, să mă protejeze, deşi nu ştiam de ce anume. Câteodată mă întrebam dacă are vreun secret sumbru din trecut, poate vreun vechi duşman care-l urmăreşte; dar ideea asta părea ridicolă. Tata era un simplu arheolog.

Şi mă mai tulbura ceva: tata ţinea strâns de geanta lui de lucru. De obicei, când face asta, înseamnă că suntem în pericol. Ca atunci când nişte bărbaţi înarmaţi ne-au atacat în hotelul din Cairo. Am auzit împuşcături din hol şi am coborât în fugă să văd ce face tata. Când am ajuns, tocmai îşi închidea calm geanta în timp ce trei bărbaţi înarmaţi spânzurau inconştienţi de candelabru, prinşi de picioare, cu cearşafurile date peste cap şi lenjeria la vedere. Tata a susţinut că n-a văzut nimic şi, în cele din urmă, poliţia a

dat vina pe o defecţiune stranie a candelabrului.

Altădată, am fost prinşi în mijlocul unei revolte la Paris. Tata a găsit cea mai apropiată maşină parcată, m-a împins pe bancheta din spate şi mi-a spus să stau jos. M-am lipit de podea şi am ţinut ochii strâns închişi. Îl auzeam pe tata scotocind în geantă pe scaunul şoferului, mormăind ceva pentru sine, în timp ce afară mulţimea urla şi distrugea. După câteva minute, mi-a spus că mă pot ridica. Toate celelalte maşini de pe stradă fuseseră răsturnate şi incendiate. Maşina noastră era proaspăt spălată şi lustruită, şi mai multe bancnote de douăzeci de euro fuseseră introduse sub ştergătoarele de parbriz.

În orice caz, ajunsesem să respect geanta. Era talismanul nostru norocos. Dar când tata o ţinea strâns, însemna că urma să avem nevoie de noroc.

Am traversat centrul oraşului şi ne-am îndreptat către est, spre apartamentul bunicilor. Am trecut pe lângă porţile de aur ale Palatului Buckingham şi pe lângă coloana mare de piatră din Trafalgar Square. Londra e un loc destul de drăguţ, dar după ce ai călătorit atâta timp, toate oraşele încep să semene. Copiii pe care-i mai întâlnesc îmi spun: „Hei, ce norocos eşti că poţi călători atâta“. Chestia e că nu ne petrecem timpul vizitând obiective turistice şi nici nu suntem plini de bani ca să călătorim în condiţii de lux. Am stat în nişte locuri destul de mizerabile şi nu rămânem nicăieri mai mult de câteva zile. De cele mai multe ori parcă suntem fugari, nu turişti.

E greu de crezut că munca tatălui meu poate fi periculoasă. El ţine prelegeri pe teme cum ar fi „Te poate ucide cu adevărat magia egipteană?“ şi „Pedepse preferate în lumea subpământeană a egiptenilor“ şi alte chestii care nu-i interesează pe cei mai mulţi oameni. Dar, după cum vă spuneam, el mai are o latură. E întotdeauna foarte precaut şi verifică fiecare cameră de hotel înainte de a mă lăsa să intru. Se repede în câte un muzeu ca să vadă nişte artefacte, ia notiţe şi pleacă în grabă de parcă s-ar teme să nu fie surprins de camerele de supraveghere.

Odată, când eram mai mic, am traversat aeroportul

Charles de Gaulle pentru a prinde un zbor de ultim moment, şi tata nu s-a relaxat până când avionul nu s-a ridicat de la sol. L-am întrebat de ce fuge, iar el m-a privit de parcă tocmai aş fi dezamorsat o grenadă. Timp de o secundă, m-am temut că mi-ar putea spune adevărul. Apoi a zis:

— Carter, nu-i nimic.

De parcă „nimic“ era cel mai îngrozitor lucru din lume.

După aceea, am decis că poate-i mai bine să nu întreb.

Bunicii mei, familia Faust, locuiesc intr-un cartier rezidenţial în apropiere de Canary Wharf, chiar pe malul Tamisei. Taxiul a oprit lângă trotuar şi tata i-a cerut şoferului să aştepte.

Tocmai coborâsem, când tata a îngheţat. S-a întors şi a aruncat o privire în spate.

— Ce e? l-am întrebat.

Apoi am văzut un bărbat în trenci. Era vizavi, rezemat de un copac mare şi uscat. Era cât un butoi şi avea un ten de culoarea cafelei prăjite. Paltonul şi costumul cu dungi negre păreau scumpe. Avea părul lung şi împletit şi purta o pălărie neagră trasă peste nişte ochelari de soare rotunzi. Semăna cu un muzician de jazz, în genul celor la concertele cărora tata obişnuia să mă care. Chiar dacă nu-i vedeam ochii, aveam impresia că ne priveşte. Putea fi un vechi prieten sau coleg de-al tatei. Oriunde mergeam, tata dădea mereu peste cunoscuţi. Dar mi s-a părut neobişnuit că tipul ne aşteaptă aici, în faţa apartamentului bunicilor. Şi nu părea prietenos.

— Carter, mi s-a adresat tata, ia-o înainte.

— Dar…

— Ia-o pe soră-ta. Ne vedem la taxi.

A traversat strada spre omul în trenci, aşa c-am avut de ales: fie îl urmăresc şi văd care-i treaba, fie fac ce mi s-a spus.

Am ales varianta mai puţin periculoasă. M-am dus după soră-mea.

Înainte de a apuca să bat la uşă, Sadie a deschis.

— Aţi întârziat, ca de obicei, mi-a spus.

Îşi ţinea în braţe pisica, pe Brioşă, care fusese „cadoul de despărţire“ oferit de tata în urmă cu şase ani. Brioşă nu părea să înainteze în vârstă sau să crească. Avea o blană pufoasă, galben cu negru, ca un leopard în miniatură, ochi galbeni vioi şi urechi ascuţite, prea mari în comparaţie cu capul. De zgardă îi atârna un pandantiv egiptean de argint. Nu semăna deloc cu o brioşă, dar Sadie era micuţă când o botezase, aşa că trebuie să fim îngăduitori.

Nici Sadie nu se schimbase prea mult de vara trecută.

[În timp ce vorbesc, ea stă lângă mine, încruntată, aşa că trebuie să am mare grijă cum o descriu.]

N-aţi ghici niciodată că-i soră-mea. În primul rând, locuieşte în Anglia de atâta timp, că a căpătat accent britanic. În al doilea rând, seamănă cu mama noastră, care era albă, aşa că Sadie are o piele mult mai deschisă la culoare decât a mea. Are părul şaten, nici blond, dar nici castaniu, şi obişnuieşte să-şi vopsească şuviţe în culori îndrăzneţe. În ziua aceea avea şuviţe roşii pe partea stângă. Are ochii albaştri. Vorbesc serios. Ochi *albaştri,* exact ca ai mamei. Are doar doisprezece ani, dar e cât mine de înaltă, ceea ce-i foarte enervant. Mesteca gumă, ca de obicei, şi pentru ziua pe care urma s-o petrecem împreună îmbrăcase nişte blugi uzaţi, o geacă de piele şi bocanci militari, de parcă mergea la un concert şi spera să calce peste oameni. Avea căşti care-i atârnau de gât, în caz c-am fi plictisit-o.

[În regulă, nu m-a lovit, deci cred că m-am descurcat cu descrierea ei.]

— A întârziat avionul, i-am spus.

A spart un balon de gumă de mestecat, a frecat-o pe Brioşă pe cap şi a aruncat pisica înăuntru.

— Mamaie, am plecat!

De undeva din casă, bunica Faust a spus ceva ce n-am înţeles prea bine, probabil „Nu-i lăsa să intre!“

Sadie a închis uşa şi m-a privit ca pe un şobolan mort tocmai prins de mâţa ei.

— Deci, ne vedem din nou.
— Mda.
— Atunci, haide.
A oftat.
— Să terminăm odată.
Asta era soră-mea. Nu tu „Salut, ce-ai mai făcut în ultimele şase luni? Mă bucur să te văd!“ sau ceva de genul ăsta. Dar asta nu mă deranja. Când te vezi cu cineva doar de două ori pe an, e ca şi cum aţi fi veri îndepărtaţi, nu fraţi. N-aveam absolut nimic în comun, cu excepţia părinţilor noştri.
Am coborât alene scările. Mă gândeam că miroase ca o combinaţie de casă bătrânească şi gumă de mestecat, când s-a oprit atât de brusc, că m-am ciocnit de ea.
— Ăsta cine mai e? m-a întrebat.
Aproape că uitasem de tipul în trenci. El şi cu tata stăteau peste drum, lângă copacul uriaş, şi păreau să se fi luat la harţă. Tata era cu spatele şi nu-i vedeam faţa, dar gesticula ca atunci când e agitat. Tipul celălalt s-a încruntat şi a clătinat din cap.
— Nu ştiu, am zis. Era acolo când am ajuns.
— Îmi pare cunoscut.
Sadie s-a încruntat de parcă încerca să-şi amintească de unde.
— Vino.
— Tata a zis să aşteptăm în taxi, i-am spus, chiar dacă ştiam că n-are niciun sens.
Sadie se pornise deja.
În loc să traverseze imediat, ea a alergat pe trotuar cam o jumătate de stradă, ascunzându-se pe după maşini, apoi a trecut de partea cealaltă şi s-a ghemuit lângă un zid scund de piatră. A început să se strecoare spre tata. N-am prea avut de ales decât să-i urmez exemplul, chiar dacă asta mă făcea să mă simt uşor penibil.
— Şase ani în Anglia, am murmurat, şi se crede James Bond.
Sadie m-a pocnit fără să privească înapoi şi a continuat să se furişeze.

După câţiva paşi, am ajuns chiar în spatele copacului uriaş şi uscat. L-am auzit pe tata de pe cealaltă parte cum spune:

— ... trebuie, Amos. Știi că trebuie.

— Nu, i-a răspuns tipul celălalt, care trebuie să fi fost Amos.

Avea o voce gravă şi egală – foarte convingătoare. Avea accent american.

— Dacă nu te opresc *eu,* Julius, te vor opri *ei.* Per Ankh[1] e pe urmele tale.

Sadie s-a întors spre mine şi a murmurat:

— Per *şi mai cum*?

Am clătinat din cap, la fel de intrigat.

— Hai să plecăm de aici, am şoptit, gândindu-mă că puteam fi reperaţi în orice moment şi puteam avea probleme serioase.

Sadie, desigur, m-a ignorat.

— Ei nu-mi cunosc planul, a spus tata. Până când o să-şi dea seama...

— Şi copiii? a întrebat Amos.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Ce-o să faci cu ei?

— Am aranjat să fie protejaţi, a spus tata. În plus, dacă nu fac asta, suntem cu toţii în pericol. Acum, dă-te la o parte.

— Nu pot, Julius.

— Atunci, vrei să ne duelăm?

Vocea tatei a devenit extrem de serioasă.

— Nu m-ai înfrânt niciodată, Amos.

Nu-l mai văzusem pe tata devenind violent de la Marele Incident cu Spatula, şi nu eram nerăbdător să mai trec prin *aşa ceva,* dar cei doi bărbaţi păreau c-o să se încaiere.

Înainte de a apuca să reacţionez, Sadie a ţâşnit şi-a strigat:

— Tată!

---

[1] *Ankh* este hieroglifa care simbolizează viaţa pentru vechii egipteni. A rezistat până în zilele noastre sub forma crucii creştine. Este unul dintre cele mai răspândite simboluri în arta egipteană.

A părut surprins când ea s-a năpustit şi l-a îmbrăţişat, dar nici pe departe la fel de surprins ca tipul celălalt, Amos. Acesta s-a retras atât de repede, că s-a împiedicat de propriul trenci.

Îşi scosese ochelarii. N-am putut să nu-i dau dreptate lui Sadie. Părea într-adevăr cunoscut – ca o cunoştinţă foarte veche.

— Eu… trebuie să plec, a spus.

Şi-a îndreptat pălăria şi a plecat păşind greoi.

Tata a privit cum se îndepărta. Unul din braţele lui o proteja pe Sadie iar celălalt era în geanta de lucru aruncată peste umăr. În cele din urmă, când Amos a dispărut după colţ, tata s-a relaxat. Şi-a scos mâna din geantă şi i-a zâmbit lui Sadie.

— Bună, scumpete.

Sadie s-a îndepărtat de el şi şi-a încrucişat braţele.

— O, acum sunt *scumpete*, nu? Ai întârziat. Ziua de vizită e aproape gata! Şi ce-a fost asta? Cine e Amos şi ce-i aia Per Ankh?

Tata a înţepenit. M-a privit parcă întrebându-se cât de mult am auzit.

— Nu-i nimic, a spus, încercând să pară optimist. Am plănuit o seară minunată. Cine vrea un tur privat la British Museum?

Sadie s-a prăbuşit pe bancheta din spate a taxiului între tata şi mine.

— Nu pot să cred, a mormăit. Avem o singură seară împreună şi tu vrei să lucrezi.

Tata a încercat să schiţeze un zâmbet.

— Scumpete, o să fie distractiv. Curatorul colecţiei egiptene m-a invitat personal…

— Mda, mare scofală.

Sadie și-a suflat o șuviță roşie de pe față.

— E Ajunul Crăciunului şi mergem să vedem nu ştiu ce relicve mucegăite din Egipt. Te gândeşti vreodată şi la *altceva?*

Tata nu s-a supărat. Nu se supără niciodată pe Sadie. S-

a mulţumit să arunce o privire pe geam, la cerul care se întuneca şi la ploaie.

— Da, a răspuns calm. Mă gândesc.

Ori de câte ori tata devenea tăcut şi se uita în gol, ştiam că se gândeşte la mama noastră. În ultimele luni, asta se întâmpla destul de des. Intram în camera de hotel şi-l găseam cu mobilul în mâini şi cu imaginea mamei zâmbindu-i de pe ecran – cu părul ascuns sub un batic, cu ochii ei albaştri strălucind puternic în contrast cu deșertul din fundal.

Sau când eram la vreun sit arheologic. Îl vedeam pe tata privind în zare şi ştiam că-şi aminteşte cum a cunoscut-o – doi tineri oameni de ştiinţă în Valea Regilor, care săpau în căutarea unui mormânt pierdut. Tata era egiptolog. Mama era antropolog şi căuta ADN din vechime. Îmi spusese povestea de o mie de ori.

Taxiul nostru şerpuia de-a lungul malurilor Tamisei. După ce-am trecut de Podul Waterloo, tata s-a crispat.

— Şofer! a spus. Opreşte o clipă.

Taximetristul a oprit pe Cheiul Victoria.

— Ce se întâmplă, tată? am întrebat.

A ieşit din taxi de parcă nu m-ar fi auzit. Când Sadie şi cu mine am ajuns lângă el pe trotuar, se uita în sus la Acul Cleopatrei.

În caz că nu l-aţi văzut niciodată: Acul e un obelisc, nu un ac, şi n-are nicio legătură cu Cleopatra. Cred că englezilor li s-a părut că numele sună grozav când l-au adus la Londra. Are cam douăzeci şi unu de metri, ceea ce trebuie să fi fost cu adevărat impresionant în Egiptul antic, dar pe malul Tamisei, cu atâtea clădiri înalte în jur, pare mic şi trist. Poţi trece cu maşina pe lângă el şi să nu-ţi dai seama că tocmai ai trecut pe lângă ceva cu o mie de ani mai vechi decât Londra.

— Dumnezeule!

Sadie se învârtea enervată în cerc.

— Trebuie să ne oprim chiar la *fiecare* monument?

Tata se uita la vârful obeliscului.

— A trebuit să-l revăd, a murmurat. Aici s-a întâmplat…

O pală de vânt îngheţat a suflat dinspre râu. Am vrut să mă întorc în taxi, dar tata chiar începea să mă îngrijoreze. Nu-l mai văzusem atât de tulburat.

— Ce este, tată? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat aici?

— E ultimul loc unde am văzut-o.

Sadie s-a oprit. S-a încruntat nesigură la mine, apoi la tata.

— Stai! Pe mama, vrei să spui?

Tata i-a dat lui Sadie părul după ureche, iar ea a fost atât de surprinsă, că nici măcar nu l-a îndepărtat.

Simţeam că ploaia mă îngheţase bocnă. Moartea mamei fusese întotdeauna un subiect interzis. Ştiam că murise într-un accident la Londra. Ştiam că bunicii îl învinuiau pe tata. Dar nimeni nu ne dăduse detalii. Renunţasem să-l mai întreb pe tata, în parte pentru că se întrista atât de tare, în parte pentru că refuza categoric să-mi spună ceva. „Când veţi mai creşte“, asta-i tot ce ne spunea, cel mai frustrant răspuns din lume.

— Vrei să spui că aici a murit, am zis. La Acul Cleopatrei? Ce s-a întâmplat?

A pus capul în pământ.

— Tată! a protestat Sadie. Trec pe aici *zilnic* şi vrei să spui că… în tot acest timp… că nici măcar n-am *ştiut*?

— Mai ai pisica? a întrebat tata, o întrebare ce părea cât se poate de prostească.

— Bineînţeles că mai am pisica! a venit răspunsul. Ce legătură are?

— Şi amuleta?

Sadie şi-a dus mâna la gât. Când eram mici, chiar înainte ca Sadie să fie trimisă la locuinţa bunicilor, tata ne dăduse amândurora amulete egiptene. A mea era Ochiul lui Horus, un simbol al protecţiei popular în Egiptul antic.

Ba mai mult, tata spune că simbolul modern al farmaciştilor, R, este o versiune simplificată a Ochiului lui

Horus, căci menirea medicinii este să protejeze.

În orice caz, purtam mereu amuleta pe sub tricou, dar credeam că Sadie şi-a pierdut-o sau a aruncat-o pe-a ei.

Spre surprinderea mea, ea a dat din cap.

— Normal c-o mai am, tată, dar nu schimba subiectul. Bunica îi tot dă înainte că mama a murit din cauza ta. E o minciună, nu-i aşa?

Am aşteptat. Pentru prima dată, Sadie şi cu mine doream exact acelaşi lucru – adevărul.

— În noaptea în care mama voastră a murit, a început tata, aici, la Ac…

Un fulger a iluminat brusc cheiul. M-am întors, orbit pe jumătate, şi doar pentru o clipă am zărit două siluete: un bărbat înalt şi palid, cu o barbă bifurcată şi purtând veşminte crem, şi o fată cu ten arămiu în haine de culoare albastru-închis şi cu batic – genul de haine pe care le văzusem de sute de ori în Egipt. Stăteau pur şi simplu unul lângă altul, la nici şase metri, şi ne priveau. Apoi lumina a pălit. Siluetele s-au topit într-o imagine neclară. Când ochii mi s-au obişnuit din nou cu întunericul, dispăruseră.

— Ăăă…, a zis Sadie nervoasă. Aţi văzut?

— Intraţi în taxi, a zis tata, şi ne-a împins spre bordură. Nu mai avem timp.

Din acel moment, tata a devenit tăcut.

— Nu-i locul potrivit pentru discuţii, a zis, privind în spate.

Îi promisese taximetristul zece lire sterline în plus dacă ne ducea la muzeu în mai puţin de cinci minute, iar taximetristul făcea tot ce-i stătea în putinţă.

— Tată, am început eu, oamenii de pe mal…

— Şi tipul celălalt, Amos, a intervenit Sadie. Sunt de la poliţia egipteană sau aşa ceva?

— Auziţi? a spus tata. O să am nevoie de ajutorul vostru în seara asta. Ştiu că-i greu, dar trebuie să aveţi răbdare. Promit să vă explic totul după ce ajungem la muzeu. O să pun lucrurile din nou la punct.

— Ce vrei să spui? a insistat Sadie. Ce fel de *lucruri*?

Expresia tatei era mai mult decât tristă. Era una

aproape vinovată. Cu un fior, mi-am amintit ce spusese Sadie despre bunicii care-l învinuiau pe tata pentru moartea mamei. *Nu* putea fi vorba despre asta, nu-i aşa?

Taximetristul a intrat pe strada Great Russell şi a oprit cu un scrâşnet de frâne în faţa porţilor principale ale muzeului.

— Luaţi-vă după mine, ne-a spus tata. Când ne vom întâlni cu domnul curator, comportaţi-vă firesc.

Mă gândeam că Sadie nu se comporta normal niciodată, dar m-am hotărât să-mi ţin gura.

Am coborât din taxi. Ne-am luat bagajele în timp ce tata îi dădea şoferului un teanc de bancnote. Apoi a făcut ceva ciudat. A aruncat un pumn de obiecte mici pe bancheta din spate – arătau ca nişte pietre, dar era prea întuneric ca să-mi dau seama.

— Condu în continuare, i-a spus taximetristului. Du-ne în Chelsea.

Asta n-avea niciun sens, căci coborâserăm deja din taxi, dar şoferul a apăsat pe acceleraţie. M-am uitat la tata, apoi iar la taxi şi, înainte să dea colţul şi să dispară în întuneric, am zărit o imagine surprinzătoare, cu trei pasageri pe bancheta din spate: un bărbat şi doi copii.

Am clipit. Era imposibil ca taxiul să fi preluat o altă comandă atât de repede.

— Tată…

— Taxiurile londoneze nu rămân neocupate pentru foarte mult timp, mi-a spus el sec. Haideţi, copii.

A pătruns pe poarta din fier forjat. Pentru o secundă, Sadie şi cu mine am ezitat.

— Carter, *ce* se întâmplă?

Am clătinat din cap.

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu.

— Ei bine, n-ai decât să rămâi aici în frig, dacă vrei, dar *eu* nu plec fără să primesc o explicaţie.

S-a întors şi a pornit după tata.

Privind retrospectiv, ar fi trebuit să fug. Ar fi trebuit s-o târăsc pe Sadie de acolo şi să ajung cât mai departe cu putinţă. În schimb, am urmat-o pe poartă.

2. O explozie de Crăciun

CARTER

Nu eram pentru prima dată la British Museum. De fapt, fusesem în mai multe muzee decât îmi place să recunosc – asta mă face să par un adevărat tocilar.

[Cea care se aude în fundal e Sadie, strigând că *sunt* un adevărat tocilar. Mulţumesc, surioară.]

Oricum, muzeul era închis şi învăluit în beznă, dar curatorul şi doi agenţi de pază ne aşteptau pe treptele de la intrare.

— Dr. Kane!

Curatorul era un tip mic şi slinos, îmbrăcat într-un costum ieftin. Văzusem mumii cu mai mult păr şi cu dinţii mai buni. I-a strâns mâna tatălui meu de parcă ar fi întâlnit o vedetă rock.

— Ultima dumneavoastră lucrare despre Imhotep e genială! Nu ştiu cum aţi tradus vrăjile acelea!

— Im-ho-cum? a murmurat Sadie spre mine.

— Imhotep, am spus. Mare preot, arhitect. Unii spun c-a fost şi magician. A proiectat prima piramida în trepte. Ştii tu…

— Nu ştiu, a zis Sadie. Şi nu-mi pasă. Mersi, oricum.

Tata i-a mulţumit curatorului că ne primeşte într-o zi liberă. Apoi mi-a pus o mână pe umăr.

— Dr. Martin, faceţi cunoştinţă cu Carter şi Sadie.

— A! Fiul dumneavoastră, desigur, şi…

Curatorul a privit-o ezitant pe Sadie.

— Şi domnişoara?

— E fiica mea, a venit răspunsul.

Dr. Martin s-a blocat un moment. Nu contează cât de deschişi sau politicoşi se cred oamenii, există întotdeauna un moment de confuzie care li se citeşte pe faţă când îşi

dau seama că Sadie face parte din familia noastră. Nu-mi place, dar cu timpul m-am obişnuit.

Curatorul şi-a recăpătat zâmbetul.

— Da, da, desigur. Pe aici, Dr. Kane. Suntem foarte onoraţi!

Paznicii au închis uşile în spatele nostru. Ne-au luat bagajele, apoi unul din ei a întins mâna după geanta de lucru a tatei.

— A, nu, a spus tata zâmbind crispat. Pe asta o s-o păstrez.

Paznicii au rămas în foaier, iar noi l-am urmat pe curator în Curtea cea Mare. Pe întuneric, părea ameninţătoare. Lumina slabă ce trecea prin cupolele de sticlă ale tavanului arunca umbre încrucişate pe pereţi, ca o uriaşă pânză de păianjen. Paşii noştri răsunau pe pardoseala albă de marmură.

— Aşadar, piatra, a rostit tata.

— Da! a spus curatorul. Deşi nu ştiu ce informaţii aţi mai putea scoate din ea. A fost studiată până la epuizare – e cel mai faimos artefact al nostru, desigur.

— Desigur, a zis tata. Dar veţi fi surprins.

— Acum ce mai pune la cale? mi-a şoptit Sadie.

N-am răspuns. Aveam o vagă bănuială despre ce piatră e vorba, dar nu-mi dădeam seama de ce ne-ar fi târât tata s-o vedem în Ajunul Crăciunului.

Mă întrebam ce voise să ne spună la Acul Cleopatrei – ceva despre mama noastră şi noaptea în care a murit. Şi de ce se uita în toate părţile de parcă s-ar fi aşteptat ca oamenii aceia ciudaţi pe care-i văzuserăm la Ac să apară din nou? Eram într-un muzeu, înconjurat de paznici şi de sisteme de securitate de ultimă oră. Nimeni nu ne putea deranja aici – sau asta speram.

Am apucat-o spre stânga şi am pătruns în aripa egipteană. Pereţii erau căptuşiţi cu statui masive de faraoni şi de zei, dar tata le-a ocolit pe toate şi s-a îndreptat spre principala atracţie, din mijlocul încăperii.

— Splendid, a murmurat tata. Şi nu e o copie?

— Nu, nu, ne-a asigurat curatorul. Nu expunem

întotdeauna piatra adevărată, dar pentru dumneavoastră – e cea autentică.

Aveam în faţă o lespede de piatră gri-închis, de aproape un metru înălţime şi o jumătate de metru lăţime. Era aşezată pe un piedestal, închisă într-o cutie de sticlă. Pe suprafaţa plană a pietrei erau gravate trei inscripţii. În partea de sus erau pictograme egiptene antice: hieroglife, în partea de mijloc… a trebuit să-mi scotocesc creierii ca să-mi amintesc cum o numise tata – *demotică,* o scriere din perioada în care grecii controlau Egiptul şi o mulţime de cuvinte greceşti se amestecaseră cu egipteana. Ultimele rânduri erau în greacă.

— Piatra de la Rosetta, am spus.

— Ăsta nu-i un program de calculator? a întrebat Sadie.

Aş fi vrut să-i spun cât de ignorantă era, dar curatorul m-a întrerupt cu un râs nervos.

— Domnişoară, Piatra de la Rosetta a fost cheia descifrării hieroglifelor! A fost descoperită de armata lui Napoleon în 1799 şi…

— A, da, a spus Sadie. Acum îmi amintesc.

Ştiam că vrea doar să-i închidă gura, dar tata nu s-a lăsat.

— Sadie, a zis el, până la descoperirea acestei pietre, muritorii de rând, ăăă… vreau să spun nimeni n-a înţeles hieroglifele timp de secole. Limba scrisă din Egipt fusese complet uitată. Apoi, un englez pe nume Thomas Young a dovedit că cele trei limbi aflate pe Piatra de la Rosetta transmiteau toate acelaşi mesaj. Un francez pe nume Champollion s-a pus pe treabă şi a spart codul hieroglifelor.

Sadie îşi mesteca guma, deloc impresionată.

— Şi ce zice?

Tata a ridicat din umeri.

— Nimic important. Este, practic, o scrisoare de mulţumire a unor preoţi adresată regelui Ptolemeu al V-lea. Când a fost inscripţionată, piatra nu reprezenta mare lucru. Dar cu trecerea secolelor… cu trecerea secolelor a devenit un simbol puternic. Poate cea mai importantă

legătură între Egiptul antic şi lumea modernă. Am fost îndeajuns de stupid încât să nu-mi dau seama de potenţialul ei mai devreme.

Nu înţelegeam nimic, şi se pare că nici curatorul.

— Dr. Kane? a întrebat el. Vă simţiţi bine?

Tata a inspirat adânc.

— Îmi cer scuze, Dr. Martin. Pur şi simplu… am gândit cu voce tare. Se poate să scoateţi geamul? Şi să-mi aduceţi documentele de arhivă pe care vi le-am cerut?

Dr. Martin a dat din cap. A tastat un cod pe o mică telecomandă, iar partea din faţă a cutiei de sticlă s-a deschis.

— Durează câteva minute să vă aduc documentele, a spus Dr. Martin. Oricui altcuiva aş fi ezitat să-i permit accesul la piatră fără pază, aşa cum aţi solicitat. Am încredere că veţi fi cu băgare de seamă.

Ne-a privit pe noi, pe copii, de parcă am fi fost nişte scandalagii.

— O să fim cu băgare de seamă, l-a asigurat tata.

De îndată ce paşii doctorului Martin nu s-au mai auzit, tata s-a întors spre noi cu o privire agitată.

— Copii, e foarte important. Nu cumva să vă apropiaţi de încăperea asta.

Şi-a dat jos de pe umăr geanta de lucru şi a desfăcut fermoarul suficient cât să scoată un lanţ de bicicletă şi un lacăt.

— Mergeţi după doctorul Martin. Veţi găsi biroul său la capătul Curţii celei Mari, pe stânga. Există o singură intrare. Odată ce a intrat, înfăşuraţi lanţul în jurul mânerelor şi strângeţi-l bine. Trebuie să-l întârziem.

— Vrei să-l încuiem înăuntru? a întrebat Sadie, dintr-odată interesată. Super!

— Tată, am spus, ce se întâmplă?

— N-avem timp de explicaţii, a venit răspunsul. Asta-i singura noastră şansă. Se apropie.

— Cine se apropie? a întrebat Sadie.

A apucat-o pe Sadie de după umeri.

— Scumpete, te iubesc. Şi îmi pare rău… îmi pare rău

pentru multe lucruri, dar n-avem timp acum. Dacă merge, vă promit că voi face să fie totul bine pentru noi toţi. Carter, eşti băiatul meu cel curajos. Trebuie să ai încredere în mine. Amintiţi-vă, încuiaţi-l pe doctorul Martin. După aceea, nu vă apropiaţi de încăperea asta!

Să punem lanţul pe uşa curatorului a fost floare la ureche. Dar, de îndată ce am terminat, ne-am uitat în direcţia de unde veniserăm şi am văzut o lumină albastră ieşind din galeria egipteană, de parcă tata ar fi instalat acolo un acvariu strălucitor gigantic.

Sadie m-a privit drept în ochi.

— Sincer, ai vreo idee ce pune la cale?

— Habar n-am, am spus. Dar s-a comportat ciudat în ultima vreme. A petrecut mult timp gândindu-se la mama. Îi ţine poza…

Nu doream să spun mai multe. Din fericire, Sadie a dat din cap c-a înţeles.

— Ce are în geanta de lucru? a întrebat.

— Nu ştiu. Mi-a spus să nu mă uit în ea.

Sadie a ridicat o sprânceană.

— Şi nu te-ai uitat? Dumnezeule, e atât de tipic pentru tine, Carter. Eşti de groază.

Am vrut să mă apăr, dar chiar atunci un cutremur a zguduit podeaua.

Speriată, Sadie m-a apucat de braţ.

— Ne-a spus să nu ne apropiem. Bănuiesc c-ai de gând să asculţi şi ordinul ăsta?

De fapt, ordinul îmi convenea de minune, dar Sadie a ţâşnit pe hol şi, după un moment de ezitare, am urmat-o în fugă.

Când am ajuns la intrarea în galeria egipteană, ne-am oprit brusc. Tata stătea în faţa Pietrei de la Rosetta cu spatele spre noi. Pe podea, în jurul lui, strălucea un cerc albastru, de parcă cineva ar fi aprins nişte tuburi de neon ascunse în podea.

Tata îşi aruncase pardesiul cât colo. Geanta de lucru era

la picioarele lui, deschisă, lăsând să se vadă o cutie de lemn de vreo cincizeci de centimetri lungime pictată cu motive egiptene.

— Ce are în mână? mi-a şoptit Sadie. E un bumerang?

Într-adevăr, când tata a ridicat mâna, flutura un băţ alb curbat. Chiar că arăta ca un bumerang. Dar, în loc să-l arunce, a atins cu el Piatra de la Rosetta. Sadie şi-a ţinut răsuflarea. Tata *scria* pe piatră. Acolo unde bumerangul atingea piatra, pe granit apăreau linii albastre strălucitoare. Hieroglife.

Nu înţelegeam nimic. Cum putea să scrie cuvinte strălucitoare cu ajutorul un băţ? Dar imaginea era clară şi luminoasă: nişte coarne de berbec deasupra unei casete şi a unui X.

— *Deschide-te,* a murmurat Sadie.

M-am uitat la ea pentru că tocmai părea să fi tradus cuvântul, dar asta era imposibil. Petrecusem ani de zile în preajma tatei şi până şi eu ştiam doar câteva hieroglife. Erau extrem de greu de învăţat.

Tata şi-a ridicat braţele. A început să murmure:

— *Wo-seer, i-ei.*

Şi alte două simboluri hieroglifice albastre au apărut pe suprafaţa Pietrei de la Rosetta.

Deşi eram uluit, am recunoscut primul simbol. Era numele zeului egiptean al morţilor.

— Wo-seer, am şoptit.

Nu mai auzisem acest nume pronunţat astfel, dar ştiam ce înseamnă.

— Osiris.

— *Osiris, vino,* a spus Sadie, ca în transă.

Apoi a făcut ochii mari.

— Nu! a strigat. Tată, nu!

Tata s-a întors surprins spre noi. A început să spună:

— Copii…

Dar era prea târziu. Pământul a început să huruie. Lumina albastră s-a transformat într-un alb orbitor, iar Piatra de la Rosetta a explodat.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, primul lucru pe care l-am auzit a fost un râs – un râs sinistru, vesel, care se amesteca cu alarma muzeului.

Mă simţeam ca lovit de un tractor. M-am ridicat, ameţit, şi am scuipat o bucată din Piatra de la Rosetta. Galeria era în ruine. Valuri de foc dansau de-a lungul podelei. Statuile gigantice erau răsturnate. Sarcofagele fuseseră doborâte de pe piedestalele lor. Bucăţi din Piatra de la Rosetta fuseseră proiectate cu atâta forţă, că se înfipseseră în coloane, în pereţi şi în alte exponate.

Sadie se afla lângă mine, lipsită de cunoştinţă, dar părea nevătămată. Am scuturat-o de umeri şi a scos un geamăt:

— Aaah!

În faţa noastră, în locul unde fusese Piatra de la Rosetta, era un piedestal distrus, din care ieşea fum. Podeaua era înnegrită ca după o explozie, cu excepţia cercului luminos albastru din jurul tatei.

El stătea cu faţa spre noi, dar nu părea să ne vadă. O tăietură însângerată îi traversa scalpul. În mână strângea cu putere bumerangul.

Nu-mi dădeam seama la ce se uită. Apoi râsul acela sinistru a făcut iar ocolul încăperii, şi am înţeles că venea chiar din fața mea.

Era între tata şi noi. La început nu mi-am dat seama ce era – doar o văpaie intensă. Dar când m-am concentrat, a căpătat o formă vagă – conturul în flăcări al unui bărbat. Era mai înalt decât tata şi râsul lui trecea prin mine asemenea unei drujbe.

— Bună treabă, i-a spus tatei. Bună treabă, Julius.

— N-ai fost invocat!

Vocea tatei tremura. A ridicat bumerangul, dar bărbatul în flăcări a ridicat un deget. Băţul a zburat din mâna tatei şi s-a sfărâmat de perete.

— Eu nu sunt invocat niciodată, Julius, a mârâit bărbatul. Dar când se deschide o uşă, trebuie să te aştepţi la oaspeţi.

— Înapoi în Duat! a urlat tata. Am puterea Marelui Rege!

— O, mor de frică, s-a amuzat bărbatul în flăcări. Şi chiar dac-ai şti să foloseşti această putere, ceea ce nu este cazul, el nu s-a ridicat niciodată la nivelul meu. Eu sunt cel mai puternic. Acum o să ai aceeaşi soartă ca el.

Nu înţelegeam nimic, dar ştiam că trebuie să-l ajut pe tata. Am încercat să apuc cea mai apropiată bucată de piatră, dar eram atât de speriat, că degetele îmi păreau îngheţate şi amorţite. Mâinile nu-mi erau de niciun folos.

Tata mi-a aruncat din priviri un avertisment: „Ieşiţi de aici". Mi-am dat seama că-l ţine intenţionat pe omul în flăcări cu spatele spre noi, în speranţa că Sadie şi cu mine o să trecem neobservaţi.

Sadie era încă ameţită. Am reuşit s-o trag dincolo de o coloană, la adăpost. Când a încercat să protesteze, i-am pus mâna peste gură. Asta a trezit-o. A văzut ce se întâmplă şi nu s-a mai zbătut. Alarmele vuiau. Uşile galeriei erau încercuite de foc. Paznicii trebuie să fi fost pe drum, dar nu eram sigur că asta era în avantajul nostru.

Tata s-a chircit pe podea, cu ochii la duşmanul său, şi a deschis cutia de lemn pictat. A scos o mică baghetă, precum cea a unui dirijor. A mormăit ceva în barbă, iar bagheta s-a alungit şi s-a prefăcut într-un toiag din lemn cât el de înalt.

Sadie a scâncit. Nici mie nu-mi venea să-mi cred ochilor, dar lucrurile au devenit şi mai ciudate.

Tata şi-a aruncat toiagul la picioarele bărbatului în flăcări, iar acesta s-a transformat într-un şarpe enorm – lung de trei metri şi cam cât mine de gros – cu solzi arămii şi ochi roşii, strălucitori. Şarpele s-a repezit la bărbatul în flăcări, care fără niciun efort l-a prins de gât. Mâna omului

a izbucnit în flăcări albe, fierbinţi, şi şarpele s-a făcut scrum.

— Un truc vechi, Julius, l-a mustrat omul în flăcări.

Tata ne-a privit, implorându-ne în tăcere să fugim. O parte din mine refuza să creadă că tot ceea ce se întâmplă e adevărat. Poate că eram inconştient şi aveam un coşmar. Lângă mine, Sadie a cules o bucată de piatră.

— Câţi? a întrebat tata repede, încercând să capteze atenția omului în flăcări. Câţi am eliberat?

— Păi, pe toţi cinci, i-a răspuns bărbatul, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Ar trebui să ştii că venim la pachet, Julius. În curând voi elibera şi mai mulţi, şi vor fi foarte recunoscători. Voi fi numit iarăşi rege.

— Zilele Demonilor, a zis tata. Te vor opri înainte să fie prea târziu.

Bărbatul în flăcări a izbucnit în râs.

— Îţi închipui că pot fi oprit de Casă? Neghiobii ăia bătrâni nici nu se pot opri din ceartă. Acum povestea va fi rescrisă. Iar de data asta nu te vei mai ridica *niciodată*!

Bărbatul în flăcări a făcut un semn cu mâna. Cercul albastru de la picioarele tatei s-a întunecat. Tata a întins mâna după geanta de lucru, dar aceasta a alunecat pe podea.

— La revedere, Osiris, a spus bărbatul în flăcări.

Cu un alt gest al mâinii, a făcut să apară un sicriu strălucitor în jurul tatei. La început, acesta era transparent, dar pe măsură ce tata se zbătea şi-l lovea cu pumnii, sicriul a devenit ce în ce mai solid – un sarcofag egiptean din aur încrustat cu bijuterii. Tata mi-a aruncat o ultimă privire şi a murmurat cuvântul „Fugiţi!“ înainte ca sicriul să se scufunde în podea, de parcă pământul s-ar fi topit.

— Tată! am ţipat.

Sadie a aruncat cu piatra, dar aceasta a trecut prin capul bărbatului în flăcări fără să-l rănească. Acesta s-a întors şi, pentru o clipă îngrozitoare, prin flăcări i s-a zărit chipul. Ce am văzut era de neînţeles. Parcă cineva suprapusese două feţe diferite – una aproape omenească,

având un ten palid, trăsături crude, ascuţite şi ochi roşii strălucitori, cealaltă ca a unui animal cu blană închisă la culoare şi colţi ascuţiţi. Era ceva mai rău decât un câine, un lup sau un leu – un animal nemaivăzut. Ochii aceia roşii mă priveau, şi am ştiut că urmează să mor.

În spate s-au auzit paşi apăsaţi pe pardoseala de marmură a Curţii celei Mari. Voci care lătrau ordine. Erau paznicii, poate poliţia – dar n-aveau cum să ajungă la timp.

Bărbatul în flăcări s-a repezit spre noi. La câţiva centimetri de faţa mea, ceva l-a împins înapoi. Aerul s-a încărcat de electricitate. Amuleta de la gâtul meu a devenit neplăcut de fierbinte.

Bărbatul în flăcări a şuierat, privindu-mă cu mai multă atenţie.

— Deci… *tu* erai.

Clădirea s-a cutremurat din nou. În celălalt capăt al camerei, o parte din zid a explodat producând o lumină puternică. Doi oameni au pătruns prin gaură – bărbatul şi fata pe care-i zăriserăm la Ac, cu veşmintele fluturând. Amândoi ţineau în mână toiege.

Bărbatul în flăcări a mârâit. Mi-a aruncat o ultimă privire şi mi-a spus:

— Pe curând, băiete.

Apoi, întreaga sală a izbucnit în flăcări. O explozie fierbinte mi-a scos tot aerul din plămâni, şi m-am prăbuşit pe podea.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că bărbatul cu barbă bifurcată şi fata îmbrăcată în albastru stăteau lângă mine. Am auzit paznicii care alergau şi strigau, apropiindu-se. Fata s-a ghemuit deasupra mea şi a scos de la brâu un cuţit lung, curbat.

— Trebuie să acţionăm repede, i-a spus ea bărbatului.

— Nu încă, i-a răspuns acesta, oarecum reticent.

Avea un accent puternic, probabil francez.

— Trebuie să fim siguri înainte de a-i distruge.

Am închis ochii şi am leşinat.

3. Sechestrată cu pisica

SADIE

[Dă-mi nenorocitul ăla de microfon!]

— Sal'tare. Sadie aici. Frate-meu e un povestitor de doi bani. Scuze pentru asta. Dar acum sunteţi cu mine, deci totul e bine.

Să vedem. Explozia. Piatra de la Rosetta spartă într-un miliard de bucăţi. Ticălosul în flăcări. Tata închis într-un sicriu. Francezul cel ciudat, arăboaica şi cuţitul ei. Noi care leşinăm. Bun.

Deci, când m-am trezit, poliţiştii se agitau pe-acolo, aşa cum era de aşteptat. M-au separat de fratele meu. Asta nu prea m-a deranjat. Oricum e o pacoste. Dar m-au ţinut închisă în biroul curatorului *secole întregi.* Şi da, chiar au folosit lanţul nostru de bicicletă pentru asta. Cretinii.

Normal că eram distrusă. Tocmai fusesem doborâtă de nu-ştiu-ce-chestie în flăcări. Îl văzusem pe tata închis într-un sarcofag şi coborât prin podea. Am încercat să le spun poliţiştilor despre toate astea, dar i-a interesat? Nu.

Lucrul cel mai rău: simţeam un fior continuu, de parcă cineva mi-ar fi înfipt ace de gheaţă în ceafă. A început când m-am uitat la cuvintele albastre strălucitoare pe care tata le desenase pe Piatra de la Rosetta şi *am înţeles* ce înseamnă. Să fie o boală ereditară? E posibil ca asemenea cunoştinţe despre chestii plictisitoare egiptene să fie ereditare? La norocul meu…

Mult timp după ce guma de mestecat şi-a pierdut gustul, o poliţistă m-a recuperat în sfârşit din biroul curatorului. Nu mi-a pus nicio întrebare. M-a împins pur şi simplu într-o maşină de poliţie şi m-a dus acasă. Dar nici acolo n-am putut să le explic nimic lui mamaie şi lui tataie. Poliţista m-a aruncat în camera mea şi am aşteptat. Şi am aşteptat.

Nu-mi place să aştept.

Mă învârteam ca în cuşcă. Camera mea nu-i elegantă, doar o mansardă cu o fereastră, un pat şi un birou. Nu prea aveam ce face. Brioşă mi-a mirosit picioarele, iar coada i s-a umflat ca o perie de curăţat sticle. Bănuiesc că nu-i place mirosul de muzeu. A sâsâit şi a dispărut sub pat.

— Mersi mult, am murmurat.

Am deschis uşa, dar poliţista stătea de pază.

— Domnul inspector va veni imediat, mi-a spus. Te rog să rămâi înăuntru.

Se vedea camera de la parter – l-am zărit pe bunicul care se plimba prin cameră şi-şi frângea mâinile, în timp ce Carter şi un inspector de poliţie discutau pe canapea. N-am înţeles ce spuneau.

— Aş putea măcar merge la toaletă? am întrebat-o pe simpatica doamnă ofiţer.

— Nu.

Mi-a închis uşa în nas. De parcă aş fi putut pune la cale o explozie în toaletă. Dă-o-ncolo de treabă.

Mi-am scos iPod-ul şi am făcut un scroll prin playlist. Nimic nu mi-a atras atenţia. L-am aruncat dezgustată pe pat. E foarte trist când sunt prea zăpăcită pentru a asculta muzică. M-am întrebat de ce Carter vorbeşte primul cu poliţia. Nu era corect.

M-am jucat cu colierul pe care mi-l dăruise tata. Nu ştiusem niciodată prea bine ce înseamnă simbolul. Cel al lui Carter reprezenta, evident, un ochi, dar al meu semăna puţin cu un înger sau poate cu un robot extraterestru ucigaş.

De ce Dumnezeu o fi-ntrebat tata dacă-l mai aveam? *Normal* că-l mai aveam. Era singurul cadou pe care mi-l făcuse vreodată. Mă rog, în afară de Brioşă, şi, după ce atitudine avea mâţa, nu sunt sigură c-aş putea-o numi un

cadou în toată regula. La urma urmei, tata, practic, mă abandonase la vârsta de şase ani. Colierul era singura mea legătură cu el. În zilele bune, mă uitam la el şi mi-l reaminteam cu drag. În zilele proaste (care erau mult mai frecvente), îl aruncam de-a curmezişul camerei, îl călcam în picioare şi-l blestemam pe tata pentru că nu e cu mine, lucru pe care-l găseam destul de terapeutic. Dar, în cele din urmă, îl puneam mereu din nou la gât.

În orice caz, în timpul ciudăţeniei de la muzeu – şi nu inventez nimic –, colierul a devenit *mai cald.* Era cât pe-aici să-l scot, dar n-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva mă proteja în vreun fel.

„Voi face ca totul să fie bine“, spusese tata, cu privirea aceea încărcată de vinovăţie pe care mi-o aruncă adeseori.

Ei bine, tată, de data asta ai dat-o în bară.

La ce s-o fi gândit? Doream să cred că totul a fost un vis urât: hieroglifele strălucitoare, toiagul-şarpe, sicriul.

Lucruri de genul ăsta pur şi simplu nu se întâmplă. Dar realitatea era alta. N-aş fi putut visa ceva atât de înfricoşător ca faţa bărbatului în flăcări când se întorsese spre noi. „Pe curând, băiete“, îi spusese lui Carter, de parcă avea de gând să ne urmărească. Ideea asta făcea să-mi tremure mâinile. Nu puteam să nu mă gândesc şi la oprirea noastră de la Acul Cleopatrei, la faptul că tata insistase să-l vedem, de parcă şi-ar fi făcut curaj, de parcă ceea ce făcuse la British Museum ar fi avut de-a face cu mama.

Privirea mi-a rătăcit prin cameră şi s-a oprit pe birou.

„Nu“, m-am gândit. „N-o să fac asta.“

Dar am mers şi am deschis sertarul. Am dat deoparte câteva reviste vechi, rezerva mea de dulciuri, un teanc de teme la matematică pe care uitasem să le predau şi câteva poze cu mine şi prietenele mele Liz şi Emma probând pălării caraghioase în Piaţa Camden. Şi acolo, pe fundul sertarului, era poza cu mama.

Mamaie şi tataie aveau o mulţime de poze. Îi făcuseră un adevărat altar lui Ruby pe dulapul din hol – desenele mamei din copilărie, rezultatele testelor din generală,

fotografia de la absolvirea facultăţii, bijuteriile ei preferate. Era cam morbid. Eram hotărâtă să nu fiu ca ei, să nu trăiesc în trecut. În fond, abia mi-o aminteam pe mama, şi nimic nu putea schimba faptul că era moartă.

Dar păstrasem această fotografie. Eram eu şi cu mama la casa noastră din Los Angeles, chiar după ce mă născusem. Stătea pe balcon, cu Oceanul Pacific în spate, ţinând în braţe un ghemotoc de copil dolofan şi zbârcit care într-o bună zi urma să fie subsemnata. Eu nu eram câtuşi de puţin arătoasă, dar mama era superbă, chiar şi în pantaloni scurţi şi cu un tricou zdrenţuit. Avea ochi de un albastru-închis. Părul ei blond era prins la spate. Avea o piele perfectă. Destul de deprimant, dacă ne uităm la a mea. Oamenii spun mereu că-i semăn, dar eu nici măcar nu mi-am putut scoate coşul de pe bărbie, darămite să mai arăt atât de matură şi de frumoasă.

[Nu mai rânji, Carter.]

Fotografia mă fascina pentru că de-abia îmi aminteam vremurile când locuiserăm împreună. Dar principalul motiv pentru care păstrasem fotografia era simbolul de pe tricoul mamei: unul dintre simbolurile vieţii – un *ankh.*

Mama mea murise purtând un simbol al vieţii. Nimic nu putea fi mai trist. Dar ea zâmbea spre cameră de parcă ar fi cunoscut un secret. De parcă ea şi tata râdeau de o glumă.

În capul meu s-a produs un declic. Tipul îndesat, în trenci, care se certase cu tata pe trotuarul de vizavi – el spusese ceva despre Per Ankh.

Să fi fost vorba despre *ankh* ca simbol al vieţii, şi dacă da, ce însemna *per?* Presupuneam că nu se referă la fructul pară.

Am avut senzaţia stranie că, de-aş fi văzut cuvintele *Per Ankh* scrise cu hieroglife, mi-aş fi dat seama ce înseamnă.

Am pus jos fotografia mamei. Am luat un creion şi am întors una dintre vechile mele teme pentru acasă. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi încercat să *desenez* cuvintele *Per Ankh.* Mi s-ar fi revelat semnificaţia lor, pur şi simplu?

În momentul în care am pus creionul pe hârtie, uşa dormitorului s-a deschis.

— Domnişoară Kane?

M-am întors şi am pus jos creionul.

Un inspector de poliţie stătea încruntat în uşă.

— Ce faci?

— Matematică, i-am răspuns.

Plafonul era destul de jos, aşa că inspectorul a trebuit să se aplece pentru a intra. Purta un costum de culoare gri care se asorta cu părul şi faţa sa cenuşie.

— Bine, Sadie. Sunt inspectorul-şef Williams. Hai să discutăm puţin, da? Aşază-te.

Nu m-am aşezat, şi nici el, ceea ce trebuie să-l fi enervat. E greu să domini pe cineva când eşti cocoşat precum Quasimodo.

— Povesteşte-mi te rog totul, a zis, din momentul în care tatăl tău a venit să te ia.

— Le-am povestit deja poliţiştilor de la muzeu.

— Mi-ar plăcea să repeţi.

Aşa că i-am povestit totul. În fond, de ce nu? Sprânceana stângă i se ridica tot mai mult pe măsură ce îi povesteam despre ciudăţenii precum literele strălucitoare şi toiagul-şarpe.

— Ei bine, Sadie, a spus inspectorul Williams. Ai o imaginaţie extrem de bogată.

— Nu mint, domnule inspector. Şi cred că sprânceana dumneavoastră încearcă s-o ia la fugă.

A încercat să-şi privească propriile sprâncene, apoi s-a încruntat.

— Sadie, sunt convins că ţi-e foarte greu. Înţeleg că vrei să aperi reputaţia tatălui tău. Dar el a plecat dintre noi…

— Da, prin podea, într-un sicriu, am insistat. *Nu* a murit.

Inspectorul Williams şi-a desfăcut mâinile.

— Sadie, îmi pare foarte rău. Dar trebuie să aflăm de ce a făcut acest act de… ei bine…

— *Ce fel* de act?

Şi-a dres vocea jenat.

— Tatăl tău a distrus artefacte nepreţuite, şi se pare că s-a sinucis în timp ce făcea asta. Tare ne-ar plăcea să aflăm de ce.

M-am uitat la el.

— Vreţi să spuneţi că tata e un terorist? Aţi *înnebunit*?

— Am vorbit cu câţiva dintre asociaţii tatălui tău. Înţeleg c-a început să se comporte ciudat după moartea mamei tale. A ajuns să fie retras şi obsedat de studiile lui, petrecând tot mai mult timp în Egipt…

— Păi dacă e egiptolog! Ar trebui să-l căutaţi, nu să puneţi întrebări stupide!

— Sadie…, a venit răspunsul, şi simţeam în vocea sa că rezistă cu greu tentaţiei de-a mă sugruma.

Interesant, am parte de reacţia asta din partea multor adulţi.

— În Egipt există grupări extremiste care se opun faptului că artefactele egiptene sunt păstrate în muzee din alte ţări. E posibil ca aceşti oameni să-l fi abordat pe tatăl tău. Poate că, dată fiind starea lui, tatăl tău a devenit o ţintă uşoară pentru ei. Dacă l-ai auzit pomenind vreun nume…

M-am repezit pe lângă el, spre fereastră. Eram atât de supărată, că de-abia mai puteam gândi. Refuzam să cred că tata a murit. Nu, nu, nu. Dar terorist? Să fim serioşi. De ce trebuiau adulţii să fie atât de tari de cap? Îţi zic mereu „Spune adevărul“, iar când o faci, nu te cred. Care-i ideea?

Am privit în jos, spre strada întunecată. Dintr-odată, fiorul acela rece a devenit mai neplăcut ca oricând. M-am uitat la copacul uscat lângă care mă întâlnisem cu tata mai devreme. Acolo, în lumina slabă a unui felinar, privind în sus spre mine, era tipul mic şi îndesat, în trenci negru, cu ochelari rotunzi şi pălărie – cel căruia tata îi spusese Amos.

Bănuiesc c-ar fi trebuit să mă simt ameninţată pentru că un tip dubios se holbează la mine în toiul nopţii. Dar avea o

expresie îngrijorată. Şi îmi părea *extrem* de cunoscut. Mueam de ciudă că nu-mi dădeam seama de unde.

În spatele meu, inspectorul şi-a dres vocea.

— Sadie, nimeni nu te învinovăţeşte pentru atacul asupra muzeului. Am înţeles c-ai fost târâtă în povestea asta împotriva voinţei tale.

M-am întors de la fereastră.

— Împotriva voinţei mele? L-am încuiat pe curator în biroul lui.

Sprânceana inspectorului s-a ridicat din nou.

— În orice caz, cu siguranţă n-ai înţeles ce are de gând să facă tatăl tău. Poate c-a fost implicat şi fratele tău?

Am pufnit.

— Carter? Să fim serioşi.

— Deci eşti decisă să-l protejezi şi pe el. Îl consideri un frate bun, nu-i aşa?

Nu puteam să-mi cred urechilor. Îmi venea să-i zdrobesc fata.

— Asta ce vrea să însemne? Pentru că nu *arată* ca mine?

Inspectorul a început să clipească.

— Am vrut doar să spun…

— *Ştiu* ce-aţi vrut să spuneţi. Normal că-i fratele meu!

Inspectorul Williams a ridicat mâinile în semn de scuză, dar eu încă fierbeam. Oricât m-ar fi enervat Carter, nu suportam când oamenii presupuneau că nu suntem înrudiţi sau îl priveau chiorâş pe tata când spunea că toţi trei eram o familie – de parcă am fi greşit cu ceva. Nătângul de Dr. Martin de la muzeu. Inspectorul Williams. Se întâmpla de fiecare dată când tata, Carter şi cu mine eram împreună. La naiba, de *fiecare* dată.

— Îmi pare rău, Sadie, a spus inspectorul. Vreau doar să mă asigur că separăm vinovaţii de nevinovaţi. Va fi mult mai uşor pentru toată lumea dacă vei coopera. Orice informaţie. Orice lucru spus de tatăl tău. Oameni de care poate a pomenit.

— Amos, am izbucnit, doar pentru a vedea ce reacţie are. S-a întâlnit un tip pe nume Amos.

Inspector Williams a oftat.

— Sadie, e imposibil. Cu siguranţă că ştii asta. Am vorbit la telefon cu Amos acum mai puţin de o oră şi e acasă la el, în New York.

— Nu e la New York! am insistat. E chiar…

M-am uitat pe fereastră, şi Amos dispăruse. Tipic.

— E imposibil, am spus.

— Exact, a spus inspectorul.

— Dar a fost aici! am exclamat. Şi cine e? Unul dintre colegii tatei? Cum de l-ai sunat?

— Serios, Sadie. Termină cu teatrul.

— *Teatru?*

Inspectorul m-a studiat o clipă, apoi a părut să fi luat o decizie.

— Am auzit deja adevărul de la Carter. N-am vrut să te supăr, dar ne-a spus totul. A înţeles că nu mai are niciun rost să-l protejeze pe tatăl vostru. Ai putea să ne ajuţi şi tu, şi nu-ţi va fi adusă nicio acuzaţie.

— N-ar trebui să minţiţi un copil! am strigat, în speranţa că vocea mea se va auzi până jos. Carter n-ar putea rosti niciun cuvânt împotriva tatei, şi nici eu!

Inspectorul n-a avut nici măcar decenţa să pară jenat.

Si-a încrucişat braţele.

— Îmi pare rău dacă asta crezi, Sadie. Mă tem că-i timpul să coborâm… ca să discutăm cu bunicii tăi ce-i de făcut.

4. Răpiţi de un nu-tocmai-străin

SADIE

Îmi plac la nebunie întrunirile de familie. Foarte intime, cu ghirlande de Crăciun în jurul şemineului, cu un ceai bun şi un detectiv de la Scotland Yard gata să te aresteze.

Carter era prăbuşit pe canapea, strângând în braţe geanta de lucru a tatei. Mă întrebam de ce poliţia îl lăsase s-o păstreze. Ar fi putut constitui o probă sau ceva de genul ăsta, dar inspectorul părea să n-o observe deloc.

Carter arăta îngrozitor – adică mai rău chiar ca de obicei. Sincer acum, băiatul ăsta nu frecventase niciodată o şcoală adevărată şi se îmbrăca la fel ca un profesor debutant, cu pantaloni kaki, cămaşă încheiată până sus şi mocasini. Nu arată foarte rău, presupun. E destul de înalt şi în formă, iar părul lui nu e total aiurea. Are ochii tatei, iar colegele mele Liz şi Emma chiar mi-au spus, privindu-i poza, că e un tip *tare,* însă trebuie să fiu circumspectă în privinţa asta pentru că (a) e fratele meu şi (b) colegele mele sunt cam duse cu pluta. Când vine vorba de haine, Carter nu ştie ce-i aia *tare* nici dacă-l pici cu ceară.

[O, nu te uita aşa la mine, Carter. Ştii că-i *adevărat*.]

În orice caz, n-ar fi trebuit să fiu prea dură cu el. Suporta dispariţia tatei chiar mai rău decât mine.

Mamaie şi tataie stăteau de-o parte şi de alta a lui, părând destul de agitaţi. Ceainicul şi tava cu biscuiţi erau pe masă, dar nimeni nu se servea. Inspectorul-şef Williams mi-a ordonat să mă aşez pe singurul scaun rămas liber. Apoi a început să se plimbe plin de importanţă prin faţa şemineului. Alţi doi poliţişti stăteau în dreptul uşii – femeia de mai devreme şi un tip masiv, care nu-şi lua ochii de la biscuiţi.

— Domnule şi doamnă Faust, a zis inspectorul Williams,

mă tem că avem doi copii necooperanţi.

Mamaie îşi frământa tivul rochiei. E greu de crezut că-i rudă cu mama. Mamaie e fragilă şi insipidă, ca o scândură, în timp ce în fotografii mama pare întotdeauna foarte fericită şi plină de viaţă.

— Sunt doar nişte copii, a îngăimat ea. Ce vină au ei?

— Pfui! a făcut bunicul. E ridicol, inspectore. Nu sunt responsabili!

Tataie e un fost jucător de rugby. Are nişte braţe musculoase, o burtă mult prea mare pentru cămaşa sa şi ochii înfundaţi în orbite, de parcă i-ar fi vârât cineva acolo (de fapt, tata chiar făcuse aşa ceva cu ani în urmă, dar asta-i altă poveste). Tataie arată destul de înfricoşător. De obicei, oamenii se feresc din calea lui, dar inspectorul Williams nu părea impresionat.

— Domnule Faust, a spus acesta, vă daţi seama ce vor titra ziarele de dimineaţă? „British Museum sub asediu. Piatra de la Rosetta distrusă." Ginerele dumneavoastră…

— *Fostul* ginere, l-a corectat tataie.

— *…* a murit, cel mai probabil, în explozie sau a fugit, caz în care…

— N-a fugit! am strigat.

— … trebuie să aflăm unde se găseşte, a continuat inspectorul. Iar singurii martori, nepoţii dumneavoastră, refuză să-mi spună adevărul.

— V-am *spus* adevărul, a zis Carter. Tata nu e mort. S-a scufundat prin podea.

Inspectorul Williams s-a uitat la tataie, parcă spunându-i „Vedeţi?" Apoi s-a întors către Carter.

— Tinere, tatăl vostru a comis o infracţiune. Şi v-a lăsat pe voi să suportaţi consecinţele…

— Nu-i adevărat! am izbucnit, şi vocea îmi tremura de furie.

Nu-mi venea să cred că tata ne lăsase intenţionat la mila poliţiei. Dar ideea că m-ar putea abandona – ei bine, aşa cum poate am mai menţionat, ăsta-i un punct mai sensibil.

— Dragă, te rog, mi-a spus mamaie, domnul inspector nu-și face decât meseria.

— Şi-o face prost! am zis.
— Ce-ar fi să bem cu toţii un ceai? a sugerat mamaie.
— Nu! am strigat în acelaşi timp cu Carter, ceea ce m-a făcut să-mi pară rău pentru mamaie, care practic s-a scufundat în canapea.
— *Vă putem* acuza, m-a avertizat inspectorul, şi s-a întors către mine. Nu doar că putem, ci chiar o să…
A îngheţat. Apoi a clipit de mai multe ori, de parcă uitase ce făcea.
Tataie s-a încruntat.
— … inspectore?
— Da…, a murmurat visător inspectorul-şef Williams. A dus mâna la buzunar şi a scos un carneţel albastru – un paşaport american. L-a aruncat în poala lui Carter.
— Eşti deportat, a anunţat inspectorul. Ai douăzeci şi patru de ore pentru a părăsi ţara. Dacă vom mai avea nevoie de tine pentru întrebări, vei fi contactat prin intermediul FBI-ului.
Carter a rămas cu gura căscată. S-a uitat la mine şi mi-am dat seama că nu eram singura care credea că la mijloc era ceva necurat. Inspectorul îşi schimbase complet comportamentul. Fusese pe cale să ne aresteze. Eram sigură de asta. Apoi, din senin, îl deporta pe Carter? Până şi ceilalţi ofiţeri de poliţie păreau nedumeriţi.
— Domnule? l-a întrebat poliţista. Sunteţi sigur…
— Tăcere, Linley. Voi doi puteţi pleca.
Poliţiştii au ezitat până când Williams i-a expediat cu un gest al mâinii. Aceştia au plecat şi au închis uşa după ei.
— Staţi, a spus Carter. Tata a dispărut şi vreţi ca eu să părăsesc ţara?
— Tatăl tău e fie mort, fie fugar, fiule, a răspuns inspectorul. Deportarea e cea mai convenabilă variantă. S-a rezolvat deja.
— Cine? a întrebat tataie. Cine a autorizat asta?
— Ăăă…
Inspectorul avea din nou privirea aia goală şi ciudată.
— Autorităţile competente. Credeţi-mă, e mai bine decât la închisoare.

Carter părea prea devastat pentru a vorbi, dar până a apuca să-i plâng de milă, inspectorul Williams s-a întors spre mine.

— Dumneata la fel, domnişoară.

Parcă m-ar fi lovit cu un baros.

— Mă deportaţi *pe mine?* am întrebat. Eu aici locuiesc!

— Eşti cetăţean american. Iar în aceste condiţii, e mai bine să te întorci acasă.

Am continuat să mă holbez la el. Apartamentul acesta era singura casă pe care o ştiam. Colegii de şcoală, camera mea, *tot* ce ştiam era aici.

— Şi unde-ar trebui să plec?

— Domnule inspector, a intervenit mamaie, cu vocea tremurând. Nu-i corect. Nu pot să cred…

— Vă voi lăsa puţin să vă luaţi la revedere, a intervenit inspectorul.

Apoi s-a încruntat, parcă uimit de propriile sale acţiuni.

— Trebuie… trebuie să plec.

Asta n-avea niciun sens, iar inspectorul părea să-şi dea seama, dar s-a îndreptat totuşi către uşă. Când a deschis-o, aproape c-am sărit de pe scaun, pentru că tipul în negru, Amos, era acolo. Îşi lăsase pe undeva trenciul şi pălăria, dar încă purta costumul cu dungi şi ochelarii rotunzi. În părul său împletit străluceau mărgele de aur.

Am crezut că inspectorul îi va spune ceva sau va părea surprins, dar nici măcar nu l-a băgat în seamă pe Amos. A trecut chiar pe lângă el şi a dispărut în noapte.

Amos a intrat şi a închis uşa. Mamaie şi tataie s-au ridicat.

— Tu, a mormăi tataie. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă eram mai tânăr, te băteam măr.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Faust, a spus Amos.

Ne-a privit pe Carter şi pe mine ca pe nişte probleme care trebuiau rezolvate.

— E timpul să avem o discuţie.

Amos s-a făcut comod. S-a trântit pe canapea şi şi-a turnat ceai. A început să ronţăie un biscuit, lucru destul de

periculos, căci biscuiţii lui mamaie sunt oribili.

Am crezut că lui tataie îi va exploda capul. Faţa i s-a înroşit ca o sfeclă. S-a dus în spatele lui Amos şi a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să-l lovească, dar Amos a continuat să-şi ronţăie biscuitul.

— Vă rog să staţi jos, ne-a îndemnat el.

Şi ne-am aşezat cu toţii. Era din cale-afară de ciudat – era ca şi cum am fi aşteptat acest ordin. Chiar şi tataie a lăsat mâna jos şi s-a îndreptat spre canapea. S-a aşezat lângă Amos şi a suspinat dezgustat.

Amos îşi sorbea ceaiul şi mă privea cu o vagă neplăcere. Nu era corect, m-am gândit. Nu arătam *chiar atât de rău,* având în vedere prin ce trecusem. Apoi s-a uitat la Carter şi a mormăit ceva.

— Groaznică sincronizare, a murmurat. Dar n-avem de ales. Vor trebui să vină cu mine.

— Poftim? am spus. Nu merg nicăieri cu un străin cu firimituri de biscuiţi pe faţă!

Chiar avea firimituri de biscuiţi pe faţă, dar nu părea să-i pese, având în vedere că nu s-a ostenit să verifice.

— Nu sunt un străin, Sadie, a spus. Nu-ţi aminteşti?

Era neobişnuit să-l aud vorbindu-mi pe un ton atât de familiar. Mi-am dat seama că *trebuia* să-l cunosc. M-am uitat la Carter, dar părea la fel de intrigat ca mine.

— Nu, Amos, a spus mamaie, tremurând. N-o poţi lua pe Sadie. Am avut o înţelegere.

— Julius a încălcat înţelegerea în seara asta, a zis Amos. Ştiţi că nu mai puteţi avea grijă de Sadie – mai ales după tot ce s-a întâmplat. Singura lor şansă e să vină cu mine.

— De ce-am merge oriunde cu tine? a întrebat Carter. Aproape că te-ai certat cu tata!

Amos a văzut geanta de lucru din poala lui Carter.

— Văd c-ai păstrat geanta lui taică-tău. Asta-i bine. O să ai nevoie de ea. În privinţa certurilor, Julius şi cu mine ne-am certat din plin. În caz că n-ai observat, Carter, am încercat să-l împiedic să facă ceva necugetat. Dacă m-ar fi ascultat, nu ne-am fi aflat în situația asta.

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte, dar

tataie părea să priceapă.

— Voi şi superstiţiile voastre! V-am spus că nu vreau să am nicio legătură cu ele.

Amos a arătat spre terasa din spate. Prin uşile de sticlă se vedeau luminile strălucitoare de pe Tamisa. Era o privelişte destul frumoasă noaptea, când nu se observa cât de distruse erau unele dintre clădiri.

— Superstiţii, nu? a întrebat Amos. Şi totuşi aţi găsit o casă pe malul *estic* al fluviului.

Faţa lui tataie a devenit şi mai roşie.

— A fost ideea lui Ruby. A crezut că ne va proteja. Dar s-a înşelat în multe privinţe, nu-i aşa? De pildă, când a avut încredere în Julius şi în tine!

Amos n-a părut deranjat. Mirosea interesant – a copal şi ambră, ca nişte condimente de pe vremuri, ca în magazinele cu beţişoare parfumate din Covent Garden.

Şi-a terminat ceaiul şi a privit-o pe mamaie în ochi.

— Doamnă Faust, ştiţi ce anume s-a declanşat. Poliţia e ultimul lucru din lume de care trebuie să vă faceţi griji.

Mamaie a înghiţit în sec.

— Tu… *tu* l-ai făcut pe inspector să se răzgândească. Tu l-ai făcut s-o deporteze pe Sadie.

— Păi, ori asta, ori copiii erau arestaţi, a spus Amos.

— Stai puţin, am spus. Tu *l-ai făcut* pe inspectorul Williams să se răzgândească? Cum?

Amos a ridicat din umeri.

— Nu-i ceva permanent. De fapt, ar trebui să ajungem la New York cam într-o oră, înainte ca inspectorul Williams să înceapă să se întrebe de ce te-a lăsat să pleci.

Carter a râs neîncrezător.

— Nu poţi ajunge de la Londra la New York într-o oră. Nici chiar cel mai rapid avion…

— Nu, a fost de acord Amos. Nu cu avionul.

S-a întors spre mamaie de parcă totul fusese stabilit dinainte.

— Doamnă Faust, Carter şi Sadie au o singură opţiune sigură. Ştiţi asta. Vor veni la conacul din Brooklyn. Acolo îi pot proteja.

— Ai un conac…, a spus Carter. În Brooklyn…

Amos i-a aruncat un zâmbet amuzat.

— Conacul familiei. Veţi fi în siguranţă acolo.

— Dar tata…

— Nu-l puteţi ajuta acum, a spus Amos cu tristeţe. Îmi pare rău, Carter. O să vă explic mai târziu, dar Julius ar vrea să fiţi în siguranţă. Pentru asta va trebui să ne mişcăm repede. Mă tem că sunt singura voastră soluţie.

Asta nu-i prea bine, m-am gândit. Carter le-a aruncat o privire lui mamaie şi lui tataie. Apoi a dat din cap cu un aer posomorât. Ştia că ei nu-l vor în apropiere. Le-ar fi reamintit mereu de tata. Şi da, era un motiv stupid să nu-ţi primeşti nepotul, dar asta era situaţia.

— Ei bine, Carter poate face cum doreşte, am spus. Dar *eu aici locuiesc.* Şi n-o să mă faceţi să plec cu un străin, nu-i aşa?

Am căutat sprijin la mamaie, dar ea se uita la milieurile cu dantelă de pe masă ca şi cum ar fi devenit brusc foarte interesante.

— Tataie, sunt sigură că…

Dar şi el mi-a evitat privirea. S-a întors spre Amos.

— Îi poţi scoate din ţară?

— Staţi puţin! am protestat.

Amos s-a ridicat şi şi-a şters firimiturile de pe jachetă. S-a dus la uşa dinspre terasă şi a privit spre fluviu.

— Poliţiştii vor reveni în curând. Spuneţi-le orice doriţi. Nu ne vor găsi.

— Ai de gând să ne *răpeşti*? am întrebat, uluită.

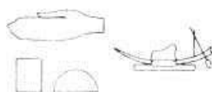
M-am uitat la Carter.

— Îţi vine să crezi?

Carter şi-a pus pe umăr geanta de lucru. Apoi s-a ridicat, gata de plecare. Probabil că pur şi simplu dorea să iasă din apartamentul lui mamaie şi tataie.

— Cum o să ajungem la New York într-o oră? l-a întrebat pe Amos. Ai spus că nu cu avionul.

— Nu, a încuviinţat Amos. A atins fereastra cu degetul şi a desenat ceva pe condens – încă o nenorocită de hieroglifă.

— O barcă, am spus – apoi mi-am dat seama că tradusesem cu voce tare, ceea ce n-ar fi trebuit să pot face.

Amos m-a privit pe deasupra ochelarilor săi rotunzi.

— Cum ai…

— Vreau să spun că ultima parte seamănă cu o barcă, mi-a scăpat. Dar cred că nu asta ai vrut să spui. E ridicol.

— Priviţi! a strigat Carter.

M-am înghesuit lângă el la uşa dinspre terasă. Pe chei era acostată o barcă. Dar să nu vă închipuiţi că era o barcă obişnuită. Era o barca egipteană din stuf, cu două torţe aprinse în faţă şi o cârmă mare în spate. O siluetă într-un trenci negru şi cu pălărie – probabil aparţinându-i lui Amos – se afla la cârmă.

Recunosc, era pentru prima dată când rămâneam fără cuvinte.

— Mergem cu asta…, a spus Carter. În Brooklyn…

— Ar fi bine să plecăm, a spus Amos.

M-am întors spre bunica.

— Mamaie, te rog!

Şi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Aşa-i cel mai bine, draga mea. Ar trebui s-o iei pe Brioșă.

— A, da, a spus Amos. Nu cumva să uităm pisica. S-a întors spre scări. Ca la un semn, Brioşă s-a repezit în jos precum un fulger cu pete de leopard şi mi-a sărit în braţe. Nu mai făcuse asta *niciodată.*

— Cine eşti? l-am întrebat pe Amos.

Era clar că nu mai aveam ce face, dar cel puţin doream nişte răspunsuri. Nu putem pleca pur şi simplu cu un străin.

— Nu sunt un străin.

Amos mi-a zâmbit.

— Fac parte din familie.

Şi deodată mi l-am amintit, zâmbind şi spunându-mi „La

mulţi ani, Sadie“. O amintire atât de veche, încât aproape că o uitasem.

— Unchiul Amos? am întrebat, nesigură.

— Aşa e, Sadie, a venit răspunsul. Sunt fratele lui Julius. Acum, haideţi. Avem cale lungă de făcut.

5. Ne întâlnim cu maimuţa

CARTER

Sunt iarăşi eu, Carter. Scuze. A trebuit să întrerupem puţin înregistrarea, pentru că eram urmăriţi de... ei bine, o să ajungem şi la asta.

Sadie vă povestea cum am plecat din Londra, nu-i aşa?

Deci, în fine, l-am însoţit pe Amos la barca aceea neobişnuită acostată la chei. Duceam sub braţ geanta de lucru a tatei. Încă nu-mi venea să cred că el nu mai e. Mă simţeam vinovat că părăsesc Londra fără el, dar îl credeam pe Amos cel puţin într-o privinţă: în acel moment chiar nu-l puteam ajuta pe tata. N-aveam încredere în Amos, dar mi-am zis că, dacă vreau să aflu ce s-a întâmplat cu tata, trebuie să merg cu el. Era singurul care părea să ştie ceva.

Amos a urcat la bordul bărcii de stuf. Sadie a sărit şi ea la bord, dar eu am ezitat. Mai văzusem asemenea bărci pe Nil, şi nu păreau foarte robuste.

Erau, practic, ţesute din fibre vegetale, ca un covor plutitor gigantic. Mi-am zis că torţele din faţă nu sunt o idee prea bună, pentru că, dacă nu ne scufundam, puteam să luăm foc. În spate, cârma era mânuită de un tip micuţ care purta trenciul negru şi pălăria lui Amos. Pălăria era lăsată pe ochi, aşa că nu-i puteam vedea faţa. Mâinile şi picioarele i se pierdeau în faldurile hainei.

— Cum se deplasează chestia asta? l-am întrebat pe Amos. Nu văd să aibă pânze.

— Ai încredere în mine.

Amos mi-a întins mâna.

Era o noapte rece, dar când am păşit la bord m-am simţit brusc încălzit, de parcă lumina torţelor ne-ar fi învăluit într-o aură protectoare. În mijlocul bărcii se afla o colibă făcută din rogojini ţesute. Din braţele lui Sadie,

Brioşă a adulmecat şi a scos un mârâit.

— Luaţi loc înăuntru, a sugerat Amos. Călătoria s-ar putea să fie puţin cam dură.

— O să stau în picioare, mulţumesc.

Sadie a făcut un semn cu capul către tipul micuţ din spate.

— Cine-i la cârmă?

Amos s-a făcut că n-aude.

— Ţineţi-vă bine!

I-a făcut un semn din cap cârmaciului, iar barca a luat-o din loc.

Era un sentiment greu de descris. Cunoşti furnicăturile din stomac când eşti în *montagnes russes* şi cazi în gol? Era ceva în genul ăla, doar că nu cădeam, iar senzaţia nu dispărea. Barca se deplasa cu o viteză uluitoare. Luminile oraşului au devenit neclare, apoi au fost înghiţite de o ceaţă groasă. Sunete ciudate se auzeau în beznă: foşnete şi şuierături, ţipete îndepărtate, voci care şopteau în limbi necunoscute.

Furnicăturile s-au transformat în greaţă. Sunetele au devenit atât de puternice, încât îmi venea să urlu. Apoi, dintr-odată, barca a încetinit. Zgomotele au încetat şi ceaţa s-a risipit. Luminile oraşului au devenit iar vizibile, mai luminoase decât înainte.

Deasupra noastră se ridica un pod, mult mai înalt decât orice pod din Londra. Mi s-a întors stomacul pe dos. La stânga, am văzut un peisaj cunoscut – Chrysler Building şi Empire State Building.

— Imposibil, am spus. Ăsta-i New Yorkul.

Sadie arăta exact aşa cum mă simţeam eu. Încă o legăna pe Brioşă, care ţinea ochii închişi. Pisica părea să toarcă.

— Nu se poate, a spus Sadie. Am călătorit doar câteva minute.

Şi totuşi, eram aici, navigând pe East River, chiar pe sub Podul Williamsburg. Ne-am oprit la un mic doc pe partea cu Brooklynul. În faţă era o curte de fabrică plină de grămezi de fier vechi şi utilaje de construcţii abandonate. În mijloc, chiar la mal, se ridica un depozit industrial imens

pictat din plin cu graffiti, cu ferestrele bătute în scânduri.

— Ăsta nu-i un conac, a observat Sadie.

Are un simţ de observaţie nemaipomenit.

— Uită-te mai bine.

Amos a arătat spre acoperişul clădirii.

— Cum… cum ai…

Rămăsesem mut. Nu eram sigur de ce nu-l văzusem mai înainte, dar acum era clar: un conac cu cinci etaje cocoţat pe acoperişul depozitului, ca pe un blat de tort.

— N-aveai cum să construieşti un conac acolo!

— E o poveste lungă, a zis Amos. Dar aveam nevoie de un loc ferit.

— Şi ăsta-i malul estic? a întrebat Sadie. Ai spus ceva despre asta la Londra – că bunicii locuiesc pe malul estic.

Amos a zâmbit.

— Da. Foarte bine, Sadie. În Antichitate, malul estic al Nilului era întotdeauna partea celor vii, partea unde răsare soarele. Morţii erau îngropaţi la vest de fluviu. Era considerat un ghinion, chiar periculos să locuieşti acolo. Tradiţia e încă păstrată de… de ai noştri.

— Ai noştri? am întrebat, dar Sadie a mai sărit cu o întrebare.

— Deci nu poţi locui în Manhattan? a întrebat ea.

Amos a privit spre Empire State Building şi s-a încruntat.

— În Manhattan sunt alte probleme. Alţi zei. E mai bine să stăm separat.

— *Ce* sunt? a întrebat Sadie.

— S-o lăsăm aşa.

Amos s-a îndreptat spre cârmaci. I-a smuls pălăria şi haina… şi dedesubt nu se afla nimeni. Pur şi simplu nu exista niciun cârmaci. Amos şi-a pus pălăria, şi-a pus haina pe braţ, apoi a făcu un semn spre o scară de metal care urca pe lângă depozit până la conacul de pe acoperiş.

— Debarcarea s-a încheiat, a spus el. Bine aţi venit în cea de-a Douăzeci şi Una Nomă.

— Gnomă? am întrebat, în timp ce-l urmam pe scări. Ca

piticii?

— Dumnezeule, nu, a spus Amos. Urăsc gnomii. Au un miros oribil.

— Dar ai spus…

— *Nomă,* am spus n-o-m-ă. Adică un cartier sau o regiune. E un termen străvechi, de când Egiptul era împărţit în patruzeci şi două de provincii. Astăzi, sistemul e un pic diferit. Ne-am extins la nivel mondial. Lumea e împărţită în trei sute şaizeci de nome. Egiptul, desigur, este cea dintâi. Măreţul New York este cea de-a douăzeci şi una.

Sadie m-a privit şi şi-a răsucit degetul în dreptul tâmplei.

— Nu, Sadie, a zis Amos, fără să se uite. Nu sunt nebun. Mai aveţi multe de învăţat.

Am ajuns la capătul scărilor. Privind spre conac, îmi era greu să înţeleg ce văd. Casa avea cel puţin cincisprezece metri lăţime, era construită din blocuri enorme de calcar şi avea ferestre cu cadre de oţel. În jurul ferestrelor erau gravate hieroglife, iar zidurile erau luminate, aşa că locul arăta ca o combinaţie de muzeu modern şi templu antic. Dar cel mai interesant era că, dacă întorceam privirea, întreaga clădire părea să dispară. Am încercat asta de mai multe ori, ca să fiu sigur. Dacă priveam conacul cu coada ochiului, nu mai era acolo. A trebuit să fac un efort să-mi fixez privirea pe el – chiar şi pentru asta am avut nevoie de multă voinţă.

Amos s-a oprit în faţa intrării, care era de mărimea unei uşi de garaj – un cadru de lemn mare şi întunecat, fără nicio clanţă sau încuietoare vizibilă.

— Carter, după tine.

— Ăăă… şi cum fac…

— Tu cum crezi?

Excelent, încă un mister. Eram pe punctul de a sugera să folosim capul lui Amos pe post de berbec şi să vedem dacă funcţionează. Apoi m-am uitat iar la uşă şi am avut o senzaţie ciudată. Am întins braţul. Încet, fără să ating uşa, mi-am ridicat braţul, iar uşa mi-a urmat mişcarea –

ridicându-se până când a dispărut în tavan.

Sadie a părut uluită.

— Cum ai…

— Nu ştiu, am recunoscut, un pic jenat. O fi vreun senzor de mişcare?

— Interesant.

Amos părea puţin tulburat.

— Eu n-aş fi făcut aşa, dar e foarte bine. Remarcabil de bine.

— Mulţumesc… cred.

Sadie a încercat să intre prima, dar de îndată ce a trecut pragul, Brioşă a mieunat şi a zgâriat-o de era s-o scape din braţe.

Sadie a făcut un pas înapoi.

— Care-i treaba, mâţă?

— A, da, a spus Amos. Scuze.

Şi-a pus mâna pe capul pisicii şi a rostit pe un ton foarte oficial:

— Poţi intra.

— Pisica are nevoie de permisiune? am întrebat.

— E o situaţie specială, a spus Amos.

Nu era tocmai o explicaţie, dar a intrat fără a mai spune vreun cuvânt. L-am urmat, şi de data asta Brioşă a stat liniştită.

— O, Doamne…

Sadie a rămas stupefiată. Şi-a întins gâtul ca să se uite la tavan şi am crezut c-o să-i cadă guma din gură.

— Da, a spus Amos. Asta-i Marea Sală.

Înţelegeam de ce se numeşte aşa. Plafonul cu grinzi de cedru se înălţa până la etajul patru şi era susţinut de piloni de piatră pe care erau gravate hieroglife. O combinaţie neobişnuită de instrumente muzicale şi arme antice egiptene decorau pereţii. Trei niveluri de balcoane încercuiau încăperea, având şiruri de uşi cu vedere spre zona principală. Şemineul era suficient de mare ca să poţi parca o maşină în el şi avea deasupra un televizor cu plasmă şi canapele masive de piele pe ambele părţi. Pe podea se afla un covor din piele de şarpe, doar că avea

doisprezece metri lungime şi patru metri şi jumătate lăţime – mai mare decât orice şarpe. Afară, prin pereţii de sticlă, se vedea terasa care înconjura casa. Acolo se aflau o piscină, o zonă de luat masa şi o vatră pentru foc. Iar în celălalt capăt al Marii Săli erau nişte uşi duble inscripţionate cu Ochiul lui Horus şi încuiate cu o jumătate de duzină de lacăte. M-am întrebat ce se afla în spatele lor.

Dar adevărata piesă de rezistenţă era statuia din centrul Marii Săli. Era înaltă de nouă metri şi sculptată în marmură neagră. Ştiam că înfăţişează un zeu egiptean deoarece avea corp uman şi cap de animal – probabil o barză sau un cocor, cu un gât lung şi un cioc şi mai lung.

Zeul purta haine antice – un kilt, panglică şi guler. Ţinea o pană de scrib într-o mână şi un papirus deschis în cealaltă, de parcă tocmai ar fi scris hieroglifele inscripţionate acolo: simbolul *ankh* – crucea egipteană cu buclă –, având un dreptunghi desenat în partea de sus.

— Asta e! a exclamat Sadie. Per Ankh.

M-am uitat la ea neîncrezător.

— Cum se face că poţi citi asta?

— Habar n-am, a spus. Dar e evident, nu-i aşa? Semnul superior are forma unui plan de casă.

— De unde-ai scos-o? E doar o casetă.

Chestia e că avea dreptate. Am recunoscut simbolul, şi el chiar reprezenta imaginea simplificată a unei case cu o uşă, dar nu era ceva evident pentru majoritatea oamenilor, în special a celor care purtau numele Sadie. Însă ea părea absolut sigură.

— Este o casă, a insistat ea. Şi simbolul de jos e *ankh,* simbolul vieţii. Per Ankh – Casa Vieţii.

— Foarte bine, Sadie.

Amos părea impresionat.

— Iar asta-i o statuie a singurului zeu încă îngăduit în Casa Vieţii – cel puţin în situaţii normale. Îl recunoşti, Carter?

Doar atunci mi-am dat seama: pasărea era un ibis, o pasăre de apă egipteană.

— Thoth[2], am spus. Zeul cunoaşterii. Inventatorul scrisului.

— Într-adevăr, a zis Amos.

— Ce-i cu capetele de animale? a întrebat Sadie. Toţi zeii egipteni au capete de animale. Arată atât de caraghios…

— În mod normal, nu se înfăţişează aşa, i-a răspuns Amos. Nu în viaţa reală.

— În viaţa reală? am întrebat. Asta-i bună. Vorbeşti de parcă i-ai fi întâlnit în persoană.

Expresia lui Amos nu m-a liniştit deloc. Părea să-şi fi amintit ceva neplăcut.

— Zeii pot lua multe forme – de obicei de oameni sau de animale, dar ocazional iau o formă hibridă, ca aceasta. Sunt forţe elementare, mă înţelegeţi, un soi de verigă de legătură între om şi natură. Sunt înfăţişaţi cu capete de animale pentru a arată că există în două lumi diferite în acelaşi timp. Înţelegeţi?

— Câtuşi de puţin, a recunoscut Sadie.

— Mmm.

Amos n-a părut surprins.

— Da, mai aveţi multe de învăţat. În orice caz, zeul pe care-l aveţi în faţă, Thoth, a înfiinţat Casa Vieţii, iar acest conac e sediul regional. Sau cel puţin… a fost. Sunt singurul membru rămas din cea de-a Douăzeci şi Una Nomă. Sau *am fost*, până aţi apărut voi.

— Stai puţin.

Aveam atâtea întrebări, că nu ştiam cu ce să încep.

— Ce *este* Casa Vieţii? De ce este Thoth singurul zeu îngăduit aici şi de ce eşti…

— Carter, înţeleg cum te simţi.

---

[2] Zeul egiptean al lunii, al aritmetici, al vorbirii şi inventatorul scrisului, cunoscut ca „mâna şi inima lui Ra“. Este reprezentat ca un bărbat cu cap de ibis sau de babuin.

Amos a zâmbit plin de înţelegere.

— Dar lucrurile astea sunt mai uşor de discutat pe lumină. Trebuie să dormiţi, şi nu vreau să aveţi coşmaruri.

— Crezi că pot să dorm?

— *Miau!*

Brioșă s-a întins în braţele lui Sadie şi a căscat de i-au trosnit fălcile.

Amos a bătut din palme.

— Khufu!

Am crezut că strănutase, pentru că numele Khufu este neobişnuit, dar apoi un tip de niciun metru, cu blană aurie şi cămaşă violetă, a coborât pe scări, împiedicându-se. Mi-a trebuit o secundă ca să-mi dau seama că era un babuin care purta un tricou cu L.A. Lakers[3].

Babuinul a făcut un salt şi a aterizat în faţa noastră. Şi-a arătat colţii şi a scos un sunet care era pe jumătate hohot, pe jumătate râgâială. Respiraţia îi mirosea a chipsuri *nachos*[4].

Tot ce am reuşit să îngaim a fost:

— Lakers este echipa mea preferată!

Babuinul s-a pălmuit peste cap şi a râgâit din nou.

— O, Khufu te place, a spus Amos. Vă veţi înţelege de minune.

— În regulă.

Sadie părea uluită.

— Ai un majordom maimuţă. De ce nu?

Brioşă torcea în braţele lui Sadie, nederanjată defel de babuin.

— *Agh!* mi s-a adresat Khufu.

Amos a chicotit.

— Vrea să joace unu la unu cu tine, Carter. Să vadă cum te descurci.

Am început să mă foiesc.

— Hm, da. Sigur. Poate mâine. Dar cum de înţelegi…

---

[3] Echipă de baschet americană.

[4] *Nachos* sunt chipsuri din tortilla (lipie mexicană de porumb) servite cu brânză cheddar topită, diverse sosuri şi bucăţele de ardei iute *jalapeño.*

— Carter, mă tem că va trebui să vă obişnuiţi cu o mulţime de lucruri, a spus Amos. Dar dacă aveţi de gând să supravieţuiţi şi să-l salvaţi pe tatăl vostru, va trebui să vă odihniţi.

— Scuze, a zis Sadie, ai spus „să supravieţuim şi să-l salvăm pe tata“? Poţi să detaliezi?

— Mâine, a răspuns Amos. O să începem pregătirea dimineaţă. Khufu, condu-i, te rog, la camerele lor.

— *Ah-uh!* a făcut babuinul.

S-a întors şi a urcat împleticit scările. Din păcate, tricoul cu Lakers nu-i acoperea complet şi posteriorul multicolor.

Ne pregăteam să-l urmăm, când Amos a spus:

— Carter, geanta de lucru, te rog. E mai bine dacă o închid în bibliotecă.

Am ezitat. Aproape că uitasem de geanta de pe umăr, dar era tot ce mai rămăsese de la tata. Nu mai aveam nici măcar bagajele, pentru că erau încă reţinute la British Museum. Sincer, fusesem surprins că poliţiştii nu luaseră geanta de lucru, dar niciunul nu păruse s-o observe.

— O s-o primeşti înapoi, m-a asigurat Amos. La momentul potrivit.

Mi-a cerut-o foarte politicos, dar ceva din privirea lui îmi spunea că nu prea am de ales.

I-am dat geanta. Amos a luat-o cu grijă, de parcă ar fi fost plină cu explozive.

— Ne vedem dimineaţă.

S-a întors şi s-a îndreptat spre uşile zăvorâte. Uşile s-au deschis şi s-au depărtat suficient pentru ca Amos să intre fără ca noi să putem vedea ce se află dincolo. Apoi lanţurile s-au ferecat din nou în spatele lui.

M-am uitat la Sadie, neştiind ce să fac. Nu părea prea distractiv să rămânem de capul nostru în Marea Sală, cu statuia înfricoşătoare a lui Thoth, aşa că l-am urmat pe Khufu pe scări.

Sadie şi cu mine primiserăm camere învecinate la etajul al treilea, şi trebuie să recunosc că erau mai cool decât orice alt loc în care mai stătusem.

Aveam propria bucătărie, complet dotată cu gustările mele preferate: bere de ghimbir [Nu, Sadie. Nu e un suc pentru bătrâni! Ţine-ţi gura!], Twix şi Skittles. Era incredibil! De unde ştia Amos ce îmi place? Televizorul, computerul şi sistemul audio erau toate de ultimă generaţie. La baie se afla pastă de dinţi, deodorant, mărcile pe care le foloseam de obicei. Patul uriaş era şi el minunat, deşi perna era cam ciudată. Nu era o pernă din material textil, ci o tetieră de fildeş ca acelea din mormintele egiptene. Era decorată cu lei şi (desigur) alte hieroglife.

Camera avea chiar şi o terasă care dădea spre portul New York, iar în depărtare se vedeau Manhattanul şi Statuia Libertăţii, dar uşile glisante din sticlă erau închise ermetic. A fost primul indiciu că ceva nu era în regulă.

M-am întors să-l caut pe Khufu, dar acesta dispăruse. Uşa camerei mele era închisă. Am încercat s-o deschid, dar era încuiată.

Un glas înăbuşit s-a auzit din camera de alături.

— Carter?

— Sadie!

Am încercat uşa de la camera de alături, dar şi aceasta era încuiată.

— Suntem prizonieri, a spus ea. Crezi că Amos… Adică, putem avea încredere în el?

După tot ce văzusem azi, n-aveam încredere în *nimic,* dar simţeam teama din vocea lui Sadie. Asta a stârnit un sentiment necunoscut în mine – parcă ar fi trebuit s-o liniştesc. Ideea era ridicolă. Sadie păruse întotdeauna mult mai curajoasă decât mine – făcea ce dorea, nu-i păsa de consecinţe. Eu eram cel sperios. Dar acum simţeam că trebuie să joc un rol pe care nu-l mai jucasem de mult, mult timp: cel de frate mai mare.

— Totul va fi bine.

Am încercat să par sigur pe mine.

— Ştii ceva, dacă Amos ar fi vrut să ne rănească, ar fi putut s-o facă până acum. Încearcă să dormi.

— Carter?

— Da?

— A fost magie, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat cu tata la muzeu. Barca lui Amos. Casa asta. Totul e magie.

— Cred că da.

Am auzit cum oftează.

— Bun. Cel puţin nu sunt nebună.

— Noapte bună! am strigat.

Şi mi-am dat seama că nu-i mai spusesem asta lui Sadie de când locuiserăm împreună la Los Angeles, pe vremea când trăia mama.

— Mi-e dor de tata, a spus ea. De-abia îl cunoşteam, ştiu, dar… mi-e dor de el.

Mi-au dat lacrimile, dar am respirat adânc. N-aveam de gând să mă dau bătut. Sadie avea nevoie de mine. Tata avea nevoie de noi.

— O să-l găsim, i-am spus. Vise plăcute.

Am aşteptat, dar singurul lucru pe care l-am auzit venea de la Brioşă, care mieuna şi alerga, cercetând noul ei spaţiu. Cel puţin, ea nu părea nefericită.

M-am pregătit de culcare şi m-am suit în pat. Păturile erau confortabile şi călduroase, dar perna era cam ciudată. Îmi dădea dureri de gât, aşa c-am pus-o pe podea şi m-am culcat fără ea.

A fost prima mare greşeală.

6. Mic dejun cu un crocodil

CARTER

Nici nu-mi găsesc cuvintele. N-a fost un coşmar. A fost ceva mult mai real şi mai înfricoşător.

Când eram pe punctul de a adormi, am început să mă simt imponderabil. M-am ridicat în aer, m-am întors şi mi-am zărit propriul corp adormit.

„Voi muri“, mi-a trecut prin cap. Dar nu era vorba de asta. Nu eram o fantomă. Luasem o nouă formă, din aur sclipitor, cu aripi în loc de braţe. Eram un fel de pasăre. [Nu, Sadie, nu un pui. Mă laşi să povestesc, te rog?]

Ştiam că nu visez, pentru că eu nu visez color. Cu siguranţă nu visez cu toate cele cinci simţuri. Camera mirosea vag a iasomie. Auzeam bulele de dioxid de carbon din doza de bere de ghimbir pe care o lăsasem deschisă pe noptieră. Simţeam că-mi trece un vânt rece prin pene şi am realizat că ferestrele erau deschise. Nu doream să plec, dar un curent puternic m-a tras din cameră ca pe-o frunză luată de vânt.

Luminile conacului au pălit în urma mea. Orizontul New Yorkului a devenit neclar şi a dispărut. Treceam prin ceaţă şi întuneric, auzind voci ciudate care şopteau peste tot în jur. Simţeam furnicături în stomac la fel ca mai devreme, pe barca lui Amos. Apoi ceaţa s-a evaporat şi m-am trezit altundeva.

Pluteam deasupra unui munte golaş. Dedesubt, la mare distanţă, reţeaua de lumini a oraşului se întindea de-a lungul văii. Sigur nu era New Yorkul. Era noapte, dar îmi dădeam seama că sunt în deşert. Vântul era atât de uscat, că-mi simţeam pielea feţei ca de hârtie. Şi ştiu că n-are sens, dar îmi simţeam faţa de om, de parcă o parte din mine nu se transformase într-o pasăre. [Bine, Sadie. Sunt

un pui cu cap de Carter. Eşti fericită acum?]

Dedesubt, pe o culme, se aflau două siluete. Nu păreau să mă observe, şi mi-am dat seama că nu mai străluceam. De fapt, eram invizibil şi pluteam prin beznă. Nu distingeam prea clar cele două siluete, dar vedeam că nu sunt omeneşti. Când m-am uitat mai bine, am văzut că una era scundă, ghemuită şi fără păr, cu o piele slinoasă care lucea în lumina stelelor – ca un amfibian care stă pe picioarele din spate. Cealaltă era înaltă şi slabă ca o sperietoare de ciori, cu gheare de cocoş în loc de picioare. Nu-i vedeam prea bine faţa, dar părea roşie şi umedă şi… în fine, să zicem doar că eram bucuros că n-o văd mai bine.

— Unde e? a croncănit nervos cel cu înfăţişare de broască râioasă.

— Încă nu şi-a găsit o gazdă permanentă, a răspuns arţăgos tipul cu picioare de cocoş. Poate apărea doar pentru scurt timp.

— Eşti sigur că ăsta-i locul?

— Da, prostule! Va ajunge numaidecât…

O formă de foc a apărut pe culme. Cele două creaturi s-au aruncat la pământ, târându-se prin nisip, şi m-am rugat din toate puterile să fiu cu adevărat invizibil.

— Stăpâne! a spus broscoiul.

Chiar şi în întuneric, nou-venitul era greu de zărit – doar silueta unui bărbat cuprins de flăcări.

— Cum se numeşte locul ăsta? a întrebat bărbatul. Şi imediat ce-a deschis gura, am ştiut că-i tipul care-l atacase pe tata la British Museum. Toată teama pe care o simţisem la muzeu a revenit deîndată, paralizându-mă. Mi-am amintit că încercasem să ridic piatra aia nenorocită şi s-o arunc, dar nu reuşisem s-o fac. Îl dezamăgisem tare pe tata.

— Stăpâne, a spus Picior-de-Cocoş. Muntele se numeşte Camelback. Oraşul se numeşte Phoenix.

Bărbatul în flăcări a izbucnit în râs, hohotind cu glas tunător.

— Phoenix. Cât de potrivit! Şi deşertul care seamănă atât de bine cu cel de acasă. Tot ce trebuie acum e să fie

golit de viaţă. Deşertul trebuie să fie un loc steril, nu credeţi?

— O, da, stăpâne, a încuviinţat broscoiul. Dar ce-i cu ceilalţi patru?

— Unul a fost deja înmormântat, a spus bărbatul în flăcări. Cea de-a doua e slabă. Va fi uşor de manipulat. Aşa că mai rămân doar doi. Mă voi ocupa de ei în curând.

— Ăăă… şi cum anume? a întrebat broscoiul. Bărbatul în flăcări a devenit şi mai strălucitor.

— Eşti un mormoloc cam curios, nu crezi?

A îndreptat degetul spre broscoi, iar pielea bietei creaturi a început să scoată aburi.

— Nu! a implorat broscoiul. Nuuu!

Nici nu m-am putut uita. Nu vreau să descriu ce s-a întâmplat. Dar dac-ai auzit ce se întâmplă când nişte copii cruzi toarnă sare peste melci, îţi poţi face o idee despre ce s-a întâmplat cu broscoiul. În scurt timp, din el n-a mai rămas nimic.

Picior-de-Cocoş a făcut temător un pas înapoi. Îl înţelegeam.

— O să construim templul meu aici, a spus bărbatul în flăcări, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Acest munte îmi va sluji ca loc de cult. Când va fi gata, voi invoca furtuna cea mai mare văzută vreodată. Voi curăţa totul. Totul.

— Da, stăpâne, a încuviinţat rapid Picior-de-Cocoş. Şi ăăă… dacă îmi permiteţi o sugestie, stăpâne, pentru a vă spori puterea…

Creatura s-a aplecat, a făcut un pas înainte, de parcă ar fi vrut să-i şoptească ceva la ureche bărbatului în flăcări.

Tocmai când credeam că Picior-de-Cocoş se va transforma într-un pui prăjit, i-a spus ceva tipului în flăcări, dar n-am înţeles ce, iar tipul în flăcări şi-a sporit strălucirea.

— Excelent! Dacă poţi face asta, vei fi răsplătit. Dacă nu…

— Am înţeles, stăpâne.

— Pleacă, atunci, a spus bărbatul în flăcări. Fă astfel

încât forţele noastre să se dezlănţuie. Începe cu cei care au gâtul lung. Asta ar trebui să-i înmoaie. Prinde-i pe cei tineri şi adu-mi-i. Îi vreau vii, înainte de a apuca să afle ce puteri au. Nu mă dezamăgi.

— Nu, stăpâne.

— Phoenix…, a spus gânditor bărbatul în flăcări. Îmi place foarte mult.

A cuprins orizontul cu mâna, de parcă şi-ar fi imaginat oraşul acoperit de flăcări.

— În curând, mă voi ridica din cenuşa ta. Va fi un excelent cadou pentru ziua mea.

M-am trezit înapoi, în corpul meu, iar inima îmi bătea nebuneşte. Mă simţeam cald, de parcă tipul în flăcări ar fi început să mă prăjească. Apoi mi-am dat seama că aveam o pisică pe piept.

Brioşă mă privea cu ochii pe jumătate închişi.

— *Miau!*

— Cum ai intrat? am murmurat.

M-am ridicat şi, timp de o secundă, n-am fost sigur unde mă aflu. Vreun hotel dintr-un alt oraș? Am vrut să-l strig pe tata… când mi-am amintit.

Ieri. Muzeul. Sarcofagul.

Realitatea era atât de dură, că de-abia reuşeam să respir.

„Termină“, mi-am zis. „N-ai vreme să-ţi plângi de milă.“ Şi ştiu că sună ciudat, dar vocea din capul meu părea cumva diferită – ca a unei persoane mai în vârstă, mai puternice. Fie ăsta era un semn bun, fie înnebuneam.

„Aminteşte-ţi ce ai văzut“, spunea vocea. „Te urmăreşte. Trebuie să fii pregătit.“

Tremuram. Aș fi vrut să cred c-a fost doar un vis urât, dar ştiam că nu-i aşa. Trecusem prin prea multe în ultima zi ca să mă îndoiesc de ceea ce văzusem. Nu ştiu cum, dar îmi părăsisem corpul în timp ce dormeam. *Fusesem* la Phoenix – la câteva mii de kilometri distanță.

Tipul în flăcări fusese acolo. Nu înţelesesem prea multe, dar spusese că-şi va trimite trupele pentru a-i captura pe

cei tineri. Ha, mă întreb cine puteau fi?

Brioşă a sărit din pat şi a adulmecat tetiera de fildeş, privindu-mă de parcă încerca să-mi spună ceva.

— Poţi s-o păstrezi, i-am zis. E incomodă.

Şi-a frecat capul de ea şi m-a privit acuzator.

— *Miau!*

— Cum zici tu, mâţă.

M-am ridicat şi am făcut un duş. Când am vrut să mă îmbrac, am descoperit că vechile mele haine dispăruseră în noapte. Toate hainele din dulap erau de mărimea mea, însă mult diferite de cele cu care eram obişnuit – şalvari cu şiret şi cămăşi largi, din pânză albă, şi nişte haine pentru vreme rece, în genul celor purtate de *fellahin,* ţăranii din Egipt. Nu erau tocmai stilul meu.

Lui Sadie îi place să-mi spună că *nu am* un stil. Se plânge că mă îmbrac ca un bătrân – cămaşă încheiată până sus, pantaloni şi pantofi. Bine, poate aşa e. Dar iată de ce: tata mi-a împuiat capul că trebuie să fiu mereu îmbrăcat la patru ace.

Îmi amintesc prima dată când mi-a explicat asta. Aveam zece ani. Eram în drum spre aeroportul din Atena, afară erau patruzeci şi patru de grade şi mă plângeam că vreau să port pantaloni scurţi şi tricou. De ce nu puteam să mă îmbrac confortabil? Nu mergeam în vreun loc sofisticat – pur şi simplu călătoream.

Tata mi-a pus mâna pe umăr.

— Carter, nu mai eşti mic. Eşti un tânăr afro-american. Oamenii te vor judeca mai aspru, aşa că trebuie să arăţi întotdeauna impecabil.

— Nu-i corect! am insistat.

— Corectitudine nu e când toată lumea primeşte acelaşi lucru, a spus tata. Corectitudine e când toată lumea primeşte ceea ce are nevoie. Iar singura cale de a obţine ceea ce ai nevoie e să te descurci *singur.* Înţelegi?

I-am spus că nu înţeleg. Dar am făcut totuşi ce îmi ceruse – cum ar fi să fiu interesat de Egipt, de baschet şi de muzică. Cum ar fi să călătoresc cu o singură valiză. Mă îmbrăcam aşa cum îşi dorea tata pentru că tata are, de

obicei, dreptate. De fapt, nu ştiu ca el să fi greşit vreodată… până în noaptea de la British Museum.

În fine, mi-am pus hainele de pânză din dulap. Papucii erau confortabili, deşi sincer mă îndoiam că m-ar fi ajutat la fugă.

Uşa camerei lui Sadie era deschisă, dar ea nu era acolo.

Din fericire, uşa dormitorului meu nu mai era închisă. Brioşă mi s-a alăturat şi am coborât, trecând pe lângă multe camere neocupate. Conacul ar fi putut găzdui cu uşurinţă o sută de oameni, dar părea pustiu şi trist.

Jos, în Marea Sală, Khufu, babuinul, stătea pe canapea cu o minge de baschet între picioare şi ţinea în mâini o bucată de carne cu aspect dubios, acoperită cu pene roz. Televizorul era pe canalul ESPN şi Khufu se uita la selecţiuni din meciurile serii trecute.

— Hei, am zis, deşi îmi venea greu să vorbesc cu el. Lakers au câştigat?

Khufu m-a privit şi a bătut mingea de parcă ar fi vrut să joace.

— *Agh, agh.*

Avea o pană de culoare roz agăţată de bărbie şi vederea ei a făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— Ăăă… în regulă, am spus. Jucăm mai târziu, bine?

I-am văzut pe Sadie şi pe Amos pe terasă, luând micul dejun lângă piscină. Trebuie să fi fost groaznic de frig, dar în vatră era aprins focul, şi nici lui Amos, nici lui Sadie nu părea să le fie rece. M-am îndreptat spre ei, apoi am ezitat în faţa statuii lui Thoth. La lumina zilei, zeul cu cap de pasăre nu părea chiar atât de înfricoşător. Totuşi, puteam să jur că ochişorii aceia răi mă priveau aşteptând ceva.

Ce spusese tipul în flăcări noaptea trecută? Ceva despre cum trebuia să ne prindă înainte să aflăm ce puteri avem. Părea ridicol, dar pentru o clipă am simţit un val de putere – ca seara trecută, când deschisesem uşa doar ridicând braţul. Simţeam că, de-aş fi vrut, aş fi putut ridica orice, chiar şi statuia de nouă metri înălţime. Am înaintat, parcă în transă.

Brioşă mieuna nerăbdătoare şi mi se freca de picior.

Senzaţia a dispărut.

— Ai dreptate, i-am spus pisicii. Proastă idee.

În plus, simţeam deja mirosul micului dejun – pâine prăjită, bacon, ciocolată caldă – şi n-o puteam învinovăţi pe Brioşă că se grăbeşte. Am urmat-o pe terasă.

— A, Carter, a spus Amos. Crăciun fericit, băiete. Vino!

— Era şi timpul, a mormăit Sadie. M-am trezit de un secol.

Dar ne-am privi în ochi pentru o clipă, de parcă ne-am fi gândit la acelaşi lucru: *Crăciunul.* Nu mai petrecuserăm dimineaţa de Crăciun împreună de la moartea mamei. Mă întrebam dacă Sadie îşi mai aminteşte cum obişnuiam să facem decoraţiuni din aţă şi din beţele de la acadele. Amos şi-a turnat o ceaşcă de cafea. Hainele lui semănau cu cele purtate cu o zi înainte, şi trebuie să recunosc că tipul avea stil. Costumul său făcut la comandă era din lână albastră, purta o pălărie asortată, iar în părul proaspăt împletit avea lapislazuli de un albastru-închis, una dintre pietrele pe care egiptenii le folosesc adesea pentru bijuterii. Până şi ochelarii erau asortaţi. Lentilele rotunde aveau o nuanţă albăstruie. Un saxofon tenor stătea pe un suport lângă vatră – şi mi l-am închipuit cântând o serenadă pentru East River.

Sadie era îmbrăcată într-o ţinută albă, ca a mea, dar reuşise cumva să-şi păstreze bocancii militari. Probabil că se culcase cu ei în picioare. Arăta destul de caraghios cu şuviţele ei roşii şi costumaţia asta, dar din moment ce nici eu nu eram mai breaz, nu prea aveam cum să-mi bat joc de ea.

— Ăăă… Amos? am întrebat. Sper că n-aveai păsări de companie! Khufu mănâncă ceva cu pene roz.

— Mmm…

Amos a sorbit din cafea.

— Îmi pare rău dacă te-a deranjat. Khufu e foarte pretenţios. Mănâncă doar alimente care se termină în o. Dorito[5], *burrito,* flamingo.

Am clipit.

---

[5] Marcă de chipsuri aromate făcute din tortilla.

— Ai spus…

— Carter! m-a avertizat Sadie.

Părea niţel îngreţoşată, de parcă avusese deja această discuţie.

— Las-o baltă.

— Bine, am spus. Nu mai întreb nimic.

— Te rog, Carter, serveşte-te!

Amos a arătat spre o masă lungă plină cu mâncare.

— Apoi o să vă dau nişte explicaţii.

N-am văzut niciun flamingo pe masă, ceea ce nu mă deranja, dar în rest erau cam de toate. Am înhăţat nişte clătite cu unt şi sirop, nişte bacon şi un pahar de suc de portocale.

Apoi am observat cu coada ochiului o mişcare. M-am uitat spre piscină. O chestie lungă şi deschisă la culoare aluneca imediat sub luciul apei.

Era să scap farfuria.

— Ăsta e…

— Un crocodil, a confirmat Amos. Pentru noroc. E albinos, dar te rog să nu pomeneşti de asta. E sensibil.

— Numele lui e Filip al Macedoniei, m-a informat Sadie.

Nu înţelegeam cum de Sadie lua totul atât de calm, dar mi-am zis că, dacă ea nu se sperie, nici eu n-ar trebui s-o fac.

— E un nume lung, am spus.

— E un crocodil lung, a zis Sadie. O, şi îi place baconul.

Pentru exemplificare, a aruncat peste umăr o bucată de bacon. Filip a ţâşnit din apă şi a prins trataţia. Pielea lui era de un alb pur, şi avea ochii roz. Avea o gură atât de mare, c-ar fi putut înghiţi un porc întreg.

— E destul de inofensiv cu prietenii mei, m-a asigurat Amos. Pe vremuri, niciun templu nu era complet fără un lac plin de crocodili. Sunt nişte fiinţe magice puternice.

— Corect, am spus. Deci babuin, crocodil… mai ai ceva animale de companie despre care ar trebui să ştiu?

Amos a căzut pe gânduri un moment.

— Vizibile? Nu, cred că astea-s toate.

M-am aşezat cât mai departe de piscină. Brioşă mi se

învârtea printre picioare şi torcea. Speram că are destulă minte să nu se apropie de crocodili magici pe nume Filip.

— Aşadar, Amos, am zis, între două îmbucături de clătită. Explicaţii!

— Da, a încuviinţat el. Cu ce să încep…

— Cu tata, a sugerat Sadie. Ce s-a întâmplat cu el?

Amos a inspirat adânc.

— Julius a încercat să invoce un zeu. Din păcate, a reuşit.

Mi-era destul de greu să-l iau în serios pe Amos, care vorbea despre invocarea zeilor în timp ce întindea unt pe o chiflă.

— Un zeu anume? am întrebat pe un ton normal. Sau a invocat un zeu generic?

Sadie m-a lovit cu piciorul pe sub masă. S-a încruntat, de parcă ar fi crezut într-adevăr ce spunea Amos.

Amos a muşcat din chiflă.

— Există mulţi zei egipteni, Carter. Dar tatăl tău îl căuta pe unul anume.

M-a privit cu subînţeles.

— Osiris, mi-am amintit. Când tata stătea în faţa Pietrei de la Rosetta, a spus: „Osiris, vino!“ Dar Osiris e o legendă. O fantezie.

— Aş vrea eu să fie adevărat.

Amos a privit peste East River, spre Manhattan, care strălucea în soarele dimineţii.

— Egiptenii antici nu erau nebuni, Carter. Ei au construit piramidele. Au creat primul mare stat-naţiune. Civilizaţia lor a durat mii de ani.

— Da, am spus. Iar acum au dispărut.

Amos a clătinat din cap.

— O moştenire atât de puternică nu dispare. În comparaţie cu egiptenii, grecii şi romanii au fost mici copii. Naţiunile moderne ca Marea Britanie şi America? Clipe efemere. Cel mai vechi leagăn al civilizaţiei, cel puţin al civilizaţiei occidentale, este Egiptul. Uitaţi-vă la piramida de pe bancnota de un dolar. Uitaţi-vă la Monumentul Washington – cel mai mare obelisc egiptean

din lume. Egiptul e încă foarte viu. Şi, din păcate, la fel şi zeii lui.

— Să fim serioşi, am zis. Vreau să spun că… şi dacă aş crede că există magie… Să crezi în zeii antici e cu totul altceva. Glumeşti, nu?

Dar chiar în timp ce vorbeam, mi-am amintit de tipul în flăcări de la muzeu, de felul în care împrumuta succesiv chip de om şi de animal. Şi de statuia lui Thoth, de felul în care mă urmăreau ochii lui.

— Carter, a spus Amos, egiptenii nu erau nebuni să creadă în nişte zei imaginari. Fiinţele pe care le-au descris în miturile lor sunt foarte, foarte reale. Odinioară, preoţii din Egipt le cereau acestor zei să-şi canalizeze puterile şi să facă anumite lucruri neobişnuite. Asta stă la originea a ceea ce numim acum magie. La fel ca multe altele, şi magia a fost inventată de către egipteni. Fiecare templu avea o secţiune de magicieni numită Casa Vieţii. Magicienii lor erau renumiţi în întreaga lume antică.

— Iar tu eşti un magician egiptean.

Amos a dat din cap aprobator.

— La fel şi tatăl tău. Ai putut vedea şi singur noaptea trecută.

Am ezitat. Nu puteam să neg că tata făcuse nişte lucruri neobişnuite la muzeu – nişte lucruri care aduceau cu magia.

— Dar e arheolog, am spus cu încăpăţânare.

— Asta-i acoperirea lui. Vă amintiţi că se specializase în traducerea unor vrăji vechi, care sunt foarte greu de înţeles dacă nu practici magia tu însuţi. Familia noastră, familia Kane, a făcut parte din Casa Vieţii aproape de la început. Iar familia mamei voastre e aproape la fel de veche.

— Familia Faust?

Am încercat să mi-i imaginez pe bunica şi pe bunicul Faust practicând magia, dar cu excepţia cazului în care a te uita la meciuri de rugby la televizor şi a arde fursecuri poate fi considerat magie, mi-era imposibil să fac asta.

— Ei n-au mai practicat magia de multe generaţii, a

recunoscut Amos. Asta până la mama voastră. Dar, într-adevăr, e o linie de sânge foarte veche.

Sadie a clătinat din cap cu neîncredere.

— Deci, acum şi mama practica magia. Glumeşti?

— Nu-i nicio glumă, ne-a asigurat Amos. Voi doi… în voi se combină sângele a două familii vechi, ambele având o relaţie lungă şi complicată cu zeii. Sunteţi cei mai puternici copii Kane născuţi în ultimele secole.

Am încercat să diger informaţia. În acel moment, nu mă simţeam puternic. Mă simţeam rău.

— Vrei să spui că părinţii noştri se închinau în secret unor zei cu capete de animale? am întrebat.

— Nu se închinau, m-a corectat Amos. La sfârşitul Antichităţii, egiptenii au aflat că zeii lor nu trebuiau adoraţi. Zeii sunt nişte fiinţe puternice şi nişte forţe primare, dar nu sunt divini în sensul în care ni-l imaginăm pe Dumnezeu. Sunt entităţi create, ca muritorii, doar că au mult mai multă putere. Îi putem respecta, ne putem teme de ei, le putem folosi puterea sau putem chiar să luptăm cu ei pentru a-i ţine sub control…

— *Să luptăm* cu zeii? l-a întrerupt Sadie.

— Tot timpul, a asigurat-o Amos. Dar nu ne închinăm la ei. Thoth ne-a învăţat asta.

M-am uitat la Sadie, aşteptând sprijin. Bătrânul trebuie să fi fost nebun. Dar Sadie părea să creadă fiecare cuvânt.

— Deci…, am spus. De ce a spart tata Piatra de la Rosetta?

— O, sunt convins că n-a vrut s-o spargă, a spus Amos. Ideea asta l-ar fi îngrozit. De fapt, bănuiesc că fraţii mei din Londra au reparat deja stricăciunile. Curatorii îşi vor verifica în curând seifurile şi vor descoperi că Piatra de la Rosetta a supravieţuit în mod miraculos exploziei.

— Dar a fost spulberată într-un milion de bucăţi! am spus. Cum ar putea-o repara?

Amos a luat o farfurioară şi a aruncat-o pe podeaua din piatră. Farfurioara s-a făcut praf pe loc.

— Asta înseamnă *să distrugi*, a spus Amos. Aş fi putut s-o fac cu ajutorul magiei – *ha-di* –,dar e mai simplu s-o

sparg. Şi acum…

Amos şi-a întins braţul.

— Uneşte. *Hi-nehm.*

Un simbol hieroglific albastru a apărut în aer arzând deasupra palmei lui.

Bucăţile farfurioarei i-au zburat în mână şi s-au reasamblat ca un puzzle, chiar şi cele mai mici fragmente lipindu-se la loc. Amos a pus farfurioara la loc pe masă în stare perfectă.

— Ce scamatorie…, am îngăimat.

Am încercat să par calm, dar mă gândeam la toate ciudăţeniile care ni se întâmplaseră mie şi tatei de-a lungul anilor, cum ar fi cea cu pistolarii din hotelul de la Cairo, care sfârşiseră agăţaţi de un candelabru. E posibil ca tata să fi făcut asta folosindu-se de o vrajă?

Amos a turnat lapte în farfurioară şi a pus-o pe aceasta jos. Brioşă s-a apropiat în fugă.

— În orice caz, tatăl vostru n-ar fi deteriorat în mod intenţionat o relicvă. Pur şi simplu, nu şi-a dat seama câtă putere avea în ea Piatra de la Rosetta. Vedeţi voi, pe măsură ce Egiptul a decăzut, magia lui s-a strâns şi s-a concentrat în relicvele rămase. Cele mai multe, desigur, sunt încă în Egipt. Dar poţi găsi câteva în aproape orice mare muzeu. Un magician poate folosi aceste artefacte ca puncte focale pentru a face vrăji mai puternice.

— Nu înţeleg, am spus.

Amos și-a desfăcut mâinile.

— Îmi pare rău, Carter. E nevoie de ani de studiu pentru a înţelege magia, şi eu am încercat să v-o explic într-o singură dimineaţă. Cel mai important lucru e că, în ultimii şase ani, tatăl vostru a căutat o cale de a-l invoca pe Osiris, iar noaptea trecută a crezut c-a găsit artefactul potrivit pentru asta.

— Stai aşa, de ce-l căuta pe Osiris?

Sadie mi-a aruncat o privire tulbure.

— Carter, Osiris era stăpânul morţilor. Tata a spus că vrea să îndrepte lucrurile. Vorbea despre mama.

Dintr-odată, parcă s-a făcut frig. Vatra a împroşcat scântei în vântul ce venea dinspre râu.

— A vrut s-o aducă pe mama înapoi din morţi? am spus. Dar asta-i o nebunie!

Amos a ezitat.

— Ar fi fost ceva periculos. Nerecomandabil. Prostesc. Dar nu o nebunie. Tatăl vostru e un magician puternic. Dacă într-adevăr asta a încercat, ar fi putut avea sorţi de izbândă, folosind puterea lui Osiris.

M-am uitat la Sadie.

— Tu chiar crezi povestea asta?

— Ai văzut magia de la muzeu. Tipul în flăcări. Tata a invocat ceva din piatră.

— Da, am spus, gândindu-mă la visul meu. Dar nu era Osiris, nu-i aşa?

— Nu, a zis Amos. Tatăl tău a primit mai mult decât se aştepta. A eliberat spiritul lui Osiris. De fapt, cred că s-a unit pe deplin cu zeul…

— S-a unit?

Amos a ridicat mâna.

— Asta-i o altă discuţie lungă. Deocamdată, hai să spunem c-a atras asupra sa puterea lui Osiris. Dar n-a apucat s-o folosească, pentru că, din câte mi-a spus Sadie, se pare că Julius a eliberat cinci zei din Piatra de la Rosetta. Cinci zei care fuseseră închişi împreună.

M-am uitat la Sadie.

— I-ai povestit tot?

— O să ne ajute, Carter.

Nu eram pregătit să am încredere în tipul ăsta, chiar dacă era unchiul nostru, dar am decis că n-am de ales.

— Bine, în regulă, am spus. Tipul în flăcări a zis ceva de genul: „I-ai eliberat pe toţi cinci“. Ce-a vrut să spună?

Amos a sorbit din cafea. Expresia sa absentă îmi amintea de tata.

— Nu vreau să vă sperii.

— Cam târziu.

— Zeii egipteni sunt foarte periculoşi. În ultimii două mii şi ceva de ani, noi, magicienii, ne-am petrecut o mare parte din timp pentru a-i prinde şi a-i izgoni ori de câte ori au apărut. De fapt, legea noastră cea mai importantă, emisă de Lictorul-Şef Iskandar în epoca romană, interzice eliberarea zeilor sau folosirea puterii lor. Tatăl vostru a mai încălcat o dată legea asta.

Sadie s-a făcut palidă.

— Asta are de-a face cu moartea mamei? Cu Acul Cleopatrei din Londra?

— *Bineînţeles* că are de-a face cu asta, Sadie. Părinţii voştri… în fine, credeau că fac un lucru bun. Şi-au asumat un risc teribil, şi asta a costat-o viaţa pe mama voastră. Tatăl vostru a fost învinuit. Cred c-am putea spune c-a fost exilat. Surghiunit. A fost silit să se mute constant, deoarece Casa i-a monitorizat activităţile. Se temeau că îşi va continua… cercetarea. Şi chiar aşa a făcut.

Mi-am amintit de momentele când tata se uita peste umăr în timp ce copia inscripţii antice sau mă trezea la trei sau patru dimineaţa şi insista că-i timpul să schimbăm hotelul sau mă avertiza să nu mă uit în geanta lui de lucru ori să copiez anumite imagini de pe zidurile unor temple vechi, de parcă viaţa ne era în joc.

— De asta nu veneai niciodată? l-a întrebat Sadie pe Amos. Pentru că era surghiunit?

— Casa mi-a interzis să-l văd. Îl iubeam pe Julius. Era dureros să stau departe de fratele meu şi de voi, copii. Dar nu vă puteam întâlni – până aseară, când pur şi simplu n-am avut de ales şi a trebuit să încerc să vă ajut. Julius era obsedat să-l găsească pe Osiris de ani de zile. Era sfâşiat de durere din cauza a ceea ce i se întâmplase mamei voastre. Când am aflat că Julius e pe punctul de a încălca din nou legea pentru a încerca să îndrepte lucrurile, a trebuit să-l opresc. O a doua încălcare ar fi însemnat o condamnare la moarte. Din păcate, n-am reuşit. Ar fi trebuit să ştiu că-i prea încăpăţânat.

Am privit în jos, în farfurie. Mâncarea mi se răcise.

Brioşă sărise pe masă şi se freca de mâna mea. Văzând că nu obiectez, a început să-mi înfulece baconul.

— Ieri-seară, la muzeu, am spus, fata cu cuţitul, omul cu barba bifurcată – erau tot magicieni? Din Casa Vieţii?

— Da, a zis Amos. Îl supravegheau pe tatăl vostru. Sunteţi norocoşi că v-au lăsat să plecaţi.

— Fata ar fi vrut să ne omoare, mi-am amintit. Dar tipul cu barbă a spus „Încă nu".

— Ei nu ucid decât dacă-i absolut necesar, a spus Amos. Vor aştepta să vadă dacă sunteţi o ameninţare.

— De ce să fim o ameninţare? a întrebat Sadie. Suntem copii! Invocarea n-a fost ideea noastră.

Amos şi-a împins farfuria deoparte.

— Există un motiv pentru care voi doi aţi fost crescuţi separat.

— Pentru că familia Faust l-a dat pe tata în judecată, i-am spus sec. Iar tata a pierdut.

— A fost mult mai mult de-atât, a spus Amos. Casa a insistat să fiţi separaţi. Tatăl vostru a vrut să vă păstreze pe amândoi, deşi ştia cât e de periculos.

Sadie părea lovită în moalele capului.

— Chiar aşa?

— Desigur. Dar Casa a intervenit şi s-a asigurat că bunicii obţin custodia asupra ta, Sadie. Dacă tu şi cu Carter aţi fi fost crescuţi împreună, aţi fi putut deveni foarte puternici. Poate aţi simţit deja nişte schimbări ieri.

M-am gândit la valurile de putere pe care le simţeam şi la felul în care Sadie părea să cunoască dintr-odată egipteana veche. Apoi mi-am amintit ceva de şi mai demult.

— Când ai împlinit şase ani, i-am spus lui Sadie.

— Tortul, a zis ea imediat, iar amintirea ne-a străbătut ca un curent electric.

La petrecerea din ziua când Sadie împlinise şase ani, ultima dată cu întreaga familie, Sadie şi cu mine ne certaserăm rău. Nu mai ştiu despre ce fusese vorba. Cred că voisem să suflu în lumânări în locul ei. Am început să urlăm. Ea m-a prins de tricou. Eu am împins-o. Îmi

amintesc că tata s-a repezit spre noi şi a încercat să intervină, dar înainte să apuce, tortul lui Sadie a explodat. Glazura s-a împrăştiat pe pereţi, peste părinţii noştri, pe feţele micilor prieteni ai lui Sadie. Tata şi cu mama ne-au despărţit. M-au trimis în camera mea. Mai târziu, ne spuseseră că probabil lovisem tortul din greşeală în timp ce ne băteam, dar ştiam că nu fusese aşa. Ceva mult mai ciudat îl făcuse să explodeze, de parcă ar fi răspuns la mânia noastră. Mi-am amintit că Sadie plângea cu o bucată de tort pe frunte, o lumânare era lipită de tavan cu vârful în jos şi fitilul încă aprins iar un oaspete adult, unul dintre prietenii părinţilor mei, avea ochelarii pătaţi de glazură albă.

M-am întors către Amos.

— Tu erai. Ai fost la petrecerea lui Sadie.

— Glazură de vanilie, şi-a adus el aminte. Foarte gustoasă. Dar era clar de pe atunci că voi doi veţi fi greu de crescut în aceeaşi casă.

— Aşadar…, am şovăit. Ce se va întâmpla cu noi acum?

Nu doream să recunosc, dar nu suportam ideea de a fi despărţit iarăşi de Sadie. Nu era mare lucru de capul ei, dar ea era tot ce aveam.

— Trebuie să fiţi instruiţi ca la carte, a zis Amos, indiferent dacă cei din Casă sunt de acord sau nu.

— De ce n-ar fi de acord? am întrebat.

— O să vă explic totul, nu vă faceţi griji. Dar trebuie să începem lecţiile dacă e să avem vreo şansă de a-l găsi pe tatăl vostru şi de-a îndrepta lucrurile. Altfel, întreaga lume va fi în pericol. Dac-am şti unde…

— Phoenix, am trântit eu.

Amos s-a holbat la mine.

— Poftim?

— Noaptea trecută am avut… ei bine, nu tocmai un vis…

Mă simţeam cam stânjenit, dar i-am spus ce se întâmplase în timp ce dormeam.

Judecând după expresia lui Amos, vestea era chiar mai rea decât crezusem.

— Eşti *sigur* c-a spus „cadou de ziua mea“? m-a întrebat.

— Da, dar ce înseamnă asta?

— Şi „gazdă permanentă“..., a continuat Amos. Încă n-avea una?

— Păi, aşa a zis tipul cu picioare de cocoş…

— Acela era un demon, a spus Amos. O creatură a haosului. Şi dacă demonii pot pătrunde în lumea muritorilor, n-avem prea mult timp. E rău, e foarte rău.

— Dacă locuieşti în Phoenix, am spus.

— Carter, duşmanul nostru nu se va mulţumi cu Phoenixul. Dacă a devenit atât de puternic, atât de repede… Ce-a spus despre furtună, mai exact?

— A spus: „Voi invoca furtuna cea mai mare văzută vreodată“.

Amos s-a încruntat.

— Ultima dată când a spus asta, a creat Sahara. O furtună atât de puternică ar putea distruge America de Nord, generând suficientă energie a haosului pentru a-i oferi o formă aproape invincibilă.

— Ce vrei să spui? Cine-i tipul ăsta?

Amos nu m-a luat în seamă.

— Întrebarea e: de ce n-ai folosit tetiera?

Am ridicat din umeri.

— Era incomodă.

M-am uitat la Sadie, aşteptând sprijin.

— Nici tu n-ai folosit-o, nu-i aşa?

Sadie a dat ochii peste cap.

— Normal c-am folosit-o. Era *clar* că-i acolo cu un motiv.

Uneori chiar o detest pe soră-mea. [Au! Ăla-i piciorul meu!]

— Carter, mi-a zis Amos, somnul e periculos. E o uşă spre Duat.

— Splendid, a mormăit Sadie. Încă un cuvânt dubios.

— A… da, scuze, a spus Amos. Duatul e lumea spiritelor şi a magiei. Ea se află dedesubtul lumii treze, şi e ca un ocean vast cu multe straturi şi regiuni. Ne-am scufundat doar puţin noaptea trecută pentru a ajunge la New York, deoarece călătoria prin Duat e mult mai rapidă. Carter, conştiinţa ta a trecut printre curenţii ei cei mai superficiali

în timpul somnului, de-asta ai fost martor la ce s-a întâmplat în Phoenix. Din fericire, ai supravieţuit. Dar cu cât cobori mai mult în Duat, cu atât întâlneşti lucruri mai oribile şi cu atât e mai dificil să te întorci. Există tărâmuri întregi cu demoni, palate unde zeii există în formele lor pure, atât de puternici, că simpla lor prezenţă te poate face scrum. Există închisori care conţin fiinţe incredibil de nefaste şi nişte abisuri atât de adânci şi haotice, că nici măcar zeii nu îndrăznesc să le exploreze. Acum, că prindeţi puteri, nu mai puteţi dormi fără protecţie, nu vă mai puteţi lăsa descoperiţi la atacurile din Duat sau… la călătorii neprevăzute prin el. Tetiera e fermecată şi vă ancorează conştiinţa de corp.

— Vrei să spui că eu chiar am…

Am simţit un gust metalic.

— M-ar fi putut omorî?

Amos avea o expresie gravă.

— Faptul că sufletul tău poate călători astfel înseamnă că progresezi mai repede decât am crezut. Mai repede decât credeam că-i posibil. Dacă Stăpânul Roşu te-ar fi observat…

— Stăpânul Roşu? a întrebat Sadie. Ăsta-i tipul în flăcări?

Amos s-a ridicat.

— Trebuie să aflu mai multe. Nu putem aştepta pur şi simplu să vă găsească. Şi dacă declanşează furtuna de ziua lui, la cât e de puternic…

— Vrei să spui că vei merge în Phoenix?

De-abia mai puteam vorbi.

— Amos, tipul în flăcări l-a învins pe tata de parcă magia lui ar fi fost o glumă! Acum e însoţit de demoni şi devine mai puternic, iar tu o să fii ucis!

Amos mi-a zâmbit sec, de parcă ar fi cântărit deja pericolele şi n-avea nevoie să-i fie reamintite. Expresia sa îmi amintea dureros de cea a tatei.

— Nu-l scoate din luptă pe unchiul tău atât de repede, Carter. Mă pricep şi eu la magie. În plus, trebuie să văd cu ochii mei ce se întâmplă dacă avem vreo şansă să-l salvăm

pe tatăl vostru şi să-l oprim pe Stăpânul Roşu. Voi fi rapid şi atent. Voi rămâneţi aici. Brioşă vă va păzi.

Am clipit.

— Mâţa ne va păzi? Nu se poate să ne laşi aici! Cum rămâne cu antrenamentul?

— Când mă întorc, ne-a asigurat Amos. Nu vă faceţi griji, conacul e protejat. Doar să nu plecaţi. Nu vă lăsaţi păcăliţi să deschideţi uşa cuiva. Şi, orice s-ar întâmpla, *nu* intraţi în bibliotecă. V-o interzic categoric. Mă întorc până la apus.

Înainte de a apuca să protestăm, Amos s-a îndreptat calm spre marginea terasei şi a sărit.

— Nu! a ţipat Sadie.

Am alergat spre balustradă şi ne-am uitat în jos. Dedesubt era un gol de treizeci de metri până la East River. Nu era nici urmă de Amos. Pur şi simplu dispăruse.

Filip al Macedoniei se bălăcea în piscină. Brioşă a sărit pe balustradă şi a insistat s-o mângâiem.

Eram singuri într-un conac straniu, cu un babuin, un crocodil şi o pisică ciudată. Şi se pare că întreaga lume era în pericol.

M-am uitat la Sadie.

— Şi acum, ce facem?

Și-a încrucişat braţele.

— Păi e evident, nu crezi? Explorăm biblioteca.

7. Scap un omuleţ în cap

SADIE

Sincer, câteodată Carter e atât de căpos, încât nu-mi vine să cred că suntem rude.

Când cineva spune „Îţi interzic“, ăsta-i un semn bun că e ceva ce merită să faci. M-am îndreptat de îndată spre bibliotecă.

— Stai! a strigă Carter. Nu poţi să…

— Dragă frate, i-am spus, sufletul tău ţi-a părăsit iarăşi corpul în timp ce vorbea Amos sau chiar l-ai auzit? Zeii egipteni sunt *reali.* Stăpânul Roşu e *rău.* Ziua de naştere a Stăpânului Roşu e foarte curând, ceea ce-i foarte rău. Casa Vieţii – nişte magicieni bătrâni capricioşi care ne urăsc familia pentru că tata a fost mai rebel şi de la care, apropo, ai putea învăţa ceva. Adică am rămas – noi doi – cu un tată lipsă, un zeu ticălos pe cale să distrugă lumea şi un unchi care tocmai s-a aruncat de pe o clădire. Şi nu-l prea pot învinui.

Am inspirat. [Da, Carter, mai trebuie să şi respir din când în când.]

— Mi-a scăpat ceva? O, da, mai am un frate care, chipurile, e foarte puternic graţie unei genealogii străvechi, bla, bla etc., dar căruia îi e prea frică să viziteze o bibliotecă. Deci, vii sau nu?

Carter s-a holbat la mine de parcă tocmai l-aş fi pocnit, ceea ce, într-un fel, chiar făcusem.

— Eu doar…

A şovăit.

— Cred doar că trebuie să avem grijă.

Mi-am dat seama că bietul băiat e destul de speriat, ceea ce era de înţeles, dar eram surprinsă. În fond, Carter era fratele *mai mare,* mai în vârstă, mai sofisticat, cel care

călătorise în jurul lumii cu tata. Fraţii mai mari sunt cei care ar trebui să se abţină de la a fi duri. Noi, surioarele, ar trebui să putem da cât vrem de tare, nu-i aşa? Dar mi-am dat seama că poate – doar poate – fusesem cam dură cu el.

— Uite ce e, am spus. Trebuie să-l ajutăm pe tata, da? Probabil că există nişte chestii puternice în bibliotecă, altfel Amos n-ar ţine-o închisă. Vrei să-l ajutăm pe tata?

Carter s-a foit neliniştit.

— Da… sigur.

Ei bine, problema fiind rezolvată, ne-am îndreptat spre bibliotecă. Dar de îndată ce Khufu a văzut ce avem de gând, a ţâşnit de pe canapea cu tot cu mingea lui de baschet şi a sărit în fata uşilor bibliotecii. Cum era să ştim că babuinii sunt atât de rapizi? A lătrat la noi, şi trebuie să spun că babuinii au nişte colţi *imenşi.* Şi nu sunt deloc mai simpatici după ce mănâncă păsări exotice roz.

Carter a încercat să discute cu el.

— Khufu, n-o să furăm nimic. Vrem doar…

— *Agh!*

Khufu bătea mingea cu furie.

— Carter, am spus, nu eşti de ajutor. Fii atent, Khufu. Uite ce am… ta-da!

Am ridicat o cutie galbenă cu cereale pe care o luasem de pe bufet.

— Cheerio! Se termină în o! Mmm!

— *Aghhh!* a mormăit Khufu, mai degrabă interesat decât furios.

— O vrei?

Îl păcălisem.

— Ia-o cu tine pe canapea şi fă-te că nu ne-ai văzut, bine?

Am aruncat cutia de cereale spre canapea, iar babuinul s-a repezit după ea. A prins cutia din zbor şi s-a entuziasmat atât de tare, încât s-a căţărat direct pe perete şi s-a aşezat pe marginea şemineului, unde a început să aleagă câte un Cheerio şi să le mănânce pe rând.

Carter m-a privit cu admiraţie amestecată cu invidie.

— Cum ai făcut…

— Unii dintre noi gândesc în perspectivă. Hai să deschidem uşile.

N-a fost uşor. Erau din lemn masiv, prinse cu lanţuri de oţel gigantice şi cu lacăte. Moartea pasiunii.

Carter a făcut un pas înainte. A încercat să deschidă uşile ridicând braţul, ceea ce fusese foarte impresionant noaptea trecută, doar că acum nu i-a ieşit.

A scuturat lanţurile ca orice muritor, apoi a tras de lacăte.

— Nu merge, a spus.

Am simţit furnicături reci pe ceafă. Parcă cineva sau ceva mi-ar fi şoptit o propoziţie în minte.

— Ce cuvânt a folosit Amos la micul dejun, când cu farfurioara?

— Pentru *uneşte*? a spus Carter. *Hi-nehm* sau aşa ceva.

— Nu, celălalt, pentru *distruge.*

— Ăăă… *ha-di.* Dar trebuie să te pricepi la magie şi hieroglife, nu-i aşa? Şi chiar şi aşa…

Am ridicat mâna spre uşă. Am făcut un semn cu inelarul, arătătorul şi degetul mare – un gest ciudat pe care nu-l mai făcusem niciodată, asemănător cu un pistol imaginar, dar având degetul mare paralel cu solul.

— *Ha-di!*

Nişte hieroglife aurii strălucitoare au străpuns lacătul cel mai mare.

Iar uşile au explodat. Când lanţurile s-au rupt şi aşchiile au zburat peste tot prin Marea Sală, Carter a fost doborât la podea. După ce s-a risipit praful, Carter s-a ridicat, plin de rumeguş. Eu păream în regulă. Brioşă mi se încolăcea printre picioare, mieunând mulţumită, de parcă toate astea erau ceva normal. Carter m-a privit.

— Cum ai…

— Nu ştiu, am recunoscut. Dar biblioteca e deschisă.

— Nu crezi c-ai exagerat un pic? O să avem probleme…
— Găsim noi o cale să refacem uşa, nu crezi?
— Termină cu distrugerile, te rog, a spus Carter. Explozia ne-ar fi putut ucide.
— O, crezi că dacă încerci vraja asta pe un om…
— Nu!
S-a dat înapoi speriat.
Eram încântată că-l pot stresa, dar m-am abţinut să zâmbesc.
— Hai să cercetăm biblioteca, bine?
Adevărul era că nu mai puteam *ha-di* pe nimeni. În momentul în care am făcut primul pas, m-am simţit atât de slăbită, că era gata să mă prăbuşesc.
Carter m-a prins înainte să cad.
— Eşti în regulă?
— Sunt bine, am îngăimat, deşi nu mă simţeam bine. Sunt obosită – stomacul îmi chiorăia – şi flămândă.
— Tocmai ai mâncat un mic dejun copios.
Era adevărat, dar mă simţeam de parcă n-aş fi mâncat de săptămâni întregi.
— Nu contează, i-am spus. Mă descurc.
Carter m-a studiat cu scepticism.
— Hieroglifele pe care le-ai creat erau aurii. Ale tatei şi ale lui Amos erau albastre. De ce?
— Poate că fiecare are propria culoare, am sugerat. Poate că a ta e rozul intens.
— Foarte amuzant.
— Haide, vrăjitorule roz, am spus. Să intrăm.

Biblioteca era atât de uimitoare, că aproape am uitat de ameţeală. Era mai mare decât îmi imaginasem, o cameră rotundă săpată în stâncă, asemenea unui puţ gigantic. Chestia asta n-avea niciun sens, având în vedere că – aşa cum am spus – conacul era aşezat pe acoperişul depozitului, dar ca să fim sinceri, nimic nu era chiar normal în locul ăsta.
De pe platforma pe care stăteam, o scară cobora trei etaje, până jos. Pereţii, podeaua şi plafonul-cupolă erau

decorate cu imagini colorate care înfăţişau oameni, zei şi monştri. Mai văzusem astfel de ilustraţii în cărţile tatei (da, bine, uneori, când intram în librăria Piccadilly, vizitam secţiunea dedicată Egiptului şi aruncam o privire prin cărţile tatei, doar ca să simt o legătură cu el, nu pentru c-aş fi vrut să le citesc), însă imaginile din cărţi erau întotdeauna neclare şi pătate. Cele din bibliotecă păreau pictate recent, transformând întreaga încăpere într-o operă de artă.

— E frumos, am spus.

Pe tavan strălucea un cer albastru înstelat, însă fundalul nu era complet albastru. Cerul avea un model spiralat, ieşit din comun. Mi-am dat seama că avea forma unei femei. Ea stătea ghemuită pe-o parte, cu corpul, braţele şi picioarele de un albastru-închis şi presărate cu stele. Dedesubt, podeaua bibliotecii era lucrată în mod asemănător, cu pământul verde şi maroniu sub forma unui corp de bărbat, presărat cu păduri, dealuri şi oraşe. Un râu îi şerpuia pe piept.

În bibliotecă nu erau cărţi. Nici măcar rafturi. În schimb, pereţii erau plini de nişe rotunde, şi fiecare avea înăuntru un fel de cilindru de plastic.

În toate cele patru puncte cardinale se afla câte o statuie ceramică aşezată pe un piedestal. Statuile înfăţişau nişte oameni în miniatură, cu kilturi şi sandale, cu frizuri scurte de un negru lucios şi cu contur negru în jurul ochilor.

[Carter spune că dermatograful lor se numea *kohl,* de parcă asta ar interesa pe cineva.]

În orice caz, una dintre statui ţinea o pană şi un pergament. O alta ţinea o cutie. Alta ţinea un toiag scurt, încovoiat. Ultima avea mâinile goale.

— Sadie!

Carter a arătat spre centrul camerei. Pe o masă lungă de piatră era geanta de lucru a tatei.

Carter a început să coboare scările, dar l-am apucat de braț.

— Stai. Şi capcanele?

S-a încruntat.

— Capcanele?
— Mormintele egiptene nu erau pline de capcane?
— Păi… uneori. Dar ăsta nu-i un mormânt. În plus, cel mai adesea aveau blesteme, cum ar fi blestemul arderii, blestemul măgarului…
— A, minunat. Sună mult mai bine.
A apucat-o pe scări, ceea ce m-a făcut să mă simt destul de ridicol, căci de obicei eu sunt cea care se bagă în faţă. Dar cred că dacă era să fie cineva blestemat cu o erupţie de piele usturătoare sau atacat de un măgar magic, mai bine să fie Carter decât eu.
Am ajuns în centrul încăperii fără probleme. Carter a deschis geanta. Nicio capcană, niciun blestem. A scos caseta aceea ciudată pe care tata o folosise la British Museum.
Era din lemn şi lungă cât o baghetă. Capacul era decorat cam ca biblioteca, şi anume cu zei, monştri şi oameni care mergeau în lateral.
— Cum mergeau egiptenii aşa? am întrebat. În lateral, cu braţele şi picioarele în afară. Pare cam stupid.
Carter mi-a aruncat o privire de genul „Ce prostii poţi să spui!“.
— Nu mergeau aşa în viaţa reală, Sadie.
— Atunci de ce sunt pictaţi aşa?
— Ei credeau că picturile au ceva magic. Dacă erai pictat, trebuia să-ţi arăţi mâinile şi picioarele. În caz contrar, în viaţa de apoi puteai renaşte fără toate membrele.
— Atunci de ce toate feţele sunt din profil? Nu se uită niciodată direct la tine. Asta nu înseamnă că-şi vor pierde cealaltă parte a feţei?
Carter a ezitat.
— Le era teamă, cred, că imaginea ar putea fi *prea* omenească dacă te-ar privi în faţă. Ar fi putut încerca să se *transforme* în tine.
— Şi este vreun lucru de care *nu* le era frică?
— Surorile mai mici, a spus Carter. Dacă vorbeau prea mult, egiptenii le aruncau la crocodili.

M-a păcălit o secundă. Nu eram obişnuită să-şi folosească simţul umorului. Apoi i-am tras una.

— Deschide odată cutia aia nenorocită!

Primul lucru pe care l-a scos a fost o chestie albă.

— Ceară, a spus Carter.

— Fascinant.

Am luat de acolo o pană din lemn şi o paletă cu mici crestături pentru cerneală, apoi câteva borcane cu cerneală – neagră, roşie şi aurie.

— Şi un set de pictură preistoric.

Carter a mai scos câteva bucăţi de sfoară maronie, o pisicuţă de abanos şi o rolă groasă de hârtie. Nu, nu era hârtie. Era papirus. Mi l-am amintit pe tata explicând că egiptenii îl făceau dintr-o plantă de râu, pentru că nu au descoperit niciodată hârtia. Era atât de gros şi de dur, încât m-am întrebat dacă bieţii egipteni trebuiseră să folosească papirusul la toaletă. Dacă răspunsul e afirmativ, nu-i de mirare că mergeau în lateral.

În cele din urmă, am scos o figurină din ceară.

— Câh, am zis.

Era un omuleţ, executat stângaci, de parcă meşterul s-ar fi grăbit. Avea braţele încrucişate pe piept, gura deschisă, iar picioarele erau tăiate de la genunchi. O şuviţă de păr uman îi era înfăşurată în jurul taliei.

Brioşă a sărit pe masă şi a adulmecat omuleţul. Părea să-l găsească destul de interesant.

— Nu-i nimic aici, a spus Carter.

— Ce mai vrei? am întrebat. Avem ceară, papirus pentru toaletă, o statuie urâtă…

— Ceva care să explice ce s-a întâmplat cu tata. Cum îl aducem înapoi? Cine era tipul în flăcări pe care l-a invocat?

Am luat în mână omuleţul de ceară.

— L-ai auzit, piticanie nesuferită. Spune-ne ce ştii.

Mă prosteam şi eu. Dar omul din ceară a devenit moale şi cald, de parcă era viu. A rostit:

— Am răspuns la chemare.

Am ţipat şi l-am scăpat în capul său micuţ. Mă puteţi

învinui?

— Au! a făcut el.

Brioşă s-a apropiat să-l miroasă, şi omuleţul a început să blesteme într-o limbă străină, probabil în egipteana veche. Când a văzut că nu merge, a ţipat în engleză:

— Pleacă! Nu sunt un şoarece!

Am luat-o pe Brioşă şi am pus-o jos.

Faţa lui Carter a devenit la fel de palidă şi de moale precum cea a omuleţului.

— Tu ce mai eşti? a întrebat.

— Sunt un *shabti,* normal!

Figurina şi-a frecat capul lovit. Arăta tot ca o mogâldeaţă, doar că acum era o mogâldeaţă vie.

— Stăpânul îmi spune Plămădeală, deşi găsesc jignitor numele ăsta. Puteţi să-mi spuneţi Forţa-Supremă-Care-Își-Zdrobește- Dușmanii!

— Bine, Plămădeală, am spus.

S-a încruntat la mine, cred, deşi era greu de spus, cu fața lui diformă.

— N-aveai voie să mă însufleţeşti! Doar stăpânul poate face asta.

— Stăpânul, adică tata, am presupus. Ăăă… Julius Kane?

— Chiar el, a mormăit Plămădeală. Am terminat? Mi-am făcut datoria?

Carter m-a privit absent, dar începeam să pricep.

— Deci, Plămădeală, i-am spus mogâldeţei. Te-ai însufleţit când te-am luat şi ţi-am dat un ordin direct: „Spune-ne ce ştii“. Corect?

Plămădeală si-a încrucişat braţele butucănoase.

— Acum te joci cu mine. *Sigur* că-i corect. Doar stăpânul ar trebui să mă poată însufleţi, apropo. Nu ştiu cum ai reuşit, dar te va face una cu pământul când va afla.

Carter şi-a dres glasul.

— Plămădeală, stăpânul e tatăl nostru şi a dispărut. A fost trimis undeva cu ajutorul magiei şi avem nevoie de ajutorul tău…

— Stăpânul a plecat?

Plămădeală a zâmbit atât de larg, că m-am temut să nu-i

pleznească faţa de ceară.

— În sfârşit, liber! Ne vedem, fraierilor!

S-a repezit spre capul mesei, dar a uitat că n-are picioare. A căzut pe burtă, apoi a început să se târască spre margine, ajutându-se de mâini.

— Liber! Liber!

A căzut de pe masă pe podea, cu o bufnitură, dar asta n-a părut să-l descurajeze.

— Liber! Liber!

A mai făcut un centimetru sau doi înainte să-l iau şi să-l arunc în cutia magică a tatei. Plămădeală a încercat să iasă, dar cutia era suficient de înaltă ca să-l împiedice. M-am întrebat dacă fusese proiectată aşa înadins.

— Prizonier! s-a văitat el. Prizonier!

— Ei, taci din gură, i-am zis. *Eu* sunt stăpâna ta acum. Şi o să-mi răspunzi la întrebări.

Carter şi-a ridicat o sprânceană.

— Cum ai ajuns *tu* şefă?

— Pentru c-am fost suficient de inteligentă să-l însufleţesc.

— Te prosteai!

L-am ignorat pe frate-meu, ăsta fiind unul dintre numeroasele mele talente.

— Bun, Plămădeală, în primul rând, ce-i ăla un *shabti?*

— O să mă laşi să ies din cutie dacă îţi spun?

— *Trebuie* să-mi spui, am subliniat. Şi nu, n-o să te las.

Omuleţul a oftat.

— *Shabti* înseamnă „cel care răspunde“, aşa cum v-ar putea spune până şi ultimul sclav.

Carter a pocnit din degete.

— Îmi amintesc acum! Egiptenii modelau figurine din ceară sau lut – servitori care să facă orice treabă le-ar fi trecut prin cap în viaţa de apoi. Ei trebuiau să învie la chemarea stăpânului, aşa că mortul putea sta liniştit, lăsându-l pe *shabti* să facă toată treaba în locul lui pe vecie.

— În primul rând, a răbufnit Plămădeală, asta-i tipic pentru oameni! Să lenevească în timp ce noi facem toată

treaba. În al doilea rând, munca din viaţa de apoi e doar *una* dintre îndatoririle unui *shabti.* Suntem folosiţi de magicieni pentru multe lucruri din viaţa asta, pentru că magicienii ar fi nişte incompetenţi fără noi. În al treilea rând, dacă ştii atât de multe, de ce mă mai întrebi?

— De ce ţi-a tăiat tata picioarele, m-am mirat eu, şi ţi-a lăsat totuşi gura?

— Eu…

Plămădeală şi-a astupat gura cu mâinile sale micuţe.

— O, e foarte amuzant. Ameninţi o statuie de ceară. Eşti mare şi tare! Mi-a tăiat picioarele ca să nu fug sau să învii într-o formă perfectă şi să încerc să-l omor, normal. Magicienii sunt foarte răi. Mutilează statuile pentru a le controla. Le e frică de noi!

— Dacă te-ar fi făcut perfect, ai fi înviat şi ai fi încercat să-l omori?

— Probabil, a recunoscut Plămădeală. Am terminat?

— Nici vorbă, am spus. Ce s-a întâmplat cu tata?

Plămădeală a ridicat din umeri.

— De unde să ştiu? Dar văd că bagheta şi toiagul nu sunt în cutie.

— Nu sunt, a spus Carter. Toiagul, care s-a prefăcut într-un şarpe, a ars. Iar bagheta… e chestia aia care semăna cu un bumerang?

— Chestia aia care semăna cu un bumerang? a spus Plămădeală. Zei ai Egiptului veşnic, greu mai eşti de cap! Normal că aia-i bagheta.

— A fost spulberată, am zis.

— Spune-mi cum, a cerut Plămădeală.

Carter i-a povestit. Nu eram convinsă că-i cea mai bună idee, dar mi-am zis că o statuie de zece centimetri nu ne putea face *foarte* mult rău.

— E minunat! a strigat Plămădeală.

— De ce? am întrebat. Tata mai trăieşte?

— Nu! a spus Plămădeală. E aproape sigur mort. Cei cinci zei din Zilele Demonilor au fost eliberaţi? Minunat! Iar oricine se duelează cu Stăpânul Roşu…

— Stai, am spus. Îţi poruncesc să-mi spui ce s-a

întâmplat.

— Ha! a spus Plămădeală. Trebuie doar să-ţi spun ce *ştiu.* Presupunerile sunt cu totul altceva. Îmi declar sarcina îndeplinită!

Cu asta, a redevenit o bucată neînsufleţită de ceară.

— Aşteaptă!

L-am luat din nou şi l-am scuturat.

— Spune-mi ce presupui!

Nu s-a întâmplat nimic.

— Poate are un program, a spus Carter. De pildă, o dată pe zi. Sau poate l-ai stricat.

— Carter, vino c-o sugestie *utilă!* Ce facem acum?

S-a uitat la cele patru statui ceramice de pe piedestale.

— Poate că…

— Un alt *shabti*?

— Merită încercat.

Dacă statuile trebuiau să ofere răspunsuri, atunci făceau o treabă jalnică. Am încercat să le luăm în mână şi să le dăm ordine, deşi erau destul de grele. Am încercat să le arătăm cu degetul şi să strigăm. Am încercat să întrebăm frumos. N-am primit niciun răspuns.

Eram atât de frustrată, că-mi venea să le *ha-di* într-un milion de bucăţi, dar eram încă atât de înfometată şi de obosită, încât aveam senzaţia că vraja mi-ar fi afectat sănătatea.

În cele din urmă, am decis să verificăm nişele rotunde din pereţi. Cilindrii de plastic semănau cu cei care se găsesc la băncile *drive-through*[6] şi care circulă prin tuburi pneumatice. Fiecare conţinea câte un sul de papirus. Unele păreau noi. Unele păreau să aibă mii de ani vechime. Toate recipientele aveau o etichetă inscripţionată cu hieroglife şi (din fericire) cuvinte în limba engleză.

— *Cartea vacii divine,* a citit Carter pe unul. Ce nume-i ăsta? Tu ce ai, *Bursucul divin?*

[6] Bănci care oferă posibilitatea efectuării de operaţiuni bancare fără a trebui să cobori din maşină.

— Nu, am spus. *Cartea uciderii lui Apophis*[7].

Brioşă a mieunat într-un colţ. Când am privit-o, i se ridicase părul de pe coadă.

— Care-i problema cu ea? am întrebat.

— Apophis era un şarpe uriaş, monstruos, a murmurat Carter. Era dat naibii.

Brioşă s-a întors şi a tulit-o în sus pe scări, înapoi în Marea Sală. Pisicile astea! Nu te poţi baza pe ele.

Carter a mai deschis un sul de papirus.

— Sadie, fii atentă.

Găsise un papirus destul de lung, iar textul părea scris în cea mai mare parte cu hieroglife.

— Înţelegi ceva? a întrebat Carter.

M-am uitat încruntată la rândurile scrise, şi ce-i ciudat a fost că *nu* înţelegeam – cu excepţia unui rând de sus.

— Numai partea asta, care ar trebui să fie titlul. Scrie… *Sângele Marii Case.* Ce înseamnă asta?

— Marea Casă.

Carter a căzut pe gânduri.

— Cum sună în egipteană?

— *Per-roh.* A, e *faraon,* nu-i aşa? Dar credeam că faraonul era un rege.

— Aşa e, a spus Carter. Luat literal, cuvântul înseamnă „Marea Casă“, cu alte cuvinte, conacul regelui. Aşa cum ne-am referi la preşedinte ca la „Casa Albă“. Deci aici înseamnă, probabil, mai degrabă *Sângele faraonilor,* toţi, din toate generaţiile şi dinastiile, nu doar unul singur.

— Ce-mi pasă mie de sângele faraonilor, şi de ce nu pot citi şi restul?

Carter a studiat înscrisul. Dintr-odată a făcut ochii mari.

— Sunt nume. Uite, toate sunt scrise în interiorul cartuşelor.

— Poftim? am întrebat.

Cartuş suna ca un cuvânt mai degrabă nepoliticos, şi pe astea mă mândresc că le ştiu.

---

[7] Zeul egiptean al răului, întunericului şi haosului, înfăţişat ca un şarpe. În unele imagini găsite în mormintele egiptene, zeul Ra, transformat în pisică, îl ucide cu un cuţit.

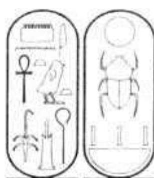
— Cercurile, mi-a explicat Carter. Simbolizează funiile magice. Se spune să protejează posesorul numelui de magia neagră.

Mi-a aruncat o privire.

— Şi poate de alţi magicieni care vor să le citească numele.

— O, ai înnebunit, am spus.

Dar m-am uitat la rândurile scrise şi am văzut ce voia să spună. Toate celelalte cuvinte erau protejate de cartuşe şi nu le puteam citi.

— Sadie! a spus Carter pe un ton imperios.

Mi-a arătat un cartuş de la sfârşitul listei – ultima intrare dintr-un catalog ce părea să conţină mii de nume.

În interiorul cercului erau două simboluri simple, un coș şi un val.

— KN, anunţă Carter. Pe ăsta-l ştiu. E numele nostru, KANE.

— Lipsesc câteva litere, nu-i aşa?

Carter a clătinat din cap.

— Egiptenii nu obişnuiau să scrie vocalele. Doar consoanele. Trebuie să ghiceşti vocalele din context.

— Chiar că erau duşi cu pluta. Deci ar putea fi KON sau IKON sau KNEE sau AKNE.

— Ar putea, a încuviinţat Carter. Dar e numele nostru, Kane. L-am rugat odată pe tata să-l scrie în hieroglife, şi aşa arăta. Dar de ce suntem pe lista asta? Şi ce-i cu sângele faraonilor?

M-au trecut fiori. Mi-am amintit ce spusese Amos, cum că ambele ramuri ale familiei noastre sunt foarte vechi. Am întâlnit privirea lui Carter şi, judecând după expresia lui, se gândea la acelaşi lucru.

— E imposibil, am protestat.

— Trebuie să fie vreo glumă, a încuviinţat. Nimeni nu păstrează documente de familie atât vechi.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi gâtul dintr-odată uscat. Ni se întâmplaseră multe lucruri neobişnuite în ultima zi, dar numai când am văzut numele nostru în cartea aceea am început să cred că toată nebunia asta cu egiptenii e reală. Zei, magicieni, monştri… iar familia noastră avea legătură cu ei.

Încă de la micul dejun, de când realizasem că tata încercase s-o aducă pe mama înapoi din morţi, mă apucase o senzaţie sinistră. Şi nu era de groază. Da, toată ideea era înfiorătoare, cu *mult* mai înfiorătoare decât altarul pe care bunicii îl creaseră pe dulapul din hol pentru mama mea moartă. Şi aşa cum v-am spus, încerc să nu trăiesc în trecut, şi nimic nu poate schimba faptul că mama a plecat dintre noi. De fapt, mint. Adevărul e că am un singur vis de când am împlinit şase ani: s-o mai văd o dată pe mama. Să ajung s-o cunosc, să vorbesc cu ea, să mergem la cumpărături, *orice.* Doar să mai fiu o dată cu ea, ca să-i păstrez o amintire mai bună. Sentimentul de care încercam să scap era speranţa. Ştiam că urma să sufăr enorm. Dar dacă într-adevăr ar fi fost posibil s-o aduc înapoi, aş fi aruncat în aer oricâte Pietre de la Rosetta ca să reuşesc.

— Să mai căutăm, am zis.

După câteva minute, am găsit o imagine cu câţiva zei având cap de animal, cinci la număr, deasupra cărora stătea protectoare, ca o umbrelă, o femeie înstelată. Tata eliberase cinci zei. Hmm.

— Carter! am strigat. Ce zici de asta?

A venit să se uite şi a făcut ochii mari.

— Asta-i! a anunţat. Cei cinci… şi aici mama lor, Nut.

Am râs.

— O zeiţă pe nume Nut? Numele de familie e cumva Case[8]?

— Foarte amuzant, a spus Carter. Era zeiţa cerului.

A arătat spre pictura de pe tavan – doamna cu piele albastră şi înstelată, la fel ca în papirus.

— Deci, ce-i cu ea? am întrebat.

Carter s-a încruntat.

— Ceva legat de Zilele Demonilor. Avea de-a face cu naşterea celor cinci zei, dar a trecut mult timp de când tata mi-a spus povestea. Dacă nu mă înşel, în tot papirusul se foloseşte scrierea hieratică, o scriere cursivă şi simplificată a hieroglifelor. Poţi citi?

Am clătinat din cap. Se pare că forma mea de nebunie se aplica doar hieroglifelor obişnuite.

— Aş vrea să găsesc varianta în engleză, a spus Carter.

Chiar atunci s-a auzit un trosnet în spatele nostru. Statuia din lut cu mâinile goale a sărit de pe piedestal şi s-a îndreptat către noi. Carter şi cu mine ne-am înghesuit să ne dăm la o parte din calea ei, dar ea a trecut pe lângă noi, a luat un cilindru dintr-o nişă şi i l-a adus la Carter.

— E un *shabti* de recuperare, am spus. Un bibliotecar de lut!

Carter a înghiţit neliniştit în sec şi a luat cilindrul.

— Ăăă… mulţumesc.

Statuia s-a înapoiat la piedestal, a sărit pe el şi a încremenit din nou.

— Mă întreb dacă… m-am întors cu faţa spre *shabti.* Sandviciuri şi chipsuri, vă rog!

Din păcate, niciuna dintre statui n-a sărit să mă servească. Poate că nu era voie cu mâncare în bibliotecă.

Carter a desfăcut cilindrul şi a desfăşurat papirusul. A oftat uşurat.

— Varianta asta-i în engleză.

Pe măsură ce citea, încruntarea i se accentua.

— Nu pari mulţumit, am observat.

— Pentru că mi-am amintit povestea. Cei cinci zei… dacă

[8] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *nutcase* înseamnă nebun, aiurit.

tata chiar i-a eliberat, nu-i de bine.

— Stai puţin, am spus. Ia-o de la început.

Carter a început să respire precipitat.

— Bine. Deci, zeiţa cerului, Nut, era căsătorită cu zeul pământului, Geb.

— E vorba de tipul de pe podea?

Am lovit cu piciorul în bărbatul verde uriaş, cu râul şi dealurile şi pădurile desenate pe tot corpul.

— Întocmai, a spus Carter. Oricum, Geb şi Nut îşi doreau copii, dar regele zeilor, Ra – zeul soarelui – a auzit o profeţie de rău augur cum că un copil de-al lui Nut...

— „Copil de-al lui Nut“, am chicotit. Scuze, continuă.

— ... un copil de-al lui Geb şi Nut îl va înlocui într-o bună zi pe Ra ca rege. Deci, când a aflat că Nut e însărcinată, Ra a luat-o razna. I-a interzis lui Nut să nască, în orice zi sau noapte a anului.

Mi-am încrucişat braţele.

— Şi atunci, trebuia să rămână gravidă pentru totdeauna? Asta da răutate.

Carter a clătinat din cap.

— Nut a găsit o soluţie. A organizat o partidă de zaruri cu zeul lunii, Khons. De fiecare dată când Khons pierdea, trebuia să-i dea lui Nut o parte din lumina sa. A pierdut de atâtea ori, încât Nut a câştigat suficientă lumină pentru a crea cinci zile *noi* şi a le adăuga la sfârşitul anului.

— O, să fim serioşi, am spus. În primul rând, cum poţi să joci la zaruri lumina lunii? Şi dacă o faci, cum poţi crea zile suplimentare din ea?

— E o poveste! a protestat Carter. În orice caz, anul calendaristic egiptean avea trei sute şaizeci de zile, aşa cum un cerc are trei sute şaizeci de grade. Nut a creat cinci zile şi le-a adăugat la sfârşitul anului – zile care nu făceau parte din anul obişnuit.

— Zilele Demonilor, am presupus. Deci mitul explică de ce anul are trei sute şaizeci şi cinci de zile. Şi bănuiesc c-a născut...

— În timpul celor cinci zile, a încuviinţat Carter. Câte un copil pe zi.

— Bun, şi cum faci cinci copii unul după altul, fiecare într-o altă zi?

— Sunt zei, a spus Carter. Pot face chestii de genul ăsta.

— Are tot atâta sens cât numele de Nut. Dar, te rog, continuă.

— Când Ra a aflat, s-a înfuriat, dar era prea târziu. Copiii se născuseră deja. Numele lor erau Osiris[9]…

— Cel pe care-l căuta tata.

— Apoi Horus[10], Set[11], Isis[12] şi ăăă…

Carter a consultat papirusul.

— Nephthys[13]. Mereu o uit.

— Iar bărbatul în flăcări de la muzeu a spus „I-ai eliberat pe toţi cinci“.

— Întocmai. Dac-au fost închişi împreună şi tata nu şi-a dat seama? S-au născut împreună, aşa că poate trebuiau invocaţi împreună. Chestia e că unul dintre ei, Set, era un tip foarte rău. Personajul negativ din mitologia egipteană. Zeul răului şi al haosului şi al furtunilor din deșert.

M-au trecut fiori.

— Avea vreo legătură cu focul?

Carter a arătat spre unul dintre personajele din imagine. Zeul avea un cap de animal, dar nu-mi dădeam seama ce fel de animal. Câine? Furnicar? Un iepuraş malefic? Indiferent ce-ar fi fost, părul şi hainele îi erau de un roşu aprins.

— Stăpânul Roşu, am spus.

— Sadie, mai e ceva, a spus Carter. Cele cinci zile – Zilele Demonilor – aduceau ghinion în Egiptul antic. Trebuia să fii atent, să porţi amulete norocoase şi să nu faci nimic important sau periculos în timpul lor. Iar la British Museum, tata i-a spus lui Set: „Te vor opri înainte ca Zilele Demonilor să se încheie“.

— Doar nu crezi că s-a referit la noi, i-am spus. *Noi* ar

---

[9] Zeul vieţii de apoi, al lumii de dincolo şi al morţilor.

[10] Zeul războiului, al cerului şi al protecţiei.

[11] Zeul deşertului, al furtunii şi al haosului.

[12] Zeiţa maternităţii, a magiei şi al fertilităţii.

[13] Zeiţa morţii şi a lamentaţiei.

trebui să-l oprim pe tipul ăsta, pe Set?

Carter a clătinat din cap.

— Iar dacă ultimele cinci zile din calendarul *nostru* sunt echivalente cu Zilele Demonilor egiptene, înseamnă că încep pe 27 decembrie, adică poimâine.

Shabti-ul părea să se uite la mine aşteptând ceva, dar n-aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce am de făcut. Zilele Demonilor şi zeii-iepuraşi malefici… dacă mai auzeam un *singur* lucru imposibil, îmi exploda capul.

Şi ştiţi ce era cel mai rău? Vocea insistentă din capul meu, care spunea: „Nu e imposibil. Pentru a-l salva pe tata, trebuie să-l învingem pe Set“.

De parcă asta îmi propusesem să fac în vacanţa de Crăciun. Să-l salvez pe tata – bifat. Să dezvolt puteri supranaturale – bifat. Să înving un zeu ticălos al haosului – bifat. Toată chestia era o nebunie!

Dintr-odată s-a auzit o izbitură puternică, de parcă cineva ar fi pătruns cu violenţă în Marea Sală. Khufu a început să latre speriat.

Ne-am uitat unul la altul. Apoi am rupt-o la fugă spre scări.

8. Joaca lui Brioșă cu cuțitele

SADIE

Babuinul nostru se urca pe toţi pereţii, adică o luase razna complet.

Trecea de la o coloană la alta, sărea de la un balcon la altul, răsturnând vase şi statui. Apoi fugea înapoi la ferestrele terasei, privea pentru o clipă afară şi nebunia reîncepea.

Brioşă era şi ea la fereastră. Se ghemuise şi dădea din coadă de parcă ar fi vânat o pasăre.

— Poate-i doar un flamingo în trecere, i-am sugerat lui Carter plină de speranţă, dar nu cred m-a auzit, din cauza babuinului care ţipa.

Am alergat la uşile de sticlă. La început, n-am văzut nimic deosebit. Apoi apa din piscină a explodat, iar inima aproape mi-a sărit din piept. Două creaturi enorme, cu siguranţă nu păsări flamingo, se zvârcoleau luptând cu crocodilul nostru, Filip al Macedoniei.

Nu-mi dădeam seama ce erau, doar că luptau cu Filip, doi contra unul. Au dispărut sub apa învolburată, iar Khufu a rupt-o iarăşi la fugă ţipând prin Marea Sală, dându-şi în cap cu cutia goală de Cheerios, ceea ce, să fiu sinceră, nu-l prea ajuta.

— Gâturile lungi, a zis neîncrezător Carter. Sadie, ai *văzut* chestiile alea?

N-am ştiut ce să-i răspund. Apoi, una dintre creaturi a fost aruncată din bazin. S-a izbit de uși chiar în fața noastră, şi am sărit speriată înapoi. De cealaltă parte a geamului era cel mai înspăimântător animal pe care-l văzusem vreodată. Avea corp de leopard – suplu şi musculos, cu o blană aurie pătată, dar gâtul era cu totul din alt film. Era verde şi solzos, şi cel puţin la fel de lung

ca restul corpului. Avea cap de pisică, dar nu de pisică normală. Ne-a privit cu ochii lui roşii şi strălucitori şi a scos un urlet, lăsând să se vadă o limbă bifurcată şi colţi de pe care picura venin verde.

Am realizat că-mi tremură picioarele şi că scot un scâncet foarte ruşinos. Şarpele-pisică a sărit înapoi în piscină pentru a i se alătura tovarăşului său şi a-l înfrânge pe Filip, care se zbătea şi muşca, dar părea incapabil să-şi rănească atacatorii.

— Trebuie să-l ajutăm pe Filip! am strigat. Va fi ucis!

Am întins mâna spre clanţă, dar Brioşă a mârâit către mine.

Carter a spus:

— Sadie, nu! L-ai auzit pe Amos. Nu putem deschide uşile sub nicio formă. Casa e protejată de magie. Filip va trebui să se descurce singur.

— Şi dacă nu poate? Filip!

Bătrânul crocodil s-a întors. Timp de o secundă, ochiul său reptilian roz s-a concentrat asupra mea de parcă mi-ar fi simţit îngrijorarea. Apoi şerpii-pisică l-au muşcat de burtă şi Filip s-a ridicat în aşa fel încât numai vârful cozii mai atingea apa. Corpul a început să-i strălucească. S-a auzit un murmur imperceptibil, ca motorul unui avion. Când a căzut, Filip s-a izbit de terasă cu toată puterea.

Întreaga casă s-a zguduit. Au apărut crăpături în terasa de beton de afară, iar piscina s-a crăpat chiar la mijloc, jumătatea exterioară prăbuşindu-se în gol.

— Nu! am strigat.

Dar marginea terasei s-a desprins, iar Filip şi monştrii s-au prăbuşit direct în East River.

Am început să tremur din tot corpul.

— S-a sacrificat. A ucis monştrii.

— Sadie…

Vocea lui Carter era slabă.

— Dacă nu-i aşa? Dacă se întorc?

— Nu spune asta!

— Le-am… le-am recunoscut, Sadie. Pe creaturi. Să mergem.

— Unde? l-am întrebat, dar a fugit înapoi în bibliotecă.

Carter s-a dus direct la *shabti*-ul care ne mai ajutase.

— Adu-mi… Ah, cum îi zice?

— La ce? am întrebat.

— Ceva ce mi-a arătat tata. O placă mare de piatră sau aşa ceva. Avea pe ea o imagine cu primul faraon, cel care a unit Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos într-un singur regat. Numele lui era…

A făcut ochii mari.

— Narmer! Adu-mi Placa lui Narmer!

Nu s-a întâmplat nimic.

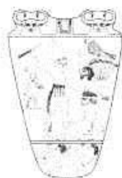
— Nu, s-a răzgândit Carter. Nu-i o placă. Era… chestia pe care se pun vopselele. O paletă. Adu-mi Paleta lui Narmer!

Shabti-ul cu mâinile goale nu s-a clintit, dar în partea cealaltă a camerei, statuia care ţinea un mic cârlig a înviat. A sărit de pe piedestal şi a dispărut într-un nor de praf. Aproape instantaneu, a reapărut pe masă. La picioare avea o bucată netedă de piatră gri, în formă de scut şi lungă cam cât antebraţul meu.

— Nu! a protestat Carter. Am vrut să spun o *imagine* a ei! Minunat, cred că ăsta-i *adevăratul* artefact. Probabil că *shabti*-ul l-a furat de la Muzeul din Cairo. Trebuie să-l înapoiem…

— Stai puţin, am zis. Putem să aruncăm o privire.

Pe suprafaţa pietrei era sculptată imaginea unui bărbat care-l lovea pe un altul cu ceva ce semăna cu o lingură.

— Cel cu lingura e Narmer, am presupus. E furios că celălalt i-a furat cerealele pentru micul dejun?

Carter a clătinat din cap.

— Îşi biruieşte duşmanii şi uneşte Egiptul. Vezi ce are pe cap? Asta-i coroana Egiptului de Sus, înainte de unirea celor două țări.

— Chestia care seamănă cu un popic?

— Eşti imposibilă, a mormăit Carter.

— Seamănă cu tata, nu crezi?

— Sadie, fii serioasă!

— Dar *sunt* serioasă. Priveşte din profil.

Carter a decis să mă ignore. S-a uitat la piatră de parcă i-ar fi fost frică s-o atingă.

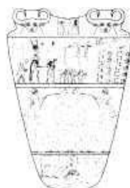
— Trebuie să văd partea din spate, dar nu vreau s-o întorc. Am putea-o strica…

Am luat piatra şi am întors-o pe cealaltă parte.

— Sadie! Ai fi putut s-o spargi!

— Pentru asta există vrăjile de reparare, nu-i aşa?

Am examinat spatele pietrei şi a trebuit să recunosc că eram impresionată de memoria lui Carter. În centrul paletei se aflau doi monştri şarpe-pisică cu gâturile încolăcite. De jur împrejur, nişte egipteni cu funii încercau să prindă creaturile.

— Se numesc şerpoparzi, a spus Carter. Şerpi-leoparzi.

— Fascinant, am spus. Dar ce sunt şerpoparzii?

— Nimeni nu ştie cu certitudine. Tata spunea că sunt creaturi ale haosului, de o răutate extremă, şi că există de când lumea. Piatra asta e unul dintre cele mai vechi artefacte din Egipt. Imaginile au fost sculptate acum cinci mii de ani.

— Şi de ce e atacată casa noastră de monştri de acum cinci mii de ani?

— Aseară, în Phoenix, bărbatul în flăcări le-a poruncit slujitorilor săi să ne prindă. Le-a spus să trimită prima dată

gâturile lungi.

Am simţit un gust metalic şi mi-am dorit să nu fi mestecat ultima bucată de gumă.

— Ce să zic… bine că sunt acum pe fundul lui East River.

Chiar atunci, Khufu s-a năpustit în bibliotecă ţipând şi trăgându-şi palme peste cap.

— Cred că n-ar fi trebuit să spun asta, am murmurat.

Carter i-a spus *shabti*-ului să ducă înapoi Paleta lui Narmer, iar statuia şi piatra au dispărut. Apoi l-am urmat pe babuin la etaj.

Şerpoparzii reveniseră, cu blana umedă şi lipicioasă de la apă, şi nu erau fericiţi. Dădeau târcoale marginii rupte a terasei, cu gâturile de şarpe unduindu-se în timp ce adulmecau uşile, în căutarea unei căi de intrare. Scuipau o otravă care scotea aburi şi făcea bule pe geam. Din când în când, îşi scoteau limbile bifurcate.

— *Agh, agh!*

Khufu a luat-o pe Brioşă, care stătea pe canapea, şi mi-a întins-o.

— Nu prea cred că ne va fi de folos, i-am spus.

— *AGH!* a insistat Khufu.

Nici cuvântul „Brioşă“, nici cuvântul „pisică“ nu se terminau în o, aşa încât am bănuit că babuinul nu încearcă să-mi ofere o gustare, dar nu ştiam ce vrea. Am luat pisica doar ca să-i închid gura.

— *Miau?*

Brioşă s-a uitat la mine.

— Totul va fi bine, am asigurat-o, încercând să nu par înnebunită de spaimă. Casa e protejată de magie.

— Sadie! a spus Carter. Au găsit ceva.

Şerpoparzii s-au înghesuit la uşa din stânga şi au adulmecat cu atenție clanţa.

— Nu-i încuiată? am întrebat.

Ambii monştri îşi izbeau feţele urâte de geam. Uşa s-a cutremurat. În cadrul uşii au apărut hieroglife albastre, dar strălucirea lor era slabă.

— Asta nu-mi place, a murmurat Carter.

M-am rugat ca monştrii să renunţe. Sau ca Filip al Macedoniei să se caţăre înapoi pe terasă (Oare crocodilii se pot căţăra?) şi să reînceapă lupta.

În schimb, monştrii şi-au izbit iar capetele de geam. De data asta a apărut o reţea de fisuri. Hieroglifele albastre au pâlpâit şi au dispărut.

— *AGH!* a ţipat Khufu.

A arătat vag cu mâna spre pisică.

— Poate ar trebui să încerc vraja *ha-di,* am spus.

Carter a clătinat din cap.

— Aproape că ai leşinat după ce ai aruncat uşile alea în aer. Nu vreau să leşini sau cine ştie ce.

Carter mă surprindea din nou. A scos o sabie neobişnuită dintr-o vitrină de-a lui Amos. Lama avea o curbură stranie, ca o semilună, şi părea teribil de nepractică.

— Sper că nu vorbeşti serios, i-am spus.

— Asta dacă nu… dacă n-ai o idee mai bună, s-a bâlbâit, cu faţa scăldată de transpiraţie. Suntem eu, tu şi babuinul împotriva chestiilor *ălora.*

Sunt convinsă că, în felul său, extrem de lipsit de curaj, Carter încerca să fie curajos, dar tremura mai rău decât mine. Dacă cineva urma să leşine, mă temeam că el va fi acela, şi nu mi-ar fi plăcut să facă asta ţinând un obiect ascuţit în mână.

Apoi şerpoparzii au lovit pentru a treia oară, iar uşa s-a spart. Ne-am retras la baza statuii lui Thoth în timp ce creaturile au pătruns în Marea Sală. Khufu a aruncat spre ele cu mingea de baschet, care s-a izbit fără efect de capul primului monstru. Apoi s-a repezit la şerpopard.

— Khufu, nu! a strigat Carter.

Dar babuinul îşi înfipsese colţii în gâtul monstrului. Şerpopardul s-a zbătut şi a încercat să-l muşte. Khufu a sărit de pe el, dar monstrul era rapid. Şi-a folosit capul ca pe-o bâtă şi l-a izbit pe bietul Khufu în aer, proiectându-l direct prin uşa spartă, dincolo de marginea ruptă a terasei, în gol.

Aş fi vrut să plâng, dar n-aveam timp. Şerpoparzii au

venit spre noi. N-aveam unde fugi de ei. Carter şi-a ridicat sabia. Am întins mâna spre primul monstru şi am încercat să rostesc vraja *ha-di,* dar n-am putut scoate niciun sunet.

— *Miau!* a făcut Brioşă, pe un ton mai stăruitor.

Oare de ce pisica era cuibărită încă la mine în braţe şi nu fugea cuprinsă de groază?

Apoi mi-am amintit spusele lui Amos: „Brioşă vă va proteja". Asta o fi încercat Khufu să-mi amintească? Părea imposibil, dar am bâiguit:

— B… Brioşă, îţi ordon să ne protejezi!

Am aruncat-o pe podea. Doar pentru o clipă, pandantivul argintiu de la gâtul ei a părut să sclipească. Apoi, pisica şi-a arcuit spatele pe îndelete, s-a aşezat şi a început să-şi lingă lăbuţa din faţă. În fond, la ce mă aşteptasem – la fapte de vitejie?

Cei doi monştri cu ochi roşii şi-au arătat colţii. Şi-au ridicat capetele şi s-au pregătit să lovească… iar în cameră a avut loc o explozie. A fost atât de puternică, încât ne-a aruncat pe Carter şi pe mine la podea. Şerpoparzii s-au poticnit şi s-au retras.

M-am ridicat clătinându-mă şi mi-am dat seama că în centrul exploziei se aflase *Brioşă.* Pisica mea nu mai era acolo. În locul ei era o femeie – mică şi sprintenă ca o gimnastă. Părul ei negru era prins în coadă. Purta un costum mulat din piele de leopard şi avea la gât pandantivul lui Brioșă.

S-a întors şi mi-a zâmbit, şi avea ochii lui Brioşă – galbeni cu pupile negre de felină.

— Era şi timpul, m-a mustrat.

Şerpoparzilor le-a trecut stupoarea şi au atacat-o pe femeia-pisică. Capetele lor au lovit cu viteza fulgerului. Teoretic, ar fi trebuit s-o rupă în două, dar femeia-pisică a sărit în sus, s-a dat de trei ori peste cap şi a aterizat deasupra lor, cocoţată pe şemineu.

Şi-a îndoit încheieturile şi în mâini i-au apărut două cuţite enorme, scoase din mâneci.

— Aaah, ce distractiv!

Monştrii au atacat. S-a aruncat între ei, dansând şi

ferindu-se cu o graţie incredibilă, lăsându-i să se repeadă la ea fără rezultat în timp ce le lega gâturile laolaltă. Când s-a îndepărtat, şerpoparzii erau legaţi fedeleş. Cu cât se zbăteau, cu atât se strângeau mai tare nodurile. Se clătinau înainte şi înapoi, lovindu-se de mobilier şi urlând neputincioşi.

— Bieţii de ei, a tors femeia-pisică. Să vă dau o mână de ajutor.

Cuţitele au lucit în aer, iar capetele celor doi monştri s-au rostogolit pe podea la picioarele ei. Corpurile li s-au prăbuşit şi s-au prefăcut în grămezi enorme de nisip.

— Cam atât cu jucării mele, a spus femeia cu tristeţe. Din nisip au venit, în nisip s-au întors.

S-a rotit către noi, iar cuţitele i s-au retras în mâneci.

— Carter, Sadie, ar fi bine să plecăm. Ce-i mai rău abia urmează.

Carter părea să se sufoce.

— Mai rău? Cine… cum… ce…

— Toate la timpul lor.

Femeia şi-a întins braţele deasupra capului cu mare satisfacţie.

— E atât de bine să iau din nouă formă omenească! Bun, Sadie, ne poţi deschide o uşă spre Duat, te rog?

M-am uitat chiorâş.

— Ăăă… nu. Adică nu ştiu cum.

Femeia şi-a îngustat ochii, în mod evident dezamăgită.

— Păcat. O să avem nevoie de mai multă putere, atunci. De un obelisc.

— Dar acela-i în Londra, am protestat. Nu putem…

— Există unul mai aproape, în Central Park. Încerc să evit Manhattanul, dar asta-i o urgenţă. O să mergem acolo şi o să deschidem un portal.

— Un portal spre ce? am întrebat. Cine eşti şi de ce eşti pisica mea?

Femeia a zâmbit.

— Deocamdată, ne trebuie doar un portal ca să scăpăm de pericol. În orice caz, numele meu nu e Brioşă, mulţumesc foarte mult. E…

— Bast[14], a intervenit Carter. Pandantivul tău e simbolul lui Bast, zeiţa-pisică. Am crezut că-i doar de decor, dar… Tu eşti, nu-i aşa?

— Excelent, Carter, a spus Bast. Acum veniţi, până mai putem pleca vii de aici.

[14] Cunoscută şi sub numele de Bastet, e zeiţa lunii şi a fecundităţii, ocrotitoarea femeilor însărcinate şi a felinelor. E reprezentată ca o femeie cu cap de leoaică sau cu cap de pisică.

9. Suntem urmăriţi de patru tipi în fuste

CARTER

Deci, asta era. Pisica noastră era o zeiţă.

Alte noutăți?

Nu ne-a lăsat prea mult timp să vorbim despre asta. M-a trimis în bibliotecă să iau trusa magică a tatei, şi când am revenit se certa cu Sadie în legătură cu Khufu şi Filip.

— Trebuie să-i căutăm! insista Sadie.

— Vor fi în regulă, a spus Bast. Dar noi nu, dacă nu plecăm acum.

Am ridicat mâna.

— Ăăă… scuzaţi-mă, domnişoară zeiţă! Amos ne-a spus că această casă e…

— La adăpost?

Bast a pufnit.

— Carter, măsurile de apărare au fost prea uşor ocolite. Cineva le-a *sabotat.*

— Cum adică? Cine…

— Doar un magician al Casei ar fi putut s-o facă.

— Un alt magician? am întrebat. De ce ar dori un alt magician să saboteze casa lui Amos?

— O, Carter, a oftat Bast. Atât de tânăr, atât de nevinovat… Magicienii sunt persoane necinstite. Există un milion de motive pentru a fi înjunghiat pe la spate, dar n-avem timp să le discutăm. Haideţi, să mergem!

Ne-a luat de mâini şi ne-a condus pe uşa din faţă. Îşi băgase cuţitele în teacă, dar avea nişte gheare al naibii de ascuţite, care îmi lăsau urme dureroase în palme. De îndată ce am ieşit, au început să mă usture ochii din pricina vântului rece. Am coborât un şir nesfârşit de scări

până în curtea care înconjura fabrica.

Geanta de lucru a tatei îmi atârna greu pe umăr. Prin hainele mele subţiri de pânză simţeam răceala sabiei încovoiate pe care mi-o prinsesem la spate. Începusem să transpir în timpul atacului şerpoparzilor, iar acum transpiraţia părea să se transforme în gheaţă.

M-am uitat în jur după monştri, dar curtea părea abandonată. Erau grămezi ruginite de utilaje vechi de construcţii – un buldozer, o macara cu o bilă imensă, câteva malaxoare de ciment. Mormanele de tablă şi lăzi creau un labirint de obstacole între casă şi strada aflată la câteva sute de metri.

Eram pe la jumătatea curţii, când ne-a ieşit în cale un motan bătrân şi cenuşiu. Avea o ureche sfâşiată. Ochiul stâng îi era umflat şi aproape închis. Judecând după cicatrice, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii bătându-se.

Bast s-a ghemuit şi s-a uitat la motan. Acesta a privit-o calm.

— Mulţumesc, i-a spus Bast.

Motanul cel bătrân a şters-o spre fluviu.

— Ce-a fost asta? a întrebat Sadie.

— Unul dintre supuşii mei, care mi-a oferit ajutor. Va răspândi vestea despre situaţia noastră delicată. În curând, toate pisicile din New York vor fi în alertă.

— Era foarte bătut, a spus Sadie. Dacă-i supusul tău, nu-l poţi vindeca?

— Şi să-i iau însemnele onoarei? Cicatricele unei pisici sunt parte din identitatea sa. N-am putut…

Dintr-odată, Bast s-a crispat. Ne-a tras în spatele unui morman de lăzi.

— Ce este? am şoptit.

Şi-a îndoit încheieturile mâinilor şi cuţitele i-au alunecat în mâini. Privea pe deasupra lăzilor şi toţi muşchii din corp îi fremătau. Am încercat să văd la ce se uită, dar nu era nimic în afară de macaraua cu bilă pentru demolări.

Gura lui Bast a zvâcnit de emoţie. Privea țintă la uriaşa bilă de metal. Mai văzusem pisoi care arătau aşa când

urmăreau şoareci de jucărie sau bucăţi de sfoară sau bile de cauciuc… Bile? Nu. Bast era o zeiţă antică. Cu siguranţă n-ar…

— Asta ar putea fi.

A trecut de pe un picior pe celălalt.

— Staţi foarte, *foarte* liniştiţi.

— Nu-i nimeni acolo, a şuierat Sadie.

Am început să spun:

— Ăăă…

Bast a sărit peste lăzi. A zburat zece metri prin aer, cuţitele i-au lucit, şi a aterizat pe bila pentru demolări cu atâta forţă, încât a rupt lanţul. Zeiţa-pisică şi bila imensă de metal s-au prăbuşit în praf şi s-au rostogolit de-a lungul curţii.

— *Arrr!* a făcut Bast.

Bila pentru demolări a trecut peste ea, dar n-a părut s-o rănească. A mai făcut un salt şi s-a năpustit din nou. Cuţitele au intrat în metal ca în brânză. În câteva secunde, imensa bilă a fost redusă la o movilă de fiare îndoite.

Bast şi-a băgat cuţitele la loc.

— Suntem în siguranţă acum!

Sadie şi cu mine ne-am privit.

— Ne-ai salvat de o bilă de metal, a spus Sadie.

— Nu se ştie niciodată, a spus Bast. Putea fi ostilă.

Chiar în acel moment, un *bum!* puternic a zguduit pământul. M-am uitat înapoi la conac. Flăcări albastre au apărut la ferestrele de sus.

— Haideţi, a spus Bast. Nu mai avem vreme!

Am crezut că va folosi magia sau cel puţin că va chema un taxi. În schimb, Bast a împrumutat un Lexus argintiu decapotabil.

— O, da, a tors. Îmi place! Haideţi, copii.

— Dar nu-i maşina ta, i-am atras atenţia.

— Dragul meu, sunt pisică. Tot ce *văd* este al meu.

A atins contactul şi gaura cheii a scos o scânteie.

Motorul a început să toarcă. [Nu, Sadie. Nu ca o pisică, ci ca un motor.]

— Bast, am spus, nu poţi să iei pur şi simplu…

Sadie mi-a tras un cot.

— Vedem mai târziu cum o aducem înapoi, Carter. Acum avem o urgenţă.

A arătat în spate, spre conac. Flăcările şi fumul albastru se ridicau acum de la toate ferestrele. Dar nu asta era înfricoşător – pe scări coborau patru bărbaţi care duceau o cutie mare, ca un sicriu supradimensionat cu mânere lungi la ambele capete. Cutia era acoperită cu un giulgiu negru şi părea destul de mare pentru ca în ea să încapă cel puţin două corpuri. Cei patru bărbaţi purtau doar fuste şi sandale. Pielea lor arămie strălucea în lumina soarelui de parcă ar fi fost de metal.

— O, nu-mi place asta, a spus Bast. În maşină, vă rog.

Am decis să nu pun întrebări. Sadie s-a repezit înaintea mea pe locul din dreapta şoferului, aşa c-am urcat în spate. Cei patru tipi metalici goneau prin curte cu cutia, venind direct spre noi cu o viteză incredibilă. Înainte de a apuca să-mi pun centura, Bast a apăsat pe acceleraţie.

Am gonit pe străzile din Brooklyn, croşetând nebuneşte prin trafic, mergând pe trotuare, aproape lovind pietonii.

Bast conducea cu reflexe care erau… ei bine, feline. Orice om care ar fi încercat să conducă atât de repede ar fi făcut nenumărate accidente, dar ea ne-a adus în siguranţă la Podul Williamsburg.

Eram convins că ne-am pierdut urmăritorii, dar când m-am uitat înapoi, cei patru bărbaţi arămii cu cutia lor neagră se strecurau prin trafic. Păreau să alerge într-un ritm normal, dar depăşeau maşini care mergeau cu optzeci de kilometri la oră. Corpurile lor deveneau neclare ca o imagine de proastă calitate dintr-un film vechi, de parcă nu s-ar fi sincronizat cu trecerea normală a timpului.

— Cine sunt *ăştia*? am întrebat. Sunt *shabti?*

— Nu, sunt cărăuşi.

Bast a privit în oglinda retrovizoare.

— Invocaţi direct din Duat. Nu se vor da în lături de la nimic pentru a-şi găsi victimele şi a le arunca în lectică…

— În ce? a întrerupt-o Sadie.

— Cutia aceea mare, a spus Bast. E un fel de trăsură. Cărăuşii te capturează, te bat bine, te bagă acolo şi te duc la stăpânul lor. Nu-şi pierd niciodată prada şi nu renunţă niciodată.

— Dar de ce ne urmăresc?

— Crede-mă, a mormăit Bast, nu vrei să ştii.

M-am gândit la bărbatul în flăcări de noaptea trecută, din Phoenix – cum îşi incinerase un slujitor. Eram foarte sigur că nu vreau să-l revăd faţă în faţă.

— Bast, am spus, dacă eşti zeiţă nu poţi pur şi simplu să pocneşti din degete şi să-i dezintegrezi? Sau să faci un semn şi să ne teleportezi?

— Nu-i aşa c-ar fi frumos? Dar puterea mea în această gazdă e limitată.

— Te referi la Brioşă? a întrebat Sadie. Dar nu mai eşti pisică.

— E încă gazda mea, Sadie, ancora mea de această parte a Duatului – şi încă una foarte imperfectă. Faptul că m-aţi chemat în ajutor mi-a permis să iau formă umană, dar chiar şi asta consumă o mare cantitate de energie. În plus, chiar şi când sunt într-o gazdă *puternică,* magia lui Set e mai puternică decât a mea.

— Poţi să vorbeşti şi pe înţelesul meu? am rugat-o.

— Carter, n-avem timp pentru o discuţie amplă despre zei, gazde şi limitele magiei! Trebuie să vă duc la adăpost.

Bast a apăsat acceleraţia până la podea şi a ajuns la mijlocul podului. Cei patru cărăuşi cu lectica alergau după noi, tulburând aerul în timp ce se deplasau, dar nicio maşină nu vira pentru a-i evita. Nimeni nu intra în panică şi nu-i privea.

— Cum e posibil ca oamenii să nu-i observe? am spus. Ei nu văd că patru bărbaţi cu pielea arămie aleargă în fuste cărând o cutie neagră ciudată?

Bast a ridicat din umeri.

— Pisicile pot auzi multe sunete pe care tu nu le auzi. Unele animale văd lucruri din spectrul ultraviolet care sunt invizibile pentru om. Magia funcţionează în mod similar. Aţi observat conacul când aţi ajuns la el?

— Păi… nu.

— Iar voi sunteţi născuţi pentru magie, a spus Bast. Gândiţi-vă ce greu e pentru un muritor obişnuit.

— Născuţi pentru magie?

Mi-am amintit ce spusese Amos despre familia noastră, care făcea parte de mult din Casa Vieţii.

— Dacă magia se transmite în familie, de ce n-am reuşit s-o practic până acum?

Bast a zâmbit în oglindă.

— Sora ta înţelege.

Urechile lui Sadie s-au înroşit.

— Nu, nu înţeleg! Tot nu cred că eşti o *zeiţă.* În toţi aceşti ani, ai ronţăit chestii crocante, ai dormit pe capul meu…

— Am făcut o înţelegere cu tatăl tău, a spus Bast. El mă lăsa să rămân în lume atâta vreme cât luam o formă neînsemnată, o pisică domestică obişnuită, ca să te pot proteja şi veghea. Măcar atât putea face după…

S-a oprit brusc.

Un gând oribil mi-a trecut prin minte. Stomacul mi s-a întors pe dos, şi asta n-avea nicio legătură cu cât de repede goneam.

— După moartea mamei noastre? am presupus eu.

Bast continua să privească înainte prin parbriz.

— Asta e, nu-i aşa? am spus. Tata şi mama au făcut un ritual magic la Acul Cleopatrei. Ceva a mers prost. Mama noastră a murit şi… şi te-au eliberat?

— Asta n-are importanţă acum, a spus Bast. Ideea e c-am fost de acord să am grijă de Sadie. Şi o să am.

Ascundea ceva. Eram convins de asta, dar după tonul ei, subiectul era închis.

— Dacă voi, zeii, sunteţi atât de puternici şi dornici să săriţi în ajutor, am zis, de ce le interzice Casa Vieţii magicienilor să vă invoce?

Bast a intrat pe banda rapidă.

— Magicienii sunt paranoici. Cel mai bine e să staţi cu mine. Ne vom îndepărta cât mai mult de New York. Apoi vom obţine ajutor şi-l vom provoca pe Set.

— Ce ajutor? a întrebat Sadie.
Bast a ridicat o sprânceană.
— Păi, o să invocăm şi alţi zei, desigur.

10. Bast se face verde

CARTER

[Sadie, termină! Da, ajung şi la asta.] Scuze, tot încearcă să-mi distragă atenţia dându-mi foc la… n-are importanţă. Unde eram?

Ieşiserăm în trombă de pe Podul Williamsburg, eram în Manhattan şi ne îndreptam spre nord pe strada Clinton.

— Încă ne urmăresc, ne-a avertizat Sadie.

După cum era de aşteptat, cărăuşii erau la doar un cvartal în spatele nostru, strecurându-se printre maşini şi călcând în picioare tarabele cu suveniruri turistice kitsch de pe trotuare.

— O să câştigăm ceva timp.

Bast a scos un mârâit grav – un sunet atât de jos şi de puternic că mi-au clănţănit dinţii în gură. A tras de volan şi a virat la dreapta, pe East Houston.

M-am uitat înapoi. Chiar când cărăuşii dădeau colţul, peste tot în jurul lor a apărut o hoardă de pisici. Unele au sărit de la ferestre. Altele au venit în fugă de pe trotuare şi alei. Unele s-au iţit din canale. S-au năpustit asupra cărăuşilor ca un ghem de blană şi gheare – suindu-se pe picioarele lor aurii, zgâriindu-le spatele, agăţându-se de feţele lor şi trăgând în jos lectica. Cărăuşii s-au împiedicat şi au scăpat-o. Au început să lovească pisicile orbeşte. Două maşini au virat pentru a evita animalele şi s-au ciocnit, blocând întreaga stradă, iar cărăuşii au dispărut sub ghemul de feline furioase. Am luat-o pe autostrada FDR şi i-am pierdut din vedere.

— Bună treabă, am recunoscut.

— N-o să-i reţină mult timp, a spus Bast. Acum, Central Park!

Bast a abandonat maşina la Muzeul Metropolitan de

Artă.

— Acum fugim! a spus. E chiar în spatele muzeului.

Şi când a spus c-o să fugim, n-a glumit. Sadie şi cu mine a trebuit să sprintăm pentru a ţine pasul, în timp ce Bast nu părea să depună nici cel mai mic efort. Obstacole ca standurile cu hotdog sau maşinile parcate nu-i puteau sta în cale. Sărea cu uşurinţă peste orice avea sub trei metri înălţime, lăsându-ne să ne descurcăm cum putem.

Am intrat în parc prin East Drive. De îndată ce am luat-o spre nord, obeliscul s-a înălţat deasupra noastră. Avea puţin peste douăzeci de metri şi părea o copie fidelă a Acului din Londra. Era situat pe un deal cu verdeaţă, deci părea chiar izolat, fapt greu de realizat în centrul New Yorkului. Nu era nimeni în zonă, cu excepţia câtorva alergători, în depărtare. În spate auzeam traficul de pe Fifth Avenue, dar chiar şi acesta părea îndepărtat.

Ne-am oprit la baza obeliscului. Bast a adulmecat aerul de parcă încerca să detecteze probleme. Când m-am oprit, am realizat ce frig îmi era. Soarele era chiar deasupra noastră, dar vântul pătrundea prin hainele de pânză împrumutate.

— Ce bine era să fi luat ceva mai călduros, am murmurat. O haină de blană ar fi fost super.

— Nu, n-ar fi fost, a spus Bast, cercetând orizontul. Eşti îmbrăcat pentru magie.

Sadie tremura.

— Trebuie să îngheţi ca să practici magia?

— Magicienii evită produsele de origine animală, a spus Bast absentă. Blană, piele, lână, nimic din toate astea. Aura vitală rămasă poate interfera cu vrăjile.

— Bocancii mei par în regulă, a spus Sadie.

— Piele, a spus Bast dezgustată. E posibil să ai o toleranţă mai mare, aşa că un pic de piele nu va interfera cu magia. Habar n-am. Dar îmbrăcămintea de pânză e întotdeauna cea mai bună, sau bumbacul – materialele de origine vegetală. În orice caz, Sadie, cred că deocamdată suntem în regulă. Există o perioadă favorabilă care începe chiar acum, la unsprezece treizeci, dar nu durează mult.

Pregăteşte-te.

Sadie a clipit neliniştită.

— Eu? De ce eu? Tu eşti zeiţa!

— Nu mă prea pricep la portaluri, a spus Bast. Pisicile sunt protectoare. Trebuie doar să-ţi controlezi emoţiile. Panica şi teama distrug vraja. *Trebuie* să plecăm de aici înainte ca Set să-i invoce pe ceilalţi zei de partea sa.

M-am încruntat.

— Vrei să spui că Set îi are pe ceilalţi zei răi pe lista de apelare rapidă, ca să zic aşa?

Bast a privit agitată spre copaci.

— Poate că termenii de rău şi de bine nu sunt cei mai potriviţi, Carter. Ca magician, trebuie să te gândeşti la haos şi la ordine. *Acestea* sunt cele două forţe care controlează universul. Set are de-a face cu haosul.

— Şi ceilalţi zei pe care tata i-a eliberat? am insistat. Nu sunt buni? Isis, Osiris, Horus, Nephthys, unde sunt?

Bast m-a fixat cu privirea.

— Bună întrebare, Carter.

O pisică siameză a ţâşnit din tufişuri şi a venit în fugă spre Bast. S-au privit un moment. Apoi siameza a luat-o la goană.

— Cărăuşii sunt aproape, a anunţat Bast. Şi ceva… ceva mult mai puternic se apropie dinspre est. Cred să stăpânul cărăuşilor a devenit nerăbdător.

Mi-a stat inima-n loc.

— Vine *Set?*

— Nu, a spus Bast. Poate vreo creatură de-a sa. Sau un aliat. Pisicilor mele le e greu să descrie ce văd şi eu *nu vreau* să aflu. Sadie, acum e momentul. Trebuie doar să te concentrezi pe deschiderea unei porţi de acces spre Duat. O să-i ţin la distanţă pe atacatori. Magia de luptă e specialitatea mea.

— Aşa cum ai făcut la conac? am întrebat.

Bast si-a arătat colţii ascuţiţi.

— Nu, aia a fost luptă simplă.

Copacii au foşnit şi au apărut cărăuşii. Giulgiul de pe lectică fusese distrus de ghearele pisicilor. Cărăuşii înşişi

erau zgâriaţi şi răniţi. Unul şchiopăta, având piciorul îndoit în spate de la genunchi. Un altul avea o aripă de maşină înfăşurată pe gât.

Cei patru bărbaţi au pus lectica jos cu grijă. S-au uitat la noi şi au scos de la brâu nişte bâte dintr-un metal auriu.

— Sadie, apucă-te de treabă, a ordonat Bast. Carter, mă poţi ajuta, dacă vrei.

Zeiţa-pisică şi-a scos cuţitele. Corpul ei a căpătat o strălucire verde. A fost înconjurată de o aură, care s-a tot mărit, ca un balon de energie, şi a ridicat-o de la pământ. Aura a început să prindă contur până ce Bast a fost înconjurată de o proiecţie holografică de vreo patru ori cât ea. Era o imagine a zeiţei în forma sa antică – o femeie înaltă de şase metri, cu cap de pisică. Plutind în aer, în centrul hologramei, Bast a făcut un pas înainte. Gigantica zeiţă a pisicilor a păşit odată cu ea. Părea imposibil ca o imagine străvezie să fie solidă, dar la fiecare pas se zguduia pământul. Bast şi-a ridicat braţul. Strălucitoarea războinică verde a făcut acelaşi lucru, scoţându-şi ghearele lungi şi ascuţite ca nişte săbii. Bast a zgâriat trotuarul din faţa ei transformând pavajul de beton în fâşii. S-a întors şi mi-a zâmbit. Giganticul cap de pisică a făcut la fel, dezvelind colţi siniştri care m-ar fi putut spinteca în două.

— *Asta,* a spus Bast, este magie de luptă.

La început am fost prea uimit ca să pot face ceva în afară de-a o privi pe Bast cum îşi lansează maşinăria verde de război în mijlocul cărăuşilor.

L-a sfârtecat pe unul dintre cărăuşi cu o singură lovitură, apoi a călcat pe un altul turtindu-l ca pe o clătită metalică. Ceilalţi doi cărăuşi i-au atacat picioarele holografice, dar bâtele lor de metal au ricoşat cu scântei din învelişul fantomatic.

Între timp, Sadie se pusese în faţa obeliscului cu braţele ridicate, strigând:

— Deschide-te, piatră neghioabă ce eşti!

În cele din urmă, mi-am scos sabia. Mâinile îmi tremurau. Nu doream să intru în luptă, dar simţeam că trebuie să dau o mână de ajutor. Şi dacă într-adevăr

trebuia să lupt, mi-am zis că nu-i de ici, de colo să am de partea mea o războinică-pisică strălucitoare înaltă de şase metri.

— Sadie… Mă duc s-o ajut pe Bast. Mai încearcă!

— Asta fac!

Am pornit chiar când Bast îi tăia pe ceilalţi doi cărăuşi ca pe nişte pâini. Uşurat, mi-am zis: „Ei bine, asta a fost“.

Apoi, toţi cei patru cărăuşi au început să se întrupeze la loc. Cel turtit s-a dezlipit singur de pe trotuar. Bucăţile celor spintecaţi s-au lipit laolaltă ca nişte magneţi, iar cărăuşii s-au ridicat vii şi nevătămaţi.

— Carter, ajută-mă să-i spintec! a strigat Bast. Trebuie s-o facem în bucăţi mai mici!

M-am străduit să nu-i stau în cale lui Bast în timp ce-i tăia şi-i călca în picioare. Apoi, de îndată ce scotea câte un cărăuş din joc, începeam să-i toc rămăşiţele în bucăţi mai mici. Păreau mai degrabă de plastilină decât de metal, căci i-am mărunţit destul de uşor cu sabia.

În câteva minute, eram înconjurat de mormane de pietriş arămiu. Bast şi-a strâns pumnul mâinii strălucitoare şi a făcut lectica arşice.

— N-a fost mare lucru, am spus. De ce a trebuit să fugim?

În carapacea ei strălucitoare, faţa lui Bast era acoperită de sudoare. Nu mă gândisem că o zeiţă poate obosi, dar trebuie s-o fi istovit folosirea avatarului magic.

— Nu suntem încă la adăpost, m-a avertizat ea. Sadie, cum merge?

— Nu merge, s-a plâns Sadie. Nu există altă cale?

Înainte ca Bast să apuce să răspundă, în tufişuri s-a auzit un alt foşnet – aducea cu sunetul ploii, dar mai degrabă cu un *târşâit.*

M-au trecut fiori.

— Ce… ce-i asta?

— O, nu, a murmurat Bast. Nu se poate. Nu poate fi ea.

Apoi, tufişurile au explodat. O mie de chestii târâtoare maronii s-au revărsat din pădure ca un covor scârbos – peste tot, cleşti şi cozi ascuţite.

Am vrut să strig „Scorpioni!“ Dar vocea nu m-a ajutat. Picioarele au început să-mi tremure. *Detest* scorpionii. Îi găseşti peste tot în Egipt. De multe ori îi găseam în patul de hotel sau la duş. Odată am găsit unul chiar într-un ciorap.

— Sadie! a strigat Bast încordată.

— Nimic! a gemut Sadie.

Scorpionii au continuat să vină – mii şi mii. Din pădure a apărut o femeie, păşind fără teamă printre arahnide. Purta veşminte maro cu bijuterii de aur care îi străluceau la gât şi pe braţe. Părul ei lung şi negru era tuns în stilul egiptean antic, şi purta o coroană neobişnuită. Apoi mi-am dat seama că nu era o coroană – avea un scorpion viu, gigantic care-şi făcuse cuib la ea pe cap. Milioane de scârboşenii micuţe roiau în jurul ei, de parcă ar fi fost centrul universului lor.

— Serqet, a mormăit Bast.

— Zeiţa-scorpion, am încercat să ghicesc.

Trebuia poate să fiu îngrozit, dar eram deja încordat la maximum.

— Te descurci cu ea?

Expresia lui Bast nu prevestea nimic bun.

— Carter, Sadie, a venit răspunsul, o să fie urât. Mergeţi la muzeu. Găsiţi templul. S-ar putea să vă protejeze.

— Ce templu? am întrebat.

— Dar tu? a adăugat Sadie.

— Mă descurc. Vă ajung din urmă.

Dar când m-a privit, mi-am dat seama că nu-i sigură. Nu făcea decât să tragă de timp pentru noi.

— Plecaţi! ne-a poruncit.

Şi-a întors gigantica pisică războinică în faţa mulţimii de scorpioni.

Vreţi adevărul ruşinos? În faţa acelor scorpioni, nici nu m-am mai prefăcut că sunt curajos. Am apucat-o pe Sadie de braţ şi am rupt-o la fugă.

11. Ne întâlnim cu omul care aruncă flăcări

SADIE

În regulă, preiau microfonul. Lui Carter îi e absolut imposibil să povestească cum trebuie partea asta, pentru că-i vorba despre Zia. [Ţine-ţi gura, Carter. Ştii bine că-i aşa.]

A, cine e Zia? Scuze, m-am lăsat dusă de val.

Alergam spre intrarea în muzeu fără să am idee de ce, doar pentru că aşa ne spusese o femeie-pisică gigantică şi strălucitoare. Trebuie să înţelegeţi că eram deja devastată de tot ce se întâmplase. În primul rând, îl pierdusem pe tata. În al doilea rând, bunicii mei iubitori mă dăduseră afară. Apoi descoperisem că probabil îmi curge prin vine sânge de faraon, că m-am născut într-o familie care practică magia şi tot felul de alte prostii care sunau destul de impresionant dar care îmi aduseseră o mulţime de necazuri. Şi de îndată ce-mi găsisem o nouă casă – un conac unde puteai lua un mic dejun adevărat, cu animale de companie prietenoase, şi unde aveam o cameră destul de frumoasă, ca să fiu sinceră –, unchiul Amos a dispărut, noii şi minunaţii mei prieteni, crocodilul şi babuinul, fuseseră aruncaţi într-un râu, iar conacul fusese incendiat. Şi de parcă n-ar fi fost de ajuns, pisica mea credincioasă, Brioşă, hotărâse să se implice într-o luptă fără speranţă cu un roi de scorpioni.

Se spune un roi de scorpioni? O turmă? Un cârd? O, nu contează.

Ideea e că nu-mi venea să cred că mi se ceruse să deschid o uşă magică când era clar că nu dispun de asemenea abilităţi, iar acum frate-meu mă târa după el.

Mă simţeam ca o ratată totală. [Şi să n-aud comentarii, Carter. Din câte-mi amintesc, nici de capul tău nu era mare lucru în momentul acela.]

— N-o putem abandona pe Bast! am strigat. Uită-te!

Carter continua să alerge, târându-mă după el, dar vedeam destul de clar ce se întâmpla la obelisc. O mulţime de scorpioni se târâseră pe picioarele verzi strălucitoare ale lui Bast şi viermuiau în hologramă de parcă aceasta ar fi fost din gelatină. Bast a zdrobit câteva sute cu picioarele şi pumnii, dar erau pur şi simplu prea mulţi. În scurt timp i-au ajuns la brâu şi fantomatica ei carapace a început să pâlpâie. Între timp, zeiţa cu veşminte maronii avansa încet şi aveam senzaţia că-i mai periculoasă decât orice mulţime de scorpioni.

Carter m-a tras printre nişte tufişuri şi n-am mai văzut-o pe Bast. Ne-am trezit pe Fifth Avenue, care părea ridicol de normală după bătălia magică. Am alergat pe trotuar, ne-am vârât într-un grup de pietoni şi am urcat treptele Muzeului Metropolitan.

Un banner de deasupra intrării anunţa un eveniment special de Crăciun, acesta fiind probabil motivul pentru care muzeul era deschis într-o zi liberă, dar nu m-am obosit să citesc detaliile. N-am mai stat pe gânduri şi am intrat.

Cum arăta? Ei bine, ca un muzeu: un hol imens, o mulţime de coloane şi aşa mai departe. Nu pot să spun c-am petrecut mult timp admirând decorul. Îmi amintesc că erau cozi la ghişeele cu bilete, pentru c-am trecut chiar pe lângă ele. Mai erau şi agenţi de pază, care au strigat la noi în timp ce ne loveam de exponate. Din fericire, am ajuns în zona egipteană, în faţa unui soi de mormânt reconstruit, cu coridoare înguste. Carter, probabil, v-ar fi putut spune ce reprezenta construcţia, dar, sincer, nu-mi păsa.

— Haide, i-am zis.

Am pătruns în expoziţie, fapt care s-a dovedit suficient ca să scăpăm de agenţii de pază – sau poate că aveau ceva mai bun de făcut decât să urmărească nişte puşti obraznici.

Când am ieşit, am dat târcoale zonei până când am fost siguri că nu eram urmăriţi. Aripa egipteană nu era aglomerată, doar câteva pâlcuri de oameni în vârstă şi un grup de străini cu un ghid care vorbea despre un sarcofag în limba franceză.

— *Et voici la momie!*

Straniu era că nimeni nu părea să observe sabia enormă de pe spatele lui Carter, care cu siguranţă trebuie să fi reprezentat o problemă de securitate (şi era mult mai interesantă decât exponatele). Câţiva bătrâni ne-au aruncat nişte priviri mai ciudate, însă numai din cauză că purtam pijamale de pânză, bănuiesc, eram scăldaţi de sudoare şi plini de iarbă şi frunze. Probabil că şi părul îmi stătea ca naiba.

Am găsit o încăpere goală şi l-am tras pe Carter deoparte. Vitrinele de sticlă erau pline de *shabti.* Cu câteva zile mai devreme, nici nu m-aş fi uitat la ei. Acum mă uitam încontinuu la statui, convinsă că pot învia în orice clipă şi vor încerca să mă lovească în cap.

— Şi-acum ce facem? l-am întrebat pe Carter. Ai văzut vreun templu?

— Nu.

S-a încruntat de parcă s-ar fi străduit să-şi amintească.

— Cred că e un templu reconstruit pe hol… sau o fi în Muzeul Brooklyn? Poate în cel din München? Îmi pare rău, am fost în atâtea muzee cu tata, că deja le încurc.

Am oftat exasperată.

— Bietul de tine, obligat să călătoreşti prin lume, să nu mergi la şcoală şi să stai cu tata în timp ce eu am parte de două zile pe an cu el!

— Hei! m-a atacat Carter cu o virulenţă surprinzătoare. Tu ai o *casă*! Ai prieteni şi o viaţă normală şi nu te trezeşti în fiecare dimineaţă întrebându-te în ce ţară eşti! Tu nu…

Vitrina de sticlă de lângă noi a explodat, împrăştiind cioburi pe jos.

Carter m-a privit uluit.

— Noi am făcut…

— Ca tortul de ziua mea care a explodat, am mormăit,

încercând să-mi ascund uimirea. Trebuie să te controlezi.

— *Eu?*

Alarma a început să ţiuie. Lumini de culoare roşie clipeau pe coridor. Din difuzoare s-a auzit o voce deformată care spunea să ne îndreptăm calmi spre ieşire. Grupul de francezi a trecut în fugă, ţipând panicat, urmat de o mulţime de bătrâni cu cadre şi bastoane, surprinzător de rapizi.

— Hai să ne certăm mai târziu, bine? i-am spus lui Carter. Vino!

Am luat-o la fugă pe un alt coridor şi sirenele s-au oprit la fel de brusc cum porniseră. Luminile de un roşu sângeriu continuau să pulseze în tăcerea aceea stranie. Apoi am auzit târşâitul şi ciocănitul scorpionilor.

— Şi Bast? am spus eu cu vocea gâtuită. Să fi…

— Nu te gândi la asta, mi-a spus Carter, deşi judecând după expresia lui, *exact* la asta se gândea. Nu te opri!

În scurt timp, ne-am pierdut de tot. Din ce-mi dădeam seama, partea egipteană a muzeului era concepută să fie cât mai încurcată cu putinţă, cu fundături şi săli care dădeau unele într-altele. Am trecut pe lângă pergamente cu hieroglife, bijuterii de aur, sarcofage, statui de faraoni şi bucăţi imense de calcar. De ce ai expune o piatră? Nu sunt destule pe lume?

N-am văzut pe nimeni, dar târşâitul creştea în intensitate, indiferent în ce parte fugeam. În cele din urmă, am dat un colţ şi ne-am ciocnit de cineva.

Am ţipat şi m-am dat înapoi, lovindu-mă de Carter. Am căzut amândoi în fund ca nişte caraghioşi. Mare minune că frate-meu nu s-a tras în ţeapă cu sabia aia.

La început, n-am recunoscut-o pe fata care stătea în faţa noastră, ceea ce, privind retrospectiv, mi se pare suspect. Poate că folosea vreo aură magică sau poate că pur şi simplu nu doream să cred că este *ea.*

Părea un pic mai înaltă decât mine. Probabil şi mai în vârstă, dar nu cu mult. Părul ei negru era tăiat la nivelul bărbiei şi mai lung în faţă, aşa că îi acoperea ochii. Avea

un ten cafeniu şi trăsături frumoase, uşor arăbeşti. Ochii – daţi cu *kohl* negru, în stil egiptean – erau de un chihlimbariu neobişnuit, o culoare care era fie foarte frumoasă, fie puţin înfricoşătoare; nu eram sigură. Pe umăr avea un rucsac, purta sandale şi haine largi de pânză ca ale noastre. Arăta de parcă mergea la un curs de arte marţiale. Dumnezeule, acum că mă gândesc, probabil că aşa arătam şi noi. Jenant!

În scurt timp, mi-am dat seama unde o mai văzusem. Era fata înarmată cu un cuţit de la British Museum. Înainte de a apuca să vorbesc, Carter a sărit în picioare. S-a pus în faţa mea şi şi-a agitat sabia de parcă ar fi încercat mă *apere.* Îţi vine să crezi ce tupeu?

— În… înapoi! s-a bâlbâit el.

Fata şi-a retras mâna şi a scos din mânecă o bucată de fildeş albă, curbată – o baghetă egipteană.

A făcut un gest în lateral şi sabia i-a zburat lui Carter din mâini, prăbuşindu-se cu zgomot pe podea.

— Nu fi penibil, a spus fata cu asprime. Unde-i Amos?

Carter părea prea uimit să vorbească. Fata s-a întors spre mine. Am decis că ochii ei aurii erau deopotrivă frumoşi şi înfricoşători, şi nu-mi plăcea deloc de ea.

— Ei bine? a întrebat.

Nu vedeam de ce eram obligată să-i dau raportul, dar am simţit că mi se acumulează o presiune incomodă în piept, iar aerul încerca să iasă. M-am auzit spunând:

— Amos a plecat. A plecat azi-dimineaţă.

— Şi demonul-pisică?

— E pisica *mea,* am spus, şi e o zeiţă, nu un demon. Ne-a salvat de scorpioni!

Carter şi-a revenit. A apucat sabia şi a îndreptat-o iarăşi spre fată. Nota zece pentru perseverenţă.

— Cine eşti? a întrebat el. Ce vrei?

— Numele meu e Zia Rashid.

Şi-a înclinat capul de parcă tocmai ar fi auzit ceva.

Chiar atunci, întreaga clădire a început să huruie. Din tavan cădea praf, iar în spatele nostru târşâitul scorpionilor a crescut în intensitate.

— Şi-acum, a continuat Zia, parcă niţel dezamăgită, trebuie să vă salvez amărâtele voastre de vieţi. Să mergem.

Cred c-am fi putut refuza, dar aveam de ales între Zia şi scorpioni, aşa c-am alergat după ea.

A trecut pe lângă o vitrină plină de statui şi a bătut în sticlă de câteva ori cu bagheta. Mici faraoni din granit şi zei din calcar s-au însufleţit la comanda ei. Au sărit de pe piedestale şi au trecut prin sticlă, spărgând-o. Unii mânuiau arme. Alţii şi-au trosnit pur şi simplu degetele din piatră. Ne-au lăsat să trecem, dar priveau pe coridor, în spatele nostru, aşteptând parcă inamicul.

— Grăbiţi-vă, ne-a spus Zia. Ei nu pot decât să…

— Să tragă de timp, am încercat eu să ghicesc. Da, am mai auzit asta.

— Vorbeşti prea mult, a spus Zia fără să se oprească.

Era să-i spun vreo două. Pe bune, aş fi putut s-o pun la punct cum scrie la carte. Dar tocmai atunci am pătruns într-o sală uriaşă şi am rămas fără cuvinte.

— Să fiu al naibii, a spus Carter.

Nu puteam să nu fiu de acord cu el. „Să fiu al naibii“, iată expresia potrivită!

Era o încăpere de mărimea unui stadion de fotbal. Un perete era făcut complet din sticlă şi dădea spre parc. În mijlocul încăperii, pe o platformă ridicată, fusese reconstruită o veche clădire. Era o poartă de piatră de aproximativ opt metri înălţime şi, în spatele ei, o curte deschisă şi o structură pătrată din blocuri inegale de gresie având sculptate pe exterior numeroase imagini de zei, de faraoni şi hieroglife. Două coloane scăldate într-o lumină stranie flancau intrarea în clădire.

— Un templu egiptean, am încercat să ghicesc.

— Templul din Dendur, a spus Zia. De fapt, a fost construit de romani…

— Când au ocupat Egiptul, a spus Carter, de parcă ar fi fost vorba de nişte informaţii preţioase. Augustus l-a comandat.

— Aşa e, a spus Zia.

— Fascinant, am murmurat. Vreţi să vă las singuri, cu un manual de istorie?

Zia s-a încruntat la mine.

— În orice caz, templul îi era dedicat lui Isis, aşa că va avea suficientă putere ca să deschidă o poartă.

— Pentru a invoca şi mai mulţi zei? am întrebat.

În ochii Ziei au apărut fulgere de mânie.

— Dacă mă mai acuzi o dată de chestia asta, o să-ţi tai limba. E vorba de o poartă pe unde o să vă duc de-aici.

M-am simţit complet pierdută, dar începeam să mă obişnuiesc. Am urmat-o pe Zia pe trepte şi prin poarta de piatră a templului.

Curtea era goală, abandonată de vizitatorii care fugiseră, ceea ce-i dădea un aer destul de sinistru. Sculpturile gigantice ale unor zei se uitau la mine. Peste tot erau inscripţii hieroglifice, şi mă temeam că, dacă mă concentram prea tare, le-aş fi putut citi.

Zia s-a oprit la treptele din faţă ale templului. Şi-a ridicat bagheta şi a desenat ceva în aer. O hieroglifă cunoscută a apărut arzând între coloane.

Deschide – acelaşi simbol folosit de tata la Piatra de la Rosetta. Am aşteptat să urmeze o explozie, dar hieroglifa pur şi simplu s-a stins.

Zia şi-a deschis rucsacul.

— O să le ţinem piept aici până când poarta va putea fi deschisă.

— De ce n-o deschizi acum? a întrebat Carter.

— Portalurile pot apărea doar în momente prielnice, a spus Zia. La răsărit, la apus, la miezul nopţii, în timpul eclipselor, cu ocazia aliniamentelor astrologice, în momentul naşterii unui zeu…

— O, să fim serioşi, am spus. De unde ştii toate astea?

— Durează ani de zile să memorezi calendarul complet, a spus Zia. Dar următorul moment prielnic e simplu:

miezul zilei. Peste zece minute şi jumătate.

Nu s-a uitat un ceas. M-am întrebat cum de ştia atât de precis cât e ora, dar am hotărât că asta nu-i cea mai importantă întrebare.

— De ce-am avea încredere în tine? am întrebat. Din câte îmi amintesc, la British Museum ai vrut să ne măcelăreşti cu un cuţit.

— Ar fi fost mai simplu.

Zia a oftat.

— Din păcate, superiorii mei cred c-aţi putea fi *nevinovaţi.* Deci, pentru moment, nu vă pot omorî. Dar nici nu vă pot lăsa să cădeţi în mâinile Stăpânului Roşu. Aşa că… puteţi avea încredere în mine.

— Mda, m-ai convins, am spus. Mă simt mult mai bine.

Zia a băgat mâna în geantă şi a scos patru statuete – oameni cu capete de animale, fiecare având circa cinci centimetri înălţime. Mi le-a întins.

— Pune-i pe Fiii lui Horus în jurul nostru în punctele cardinale.

— Poftim?

— Nord, sud, est, vest.

Vorbea lent, de parcă aş fi fost retardată.

— Ştiu punctele cardinale! Dar…

— Încolo e nordul.

Zia a arătat spre peretele de sticlă.

— Te descurci tu cu restul.

Am făcut ce îmi ceruse, deşi nu înţelegeam cum ne pot ajuta omuleţii aceia. Între timp, Zia i-a dat lui Carter o bucată de cretă şi i-a spus să deseneze un cerc în jurul nostru, unind statuile.

— Protecţie magică, a spus Carter. Aşa cum a făcut tata la British Museum.

— Da, am mormăit. Şi am văzut cu toții cât de bine a funcţionat.

Carter m-a ignorat. Ca de obicei. Era atât de dornic să-i facă pe plac Ziei, că s-a apucat deîndată să deseneze pe podea.

Apoi Zia a mai scos ceva din geantă – o baghetă simplă

din lemn, ca aceea folosită de tata la Londra. A şoptit un cuvânt, iar bagheta s-a prefăcut într-un toiag negru, de doi metri, având un cap de leu sculptat în capăt. Ea l-a învârtit cu o singură mână, ca pe un baston – doar ca să se dea mare, sunt convinsă –, în timp ce ţinea bagheta în cealaltă mână.

Carter a terminat de desenat cercul de cretă chiar când primii scorpionii au apărut la intrarea în galerie.

— Cât mai e până se deschide poarta? am întrebat, sperând să nu par chiar atât de speriată precum eram.

— Stai în cerc indiferent ce se întâmplă, a spus Zia. Când se deschide poarta, sari prin ea. Şi stai în spatele meu!

A atins cu bagheta cercul de cretă, a mai rostit un cuvânt, iar cercul a început să se coloreze în roşu-închis.

Sute de scorpioni au roit spre templu, transformând podeaua într-o masă vie de gheare şi cozi ascuţite. În acel moment, Serqet, femeia în maroniu, a intrat în galerie. Ne-a zâmbit rece.

— Zia, am spus, e vorba de o zeiţă. A învins-o pe *Bast.* Crezi că *tu* ai vreo șansă?

Zia şi-a ridicat toiagul, iar capul de leu sculptat a izbucnit în flăcări – o mică sferă roşiatică atât de strălucitoare, încât a luminat întreaga încăpere.

— Sunt scrib în Casa Vieţii, Sadie Kane. Sunt antrenată să lupt cu zeii.

12. Un salt prin clepsidră

SADIE

Ei bine, toate astea sunt foarte impresionante, cred. Trebuia să fi văzut faţa lui Carter – arăta ca un căţeluş emoţionat. [O, nu mă mai împinge! Chiar aşa arătai!]

Dar n-am fost prea sigură de domnişoara Zia „Sunt-Atât-De-Magică“ Rashid când armata de scorpioni s-a îndreptat spre noi. Nu credeam că există atâţia scorpioni pe lume, cu atât mai puţin în Manhattan. Cercul luminos care ne înconjura părea o protecţie nesemnificativă împotriva a milioane de arahnide care se târau unele peste altele, pe mai multe straturi, şi împotriva femeii în maroniu, care era şi mai înfiorătoare.

De la distanţă părea în regulă, dar imediat ce s-a apropiat am văzut că pielea palidă a lui Serqet strălucea ca un corp de insectă. Avea ochii mici şi negri. Părul ei lung, închis la culoare, era nefiresc de gros, de parcă ar fi fost făcut din milioane de antene de insecte, zburlite. Iar când şi-a deschis gura, mandibule laterale s-au mişcat înainte şi înapoi pe lângă dinţii obişnuiţi de om.

Zeiţa s-a oprit la vreo douăzeci de metri distanţă şi ne-a studiat. Cu ochi negri plini de ură o fixa pe Zia.

— Predă-mi ucenicii!

Vocea ei era aspră şi răguşită, de parcă n-ar mai fi vorbit de secole.

Zia şi-a încrucişat toiagul şi bagheta.

— Sunt stăpâna elementelor, Scrib al Primei Nome. Pleacă sau vei fi distrusă.

Serqet şi-a pocnit mandibulele într-un rânjet înspăimântător, cu spume. Unii dintre scorpionii ei au înaintat, dar când primul a atins liniile strălucitoare ale cercului nostru de protecţie, a sfârâit şi s-a transformat în

cenuşă. Credeţi-mă, *nimic* nu miroase mai urât decât un scorpion prăjit.

Oribilele creaturi s-au retras, roind în jurul zeiţei şi târându-i-se pe picioare. M-a scuturat un fior când mi-am dat seama că îi intrau prin veşminte. După câteva secunde, toţi scorpionii dispăruseră în faldurile hainelor ei maronii.

Aerul a părut să se întunece în spatele lui Serqet, de parcă ar fi avut o umbră enormă. Apoi, întunericul s-a ridicat şi a luat forma unei imense cozi de scorpion, care s-a arcuit deasupra capului ei. Aceasta s-a repezit spre noi cu o viteză uimitoare, dar Zia şi-a ridicat bagheta şi coada a ricoşat din vârful de fildeş cu un şuierat. Din bagheta Ziei a ieşit un abur cu iz de sulf.

Zia şi-a îndreptat toiagul spre zeiţă, învăluindu-i trupul în foc. Serqet a scos un ţipăt şi a făcut un pas înapoi, dar focul s-a stins aproape instantaneu. Hainele lui Serqet erau arse şi scoteau fum, dar zeiţa părea mai degrabă furioasă decât rănită.

— Vremea ta a trecut, magiciano! Casa e slabă. Stăpânul Set va pustii acest pământ.

Zia şi-a aruncat bagheta ca pe un bumerang. Aceasta s-a izbit de coada fantomatică a scorpionului şi a explodat într-un fulger orbitor de lumină. Serqet s-a repezit înapoi şi şi-a acoperit ochii, în timp ce Zia şi-a retras mâna şi a scos din mânecă un lucru mic, pe care-l ţinea în pumn.

„Bagheta a fost o diversiune“, mi-am zis. „Un truc de magician.“

Apoi, Zia făcut un lucru nesăbuit: a sărit din cercul magic – tocmai ceea ce ne avertizase să nu facem.

— Zia! a strigat Carter. Poarta!

M-am uitat în spate şi inima aproape că mi-a stat în loc. În spaţiul dintre cele două coloane de la intrarea în templu era acum un tunel vertical de nisip, ca pâlnia unei clepsidre enorme. Simţeam cum mă aspiră, trăgându-mă spre ea cu o gravitaţie magică.

— Eu *acolo* nu merg, am insistat, dar o altă explozie de lumină m-a făcut să privesc iar spre Zia.

Ea şi zeiţa erau antrenate într-un dans periculos. Zia se

rotea cu toiagul ei de foc şi, pe unde trecea, lăsa în urmă o dâră de flăcări. Trebuia să recunosc: Zia era aproape la fel de graţioasă şi impresionantă ca Bast.

Am simţit dorinţa bizară de-a o ajuta. Aş fi vrut – şi încă din tot sufletul – să ies în afara cercului şi să intru în luptă. Era o dorinţă complet nebunească, desigur. Ce-aş fi realizat cu asta? Dar simţeam totuşi că n-ar trebui – sau că n-aş *putea* – să trec prin poartă fără s-o ajut pe Zia.

— Sadie!

Carter m-a apucat şi m-a tras înapoi. Fără să-mi dau seama, aproape că păşisem dincolo linia trasă cu creta.

— Ce-i cu tine?

N-am ştiut ce să-i răspund, dar m-am uitat la Zia şi am mormăit parcă în transă:

— Va folosi panglici. N-o să meargă.

— Poftim? m-a întrebat Carter. Haide, trebuie să trecem prin poartă!

Chiar în acel moment, Zia şi-a deschis pumnul şi în aer au început să fluture mici fâşii de pânză roşie. *Panglici.* De unde ştiusem? Se zbăteau de parcă ar fi fost vii – ca ţiparii în apă – şi au început să crească.

Serqet se concentra încă pe foc, încercând s-o împiedice pe Zia s-o împresoare. La început, n-a părut să observe panglicile, care au ajuns de câţiva metri. Am numărat cinci, şase, şapte în total. Se învârteau în jurul lui Serqet, trecând prin scorpionul ei de umbră de parcă acesta ar fi fost o inofensivă iluzie. În cele din urmă s-au înfăşurat în jurul lui Serqet, ţintuindu-o de braţe şi de picioare. Aceasta a ţipat de parcă panglicile ar fi ars-o. S-a prăbuşit în genunchi, iar scorpionul de umbră s-a dezintegrat într-o ceaţă neagră ca smoala.

Zia s-a oprit. Şi-a îndreptat toiagul spre faţa zeiţei. Panglicile au început să strălucească şi zeiţa să şuiere chinuită, blestemând într-o limbă necunoscută mie.

— Te leg cu cele Şapte Panglici ale lui Hathor, a spus Zia. Eliberează-ţi gazda sau esenţa ta va arde întru vecie.

— Moartea *ta* va dura o vecie! a mârâit Serqet. Ţi-ai făcut din Set un duşman!

Zia şi-a răsucit toiagul şi Serqet a căzut într-o parte, zvârcolindu-se şi scoţând fum.

— Eu nu… voi…, a şuierat zeiţa.

Dar apoi ochii ei negri au devenit de un alb lăptos şi ea a rămas nemişcată.

— Poarta! a avertizat Carter. Zia, vino! Cred că se închide!

Avea dreptate. Tunelul de nisip părea să se mişte puţin mai lent. Atracţia sa magică nu se mai simţea la fel de puternic.

Zia s-a apropiat de zeiţa căzută. A atins fruntea lui Serqet şi un fum negru s-a ridicat din gura zeiţei. Serqet s-a transformat şi s-a micşorat până ce în urma ei a rămas corpul unei cu totul alte femei, înfăşurate în panglici roşii. Era palidă şi avea păr negru, dar în rest nu semăna defel cu Serqet. Părea, cum să spun, *umană.*

— Cine este? am întrebat.

— Gazda, a spus Zia. O biată muritoare, care…

A privit în sus, tresărind. Ceaţa cea neagră nu se mai risipea. Devenea iarăşi mai groasă şi mai întunecată, rotindu-se într-o formă mai solidă.

— Imposibil, a spus Zia. Panglicile sunt prea puternice. Serqet *nu* se poate forma din nou decât dacă…

— Ei bine, se formează din nou, a strigat Carter, şi poarta noastră se închide! Să mergem!

Nu-mi venea să cred că-i dispus să sară printr-un perete de nisip învolburat, dar când am văzut că norul negru lua forma unui scorpion cât o casă cu două etaje – un scorpion foarte *supărat* –, m-am hotărât.

— Vin! am strigat.

— Zia! a strigat Carter. Acum!

— Poate că ai dreptate, a decis magiciana.

S-a întors, am fugit şi ne-am aruncat împreună direct în vârtej.

13. Înfrunt un curcan ucigaş

CARTER

E rândul meu. Mai întâi de toate – comentariul lui Sadie cu „căţeluşul“ a fost total deplasat. *Nu* o priveam visător pe Zia. Doar că nu întâlnesc toată ziua oameni care aruncă mingi de foc şi luptă cu zeii. [Nu te mai strâmba la mine, Sadie. Semeni cu Khufu.]

Una peste alta, am plonjat în tunelul de nisip.

Totul s-a întunecat. M-am repezit înainte şi stomacul mi-a urcat în gât ca atunci când eşti în *montagnes russes.* Simţeam curenţi fierbinţi peste tot în jur şi pielea îmi ardea.

Apoi m-am rostogolit pe o gresie rece, iar Sadie şi Zia s-au prăbuşit peste mine.

— Au! am protestat.

Primul lucru pe care l-am observat a fost stratul fin de nisip care îmi acoperea corpul, ca zahărul pudră. Apoi ochii mi s-au obişnuit cu lumina puternică. Eram într-o clădire mare, ca un mall, cu mulţimi care se agitau în jur. Nu... nu un mall. Era holul unui aeroport pe două niveluri, cu magazine, cu o mulţime de ferestre şi coloane de oțel lucios. Afară era întuneric, aşa încât mi-am dat seama că ne aflăm într-o zonă cu un alt fus orar. Se auzeau anunţuri într-o limbă care semăna cu araba.

Sadie scuipa nisip din gură.

— Câh!

— Haideţi, a spus Zia. Nu putem sta aici.

M-am chinuit să mă ridic. Oamenii treceau pe lângă noi – unii în haine occidentale, alţii în robe şi cu baticuri. O familie care se certa în limba germană a trecut în grabă şi aproape m-a dărâmat cu valizele.

Apoi m-am întors şi am văzut ceva cunoscut. În mijlocul

holului se afla o replică în mărime naturală a unui bărci egiptene antice făcute din vitrine luminate – tejgheaua unui magazin de parfumuri şi bijuterii.

— Este aeroportul din Cairo, am spus.

— Da, a spus Zia. Acum, să mergem!

— Ce-i cu atâta grabă? Serqet... ne poate urma prin poarta de nisip?

Zia a clătinat din cap.

— Orice artefact se supraîncălzeşte de câte ori creează o poartă. Are nevoie să se răcească timp de douăsprezece ore înainte de-a putea fi folosit din nou. Dar tot trebuie să avem grijă cu poliţia aeroportului. Dacă nu vreţi să aveţi de-a face cu poliţia egipteană, veniţi cu mine *acum.*

Ne-a luat de mâini şi ne-a condus prin mulţime. Probabil că arătam ca nişte cerşetori în hainele noastre de modă veche, acoperiţi din cap până-n picioare cu nisip. Oamenii se uitau lung la noi, dar nimeni n-a încercat să ne oprească.

— De ce suntem aici? a întrebat Sadie.

— Pentru a vedea ruinele oraşului Heliopolis[15], a răspuns Zia.

— Într-un *aeroport*? a întrebat Sadie.

Mi-am amintit ceva ce-mi spusese tata cu ani în urmă, şi am avut o revelaţie.

— Sadie, ruinele sunt *sub* noi.

M-am uitat la Zia.

— E adevărat, nu-i aşa?

A dat aprobator din cap.

— Oraşul antic a fost prădat cu secole în urmă. Unele dintre monumentele sale au fost duse departe, cum ar fi cele două Ace ale Cleopatrei. Majoritatea templelor au fost dărâmate pentru a se construi clădiri noi. Ce a mai rămas a dispărut sub periferiile oraşului Cairo. Cea mai mare parte se află sub acest aeroport.

— Şi cu ce ne ajută asta? a întrebat Sadie.

Zia a deschis violent o uşă de serviciu. În spatele ei se

---

[15] Unul dintre cele mai vechi oraşe din Egipt, capitală a Egiptului de Jos. În prezent se găseşte la marginea de nord-est a oraşului Cairo.

afla un simplu dulap. Zia a murmurat o comandă – *Sahad* – iar imaginea dulapului a licărit şi a dispărut, dezvăluind nişte trepte de piatră care coborau.

— Nu întregul Heliopolis e în ruine, a spus Zia. Ţine-vă după mine. Şi *nu atingeţi nimic.*

Scările trebuie să fi avut şapte milioane de kilometri, pentru c-am coborât o *veşnicie.* În plus, pasajul fusese construit pentru pitici. A trebuit să ne cocoşăm şi să ne târâm cea mai mare a drumului, dar chiar şi aşa am dat cu capul de tavan de câteva zeci de ori. Singura lumină provenea de la o minge de foc din palma Ziei, care făcea ca umbrele să joace pe pereţi.

Mai fusesem în asemenea locuri – tuneluri săpate în piramide, morminte dezgropate de tata –, dar nu-mi plăcuseră niciodată. Milioanele de tone de stâncă de deasupra parcă-mi goleau plămânii de aer.

În cele din urmă, am ajuns jos. Tunelul s-a lărgit şi Zia s-a oprit brusc. După ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina, am văzut şi motivul. Stăteam pe marginea unei prăpăstii.

Golul era traversat de o singură scândură de lemn. La capătul opus, doi războinici din granit cu capete de şacal flancau o uşă, cu suliţele încrucişate în dreptul intrării. Sadie a oftat.

— Doamne, m-am săturat de statui nebune.

— Nu glumi, a avertizat-o Zia. Asta-i una dintre intrările în Prima Nomă, cea mai veche ramură a Casei Vieţii, sediul tuturor magicienilor. Sarcina mea a fost să vă aduc teferi aici, dar nu vă pot ajuta să treceţi. Fiecare magician trebuie să-şi deblocheze singur calea, iar provocarea e diferită pentru fiecare solicitant.

A privit-o pe Sadie plină de speranţă, ceea ce m-a enervat. Prima dată Bast, acum şi Zia – amândouă o trataseră pe Sadie de parcă ar fi avut superputeri. Da, sigur, reuşise să arunce în aer uşile bibliotecii, dar de ce nimeni nu se aştepta ca şi *eu* să fac nişte trucuri reuşite?

În plus, încă eram supărat pe Sadie pentru comentariile pe care le făcuse la muzeul din New York – că o dusesem grozav călătorind prin lume cu tata. Habar n-avea de câte

ori aş fi vrut să mă plâng de călătoriile neîncetate, în câte zile îmi dorisem să nu trebuiască să mă sui într-un avion, ci să fiu un copil normal care merge la şcoală şi-şi face prieteni. Dar nu mă puteam plânge. „Trebuie să arăţi întotdeauna impecabil“, îmi spusese tata. Şi nu se referise doar la haine. Se referise la atitudinea mea. Mama fiind moartă, mă avea doar pe mine. Tata avea nevoie să fiu puternic. În general, nu-mi păsa. Îl iubeam pe tata. Dar era foarte greu.

Sadie nu pricepea asta. *Ei* îi fusese uşor. Iar acum părea să aibă parte de toată atenţia, de parcă *ea* ar fi fost cea specială. Nu era corect.

Apoi am auzit în cap vocea tatei: „Corectitudine e când toată lumea primeşte ceea ce are nevoie. Iar singura cale de a obţine ceea ce ai nevoie e să te descurci singur“.

Nu ştiu ce m-a apucat, dar am scos sabia şi am păşit pe scândură. Picioarele păreau să-mi funcţioneze singure, fără să aştepte părerea creierului. O parte din mine gândea: „E o idee foarte proastă“. Dar cealaltă parte răspundea: „Nu, nu ne este teamă de asta“. Iar vocea nu semăna cu a mea.

— Carter! a strigat Sadie.

Am păşit înainte. Am încercat să nu privesc în jos la hăul ce se căsca sub picioarele mele, dar adâncimea prăpastiei mă făcea să ameţesc. În timp ce traversam scândura îngustă, mă simţeam ca o jucărie cu giroscop care se-nvârteşte şi se clatină. Pe măsură ce mă apropiam de cealaltă parte, uşa dintre cele două statui a început să strălucească, asemenea unei perdele de lumină roşie.

Am inspirat adânc. Poate că lumina roşie era un portal, întocmai ca poarta de nisip. Dacă treceam prin ea suficient de repede…

Apoi, primul pumnal a ţâşnit din tunel.

Sabia mi s-a pus în mişcare înainte să-mi dau seama. Pumnalul ar fi trebuit să mi se-nfigă în piept, dar am reuşit să-l parez cu lama şi l-am trimis în abis. Alte două pumnale au ţâşnit dinspre tunel. Nu aveam nişte reflexe grozave, dar acum erau mai prompte. M-am ferit de un pumnal şi l-

am prins pe celălalt cu lama curbată a sabiei, l-am întors şi l-am azvârlit înapoi în tunel. „Cum naiba am făcut asta?“

Am avansat spre capătul scândurii şi am pătruns prin lumina roşie, care a pâlpâit şi s-a stins. Am aşteptat ca statuile să învie, dar nu s-a întâmplat nimic. Singurul zgomot era cel al pumnalului care se lovea de stânci în prăpastia de dedesubt.

Uşa a început să strălucească iar. Lumina roşie a luat o formă neobişnuită: o pasăre de un metru şi jumătate, cu cap de om. Am ridicat sabia, dar Zia a strigat:

— Carter, nu!

Creatura cu înfăţişare de păsăroi şi-a pliat aripile. Ochii săi, daţi cu *kohl,* i s-au subţiat în timp ce mă studia. O perucă ornamentală neagră îi strălucea pe cap, iar faţa îi era plină de riduri. De bărbie avea prinsă o barbă falsă împletită, de faraon, ca o coadă de cal. Nu părea duşmănoasă, cu excepţia luminii roşii intermitente care o înconjura şi a faptului că de la gât în jos era cel mai mare curcan ucigaş din lume.

Apoi, mi-a venit o idee care mi-a dat fiori: era o pasăre cu cap de om, exact forma pe care îmi imaginasem c-o iau în somn la Amos acasă, când sufletul mi-a părăsit trupul şi a zburat spre Phoenix. N-aveam idee ce înseamnă asta, dar eram speriat.

Creatura cu înfăţişare de păsăroi a zgâriat pardoseala din piatră. Apoi, pe neaşteptate, a zâmbit.

— *Pari, niswa nafeer,* mi-a spus, sau cel puţin aşa a sunat.

Zia a icnit. Ea şi cu Sadie erau în spatele meu, cu chipurile palide. Se pare că reuşiseră să treacă prăpastia fără să le observ.

În cele din urmă, Zia a părut să se adune. S-a închinat creaturii cu înfăţişare de păsăroi. Sadie i-a urmat exemplul.

Creatura mi-a făcut cu ochiul, de parcă am fi auzit o glumă. Apoi a dispărut. Lumina roşie s-a stins. Statuile şi-au retras braţele, descrucişând suliţele din dreptul intrării.

— Asta a fost tot? am întrebat. Ce-a zis curcanul?

Zia mi-a aruncat o privire speriată.

— Nu era curcan, Carter. Era un *ba.*

Îl auzisem pe tata folosind cuvântul ăsta, dar nu ştiam de unde să-l iau.

— Tot un monstru?

— Un suflet omenesc, a spus Zia. În cazul ăsta, un spirit din lumea morţilor. Un magician din vechime, venit să slujească drept paznic. Ei sunt cei care apără intrările în Casă.

Mi-a studiat faţa de parcă tocmai mi-ar fi apărut o urticarie îngrozitoare.

— Ce e? am întrebat-o. De ce mă priveşti aşa?

— Nu-i nimic, a spus. Trebuie să ne grăbim.

S-a strecurat pe lângă mine pe scândură şi a dispărut în tunel.

Sadie se holba şi ea la mine.

— În regulă, am zis. Ce-a spus păsăroiul? Ai înţeles?

A dat din cap stânjenită.

— Te-a confundat cu cineva. Probabil că nu vede prea bine.

— De ce?

— Pentru c-a spus „Du-te mai departe, bunule rege“.

După aceea, am fost într-o permanentă stare de uluire. Am trecut prin tunel şi am intrat într-un imens oraş subteran cu săli şi încăperi, dar nu-mi amintesc decât o parte din tot ce-am văzut.

Plafoanele aveau între şase şi nouă metri înălţime, astfel încât nu-ţi dădeai seama că eşti în subteran. Fiecare încăpere era decorată cu coloane masive de piatră, ca acelea pe care le văzusem la ruinele egiptene, dar în stare perfectă, viu colorate pentru a semăna cu nişte palmieri, cu frunze verzi sculptate în vârf, aşa că aveam senzaţia că merg printr-o pădure pietrificată. În vase de cupru ardeau focuri. Nu păreau să scoată fum, dar mirosea frumos, ca într-o piaţă de condimente – scorţişoară, cuişoare, nucşoară şi altele pe care nu le-am putut identifica. Oraşul mirosea ca Zia. Mi-am dat seama că asta-i casa ei.

Am văzut puţini oameni – în cea mai mare parte, bărbaţi şi femei mai în vârstă. Unii purtau robe de pânză, alţii haine moderne. Un tip într-un costum de afaceri a trecut cu un leopard negru în lesă, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Un altul dădea ordine strigând unei mici armate formate din mături, mopuri şi găleţi care bântuiau pe acolo, păstrând oraşul curat.

— E ca în desenul acela animat, a spus Sadie. Când Mickey Mouse încearcă să folosească magia şi măturile se tot multiplică şi cară găleţi cu apă.

— *Ucenicul vrăjitor*, a spus Zia. Ştii că se bazează pe o poveste egipteană, nu-i aşa?

Sadie s-a uitat la Zia fără să zică nimic. Ştiam cum se simte. Erau prea multe de procesat.

Am trecut printr-o sală cu statui având cap de şacal şi pot să jur că ne-au privit în timp ce treceam. După câteva minute, Zia ne-a condus printr-o piaţă în aer liber – dacă putem vorbi de aer liber sub pământ – cu zeci de tarabe unde se vindeau chestii neobişnuite precum bumeranguri, păpuşi de lut animate, papagali, cobre, suluri de papirus şi sute de amulete strălucitoare.

Apoi am traversat pe nişte pietre un râu întunecat plin de peşti. Am crezut că sunt bibani, până le-am văzut dinţii ascuţiţi.

— Sunt piranha? am întrebat.

— Peşti-tigru din Nil, a spus Zia. Seamănă cu piranha, doar că pot cântări până la şapte kilograme.

După ce-am auzit asta, am păşit mai cu băgare de seamă.

Am dat colţul şi am trecut pe lângă o clădire bogat ornamentată, sculptată în piatră neagră. Pe pereţi erau gravaţi faraoni care stăteau jos, iar pe uşă era modelat un şarpe încolăcit.

— Ce-i acolo? a întrebat Sadie.

Am aruncat o privire înăuntru şi am văzut şiruri de copii – să fi fost vreo douăzeci cu totul, având între şase şi zece ani – şezând pe perne, cu picioarele încrucişate. Erau aplecaţi peste nişte boluri de alamă, examinând cu atenţie

un lichid şi vorbind în şoaptă. La început am crezut că-i o sală de clasă, dar nu era nici urmă de profesor, iar camera era luminată doar de câteva lumânări. Judecând după numărul de locuri goale, camera putea găzdui de două ori mai mulţi copii.

— Novicii noştri, a spus Zia, care învaţă să ghicească viitorul. Prima Nomă trebuie să rămână în contact cu fraţii noştri din toată lumea. Îi folosim pe cei mici ca… operatori, cred că acesta e termenul corect.

— Deci există asemenea baze peste tot în lume?

— Da, însă majoritatea sunt mult mai mici.

Mi-am amintit ce-mi spusese Amos despre nome.

— Egiptul e Prima Nomă. New Yorkul e a Douăzeci şi Una. Care-i ultima, a Trei Sute Şaizecea?

— Este Antarctica, a spus Zia. O destinaţie-pedeapsă. Nu-i nimic acolo, doar câţiva magicieni îngheţaţi şi nişte pinguini magici.

— Pinguini magici?

— Nici nu-ntreba.

Sadie a arătat spre copii dinăuntru.

— Cum funcţionează? Văd imagini în apă?

— E ulei, a spus Zia. Da, aşa funcţionează.

— Atât de puţini…, a spus Sadie. Sunt singurii novici din întregul oraş?

— Din întreaga *lume,* a corectat-o Zia. Erau mai mulţi înainte de…

S-a oprit.

— Înainte de ce? am întrebat.

— Înainte de nimic, a răspuns Zia pe un ton sumbru. Novicii citesc viitorul în locul nostru pentru că minţile tinere sunt mai receptive. Magicienii încep deja antrenamentul la vârsta de zece ani… cu câteva excepţii periculoase.

— Adică noi, am spus.

M-a privit temătoare şi am ştiut că încă se gândeşte la cum mi se adresase spiritul-pasăre: „Bunule rege“. Părea atât de ireal, la fel ca prezenţa numelui nostru de familie în papirusul cu *Sângele faraonilor.* Cum să fiu înrudit cu regii

din vechime? Şi chiar de-aş fi fost, cu siguranţă nu eram *rege.* N-aveam niciun regat. Nu mai aveam nici măcar singura mea valiză.

— Eşti aşteptat, a spus Zia. Vino.

Merseserăm atâta, că începuseră să mă doară picioarele.

În cele din urmă, am ajuns la o răscruce. În dreapta erau nişte uşi masive din bronz, cu făclii aprinse de fiecare parte, iar în stânga un sfinx de şase metri sculptat în perete. Între labele lui se afla o uşă, dar era zidită şi acoperită cu pânze de păianjen.

— Seamănă cu Sfinxul de la Gizeh, am spus.

— Asta pentru că suntem chiar sub *adevăratul* Sfinx, a spus Zia. Tunelul acela duce direct la el. Sau ducea, înainte să fie închis.

— Dar…

Am făcut nişte calcule rapide în cap.

— Sfinxul e la vreo treizeci de kilometri de aeroportul din Cairo.

— Aproximativ.

— N-am fi avut cum să mergem atâta.

Zia a zâmbit şi n-am putut să nu observ ce ochi frumoşi avea.

— Distanţele se modifică în locurile magice, Carter. Cu siguranţă ţi-ai dat deja seama.

Sadie şi-a dres glasul.

— Şi de ce-i închis tunelul?

— Sfinxul era prea popular printre arheologi, a spus Zia. Săpau încontinuu. În cele din urmă, în anii 1980, au descoperit prima parte a tunelului de sub Sfinx.

— Tata mi-a povestit despre asta! am spus. Dar a zis că tunelul e o fundătură.

— Aşa şi e, după ce ne-am ocupat noi de el. Nu-i puteam lăsa pe arheologi să afle câte rataseră. Cel mai important arheolog egiptean a speculat recent că s-au descoperit doar treizeci la sută dintre ruinele antice din Egipt. De fapt, s-au descoperit doar o zecime, şi nici măcar zecimea *interesantă.*

— Şi mormântul lui Tutankhamon? am protestat.

— Regele-băiat?

Zia şi-a dat ochii peste cap.

— *Plictisitor.* Ar trebui să vedeţi câteva dintre mormintele *adevărate.*

Mă simţeam puţin rănit. Tata mă botezase după Howard Carter, cel care descoperise mormântul lui Tutankhamon, aşa că întotdeauna fusesem ataşat de el. Dacă acela nu era un mormânt „adevărat“, nu ştiu care mai era.

Zia s-a întors cu faţa spre uşile de bronz.

— Asta-i Sala Epocilor.

Şi-a aşezat palma peste sigiliu, care purta simbolul Casei Vieţii.

Hieroglifele au început să strălucească şi s-au deschis uşile. Zia s-a întors spre noi, cu o expresie teribil de serioasă.

— Îl veţi cunoaşte pe Lictorul-Şef. Purtaţi-vă frumos, dacă nu vreţi să fiți transformaţi în insecte.

14. Gata să fim ucişi de un francez

CARTER

În ultimele două zile văzusem o mulţime de nebunii, dar Sala Epocilor le întrecea pe toate.

Două şiruri de stâlpi de piatră susţineau un plafon atât de înalt, c-ai fi putut parca un dirijabil sub el fără nicio problemă. Un covor albastru strălucitor care semăna cu un curs de apă se întindea în centrul sălii, care era atât de lungă, încât nu-i vedeam capătul, deşi era bine luminată. În aer pluteau nişte sfere de foc ca nişte mingi de baschet cu heliu, care îşi schimbau culoarea ori de câte ori se loveau una de cealaltă. Milioane de mici simboluri hieroglifice pluteau prin aer, formau aleatoriu cuvinte şi apoi se împrăştiau.

Am apucat o pereche de picioruşe roşii şi strălucitoare.

Mi-au traversat palma, apoi au sărit jos şi au dispărut.

Dar cele mai neobişnuite erau *vitrinele.*

Nici nu ştiu cum să le zic altfel. Între coloane, de fiecare parte, imaginile se deplasau, se focalizau şi apoi se estompau iarăşi, ca nişte holograme într-o furtună de nisip.

— Haideţi, ne-a spus Zia. Şi nu căscaţi prea mult ochii pe pereţi.

Era imposibil. În primii câţiva metri, scenele magice învăluiau holul într-o lumină aurie. Un soare arzător a răsărit deasupra unui ocean. Un munte a ieşit din apă şi am avut senzaţia că asistăm la naşterea lumii. Valea Nilului era traversată de giganţi: un bărbat negru cu cap

de şacal, o leoaică cu colţi însângeraţi, o femeie frumoasa cu aripi luminoase.

Sadie a păşit în afara covorului. Parcă în transă, a întins mâna spre imagini.

— Rămâi pe covor!

Zia a apucat-o de mână pe Sadie şi a tras-o înapoi spre centrul sălii.

— Ce vedeţi voi e Epoca Zeilor. Niciun muritor n-ar trebui vadă aceste imagini.

— Dar…

Sadie a clipit.

— Sunt simple imagini, nu-i aşa?

— Sunt amintiri, a spus Zia, atât de puternice, că te pot face să-ţi pierzi minţile.

— Ooo, a spus Sadie pierdută.

Am înaintat. Imaginile au devenit argintii. Am văzut armate ciocnindu-se – egipteni în kilturi şi sandale şi armuri din piele luptând cu suliţe. Un bărbat înalt, negricios, într-o armură roşu cu alb şi-a pus o coroană dublă pe cap: Narmer, regele care unise Egiptul de Sus cu Egiptul de Jos. Sadie avusese dreptate: chiar că semăna puţin cu tata.

— Vechiul Regat, am încercat să ghicesc. Prima mare epocă a Egiptului.

Zia m-a aprobat din cap. În timp ce mergeam pe hol, am văzut lucrători care construiau prima piramidă din piatră. La câţiva paşi distanţă, cea mai mare piramidă se înălţa din deşert la Gizeh. Stratul exterior de pietre albe strălucea în soare. Zece mii de lucrători s-au adunat la baza ei şi au îngenuncheat în faţa faraonului, care şi-a ridicat mâinile spre soare, închinându-i acestuia propriul mormânt.

— Khufu, am spus.

— Babuinul? a întrebat Sadie, brusc interesată.

— Nu, faraonul care a construit Marea Piramidă, am spus. A fost cea mai înaltă construcţie din lume timp de aproape patru mii de ani.

După alţi câţiva paşi, imaginile au devenit, din argintii,

arămii.

— Regatul de Mijloc, a anunţat Zia. O perioadă sângeroasă, haotică. Şi totuşi, acela e momentul când Casa Vieţii a ajuns la maturitate.

Scenele au început să se deruleze mai rapid. Vedeam armate care luptau, temple care erau construite, nave care navigau pe Nil şi magicieni care aruncau foc. Fiecare pas acoperea sute de ani, şi totuşi sala părea să nu se mai sfârşească. Pentru prima dată am înţeles cât de vechi era Egiptul.

Am mai trecut de un prag şi lumina a devenit ca de bronz.

— Noul Regat, am încercat să ghicesc. Ultima dată când Egiptul a fost condus de către egipteni.

Zia n-a mai spus nimic, dar vedeam scene pe care tata mi le descrisese: Hatshepsut, cea mai puternică femeie-faraon, care-şi pusese o barbă falsă şi condusese Egiptul ca bărbat; Ramses cel Mare conducându-şi carele în luptă.

Am văzut magicieni care se duelau într-un palat. Un bărbat în haine zdrenţuite, cu o barbă neagră încâlcită şi o privire sălbatică, şi-a aruncat toiagul, care s-a prefăcut într-un şarpe şi a mâncat o duzină de alţi şerpi.

Am simţit un nod în gât.

— El e…

— Musa, a intervenit Zia. Sau Moshe, cum era cunoscut de poporul său. Voi îl numiţi Moise. Singurul străin care a învins vreodată Casa într-un duel de magie.

M-am uitat la ea.

— Glumeşti, nu?

— Nu glumim cu asemenea lucruri.

Scena s-a schimbat din nou. Am văzut un bărbat aplecat asupra unei mese cu figurine de luptă: nave de jucărie, soldaţi şi care din lemn. Era îmbrăcat ca un faraon, dar faţa lui îmi era neaşteptat de cunoscută. M-a privit şi parcă mi-a zâmbit. Străbătut de un fior, mi-am dat seama că avea figura lui *ba,* spiritul cu chip de pasăre care mă provocase pe pod.

— Cine-i? am întrebat.

— Nectanebo al II-lea, a spus Zia. Ultimul rege egiptean autentic şi ultimul faraon vrăjitor. Putea muta armate întregi, putea crea sau distruge flote mutând piese pe planşa sa, dar în final asta n-a fost de ajuns.

Am mai trecut de un prag şi imaginile au căpătat o licărire albastră.

— Asta-i epoca lui Ptolemeu, a spus Zia. Alexandru cel Mare a cucerit lumea cunoscută, inclusiv Egiptul. L-a pus faraon pe generalul său Ptolemeu şi a întemeiat o dinastie de regi greci care să conducă Egiptul.

Secţiunea dedicată lui Ptolemeu era mai scurtă şi părea tristă în comparaţie cu celelalte. Templele erau mai mici. Regii şi reginele păreau disperaţi, leneşi sau pur şi simplu apatici. Nu erau mari bătălii… decât spre sfârşit. I-am văzut pe romani intrând în oraşul Alexandria. Am văzut o femeie brunetă cu rochie albă care şi-a strecurat un şarpe sub bluză.

— Cleopatra, a spus Zia, a şaptea regină cu numele ăsta. A încercat să se ridice împotriva puterii de la Roma şi a pierdut. Când şi-a luat viaţa, ultima dinastie de faraoni a apus. Măreaţa naţiune a Egiptului a pălit. Limba noastră a fost dată uitării. Ritualurile antice au fost suprimate. Casa Vieţii a supravieţuit, dar am fost siliţi să ne ascundem.

Am intrat într-o zonă cu lumină roşie şi istoria a căpătat un aspect familiar. Am văzut armatele arăbeşti intrând călare în Egipt, apoi i-am văzut pe turci. Napoleon şi armata sa au mărşăluit la umbra piramidelor. Au venit britanicii şi au construit Canalul Suez. Încet, Cairo a devenit un oraş modern. Iar vechile ruine au pălit tot mai mult sub nisipurile deşertului.

— În fiecare an, a spus Zia, Sala Epocilor se prelungeşte pentru a ne cuprinde istoria. Până în prezent.

Eram atât de ameţit, încât am realizat c-am ajuns la capătul sălii doar când Sadie m-a prins de braţ.

În faţa noastră era un podium, iar pe el, un tron gol, un scaun aurit de lemn cu un bici şi o cârjă de păstor sculptate pe spătar – simbolurile antice ale unui faraon.

Pe treapta de la baza tronului şedea cel mai bătrân om

pe care-l văzusem vreodată. Avea pielea ca de hârtie – maro, subţire şi încreţită. Veşmintele de pânză albă îi atârnau pe scheletul firav. Pe umeri avea înfăşurată o piele de leopard şi în mâna care-i tremura ţinea un toiag lung din lemn, pe care eram sigur că-l va scăpa dintr-o clipă în alta. Dar, lucrul cel mai ciudat, hieroglifele strălucitoare din aer păreau să iasă *din el.* Simboluri multicolore se iveau peste tot în jurul lui şi se îndepărtau plutind de parcă ar fi fost o maşinărie magică de făcut bule.

La început, nici n-am fost sigur că-i viu. Ochii lui lăptoşi priveau în gol. Apoi m-a privit ţintă şi corpul mi s-a încărcat de electricitate.

Nu doar că se uita la mine. Mă scana – îmi citea întreaga fiinţă.

„Ascunde-te“, a răsunat o voce dinlăuntrul meu.

Nu ştiam de unde vine vocea, dar stomacul mi s-a strâns. Tot corpul mi s-a încordat de parcă m-aş fi pregătit să primesc o lovitură, iar senzaţia de curent electric s-a diminuat.

Bătrânul a ridicat o sprânceană, de parcă l-aş fi surprins. A aruncat o privire în spate şi a spus ceva într-o limbă pe care n-o cunoşteam.

Un al doilea bărbat a ieşit din umbră. Mi-am înăbuşit un ţipăt. Era tipul care fusese cu Zia la British Museum – cel cu haine crem şi barba despicată.

Tipul cu barbă ne-a aruncat o privire aspră mie şi lui Sadie.

— Eu sunt Desjardins, a spus el cu accent franţuzesc. Stăpânul meu, Lictorul-Şef Iskandar, vă urează bun venit în Casa Vieţii.

Nu ştiam ce să răspund, aşa că, fireşte, am pus o întrebare stupidă:

— E foarte bătrân. De ce nu şade pe tron?

Nările lui Desjardins s-au umflat, dar tipul cel în vârstă, Iskandar, s-a mulţumit să chicotească şi a spus ceva în limba aceea necunoscută.

Desjardins a tradus cu o atitudine arogantă:

— Stăpânul îţi mulţumeşte c-ai observat; este cu

adevărat *foarte* bătrân. Dar tronul e destinat faraonului. A rămas gol de la înfrângerea Egiptului de către Roma. Este… *comment dit-on*? Simbolic. Rolul Lictorului-Şef e să-l slujească şi să-l protejeze pe faraon. De aceea stă la baza tronului.

M-am uitat la Iskandar puţin neliniştit. M-am întrebat de câţi ani stă pe treapta aceea.

— Dacă… dacă înţelege engleza… în ce limbă vorbeşte?

Desjardins a pufnit.

— Lictorul-Şef înţelege multe. Dar preferă să vorbească greaca alexandrină, limba lui maternă.

Sadie şi-a dres glasul.

— Scuze, limba lui *maternă*? Alexandru cel Mare era tocmai în secţiunea albastră, de acum mii de ani. Din câte spuneţi, s-ar putea înţelege că Stăpânul Salamandră are…

— Stăpânul *Iskandar,* a şuierat Desjardins. Fii respectuoasă!

Mi-am dat seama: în Brooklyn, Amos ne vorbise despre legea vrăjitorilor împotriva invocării zeilor – o lege dată în epoca romană de către Lictorul-Şef… Iskandar. Cu siguranţă că era altcineva. Poate că vorbeam cu Iskandar al XXVII-lea sau aşa ceva.

Bătrânul m-a privit în ochi. Mi-a zâmbit, de parcă ar fi ştiut exact ce gândeam. A mai spus ceva în greacă şi Desjardins a tradus.

— Stăpânul spune să nu vă faceţi griji. Nu veţi fi făcuţi responsabili pentru crimele din trecut ale familiei voastre. Cel puţin, nu înainte de-a vă investiga pe îndelete.

— Ăăă… mulţumim, am spus.

— Nu lua în râs generozitatea noastră, băiete, m-a avertizat Desjardins. Tatăl tău a încălcat de două ori cea mai importantă lege a noastră: o dată la Acul Cleopatrei, când a încercat să invoce zeii iar mama voastră a murit în timp ce-i dădea o mână de ajutor. Şi, din nou, la British Museum, când a fost suficient de nesăbuit încât să folosească Piatra de la Rosetta însăși. Acum şi unchiul vostru e dat dispărut…

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu Amos? a izbucnit Sadie.

Desjardins s-a încruntat.

— Nu încă, a recunoscut.

— Trebuie să-l găsiţi! a strigat Sadie. N-aveţi vreun GPS magic sau...

— Îl căutăm, a spus Desjardins. Dar nu-i treaba voastră să vă faceţi griji în privinţa lui Amos. Voi trebuie să staţi aici. Trebuie să vă... instruiţi.

Am avut impresia că avusese alt cuvânt pe limbă, nu la fel de frumos ca *instruit.*

Iskandar mi s-a adresat direct. Tonul vocii era blând.

— Stăpânul avertizează că Zilele Demonilor încep mâine, la apus, a tradus Desjardins. Trebuie să staţi la adăpost.

— Dar trebuie să-l găsim tata! am spus. Zei periculoşi sunt în libertate. Am văzut-o pe Serqet. Şi pe Set!

La auzul numelor, Iskandar s-a crispat. S-a întors şi i-a spus lui Desjardins ceva ce a părut o poruncă. Desjardins a protestat. Iskandar a repetat ce spusese.

Era clar că Desjardins nu-i de acord, dar s-a înclinat în faţa stăpânului său. Apoi s-a întors spre mine.

— Lictorul-Şef doreşte să vă audă povestea.

Aşa că i-am spus-o, iar Sadie a intervenit ori de câte ori mă opream să-mi trag sufletul. Interesant e că amândoi am omis anumite lucruri fără s-o fi planificat. N-am pomenit de abilităţile de magician ale lui Sadie sau de întâlnirea cu *ba*-ul care mă numise rege. Era ca şi cum efectiv *nu puteam* vorbi despre lucrurile acestea. Ori de câte ori încercam, vocea din cap îmi şoptea: „Nu vorbi despre asta. Taci“.

Când am terminat, m-am uitat la Zia. N-a spus nimic, dar m-a studiat îngrijorată.

Iskandar a desenat un cerc cu toiagul pe treaptă. Alte hieroglife au apărut şi s-au îndepărtat plutind.

După câteva secunde, Desjardins a devenit nerăbdător. A făcut un pas înainte şi s-a încruntat la noi.

— Minţiţi. Acela nu putea fi Set. Ar fi avut nevoie de o gazdă puternică pentru a rămâne în această lume. *Foarte* puternică.

— Ascultă aici, a spus Sadie. Nu ştiu care-i treaba cu prostiile astea legate de gazde, dar l-am văzut pe Set cu

ochii mei. Ai fost şi tu la British Museum – trebuie să-l fi văzut. Iar dacă l-a văzut şi Carter în Phoenix, Arizona, atunci…

M-a privit neîncrezătoare.

— … atunci probabil că nu-i nebun.

— Mulţumesc, surioară, am murmurat, dar Sadie de-abia se pornise.

— Iar Serqet este şi ea reală! Prietena noastră, pisica mea, Bast, a murit protejându-ne!

— Deci, a spus Desjardins cu răceală, recunoşti că v-aţi înhăitat cu zeii. Asta ne uşurează nespus de mult investigaţia. Bast nu e *prietena* voastră. Zeii au provocat căderea Egiptului. Este interzis să apelezi la puterile lor. Magicienii au jurat să-i împiedice pe zei să intervină în lumea muritorilor. Trebuie să luptăm împotriva lor din răsputeri.

— Bast spunea că eşti paranoic, a adăugat Sadie.

Magicianul şi-a încleştat pumnii, iar aerul s-a umplut de un miros straniu de ozon, ca în timpul unei furtuni. Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Înainte să se întâmple ceva neplăcut, Zia s-a postat în faţa noastră.

— Stăpâne Desjardins, a insistat ea, chiar *era* ceva ciudat. Când am prins-o pe zeiţa-scorpion, s-a refăcut aproape instantaneu. N-am putut s-o trimit în Duat nici chiar cu ajutorul celor Şapte Panglici. Am putut doar s-o îndepărtez de gazdă pentru un moment. Poate că zvonurile despre celelalte apariţii…

— Ce alte apariţii? am întrebat eu.

M-a privit fără tragere de inimă.

— Alţi zei, *mulţi*, eliberaţi aseară din artefacte peste tot în lume. Ca o reacţie în lanţ…

— Zia! a izbucnit Desjardins. Acestea sunt informaţii secrete.

— Uitaţi cum stau lucrurile, am spus, stăpâne, domnule sau ce sunteţi – Bast ne-a avertizat că asta se va întâmpla. A spus că Set va elibera şi alţi zei.

— Stăpâne, a insistat Zia, dacă Ma'at[16] slăbeşte, dacă

[16] În Egiptul antic, conceptul de adevăr, ordine, echilibru etc. era

Set sporeşte haosul, ăsta poate fi motivul pentru care n-am putut s-o alung pe Serqet.

— E ridicol, a spus Desjardins. Eşti pregătită, Zia, dar poate că nu suficient de pregătită pentru o astfel de confruntare. Iar cu privire la ei doi, infecţia trebuie oprită.

Faţa Ziei s-a înroşit. Şi-a îndreptat atenţia spre Iskandar.

— Stăpâne, te rog. Dă-mi o şansă cu ei.

— Ţi-ai uitat lungul nasului, a izbucnit Desjardins. Cei doi sunt vinovaţi şi trebuie distruşi.

Mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat la Sadie. Dacă trebuia să ne salvăm fugind de-a lungul sălii celei lungi, nu-mi prea plăceau şansele noastre...

În cele din urmă, bătrânul a ridicat privirea. I-a zâmbit cu drag Ziei. Pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu era stră-stră-strănepoata lui sau aşa ceva. I-a vorbit în greacă, iar Zia a făcut o plecăciune adâncă.

Desjardins părea gata să explodeze. Şi-a dat la o parte veşmintele de pe picioare şi s-a dus în spatele tronului.

— Lictorul-Şef îi permite Ziei să vă testeze, a mârâit. Între timp, voi căuta adevărul – sau minciunile – din povestea voastră. Pentru minciuni, veţi fi pedepsiţi.

M-am întors spre Iskandar şi am făcut o plecăciune precum Zia. Sadie a procedat la fel.

— Mulţumesc, stăpâne, am spus.

Bătrânul m-a studiat pe îndelete. Din nou am simţit că încearcă să-mi pătrundă în suflet – nu într-un fel duşmănos, mai degrabă îngrijorat. Apoi a mormăit ceva şi am înţeles două cuvinte: *Nectanebo* şi *ba.*

A deschis pumnul şi din el s-a revărsat un potop de hieroglife strălucitoare care roiau în jurul podiumului. A urmat o orbitoare explozie de lumină şi, când am privit din nou, podiumul era gol. Cei doi dispăruseră. Zia s-a întors spre noi, cu o expresie sumbră.

— Am să vă conduc acolo unde veți locui. Dimineaţa începe testarea. O să vedem ce magie cunoaşteţi şi cum o

---

personificat de zeiţa Ma'at. Aceasta răspundea pentru ordinea din univers, dirijând astrele, anotimpurile, precum şi acţiunile muritorilor şi ale zeilor.

cunoaşteţi.

Nu eram sigur ce vrea să spună, dar am schimbat priviri îngrijorate cu Sadie.

— Pare distractiv, a îndrăznit Sadie. Şi dacă picăm testul?

Zia a privit-o cu răceală.

— Nu-i genul de test pe care să-l pici, Sadie Kane. Ori îl treci, ori mori.

15. O petrecere aniversară zeiască

SADIE

Pe Carter l-au dus într-un alt dormitor, aşa că nu ştiu cum a dormit. *Eu* însă n-am pus geană pe geană.

De parcă n-ar fi fost suficiente comentariile Ziei cum că ori trecem testele, ori murim, dormitorul fetelor nu era la fel de elegant ca acela din conacul lui Amos. Din zidurile de piatră ieşea umezeală. Imagini înfiorătoare cu monştri egipteni dansau pe tavan în lumina torţelor. Aveam un pat suspendat, iar celelalte fete care se instruiau – *novicele,* cum le numise Zia – erau mai tinere decât mine, aşa că atunci când bătrâna intendentă le-a trimis la culcare imediat, ele chiar *au ascultat-o.* Intendenta a făcut un gest şi torţele s-au stins. A închis uşa în urma ei şi am auzit zgomotul încuietorilor.

Splendid. Eram prizonieră într-o grădiniţă.

M-am uitat în tavan până când le-am auzit pe celelalte fete sforăind. Un gând nu-mi dădea pace: un impuls de care nu puteam scăpa. În cele din urmă, m-am strecurat din pat şi mi-am tras bocancii.

Am bâjbâit până la uşă. Am încercat clanţa. Era încuiat, aşa cum bănuiam. Am fost tentată să-i trag un picior, când mi-am amintit ce făcuse Zia în oficiul aeroportului din Cairo.

Am apăsat cu palma pe uşă şi am şoptit:

— *Sahad.*

Încuietorile au scos un clic. Uşa s-a deschis. Foarte bun trucul.

Coridoarele erau pustii şi întunecate. Se pare că nu exista o viaţă de noapte prea animată în Prima Nomă. M-am furişat prin oraş pe unde veniserăm şi n-am văzut nimic, doar câte o cobră care se târa. După ultimele zile,

asta nu mă mai deranja deloc. M-am gândit c-aş putea încerca să-l găsesc pe Carter, dar nu eram sigură unde îl duseseră şi, sincer, voiam să fac asta de una singură.

După ultima noastră ceartă de la New York, nu ştiam prea bine ce să cred despre frate-meu. Ideea că putea fi gelos pe viaţa *mea,* când el avusese posibilitatea de-a călători peste tot în lume cu tata – să fim serioşi! Şi mai avea şi tupeul să spună că duc o viaţă *normală*? Bun, aveam câteva prietene la şcoală, cum ar fi Liz şi Emma, dar viaţa mea era departe de-a fi uşoară. Dacă o dădea-n bară sau întâlnea oameni pe care nu-i plăcea, Carter putea pur şi simple să plece! Eu trebuia să rămân. Nu puteam răspunde la întrebări simple de genul „Unde sunt părinţii tăi?“ sau „Cu ce se ocupă familia ta?“ sau chiar „De unde eşti?“ fără să dau în vileag cât de neobişnuită era situaţia mea. Eram mereu fata aceea *altfel.* Fata metisă, americancă, dar nu americancă, fata a cărei mamă murise, fata al cărei tată nu era prezent, fata-problemă din clasă, fata care nu se putea concentra la lecţii. După o vreme îţi dai seama că pur şi simplu nu poţi să te integrezi. Dacă tot vor oamenii să mă arate cu degetul, o să le dau eu motive să se holbeze la mine. Şuviţe roşii? De ce nu? Bocăni militari la uniforma şcolară? Absolut! Directorul îmi spune: „Va trebui să-i sun pe părinţii tăi, domnişoară“. Eu îi spun: „Baftă“. Carter nu ştie nimic despre viaţa mea.

Dar ajunge cu asta. Ideea e că eram hotărâtă să fac această explorare singură şi, după ce-am greşit direcţia de câteva ori, am găsit drumul spre Sala Epocilor.

Ce-aveam de gând, te-ai putea întreba? Cu siguranţă nu doream să mă întâlnesc iarăşi cu afurisitul ăla de francez sau cu bătrânul şi înfiorătorul Stăpân Salamandră. Dar *doream* să văd acele imagini – *amintiri,* după cum le numise Zia.

Am deschis uşile de bronz. Sala părea părăsită. Pe tavan nu mai pluteau sfere de foc şi nici hieroglife strălucitoare. Dar imaginile încă licăreau între coloane, învăluind sala într-o lumină stranie, multicoloră.

Am făcut neliniştită câţiva paşi.

Doream să mai arunc o privire la Epoca Zeilor. La prima călătorie prin sală, ceva mă şocase la imaginile acelea. Carter, ştiam, crezuse c-am intrat într-o transă periculoasă, iar Zia mă avertizase că scenele îmi vor topi creierul; dar am avut senzaţia că încerca doar să mă sperie. Simţisem o legătură cu imaginile, de parcă ar fi conţinut un răspuns – o informaţie vitală de care aveam nevoie.

Am păşit în afara covorului şi m-am apropiat de cortina de lumină aurie. Am văzut dune de nisip luate de vânt, nori de furtună care se formau, crocodili care pluteau pe Nil în jos. Am văzut o sală imensă plină de petrecăreţi. Am atins imaginea.

Şi m-am trezit în palatul zeilor.

În jurul meu roiau fiinţe uriaşe care se transformau din oameni în animale şi în energie pură. Pe un tron din centrul încăperii se afla un african musculos în veşminte negre bogate. Era chipeş şi avea ochii căprui blânzi. Mâinile lui păreau suficient de puternice ca să poată sfărâma pietrele.

Ceilalţi zei sărbătoreau în jurul său. Se auzea muzică – un sunet atât de puternic, încât simţeai vibraţiile în aer. Lângă bărbat se afla o femeie frumoasă îmbrăcată în alb, cu o burtă proeminentă, de parcă ar fi fost însărcinată în câteva luni. Conturul ei licărea; câteodată părea să aibă aripi multicolore. Apoi s-a întors către mine şi am scos un ţipăt. Avea faţa mamei mele.

N-a părut să mă observe. De fapt, niciunul dintre zei nu mă observase, până când o voce din spate mi-a spus:

— Eşti o fantomă?

M-am întors şi am văzut un băiat frumos de vreo şaisprezece ani, îmbrăcat în negru. Era palid, dar avea nişte minunaţi ochi căprui, ca ai bărbatului de pe tron. Părul lui negru era lung şi ciufulit – mai degrabă neglijent, dar îmi plăcea. Şi-a înclinat capul şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că mă întrebase ceva.

Am încercat să mă gândesc ce i-aş putea răspunde.

„Scuză-mă“? „Salut“? „Căsătoreşte-te cu mine?“ Oricare variantă era potrivită. Dar n-am fost în stare decât să scutur din cap.

— Nu eşti o fantomă, nu-i aşa? a murmurat. Un *ba,* atunci?

A arătat spre tron.

— Priveşte, dar nu te amesteca.

Nu ştiu de ce, dar nu prea eram interesată să privesc spre tron, însă băiatul în negru s-a evaporat şi m-a lăsat singură.

— Isis! a spus bărbatul de pe tron.

Femeia gravidă s-a întors şi i-a zâmbit.

— La mulţi ani, stăpâne Osiris!

— Îţi mulţumesc, iubirea mea. În curând vom serba naşterea fiului nostru, Horus cel Mare! Noua sa întrupare va fi cea mai măreaţă de până acum. El va aduce pace şi prosperitate în lume.

Isis şi-a luat soţul de mână. În jurul lor continua să se audă muzica, zeii sărbătoreau, chiar şi aerul fremăta într-un dans al creaţiei.

Dintr-odată, uşile palatului s-au deschis. Un vânt cald a făcut ca torțele să sfârâie.

În sală a intrat un bărbat. Era înalt şi puternic, aproape identic cu Osiris, dar cu o piele roşie întunecată, veşminte sângerii şi o barbă ascuţită. Părea un muritor, cu excepţia momentelor când zâmbea. Atunci dinţii i se transformau în colţi. Faţa i se tot schimba – câteodată era omenească, câteodată ca de lup. A trebuit să-mi înăbuş un ţipăt, pentru că mai văzusem faţa aceea de lup.

Dansul a încetat. Muzica s-a oprit.

Osiris s-a ridicat de pe tron.

— Set, a spus el pe un ton ameninţător. Ce cauţi aici?

Set a izbucnit în râs, iar încordarea din încăpere s-a risipit. În ciuda ochilor săi cruzi, avea un râs minunat – nu ca scrâşnetul de la British Museum. Era lipsit de griji şi prietenos, parcă incapabil de intenţii răuvoitoare.

— Am venit să sărbătoresc ziua de naştere a fratelui meu, desigur! a exclamat el. Şi aduc cu mine voie bună!

A făcut un semn în spate. Patru bărbaţi masivi cu capete de lupi au intrat în încăpere, purtând un sicriu de aur încrustat cu bijuterii.

Inima a început să-mi bată cu putere. Era aceeaşi cutie pe care Set o folosise pentru a-l închide pe tata la British Museum.

„Nu!“ îmi venea să urlu. „Să nu aveţi încredere în el!“

Dar întreaga adunare de zei admira cutia, care era pictată cu hieroglife roşii-aurii şi împodobită cu jad şi opal. Bărbaţii-lupi au lăsat cutia jos şi am văzut că n-avea capac. Interiorul era căptuşit cu pânză neagră.

— Acest sicriu pentru dormit, a spus Set, a fost făcut de cei mai buni meşteşugari ai mei, cu cele mai scumpe materiale. E nepreţuit. Puterile zeului care se întinde în el, chiar şi pentru o noapte, se vor înzeci! Înţelepciunea sa nu va mai da greş niciodată. Forţa sa nu va pieri în veci. E un cadou – i-a zâmbit el şiret lui Osiris – pentru *unicul şi inegalabilul* zeu care încape în el pe deplin!

Eu nu m-aş fi repezit, dar zeii s-au înghesuit, s-au îmbrâncit pentru a ajunge la sicriul de aur. Unii au intrat în el, dar erau prea mici. Alţii erau mult prea mari. Chiar şi când au încercat să-şi modifice forma, zeii n-au avut noroc, de parcă magia cutiei le încurca planurile. Niciunul nu se potrivea exact. Unii bombăneau şi se plângeau în timp ce alţii, nerăbdători să încerce, îi împingeau la o parte.

Set s-a întors spre Osiris, râzând blajin.

— Ei bine, frate, nu avem încă niciun câştigător. Vrei să încerci? Doar cel mai bun dintre zei va reuşi.

Ochii lui Osiris străluceau. Se pare că nu era zeul înţelepciunii, căci părea complet absorbit de frumuseţea cutiei. Toţi ceilalţi zei îl priveau plini de curiozitate, şi îmi dădeam seama ce gândeşte: ar fi fost un cadou perfect dacă ar fi încăput în cutie. Până şi Set, fratele cel rău, ar fi trebuie să-l recunoască drept adevărat rege al zeilor.

Doar Isis părea tulburată. Şi-a pus mâna pe umărul soţului ei.

— Stăpâne, nu face asta. Set nu aduce cadouri.

— Mă simt jignit!

Set părea cu adevărat rănit.

— Nu pot sărbători ziua de naştere a fratelui meu? Ne-am înstrăinat atât de mult, că nici măcar nu pot să-i cer scuze regelui?

Osiris i-a zâmbit lui Isis.

— Draga mea, e doar un joc. Nu te teme.

S-a ridicat de pe tronul său. Zeii au aplaudat în timp ce el s-a apropiat de cutie.

— Trăiască Osiris! a strigat Set.

Regele zeilor s-a aşezat în cutie, şi când s-a uitat spre mine, doar pentru o clipă, am văzut că avea chipul tatălui meu.

„Nu!“ mi-a trecut iar prin minte. „Nu face asta!“

Dar Osiris s-a întins. Sicriul i se potrivea perfect.

Zeii au izbucnit în ovaţii, dar înainte ca Osiris să apuce să se ridice, Set a bătut din palme. Un capac de aur a apărut deasupra cutiei şi a căzut peste ea.

Osiris a început să strige furios, dar strigătele îi erau înăbuşite.

În jurul capacului au apărut zăvoare aurii. Ceilalţi zei s-au repezit să intervină – chiar şi băiatul în negru pe care-l văzusem a reapărut dar Set a fost mai rapid. A bătut din picior atât de puternic, încât podeaua de piatră s-a cutremurat. Zeii au căzut unii peste alţii ca nişte piese de domino. Bărbaţii-lupi şi-au scos suliţele, iar zeii s-au împrăştiat îngroziţi.

Set a rostit un cuvânt magic, şi de nicăieri a apărut un cazan care fierbea. A turnat conţinutul peste sicriu – plumb topit –, acoperind cutia, sigilând-o, crescând probabil temperatura din interior cu o mie de grade.

— Ticălosule! s-a jeluit Isis.

S-a apropiat de Set şi a început să spună un descântec, dar Set şi-a ridicat mâna. Isis s-a ridicat de la podea, ţinându-se de gură, cu buzele apăsate de parcă o forţă invizibilă ar fi sufocat-o.

— Nu astăzi, minunată Isis, a tors Set. Astăzi, eu sunt rege. Iar copilul nu se va naşte!

Deodată, o altă zeiţă – o femeie zveltă, într-o rochie

albastră – a ieşit din mulţime.

— Bărbate, nu!

S-a năpustit asupra lui Set, care şi-a pierdut pe moment concentrarea. Isis a căzut la podea, gâfâind. Cealaltă zeiţă a strigat:

— Fugiţi!

Isis s-a întors şi a fugit.

Set s-a ridicat. Am crezut c-o va lovi pe zeiţa în albastru, dar s-a mulțumit să mârâie.

— Nevastă nebună! De partea cui eşti?

A bătut iarăşi din picior, iar sicriul de aur s-a scufundat în podea.

Set a alergat după Isis. La marginea palatului, Isis s-a prefăcut într-o mică pasăre de pradă şi s-a ridicat în aer. Lui Set i-au crescut aripi de demon şi s-a lansat în urmărirea ei.

Apoi, dintr-odată, m-am trezit că pasărea sunt *eu.* Eram Isis şi zburam disperată pe deasupra Nilului. L-am simţit pe Set în spate. Se apropia.

„Trebuie să scapi“, mi-a răsunat în cap vocea lui Isis. „Răzbună-l pe Osiris. Încoronează-l pe Horus drept rege!“

Când credeam că-mi va exploda inima, am simţit o mână pe umăr. Imaginile s-au evaporat.

Stăpânul Iskandar se afla lângă mine, cu o expresie îngrijorată. În jurul său dansau hieroglife strălucitoare.

— Iartă-mă că te întrerup, mi-a spus într-o engleză perfectă. Dar erai aproape moartă.

În acel moment mi s-au înmuiat genunchii şi mi-am pierdut conştiinţa.

Când m-am trezit, eram încolăcită la picioarele lui Iskandar pe treptele de la baza tronului gol. Eram singuri în sala aproape complet întunecată, cu excepţia luminii de la hieroglifele care păreau să strălucească mereu în jurul său.

— Bine ai revenit printre noi, a spus. Ai noroc c-ai supravieţuit.

Eu nu eram atât de sigură. Îmi simţeam capul de parcă

ar fi fost fiert în ulei.

— Îmi pare rău, am spus. N-am vrut să…

— Să te uiţi la imagini? Totuşi ai făcut-o. *Ba*-ul ţi-a părăsit corpul şi a călătorit în trecut. N-ai fost avertizată?

— Ba da, am recunoscut. Dar… eram atrasă de imagini.

— Mmm.

Iskandar a privit în gol, de parcă şi-ar fi amintit ceva petrecut cu mult timp în urmă.

— E greu să le rezişti.

— Vorbeşti o engleză perfectă, am observat.

Iskandar a zâmbit.

— De unde ştii că vorbesc engleza? Poate că tu vorbeşti limba greacă.

Speram că glumeşte, dar nu eram sigură. Părea atât de fragil şi de cald, şi totuşi… parcă stăteam lângă un reactor nuclear. Aveam senzaţia că-i mult mai periculos decât aș fi vrut eu să ştiu.

— Nu eşti *chiar* atât de bătrân, nu-i aşa? l-am întrebat. Vreau să spun, atât de bătrân încât să-ţi aminteşti cum era pe vremea lui Ptolemeu?

— Sunt *exact* atât de bătrân, draga mea. M-am născut în timpul domniei Cleopatrei a VII-a.

— O, nu cred.

— Te asigur că-i adevărat. A fost dureros să fiu martorul ultimelor zile ale Egiptului înainte ca nesăbuita regină să piardă regatul în favoarea romanilor. Am fost ultimul magician instruit de Casă înainte ca aceasta să coboare în subteran. Multe dintre secretele noastre cele mai puternice s-au pierdut, inclusiv vrăjile pe care stăpânul meu le-a folosit pentru a-mi prelungi viaţa. Magicienii din zilele noastre trăiesc şi ei mult – uneori câteva secole –, dar eu trăiesc de două mii de ani.

— Deci, eşti nemuritor?

Chicotitul lui s-a transformat într-o tuse chinuitoare. S-a aplecat şi şi-a acoperit gura cu mâinile. Voiam să-l ajut, dar nu prea ştiam cum. Hieroglifele strălucitoare din jurul său au pâlpâit şi au pălit.

În cele din urmă, tusea l-a lăsat. A respirat cu greu.

— Nici vorbă să fiu nemuritor, draga mea. De fapt…

Vocea i s-a stins.

— Dar să lăsăm asta. Ce-ai văzut în viziunea ta?

Probabil c-ar fi trebuit să tac. Nu voiam să fiu transformată în insectă pentru c-am încălcat vreo regulă, iar viziunea mă îngrozise – mai ales momentul transformării în pasăre de pradă. Dar expresia prietenoasă a lui Iskandar făcea să-mi fie greu să mă abţin. Până la urmă, i-am povestit tot. Mă rog, aproape tot. Ştiu că era o prostie, dar am omis partea cu băiatul cel frumuşel pentru că mi-era *ruşine.* Mi-am zis că partea aceea putea fi rodul bogatei mele imaginaţii, căci zeii Egiptului antic *n-aveau cum* să fie atât de minunaţi.

Iskandar a aşteptat o clipă, lovind cu toiagul în trepte.

— Ai fost martora unui eveniment străvechi, Sadie – preluarea prin forţă de către Set a tronului Egiptului. A ascuns sicriul lui Osiris, iar Isis l-a căutat în întreaga lume.

— L-a găsit în cele din urmă?

— Nu tocmai. Osiris a înviat, dar numai în Lumea Subpământeană. A devenit rege peste morţi. Când fiul lor, Horus, a crescut, l-a provocat pe Set la luptă pentru tronul Egiptului şi a câştigat după multe şi grele bătălii. Asta-i motivul pentru care Horus a fost numit Răzbunătorul. Aşa cum spuneam – e o poveste veche, dar pe care zeii au repetat-o de mai multe ori în istoria noastră.

— Au repetat-o?

— Zeii urmează anumite modele. În unele privinţe, sunt destul de previzibili: au aceleaşi certuri, aceleaşi invidii de-a lungul veacurilor. Numai decorul se schimbă, şi gazdele.

Iarăşi cuvântul acela: *gazde.* Mi-am amintit de biata femeie de la muzeul din New York, cea care fusese transformată în zeiţa Serqet.

— În viziunea pe care am avut-o, am spus, Isis şi Osiris erau căsătoriţi. Fiul lor, Horus, era pe cale să se nască. Dar într-o altă poveste, pe care mi-a spus-o Carter, ei trei erau fraţi, copii ai zeiţei cerului.

— Da, a încuviinţat Iskandar. Asta îi poate nedumeri pe cei care nu cunosc firea zeilor. Ei nu se pot plimba prin

lume în formă pură – cel puţin, nu mai mult de câteva momente. Au nevoie de gazde.

— Adică de oameni.

— Sau de obiecte puternice, cum ar fi statuile, amuletele, monumentele, anumite modele de maşini. Dar ei *preferă* forma omenească. Vezi tu, zeii sunt foarte puternici, dar numai oamenii au creativitate, puterea de-a schimba istoria şi nu doar de-a o repeta. Oamenii pot să… cum se spune acum… să gândească în afara guliei.

— În afara cutiei, am sugerat.

— Întocmai. Amestecul de creativitate umană şi putere zeiască poate fi formidabil. În orice caz, când Osiris şi Isis au ajuns pentru întâia oară pe pământ, gazdele lor erau frate şi soră. Dar gazdele muritoare nu sunt durabile. Mor, se uzează. Ulterior, Osiris şi Isis au luat forme noi – de soţ şi soţie. Horus, care într-o viaţă anterioară le fusese frate, s-a născut într-o nouă viaţă ca fiu al lor.

— E încurcat, am spus. Şi puţin dezgustător.

Iskandar a ridicat din umeri.

— Zeii nu văd relaţiile aşa cum o facem noi, oamenii. Ei îşi schimbă gazdele cum ne schimbăm noi hainele. Asta-i motivul pentru poveştile din vechime par atât de încurcate. Uneori, zeii sunt descriși ca fiind căsătoriţi sau fraţi sau părinte şi fiu, în funcţie de gazdele lor. Până şi faraonul era considerat un zeu în viaţă. Egiptologii cred că era vorba doar de o propagandă exagerată, dar de fapt aceste lucruri erau adesea adevărate. Majoritatea faraonilor au devenit gazde ale zeilor, de obicei ale lui Horus. El le-a dat putere şi înţelepciune şi le-a permis să facă din Egipt un imperiu puternic.

— Dar asta-i bine, nu-i aşa? De ce e împotriva legii să găzduieşti un zeu?

Iskandar s-a întunecat la față.

— Zeii au alte planuri decât oamenii, Sadie. Îşi pot copleşi gazdele, pur şi simplu le uzează. Ăsta-i motivul pentru care atâtea gazde mor tinere. Bietul Tutankhamon a murit la nouăsprezece ani. Cu Cleopatra a VII-a a fost şi mai rău. A încercat să găzduiască spiritul lui Isis fără să

ştie ce face, şi asta i-a corupt mintea. În vechime, în Casa Vieţii se preda magia divină. Novicii puteau studia calea lui Horus, a lui Isis, a lui Sekhmet sau a oricăror alţi zei şi învăţau să-şi canalizeze puterile. Pe atunci erau mult mai mulţi novici.

Iskandar s-a uitat în jur la sala pustie, de parcă şi-ar fi imaginat-o plină cu magicieni.

— Unii apelează la zei doar din când în când. Alţii au încercat să le găzduiască spiritele… cu urmări diferite. Scopul ultim era să devină „ochiul" unui zeu – o uniune perfectă a două suflete, cel muritor şi cel nemuritor. Foarte puţini au reuşit, chiar şi dintre faraoni, care erau născuţi pentru asta. Mulţi au pierit aşa.

Şi-a ridicat palma, care avea cea mai adâncă linie a vieţii pe care o văzusem vreodată.

— Când Egiptul a fost, în cele din urmă, cucerit de romani, ne-a devenit clar – cel puţin mie – că omenirea, conducătorii noştri, chiar şi cei mai puternici magicieni, nu mai aveau forţa necesară pentru a stăpâni puterea unui zeu. Singurii care ar putea…

Vocea i-a şovăit.

— Ce anume?

— Nimic, draga mea. Vorbesc prea mult. Aşa sunt bătrânii.

— E vorba de sângele faraonilor, nu-i aşa?

M-a privit neclintit. Ochii lui nu mai păreau lăptoşi. Erau incandescenţi.

— Eşti o fată deosebită. Îmi aminteşti de mama ta.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai cunoscut-o?

— Desigur. S-a antrenat aici, la fel ca tatăl tău. Mama ta… ei bine, pe lângă faptul că era un om de ştiinţă genial, avea darul prorocirii. Unul dintre cele mai grele tipuri de magie, iar ea era prima după multe secole care-l poseda.

— Darul prorocirii?

— Darul de-a prezice viitorul. Un domeniu înşelător, niciodată perfect, dar ea vedea lucruri care o făceau să caute sfaturi în… locuri *neobişnuite,* lucruri care-l făceau

chiar şi pe bătrânul care sunt să pună sub semnul întrebării unele credinţe vechi…

Alunecase iarăşi pe tărâmul amintirilor, ceea ce era destul de enervant când li se întâmpla bunicilor, dar acum, că era vorba de un magician atotputernic care deţinea cunoştinţe valoroase, mă scotea pur şi simplu din minţi.

— Iskandar?

M-a privit oarecum surprins, de parcă ar fi uitat că sunt acolo.

— Îmi pare rău, Sadie. Ca să încheiem: te-aşteaptă un drum greu, dar acum sunt convins că-i calea pe care trebuie s-o apuci, pentru binele tuturor. Fratele tău va avea nevoie de îndrumarea ta.

Mi-a venit să râd.

— Carter să aibă nevoie de îndrumarea mea? Pentru ce? Despre ce cale vorbiţi?

— Toate la timpul lor. Lucrurile trebuie să-şi urmeze cursul.

Un răspuns tipic de adult. Am încercat să-mi stăpânesc nemulţumirea.

— Dar dacă *eu* sunt cea care are nevoie de îndrumare?

— Zia, a răspuns fără ezitare. E cea mai bună elevă a mea şi e înţeleaptă. Când va veni timpul, va şti cum să te ajute.

— În regulă, am spus, puţin dezamăgită. Zia.

— Deocamdată trebuie să te odihneşti, draga mea. Se pare că în sfârşit mă voi putea odihni şi eu.

Părea trist, dar uşurat. Nu ştiam despre ce vorbeşte, dar nu mi-a oferit prilejul să-l întreb.

— Îmi pare rău c-am petrecut atât de puţin timp împreună, a spus. Somn uşor, Sadie Kane.

— Dar…

Iskandar mi-a atins fruntea. Şi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

16. Cum a rămas Zia fără sprâncene

SADIE

M-am trezit cu o găleată de apă îngheţată aruncată pe faţă.

— Sadie, trezirea! a spus Zia.

— Doamne, Dumnezeule! am strigat. Chiar *trebuia* să faci asta?

— Nu, a recunoscut Zia.

Îmi venea s-o sugrum, doar că eram udă leoarcă, tremuram şi eram încă dezorientată. Cât timp dormisem? Mi se părea că doar câteva minute, însă dormitorul era gol. Toate celelalte paturi erau făcute. Fetele probabil că plecaseră deja la cursurile de dimineaţă.

Zia mi-a aruncat un prosop şi nişte haine de pânză curate.

— Ne întâlnim cu Carter în camera de purificare.

— Tocmai *am avut parte* de-o baie, mulţumesc foarte mult. Ce-mi trebuie cu adevărat e un mic dejun copios.

— Purificarea te pregăteşte pentru magie.

Zia şi-a aruncat geanta magică peste umăr şi a scos toiagul lung şi negru pe care-l folosise şi la New York.

— Dacă supravieţuieşti, mai vedem şi cu mâncarea.

Mă săturasem să mi se tot amintească c-aş putea muri, dar m-am îmbrăcat şi am urmat-o afară.

După o serie nesfârşită de tuneluri, am ajuns într-o încăpere unde susura o cascadă. Nu exista plafon, doar un puţ, deasupra noastră, căruia nu-i vedeam capătul. Apa cădea din beznă într-o fântână, pe o statuie de cinci metri înălţime a zeului cu cap de pasăre. Oare cum îl chema – Tooth? Nu, Thoth. Apa cădea în cascadă deasupra capului său, i se strângea în palme apoi se revărsa în piscină.

Carter stătea lângă fântână. Era îmbrăcat în haine de

pânză, avea geanta de lucru a tatei pe umăr şi sabia prinsă la spate. Avea părul ciufulit, de parcă n-ar fi dormit bine. Măcar el nu fusese trezit cu apă îngheţată. Am avut un sentiment straniu de uşurare când l-am văzut. M-am gândit la cuvintele lui Iskandar din noaptea trecută: „Fratele tău va avea nevoie de îndrumarea ta“.

— Ce e? m-a întrebat Carter. Ai o privire ciudată.

— Nu-i nimic, i-am spus repede. Cum ai dormit?

— Prost. O să… o să-ţi povestesc mai târziu.

Oare mi se păruse sau chiar se încruntase la Zia? Hmm, ceva încurcături romantice între domnişoara cea magică şi frate-meu? Mi-am făcut o notă mentală să-l iau la întrebări data viitoare când rămânem singuri.

Zia s-a îndreptat spre un dulap din apropiere. A scos două cupe ceramice, le-a scufundat în fântână apoi ni le-a oferit.

— Beți!

M-am uitat la Carter.

— După tine.

— E doar apă, m-a asigurat Zia, dar e purificată prin contactul cu Thoth. Vă va ajuta să vă concentraţi.

Nu înţelegeam cum poate o statuie să purifice apa. Apoi mi-am amintit spusele lui Iskandar, cum că zeii puteau locui în orice lucru.

Am luat o înghiţitură. Imediat m-am simţit de parcă aș fi băut o ceaşcă zdravănă din ceaiul tare al lui mamaie. Creierul îmi zbârnâia. Vederea mi s-a ascuţit. Mă simţeam atât de activă, că aproape n-am mai simţit lipsa gumei de mestecat – aproape.

Carter a sorbit şi el din cupă.

— Uau!

— Acum tatuajele, ne-a anunţat Zia.

— Super! am spus eu.

— Pe limbă, a adăugat ea.

— Pardon?

Zia şi-a scos limba. Chiar în mijloc avea o hieroglifă albastră.

— Te fedeti e Naat, a încercat ea să spună cu limba

scoasă.

Apoi şi-a dat seama de greşeală şi şi-a băgat limba la loc.

— Am vrut să spun Ma'at, simbolul ordinii şi armoniei. Vă va ajuta să rostiţi vrăjile clar. Dacă greşiţi vreo vrajă…

— Stai să ghicesc, am spus. Murim.

Din dulapul ei cu orori, Zia a scos o pensulă cu vârf subţire şi un bol cu vopsea albastră.

— Nu doare. Şi nu-i permanent.

— Ce gust are? a întrebat Carter.

Zia a zâmbit.

— Scoate limba.

Ca să-i răspund lui Carter, tatuajul avea un gust de cauciuc ars.

— Câh!

Am scuipat o picătură albastră de „ordine şi armonie" în fântână.

— Nu mai vreau mic dejun. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

Zia a scos un sac de piele din dulap.

— Lui Carter i se va permite să păstreze uneltele magice ale tatălui vostru, plus un toiag şi o baghetă. În general, bagheta este pentru apărare, toiagul este pentru atac, deşi tu, Carter, poate vei prefera să-ţi foloseşti *khopesh*-ul.

— *Khopesh*-ul?

— Sabia încovoiată, a spus Zia. Arma preferată a gărzilor de corp ale faraonului. Poate fi folosită în lupta magică. Tu, Sadie, o să ai nevoie de o trusă completă.

— Cum se face că *el* primeşte trusa tatei? m-am plâns.

— E cel mai în vârstă, mi-a răspuns, de parcă asta era suficient.

Tipic.

Zia mi-a aruncat sacul de piele. Înăuntru se aflau o baghetă de fildeş, o nuia care se transforma în toiag, hârtie, cerneală, nişte sfoară şi o minunată bucată de ceară. Nu eram tocmai încântată.

— Şi omuleţul din ceară? am întrebat. Vreau şi-un Plămădeală.

— Dacă te referi la figurină, trebuie să ţi-o faci singură.

Ţi se va arăta cum, dacă ai talentul ăsta. O să stabilim mai târziu ce specialitate ai.

— Specialitate? a întrebat Carter. Aşa cum Nectanebo s-a specializat în statui?

Zia a dat din cap aprobator.

— Nectanebo era extrem de priceput la magia statuilor. Putea face un *shabti* atât de realist, încât putea fi confundat cu un om. Nimeni n-a fost vreodată mai bun la statui… poate cu excepţia lui Iskandar. Dar sunt numeroase alte discipline. Vindecător. Creator de amulete. Îmblânzitor de animale. Elementalist[17]. Magician de luptă. Necromant.

— Şi cea de ghicitor? am întrebat.

Zia mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Da, deşi sunt rari. De ce…

Mi-am dres vocea.

— Deci, cum aflăm ce specialitate avem?

— O să aflăm în curând, ne-a asigurat Zia, dar un bun magician ştie câte puţin din toate, de aceea o să începem cu un test de bază. Să mergem în bibliotecă.

Biblioteca Primei Nome semăna cu cea a lui Amos, dar era de o sută de ori mai mare, cu încăperi circulare căptuşite cu rafturi în formă de fagure care păreau să nu se mai sfârşească. Ai fi zis că este cel mai mare stup din lume. Statuile *shabti* din lut apăreau şi dispăreau, scoţând recipiente cu papirusuri şi apoi ieşind, dar în rest n-am văzut pe nimeni.

Zia ne-a dus la o masă de lemn şi a întins un papirus lung şi gol. A luat o peniţă şi a înmuiat-o în cerneală.

— Cuvântul egiptean *shesh* înseamnă scrib sau scriitor, dar poate însemna şi magician. Asta pentru că magia, în esenţă, transformă cuvintele în realitate. Veţi crea un papirus. Folosindu-vă de propria magie, veţi da putere cuvintelor de pe hârtie. Cuvintele îşi vor elibera magia când vor fi rostite.

[17] Magician care se foloseşte elementele naturii: focul, aerul, apa şi pământul.

I-a dat peniţa lui Carter.

— Nu înţeleg, a protestat el.

— Un cuvânt simplu, i s-a sugerat. Poate fi orice.

— În limba engleză?

Zia s-a strâmbat.

— Dacă altfel nu se poate… Funcţionează în orice limbă, dar hieroglifele sunt cele mai bune. E vorba de un limbaj al creaţiei, al magiei, al lui Ma'at. Dar trebuie să fii atent.

Până a apuca să-i explice, Carter a desenat o hieroglifă simplă, o pasăre.

Imaginea s-a zvârcolit, s-a desprins de pe papirus şi şi-a luat zborul. Cu ocazia asta, i-a lăsat lui Carter nişte excremente hieroglifice pe cap. Nu m-am putut abţine să nu râd de figura lui.

— O greşeală de începător, a spus Zia, şi s-a încruntat la mine ca să fac linişte. Dacă foloseşti un simbol care reprezintă o vietate, e înţelept să-l scrii doar parţial – să omiţi o aripă sau picioarele. Altfel, magia canalizată poate s-o aducă la viaţă.

— Astfel încât să se uşureze în capul creatorului.

Carter a oftat, curăţându-şi părul cu o bucată de papirus.

— De aceea n-are picioare statuia de ceară a tatălui nostru, Plămădeală, nu-i aşa?

— E acelaşi principiu, a încuviinţat Zia. Bun, mai încearcă o dată.

Carter s-a uitat la toiagul Ziei, care era acoperit cu hieroglife. A ales-o pe cea mai simplă şi a copiat-o pe papirus – simbolul pentru foc.

„O-o“, mi-am zis. Dar cuvântul n-a prins viaţă, ceea ar fi fost destul de interesant, ci pur şi simplu s-a evaporat.

— Mai încearcă, i-a cerut Zia.

— De ce sunt atât de obosit? a întrebat Carter.

Părea de-a dreptul epuizat. Pe faţă avea broboane de sudoare.

— Îţi canalizezi magia lăuntrică, a spus Zia. Pentru mine, focul e uşor. Dar poate că nu-i magia cea mai potrivită pentru tine. Încearcă altceva. Invocă… invocă o sabie.

Zia i-a arătat cum să deseneze hieroglifa, iar Carter a scris-o pe papirus. Nu s-a întâmplat nimic.

— Rosteşte cuvântul, a spus Zia.

— Sabie, a spus Carter.

Cuvântul a strălucit şi a dispărut, iar pe papirus a apărut un cuţit pentru unt.

Am izbucnit în râs.

— Înfiorător!

Carter părea că e pe punctul de a leşina, dar a reuşit să schiţeze un rânjet. A luat cuţitul şi l-a îndreptat spre mine ameninţător.

— E foarte bine pentru prima dată, a spus Zia. Nu uita, nu eşti tu cel care creează cuțitul. Tu doar îl invoci din Ma'at – puterea creatoare a universului. Hieroglifele sunt codul pe care-l folosim. De aceea se numesc Cuvinte Divine. Cu cât magicianul e mai puternic, cu atât îi e mai uşor să controleze limbajul.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Hieroglifele care pluteau în Sala Epocilor… Păreau să se adune în jurul lui Iskandar. Le invoca?

— Nu chiar, a spus Zia. Prezenţa lui e atât de puternică, încât face să devină vizibil limbajul universului doar pentru că se află în cameră. Indiferent ce specialitate are, cea mai mare năzuinţă a oricărui magician e să devină un rostitor de Cuvinte Divine – să cunoască limba creaţiei atât de bine, încât să poată modela realitatea doar prin vorbe, fără să se folosească de papirus.

— Ca şi când ai spune „Sparge-te!", am îndrăznit eu. Iar uşa s-ar face ţăndări.

Zia s-a încruntat.

— Da, dar pentru asta ai nevoie de ani de practică.

— Serios? Ei bine…

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Carter clătinând din cap, avertizându-mă să tac.

— Ăăă…, m-am bâlbâit. Într-o bună zi, voi învăţa să fac şi asta.

Zia a ridicat din sprânceană.

— Pentru început, exersează pe papirus.

Deja mă obosea atitudinea ei, aşa c-am luat creionul şi am scris „Foc“ în limba engleză. Zia s-a aplecat în faţă şi s-a încruntat.

— N-ar trebui să…

Înainte să termine, o coloană de foc i-a izbucnit în faţă. Am ţipat, convinsă că făcusem ceva foarte rău, dar când focul s-a stins, Zia era tot acolo, părând uimită, cu sprâncenele pârlite şi cu bretonul fumegând.

— O, Doamne! am spus. Îmi pare rău, îmi pare rău. O să mor acum?

Pentru trei secunde care nu se mai sfârşeau, Zia m-a privit fix.

— Acum, a anunţat, cred că eşti gata de duel.

Am folosit un alt portal magic, pe care Zia l-a invocat chiar pe peretele bibliotecii. Am intrat într-un cerc de nisip care se învolbura şi am ieşit pe cealaltă parte, acoperiţi de praf şi pietriş, în faţa unor ruine. Lumina puternică a soarelui aproape că m-a orbit.

— Nu-mi plac portalurile, a murmurat Carter în timp ce-şi scutura nisipul din păr.

Apoi s-a uitat în jur şi a făcut ochii mari.

— Aceasta e Luxorul! E la câteva sute de kilometri spre sud de Cairo.

Am oftat.

— Şi asta te mai miră, după teleportarea de la New York?

Era prea absorbit să cerceteze împrejurimile pentru a-mi răspunde.

Presupun că ruinele erau în regulă, deşi odată ce ai văzut o grămadă de pietre egiptene sfărâmicioase, ai văzut destul, după părerea mea. Eram pe un bulevard larg, flancat de fiare cu cap de om, dintre care cele mai multe erau sparte. În spate, drumul continua cât vedeai cu ochii, dar în faţa noastră se oprea dinaintea unui templu mult mai mare decât cel de la muzeul din New York.

Pereţii erau înalţi cât cel puţin şase etaje. Faraoni imenşi din piatră străjuiau intrarea de-o parte şi de

cealaltă, iar în stânga se găsea un obelisc. Părea că şi în dreapta fusese unul, care acum lipsea.

— Luxor e numele modern, a spus Zia. Cândva, aici a fost Teba. Templul acesta a fost unul dintre cele mai importante din Egipt. E cel mai bun loc pentru antrenamentul nostru.

— Pentru că-i deja distrus? am întrebat.

Zia mi-a aruncat una din celebrele ei priviri furioase.

— Nu, Sadie – pentru că încă-i plin de magie. Şi a fost un loc sacru pentru familia voastră.

— Familia noastră? a întrebat Carter.

Zia nu ne-a explicat nimic, ca de obicei. Doar ne-a făcut semn s-o urmăm.

— Nu-mi plac sfincşii ăştia urâţi, am murmurat din mers.

— Sfincşii ăştia urâţi sunt creaturi ale legii şi ordinii, a spus Zia, protectori ai Egiptului. Sunt de partea *noastră.*

— Dacă spui tu…

Carter mi-a dat un ghiont pe când treceam pe lângă obelisc.

— Ştii că acela care lipseşte e la Paris?

Am dat ochii peste cap.

— Vă mulţumesc, domnule Wikipedia. Credeam că sunt la New York şi la Londra.

— E vorba despre o altă pereche, mi-a spus Carter, de parcă ar fi trebuit să ştiu. Celălalt obelisc din *Luxor* se află la Paris.

— Aş vrea să fiu la Paris, am spus. Nici nu se compară cu locul ăsta.

Am intrat într-o curte prăfuită înconjurată de stâlpi în ruine şi de statui cărora le lipseau diferite părţi ale corpului. Totuşi, îmi dădeam seama că fusese cândva un loc foarte impresionant.

— Unde sunt oamenii? am întrebat. E miezul zilei, sunt sărbătorile de iarnă. N-ar trebui să fie înțesat de turişti?

Zia a făcut o faţă dezgustată.

— De obicei, da. I-am încurajat să nu se-apropie pentru câteva ore.

— Cum?

— Mintea muritorilor e uşor de manipulat.

M-a privit fix şi mi-am amintit cum mă silise să vorbesc la muzeul din New York. O, da, parcă *cerea dinadins* să-i pârlesc din nou sprâncenele.

— Bun, să trecem la duel.

Şi-a chemat toiagul şi a trasat două cercuri în nisip la circa zece metri distanţă. M-a trimis să stau într-unul din ele, iar pe Carter în celălalt.

— Trebuie să mă duelez cu *el?* am întrebat.

Mi se părea o idee absurdă. Singurul lucru pentru care Carter dovedise aptitudini era invocarea cuţitelor pentru unt şi a păsărilor care ţi se uşurează în cap. Da, bine, şi scamatoria de pe podul de deasupra prăpastiei, când se ferise de pumnale, dar chiar şi aşa – dacă-l răneam? Indiferent cât era de enervant, n-aş fi vrut să invoc din greşeală simbolul pe care-l făcusem acasă la Amos şi să-l arunc în aer.

Carter începuse să transpire, probabil că se gândea la acelaşi lucru.

— Dacă greşim? a întrebat.

— Voi supraveghea duelul, ne-a asigurat Zia. O luăm uşurel. Primul magician care-l scoate pe celălalt din cercul său, câştigă.

— Dar n-am fost instruiţi! am protestat.

— Înveţi făcând, mi-a spus Zia. Nu eşti la şcoală, Sadie. Nu poţi învăţa magia stând la birou şi luând notiţe. Poţi învăţa magia doar practicând magia.

— Dar…

— Invocaţi orice putere sunteţi în stare, a spus Zia. Folosiţi-vă de tot ce aveţi la dispoziţie. Începeţi!

M-am uitat la Carter plină de îndoială. *Să mă folosesc de tot ce am?* Mi-am deschis sacul de piele şi m-am uitat înăuntru. Bucata de ceară? Probabil că nu. Am scos bagheta şi nuiaua. Nuiaua s-a lungit imediat. M-am trezit ţinând în mână un toiag alb lung de doi metri.

Carter și-a scos sabia, deși nu-mi dădeam seama ce-ar fi putut face cu ea. E destul de greu să loveşti pe cineva de la zece metri distanţă.

Doream să se termine odată, aşa că mi-am ridicat toiagul după cum văzusem la Zia. M-am gândit la cuvântul „Foc“.

La capătul toiagului a apărut o mică flacără. I-am cerut să crească. Focul s-a înteţit pe moment, dar apoi privirea mi s-a înceţoşat. Flacăra s-a stins. Am căzut în genunchi, obosită de parcă aş fi alergat la maraton.

— Eşti bine? a strigat Carter.

— Nu, m-am plâns.

— Dacă se bate de una singură, câştig? a întrebat.

— Taci! i-am zis.

— Sadie, trebuie să fii atentă, i-a spus Zia. Ţi-ai consumat propria energie, nu energia toiagului. Aşa îţi poţi epuiza foarte repede magia.

M-am ridicat, iar picioarele îmi tremurau.

— Poţi detalia?

— Un magician începe un duel plin de magie, aşa cum te simţi plin după o masă bună…

— De care n-am avut parte, i-am amintit.

— De fiecare dată când practici magia, a continuat Zia, consumi energie. Poţi extrage energia *din tine,* dar trebuie să-ţi cunoşti limitele. Altfel, te poţi epuiza sau chiar mai rău.

Am înghiţit cu greu şi m-am uitat la toiagul meu care fumega.

— Cât de rău?

— Ai putea arde, pur şi simplu.

Am ezitat, gândindu-mă cum să formulez următoarea întrebare fără să spun prea multe.

— Dar am mai practicat magia. Uneori nu mă obosesc. De ce?

Zia şi-a scos o amuletă de la gât. A aruncat-o în aer şi, cu o explozie orbitoare, aceasta s-a prefăcut într-un vultur gigantic. Masiva pasăre neagră s-a înălţat deasupra ruinelor. De îndată ce nu s-a mai văzut, Zia a întins mâna şi amuleta i-a reapărut în palmă.

— Magia poate proveni din mai multe surse, a spus ea. Poate fi stocată în papirusuri, baghete sau toiege.

Amuletele sunt deosebit de puternice. Magia mai poate fi extrasă direct din Ma’at, prin folosirea Cuvintelor Divine, dar e dificil. Sau – şi s-a uitat la mine – poate fi invocată de la zei.

— De ce te uiţi la mine? am întrebat. N-am invocat niciun zeu. Ei sunt cei care par *să mă caute pe mine!*

Şi-a pus colierul la loc, dar n-a scos un cuvânt.

— Stai puţin, a spus Carter. Spuneai că locul ăsta a fost sacru pentru familia noastră.

— Aşa e, a încuviinţat Zia.

— Dar nu aici…

Carter s-a încruntat.

— Nu organizau faraonii aici un festival anual sau ceva de genul ăsta?

— Într-adevăr, a spus ea. Faraonul mergea în procesiune tot drumul de la Karnak la Luxor. Apoi intra în templu şi devenea una cu zeii. Uneori, era o simplă ceremonie. Alteori, cum ar fi în cazul marilor faraoni ca Ramses, cel de aici…

Zia a arătat spre una dintre uriaşele statui degradate.

— Ei chiar erau gazde pentru zei, am întrerupt-o, amintindu-mi de spusele lui Iskandar.

Zia şi-a îngustat ochii.

— Şi totuşi susţii că nu știi nimic despre trecutul familiei tale.

— Stai o clipă, a protestat Carter. Vrei să spui că suntem rude cu…

— Zeii îşi aleg cu grijă gazdele, a spus Zia. Ei preferă întotdeauna sângele faraonilor. Când unui magician îi curge prin vine sângele a *două* familii regale…

Am schimbat priviri cu Carter. Mi-am amintit ce-mi spusese Bast: „Familia ta a fost născută pentru magie“. Iar Amos ne povestise că ambele ramuri ale familiei noastre avuseseră o relaţie complicată cu zeii şi că fratele meu şi cu mine eram cei mai puternici copii născuţi de secole bune. Am avut o presimţire rea, ca nişte înţepături neplăcute.

— Părinţii noştri provin din familii regale diferite, am

spus. Tata… probabil că-i un descendent al lui Narmer, primul faraon. Ţi-am spus că seamănă cu imaginea aia!

— E imposibil, a spus Carter. Asta s-a întâmplat acum cinci mii de ani.

Dar vedeam cum i se învârtesc rotiţele în cap.

— Asta înseamnă că familia Faust…

S-a întors spre Zia.

— Ramses cel Mare a construit această curte. Vrei să spui că familia mamei e descendenta lui?

Zia a oftat.

— Nu-mi spuneţi că părinţii voştri nu v-au vorbit despre asta. De ce credeţi că sunteţi un pericol atât de mare pentru noi?

— Crezi că suntem gazdele unor zei, am spus eu, uimită peste poate. De asta eşti îngrijorată – doar din pricina a ceea ce-au făcut strămoşii noştri de acum o mie de generaţii? E-o nebunie.

— Atunci, dovediţi-o! a spus Zia. Duelaţi-vă şi arătaţi-mi cât de slabă e magia voastră!

S-a întors cu spatele la noi, de parcă nici n-am fi fost acolo.

Ceva s-a rupt în mine. Fuseseră cele mai proaste două zile din viaţa mea. Îl pierdusem pe tata, pierdusem casa şi pisica, fusesem atacată de monştri şi mi se turnase apă îngheţată în cap. Acum, *vrăjitoarea* asta îmi întorcea spatele. Nu voia să ne instruiască. Voia să vadă cât eram de periculoşi.

Bine, fie.

— Ăăă… Sadie? a intervenit Carter.

Cred că văzuse pe faţa mea că eram pe punctul să explodez.

M-am concentrat pe toiag. *Poate nu focul era potrivit. Pisicile mă plăcuseră întotdeauna. Poate…*

Mi-am aruncat toiagul înspre Zia. Acesta a lovit pământul la picioarele ei şi s-a prefăcut imediat într-o leoaică ce mârâia. Zia s-a răsucit surprinsă, dar apoi lucrurile au luat-o razna.

Leoaica s-a întors şi l-a atacat pe Carter, de parcă ar fi

ştiut că el era cel cu care trebuia să mă duelez.

Am avut o fracţiune de secundă să mă gândesc: „Ce-am făcut?“

Apoi, felina s-a repezit… şi conturul lui Carter a început să pâlpâie. S-a ridicat de la pământ, înconjurat de o carapace holografică aurie ca aceea folosită de Bast, doar că imaginea lui gigantică era a unui războinic cu cap de şoim. Carter şi-a răsucit sabia şi războinicul cu cap de şoim a făcut la fel, tăind leoaica în două cu o lamă strălucitoare. Felina s-a evaporat, iar toiagul meu a căzut la pământ, tăiat perfect de la jumătate.

Avatarul lui Carter a licărit, apoi a dispărut. A revenit pe sol şi a zâmbit.

— E distractiv!

Nu părea deloc obosit. După ce am răsuflat uşurată că nu-l omorâsem, am realizat că nici eu nu mă simt obosită. Dimpotrivă, aveam chiar *mai multă* energie.

M-am întors sfidătoare spre Zia.

— Ce spui? E mai bine, nu-i aşa?

Era palidă.

— Şoimul. A… a invocat…

Înainte să-şi termine cuvintele, s-au auzit paşi. Un tânăr novice a intrat în curte, cuprins parcă de panică. Lacrimile îi brăzdau faţa prăfuită. I-a turuit Ziei ceva în arabă. După ce i-a auzit mesajul, Zia s-a aşezat cu greutate pe nisip. Şi-a acoperit faţa şi a început să tremure.

Carter şi cu mine am ieşit din cercurile noastre de duel şi am alergat spre ea.

— Zia? a întrebat Carter. Ce s-a întâmplat?

A inspirat adânc, încercând să-şi păstreze calmul. Când şi-a ridicat capul, avea ochii roşii. I-a spus ceva novicelui, care a încuviinţat din cap şi a fugit înapoi pe unde venise.

— Ştiri de la Prima Nomă, a spus tremurând. Iskandar…

Vocea a lăsat-o.

Mă simţeam de parcă primisem o lovitură puternică în stomac. Mă gândeam la cuvintele ciudate ale lui Iskandar din noaptea trecută: „Se pare că în sfârşit mă voi putea odihni şi eu“.

— A murit, nu-i aşa? La asta s-a referit.

Zia s-a uitat la mine.

— Cum adică la asta s-a referit?

— Eu…

Era gata să-i spun că discutasem cu Iskandar noaptea trecută. Apoi mi-am dat seama că poate nu era cazul să pomenesc despre asta.

— N-are importanţă. Cum s-a întâmplat?

— În somn, a spus Zia. Era… era bolnav de ani de zile, sigur. Dar totuşi…

— E-n regulă, a spus Carter. Ştiu că ţineai mult la el.

Şi-a şters lacrimile, apoi s-a ridicat nesigură.

— Nu înţelegi. Desjardins e succesorul său. De îndată ce va fi numit Lictor-Şef, va ordona să fiţi executaţi.

— Dar n-am făcut nimic! am spus.

Ochii Ziei m-au fulgerat cu furie.

— Încă nu v-aţi dat seama cât de periculoşi sunteţi? Găzduiţi zei!

— E ridicol, am insistat, dar un sentiment de nelinişte a început să pună stăpânire pe mine.

Dacă era adevărat… nu, nu putea fi! În plus, cum ar fi putut oricine, chiar şi un nebun bătrân ca Desjardins, să execute nişte copii pentru ceva de care ei nici măcar nu erau conştienţi?

— Îmi va porunci să vă duc la el, ne-a avertizat Zia, şi va trebui să mă supun.

— Nu se poate! a strigat Carter. Ai văzut ce s-a întâmplat la muzeu. Nu noi suntem problema, ci Set. Şi dacă Desjardins nu ia asta în serios… ei bine, poate că are şi el un amestec.

Zia şi-a luat toiagul. Am fost convinsă că ne va prăji cu o minge de foc, dar a ezitat.

— Zia!

Am decis să risc.

— Iskandar a discutat cu mine noaptea trecută. M-a prins strecurându-mă în Sala Epocilor.

Mi-a aruncat o privire uimită. Mi-am dat seama că am doar câteva secunde la dispoziţie înainte ca uimirea să se

transforme în mânie.

— Mi-a spus că eşti cea mai bună elevă a sa, mi-am amintit. Mi-a spus că eşti înţeleaptă. Mi-a mai spus că eu şi cu Carter avem de urmat o cale dificilă şi că vei şti cum să ne ajuţi când va veni timpul.

Toiagul îi tremura. Ochii ei erau ca sticla înainte de a se sparge.

— Desjardins ne va ucide, am insistat. Crezi că asta a avut Iskandar în vedere?

Am numărat până la cinci, şase, şapte. Chiar când mă gândeam că ne va distruge, şi-a coborât toiagul.

— Folosiţi obeliscul.

— Poftim? am întrebat.

— Obeliscul de la intrare, smintiţilor! Aveţi cinci minute, poate mai puţin, înainte ca Desjardins să poruncească să fiţi executaţi. Fugiţi şi distrugeţi-l pe Set. Zilele Demonilor încep la apus. Niciun portal nu va mai funcţiona. Trebuie să vă apropiaţi cât mai mult de Set înainte ca asta să se întâmple.

— Stai puţin, am zis. Am vrut să spun c-ar trebui să vii şi să ne ajuţi! Noi nu ştim nici măcar să folosim un obelisc, darămite să-l distrugem pe Set!

— Nu pot trăda Casa, a spus. Mai aveţi patru minute. Dacă nu puteţi folosi obeliscul, veţi muri.

În ceea ce mă priveşte, îmi era suficient. L-am tras pe Carter după mine, dar Zia mi-a spus:

— Sadie?

Când m-am uitat înapoi, ochii Ziei erau plini de amărăciune.

— Desjardins îmi va ordona mie să vă vânez, m-a avertizat. Ai înţeles?

Din păcate, înţelegeam. Data viitoare când urma să ne întâlnim, aveam să fim duşmani.

L-am apucat pe Carter de mână şi am luat-o la fugă.

17. O excursie ratată la Paris

CARTER

Bun, până să ajung la vulpile zburătoare[18] demonice, ar trebui să mă întorc puţin.

În noaptea de dinainte să părăsim Luxorul, n-am prea dormit, în primul rând din cauza unei experienţe extracorporale, apoi a unei certe cu Zia. [Nu mai rânji, Sadie. N-a fost o ceartă *frumoasă*.]

După ce s-a dat stingerea, am încercat să dorm. Pe bune. Am folosit chiar şi prostia aia de tetieră magică pe care mi-o oferiseră în loc de pernă, dar nu m-a ajutat. De îndată ce am reuşit să închid ochii, *ba*-ul meu a decis să facă o mică excursie.

La fel ca înainte, am simţit că plutesc deasupra propriului meu corp şi devin o siluetă cu aripi. Apoi, curentul din Duat m-a luat pe sus cu o viteză ameţitoare. Când mi s-a limpezit privirea, mă aflam într-o peşteră întunecată. L-am văzut pe unchiul Amos, care se furişa, orientându-se cu ajutorul unei luminiţe albastre ce pâlpâia la capătul toiagului său. Am vrut să-l strig, dar vocea nu mi se auzea. Nu ştiu cum de nu mă observa, având în vedere că pluteam la câţiva metri distanţă, arătând ca un pui strălucitor, dar se pare că eram invizibil pentru el.

A făcut un pas înainte şi pământul de la picioarele lui s-a însufleţit brusc graţie unei hieroglife roşii. Amos a scos un strigăt, dar gura i-a încremenit pe jumătate deschisă. Nişte spirale luminoase i s-au încolăcit în jurul picioarelor ca o viţă-de-vie. În scurt timp, lujerii roşii l-au acoperit cu totul, iar Amos a rămas împietrit, cu ochii deschişi privind drept

[18] Specie de liliac de dimensiuni mari din familia *Pteropodidae.* Vulpile zburătoare se hrănesc cu fructe şi nectar.

înainte.

Am încercat să zbor spre el, dar eram înţepenit şi eu, plutind neputincios, aşa că puteam doar să privesc.

În peşteră s-a auzit un hohot de râs. Tot felul de *lucruri* au apărut din beznă, ca o hoardă – nişte creaturi care semănau cu broaştele râioase, demoni cu capete de animale şi monştri chiar mai ciudaţi pe jumătate ascunşi în întuneric. Mi-am dat seama că stătuseră la pândă – în aşteptarea lui Amos. În faţa lor a apărut o siluetă în flăcări – Set, care acum avea o formă mult mai clară, iar de data asta nu era om. Corpul său era suplu, respingător şi negru, şi avea un cap de animal sălbatic.

— *Bon soir,* Amos, a spus Set. Frumos din partea ta c-ai venit. Ne vom distra pe cinste!

M-am ridicat în capul oaselor, revenit în corp, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte.

Amos fusese capturat. Eram sigur. Chiar mai rău decât atât… Set aflase cumva de venirea lui Amos. Mi-am amintit ce spusese Bast despre felul cum şerpoparzii pătrunseseră în conac. Spusese că apărarea fusese sabotată şi că doar un magician al Casei ar fi putut face asta. În mintea mea a început să se contureze o suspiciune oribilă.

Am stat cu ochii deschişi în întuneric mult timp şi am ascultat cum puştiul de lângă mine mormăie vrăji în somn. Când n-am mai suportat, am deschis uşa cu puterea minţii, aşa cum făcusem la conacul lui Amos, şi m-am strecurat afară.

Am rătăcit prin piaţa goală, gândindu-mă la tata şi la Amos, reamintindu-mi faptele iarăşi şi iarăşi, încercând să-mi dau seama ce altceva aş fi putut face pentru a-i salva, când am zărit-o pe Zia.

Traversa în grabă curtea de parcă ar fi fost urmărită, dar ce mi-a atras atenţia a fost norul negru strălucitor care o înconjura, de parcă cineva ar fi înfăşurat-o într-o umbră scânteietoare. A ajuns în dreptul unei porţiuni de zid gol şi a făcut un semn. Dintr-odată, acolo a apărut o uşă. Zia a aruncat o privire nervoasă în spate şi a intrat.

Fireşte c-am urmărit-o.

M-am apropiat tiptil de uşă. Auzeam vocea Ziei înăuntru, dar nu înţelegeam ce spune. Apoi uşa a început să se solidifice, transformându-se din nou în zid, şi într-o fracţiune de secundă am luat o decizie. Am sărit prin ea.

Înăuntru, Zia era singură şi stătea cu spatele spre mine. A îngenuncheat în faţa unui altar de piatră, recitând ceva în şoaptă. Pereţii erau decoraţi cu desene egiptene antice şi cu fotografii moderne.

Umbra strălucitoare n-o mai învăluia pe Zia, dar se întâmpla ceva şi mai ciudat. Avusesem de gând să-i spun Ziei despre coşmarul meu, dar asta mi-a ieşit complet din minte când am văzut ce făcea. Şi-a făcut palmele căuş, aşa cum faci când vrei să ţii o pasăre, şi acolo a apărut o sferă albastră strălucitoare, cam de mărimea unei mingi de golf. Încă recitând, şi-a ridicat mâinile. Sfera a zburat direct prin tavan şi a dispărut.

Instinctul îmi spunea că n-ar fi trebuit să văd asta.

Am vrut să ies din încăpere. Singura problema era că uşa dispăruse. Nu exista nicio altă ieşire. Era doar o chestiune de secunde până să… O- o.

Poate că făcusem vreun zgomot. Poate erau instinctele ei magice. Dar înainte să pot reacţiona, Zia şi-a scos bagheta şi m-a atacat. Pe marginea bumerangului pâlpâiau flăcări.

— Bună, i-am spus neliniştit.

Din furioasă a devenit surprinsă, apoi din nou furioasă.

— Carter, ce faci aici?

— Mă plimbam. Te-am văzut în curte, aşa că…

— Cum adică *m-ai văzut?*

— Păi… alergai şi erai înconjurată de o chestie neagră şi…

— Ai *văzut* tu asta? E imposibil.

— De ce? Ce era?

Şi-a lăsat jos bagheta şi focul s-a stins.

— Nu-mi place să fiu urmărită, Carter.

— Îmi pare rău. M-am gândit că poate eşti în pericol.

A vrut să spună ceva, dar era limpede că s-a răzgândit.

— În pericol... asta cam aşa e.

S-a aşezat cu greutate şi a oftat. În lumina lumânărilor, ochii ei chihlimbarii păreau întunecaţi şi trişti.

S-a uitat la fotografiile din spatele altarului şi am realizat că în unele apărea şi ea. Într-una era o fetiţă care stătea desculţă în faţa unei case din chirpici şi se uita chiorâş la aparatul de fotografiat, de parcă n-ar fi vrut să fie pozată. Alături era o fotografie panoramică în care se vedea un sat întreg de pe Nil – genul de loc în care obişnuia tata să mă ducă, unde nu prea se schimbase mare lucru în ultimii două mii de ani. O mulţime de săteni zâmbeau şi făceau semne spre aparatul de fotografiat, de parcă ar fi sărbătorit ceva, iar deasupra lor mica Zia stătea pe umerii unui bărbat care probabil era tatăl ei. Urma o fotografie de familie: Zia de mână cu mama şi cu tatăl ei. Ar fi putut fi orice familie de *fellahin,* de oriunde din Egipt, dar tatăl ei avea ochii deosebit de buni şi de vii – cred că trebuie să fi avut simţul umorului. Faţa mamei era descoperită şi râdea de parcă soţul ei tocmai ar fi spus o glumă.

— Ai tăi par foarte de treabă, am spus. Asta e acasă la tine?

Zia a părut să-şi piardă cumpătul, dar şi-a ţinut emoţiile sub control. Sau poate că pur şi simplu nu mai avea energie.

— *A fost* casa mea. Satul nu mai există.

Am aşteptat, neştiind dacă să-ndrăznesc s-o întreb sau nu. Privirile ni s-au încrucişat şi mi-am dat seama că se gândea cât de mult să mărturisească.

— Tata era fermier, mi-a spus, dar mai lucra şi pentru arheologi. În timpul liber, cutreiera deşertul în căutare de noi artefacte şi de situri unde aceştia să sape.

Am dat din cap aprobator. Ce-mi descria Zia era destul de des întâlnit. Egiptenii făceau aşa un ban în plus de secole.

— Într-o noapte, pe când aveam opt ani, tata a găsit o statuie, mi-a zis. Mică, dar foarte rară: o statuie a unui monstru, sculptată în piatră roşie. Fusese îngropată

împreună cu o mulţime de alte statui, care erau toate distruse. Dar aceasta reuşise să supravieţuiască. A adus-o acasă. Nu ştia… Nu şi-a dat seama că magicienii închid monştri şi spirite în astfel de statui şi apoi le sparg pentru a le distruge esenţa. Tata a adus statuia nespartă în satul nostru şi… şi din greşeală a eliberat…

Vocea i-a şovăit. S-a uitat la imaginea în care tatăl ei zâmbea şi o ţinea de mână.

— Zia, îmi pare rău.

S-a încruntat.

— Iskandar m-a găsit. Împreună cu alţi magicieni, a distrus monstrul… dar nu la timp. M-au găsit ghemuită într-o vatră de foc sub nişte stuf, acolo unde mă ascunsese mama. Am fost singurul supravieţuitor.

Am încercat să-mi imaginez cum arăta Zia când o găsise Iskandar, o fetiţă care pierduse totul, singură printre ruinele satului ei. Mi-a fost greu să mi-o imaginez astfel.

— Deci, această cameră e un altar dedicat familiei tale, am încercat să ghicesc. Vii aici ca să-ţi aduci aminte de ei.

Zia m-a privit cu ochii goi.

— Asta-i problema, Carter. *Nu* îmi amintesc. Iskandar mi-a povestit despre trecutul meu. El mi-a dat fotografiile astea şi mi-a explicat ce s-a întâmplat. Dar… eu n-am niciun fel de amintire.

Eram gata să-i spun: „Aveai doar opt ani“. Apoi mi-am dat seama că la moartea mamei avusesem aceeaşi vârstă, când Sadie şi cu mine ne-am despărţit. Îmi aminteam totul foarte clar. Încă puteam vedea casa noastră din Los Angeles şi felul cum se zăreau stelele noaptea de pe veranda noastră din spate, cu vedere spre ocean. Tata ne spunea poveşti extraordinare despre constelaţii. Apoi, în fiecare noapte înainte de culcare, Sadie şi cu mine ne lipeam de mama pe canapea, luptându-ne pentru a-i câştiga atenţia, iar ea ne spunea să nu credem o iotă din poveştile tatei. Ne explica ştiinţific cum stă treaba cu stelele, vorbindu-ne despre fizică şi chimie ca unor studenţi. Uitându-mă în urmă, mă întreb dacă nu încerca să ne avertizeze: „Nu credeţi în zeii şi în miturile acestea.

Sunt prea periculoase“.

Mi-am amintit de ultima noastră excursie împreună la Londra, cât de neliniştiţi păruseră mama şi tata în avion. Îmi amintesc cum tata s-a întors la apartamentul bunicilor noştri după moartea mamei şi ne-a spus c-a avut loc un accident. Chiar înainte să ne explice despre ce era vorba, am ştiut că se întâmplase ceva rău, pentru că nu-l mai văzusem niciodată pe tata plângând.

Micile detalii care au dispărut mă înnebuneau – cum ar fi parfumul mamei sau vocea ei. Cu cât creşteam, cu atât îmi aminteam mai greu lucrurile astea. Nu-mi puteam imagina cum e să nu-ţi aminteşti nimic. Cum putea Zia suporta asta?

— Poate…

Mă chinuiam să găsesc cuvintele potrivite.

— Poate că trebuie doar…

Şi-a ridicat mâna.

— Carter, crede-mă. Am încercat să-mi amintesc. N-are niciun rost. Iskandar e singura familie pe care am avut-o vreodată.

— Dar prietenii?

Zia m-a privit de parcă aş fi vorbit limbi străine. Mi-am dat seama că nu văzusem pe nimeni de vârsta noastră în Prima Nomă. Toţi erau fie mult mai tineri, fie mult mai bătrâni.

— N-am timp de prieteni, a zis. În plus, când novicii împlinesc treisprezece ani, sunt trimişi în lume la alte nome. Eu sunt singura care a rămas aici. Îmi place să fiu singură. E în regulă.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Spusesem aproape acelaşi lucru de multe ori, atunci când oamenii mă întrebau cum e să fac şcoala acasă cu tata. Nu-mi lipsea faptul că n-aveam prieteni? Nu-mi doream o viaţă normală? „Îmi place să fiu singur. E în regulă.“

Am încercat să mi-o închipui pe Zia mergând la un liceu obişnuit, învăţând pe de rost combinaţia unui dulap vestiar, pierzând vremea în sala de mese. Nu mi-o puteam închipui. Îmi închipuiam c-ar fi fost la fel de pierdută ca

mine.

— Uite ce e, i-am spus. După testare, după Zilele Demonilor, când lucrurile se mai liniştesc…

— Lucrurile nu se vor linişti.

— O să te duc la mall.

A clipit mai des.

— La mall? Pentru ce?

— Să pierdem vremea, am spus. Luăm nişte hamburgeri. Mergem la un film.

Zia a ezitat.

— Asta-i ceea ce s-ar numi o „întâlnire“?

Probabil c-am făcut o faţă foarte amuzantă, pentru că Zia chiar a schițat un zâmbet.

— Arăţi de parc-ai fi primit o lopată în cap.

— N-am vrut să… am vrut să spun că…

A râs, şi dintr-odată mi-a fost mai uşor să mi-o imaginez ca pe-o liceană obişnuită.

— Abia aştept să mergem la mall, Carter, a spus ea. Eşti fie foarte interesant… fie foarte periculos.

— „Interesant“ sună perfect.

A făcut un semn şi uşa a reapărut.

— Pleacă acum. Şi fii atent. Data viitoare când mă mai urmăreşti, s-ar putea să nu mai fii atât de norocos.

În uşă, m-am întors.

— Zia, ce era chestia aia neagră strălucitoare?

Zâmbetul i s-a stins.

— O vrajă de invizibilitate. Numai magicienii foarte puternici pot vedea prin ea. Tu *nu* ar fi trebuit să poţi.

S-a uitat la mine căutând răspunsuri, dar n-aveam niciunul.

— Poate era… mai slabă sau aşa ceva, am îngăimat. Şi, dacă pot să îndrăznesc, sfera albastră?

S-a încruntat.

— Poftim?

— Chestia pe care ai eliberat-o şi care a trecut prin tavan.

A părut intrigată.

— Nu… Nu ştiu ce vrei să spui. Poate că lumina

lumânărilor ţi-a jucat vreo festă.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Fie mă minţea, fie înnebuneam, fie… habar n-am. Mi-am dat seama că nu-i spusesem despre viziunea mea cu Amos şi Set, dar am simţit că oricum mersesem prea departe pentru o singură noapte.

— În regulă, am spus. Noapte bună.

M-am întors în dormitor, dar n-am reuşit să adorm decât după mult timp.

Pe repede înainte la Luxor. Poate acum aţi înţeles de ce nu voiam s-o las pe Zia în urmă şi de ce nu credeam că Zia chiar ne-ar putea face rău.

Pe de altă parte, am ştiut că nu minte în legătură cu Desjardins. Tipul ăla n-ar fi stat pe gânduri să ne transforme în melci. Iar faptul că Set vorbise în franceză în visul meu – *„Bon soir,* Amos" – să fi fost doar o coincidenţă… sau se întâmpla ceva *mult mai rău?*

În orice caz, când Sadie m-a tras de braţ, am urmat-o.

Am părăsit templul în fugă şi ne-am îndreptat spre obelisc. Dar bineînţeles, nu era chiar atât de simplu. Facem parte din familia Kane. Nimic nu este *niciodată* atât de simplu.

Chiar când am ajuns la obelisc, am auzit sunetul scos de portalul magic. La vreo sută de metri, un magician chel în veşminte albe a ieşit dintr-un vârtej de nisip.

— Grăbeşte-te, i-am spus lui Sadie.

Am scos toiagul din geantă şi i l-am aruncat.

— Asta pentru că ţi l-am tăiat în două pe-al tău. Eu mă descurc cu sabia.

— Dar habar n-am ce să fac! a protestat ea, privind la baza obeliscului de parcă spera să găsească un comutator secret.

Magicianul şi-a recăpătat echilibrul şi a scuipat nisip. Apoi ne-a văzut.

— Opriţi-vă!

— Da, am murmurat. Cum să nu…

— Paris!

Sadie s-a întors spre mine.

— Ai spus că la Paris e celălalt obelisc, corect?

— Corect. Ăăă… nu vreau să te zoresc, dar…

Magicianul şi-a ridicat toiagul şi a început să recite ceva.

Am întins mâna spre sabie. Picioarele mi s-au înmuiat. M-am întrebat dacă mai pot repeta scamatoria cu războinicul-şoim. Fusese nemaipomenit, dar fusese în acelaşi timp doar un duel. Iar la testul de pe podul de deasupra prăpastiei, când evitasem pumnalele – parcă nu fusesem eu. De fiecare dată când îmi scosesem sabia, avusesem parte de ajutor din partea Ziei sau a lui Bast. Nu fusesem niciodată absolut singur. De data asta, eram doar eu. Aş fi fost nebun să-mi închipui că pot ţine la respect un magician cu puteri depline. Nu eram un războinic. Tot ce ştiam despre săbii aflasem din cărţi – istoria lui Alexandru cel Mare, *Cei trei muschetari* –, de parcă asta m-ar fi putut ajuta în vreun fel! Sadie fiind ocupată cu obeliscul, eram acum pe cont propriu.

„Nu, nu eşti“, a răsunat o voce în capul meu. „Super“, mi-am zis. „Sunt pe cont propriu şi-am luat-o razna.“

La celălalt capăt al bulevardului, magicianul a strigat:

— Slujeşte Casa Vieţii!

Dar aveam senzaţia că nu vorbeşte cu mine.

Aerul dintre noi a început să strălucească. Valuri de căldură s-au revărsat dinspre cele două şiruri de sfincşi, făcându-i să pară că se mişcă. Apoi mi-am dat seama că se mişcau cu adevărat. Fiecare dintre ei s-a crăpat în două şi din piatră au ieşit nişte făpturi fantomatice, aşa cum ies lăcustele din ouă. Nu toate însă erau întregi. Spiritelor ieşite din statuile sfărâmate le lipseau capul sau picioarele. Unele şchiopătau doar pe trei picioare. Dar cel puţin o duzină de sfincşi erau în stare perfectă, şi toţi se îndreptau spre noi – fiecare de mărimea unui doberman, făcuţi dintr-un abur alb, lăptos şi din vapori fierbinţi. M-am lămurit cum e cu sfincșii care sunt de partea *noastră.*

— Mai repede! am avertizat-o pe Sadie.

— Paris! a strigat ea ridicându-şi toiagul şi bagheta. Vreau să merg acolo *acum.* Două bilete. La clasa întâi,

dacă se poate!

Sfincşii au avansat. Cel mai apropiat s-a năpustit spre mine, şi cu mare noroc am reuşit să-l tai în două. Monstrul s-a transformat în abur, dar a produs o explozie fierbinte atât de intensă, încât am crezut că-mi va topi fața.

Încă două fantome-sfinx au alergat spre mine. O duzină se aflau cu doar câţiva paşi în urmă. Pulsul îmi bubuia în gât.

Brusc, pământul s-a cutremurat. Cerul s-a întunecat şi Sadie a strigat:

— Super!

Obeliscul a fost inundat de o lumină violetă, trepidând de energie. Sadie a atins piatra şi a ţipat. A fost trasă înăuntru şi a dispărut.

— Sadie! am strigat.

Cât timp n-am fost atent, doi sfincşi s-au izbit de mine şi m-au pus la pământ. Sabia mi-a zburat din mână. Cutia toracică mi-a trosnit şi pieptul mi-a fost cuprins de durere. Căldura emanată de creaturi era insuportabilă – parcă aş fost strivit de un cuptor fierbinte.

Mi-am întins degetele spre obelisc. Îmi lipseau câţiva centimetri ca s-ajung la el. Auzeam cum vin ceilalţi sfincşi, iar magicianul spunea:

— Țineți-l! Țineți-l!

Cu ultimele puteri, m-am târât spre obelisc, în timp ce fiecare nerv din corpul meu urla de durere. L-am atins cu degetele şi totul în jur s-a întunecat.

Dintr-odată m-am trezit întins pe caldarâmul rece şi umed. Eram în mijlocul unei pieţe publice imense. Ploaia şiroia şi aerul rece îmi spunea că sunt încă în Egipt. Sadie era pe undeva pe-aproape, strigând panicată.

Vestea proastă era că-i adusesem aici şi pe cei doi sfincşi. Unul a sărit de pe mine şi s-a năpustit după Sadie. Celălalt era încă pe pieptul meu, fixându-mă, cu spinarea aburindă în ploaie şi cu ochii albi, din care ieşea fum, la câţiva centimetri de faţa mea.

Am încercat să-mi amintesc cuvântul egiptean pentru „Foc“. Poate că dacă reuşeam să-i dau foc monstrului...

dar eram prea panicat. Am auzit o explozie în dreapta, în direcţia în care alergase Sadie. Speram să fi ajuns departe, dar nu eram sigur.

Sfinxul a deschis gura şi i-au apărut nişte colţi înnegriţi care n-aveau ce căuta în preajma unui rege egiptean antic. Era pe punctul de a-mi muşca faţa, când o umbră întunecată i-a apărut în spate şi a strigat:

— *Mange des muffins!*

Hârști!

Sfinxul s-a transformat în abur.

Am încercat să mă ridic, dar n-am reuşit. Sadie s-a împiedicat de mine.

— Carter! O, Doamne, eşti bine?

M-am uitat cu ochii pe jumătate închişi la cealaltă persoană – cea care mă salvase: o siluetă înaltă, zveltă, într-o pelerină neagră cu glugă. Ce strigase? „Mănâncă brioşe“? Ce strigăt de luptă mai era şi ăsta?

Şi-a aruncat haina, şi o femeie în costum mulat din piele de leopard mi-a zâmbit larg, arătându-şi colţii şi ochii galbeni, strălucitori ca nişte lanterne.

— V-a fost dor de mine? a întrebat Bast.

18. Când vulpile zburătoare o iau razna

CARTER

Ne-am ghemuit sub streaşina unei clădiri guvernamentale mari şi albe şi am privit cum cade ploaia în Place de la Concorde. Era o zi îngrozitoare ca să te afli la Paris. Cerul de iarnă părea jos şi apăsător, iar aerul rece, umed îmi intra direct în oase. Nu vedeam niciun turist, niciun pieton. Toate persoanele întregi la minte se aflau undeva la adăpost, lângă un foc, savurând o băutură fierbinte.

În dreapta, Sena şerpuia leneşă prin oraş. De-a curmezişul imensei pieţe, grădinile Tuileries erau învăluite într-o ceaţă umedă.

Obeliscul egiptean se ridica singuratic şi întunecat în mijlocul pieţei. Am aşteptat să-şi facă apariţia şi alţi duşmani, dar n-a mai apărut nimeni. Mi-am amintit ce-mi spusese Zia, că artefactele au nevoie de o pauză de douăsprezece ore înainte de-a putea fi folosite din nou. Speram să aibă dreptate.

— Nu mişca, mi-a spus Bast.

Am tresărit când m-a apăsat pe piept. A şoptit ceva în egipteană, iar durerea a scăzut încet în intensitate.

— Ai o coastă ruptă, m-a anunţat. E mai bine acum, dar ar trebui să te odihneşti cel puţin câteva minute.

— Care-i treaba cu vrăjitorii?

— Încă nu mi-aş face griji. Casa va presupune că v-aţi teleportat în altă parte.

— De ce?

— Parisul e sediul celei de-a Paisprezecea Nome – a lui Desjardins. Trebuie să fii nebun ca să încerci să te ascunzi pe teritoriul lui.

— Super, am oftat.

— Iar amuletele chiar vă apără, a adăugat Bast. Eu o pot găsi pe Sadie oriunde pentru c-am jurat s-o protejez. Dar vă vor proteja de ochii lui Set şi ai altor magicieni.

Mi-am amintit de camera întunecată din Prima Nomă, cu toţi copiii aceia care priveau în boluri cu ulei. Oare ne căutau chiar acum? Gândul ăsta îmi dădea fiori.

Am încercat să mă ridic, şi m-am strâmbat din nou.

— Nu te mişca, mi-a ordonat Bast. Serios, Carter, ar trebui să înveţi să cazi ca o pisică.

— O să mă străduiesc, am asigurat-o. Cum se face că trăieşti? Chiar ai nouă vieţi?

— O, asta-i doar o legendă prostească. Sunt *nemuritoare.*

— Dar… scorpionii!

Sadie s-a târât mai aproape, tremurând şi trăgându-şi pelerina lui Bast pe umeri.

— Am văzut cum te-au copleşit!

Bast a început să toarcă.

— O, Sadie, deci chiar îţi pasă de mine! Să ştii c-am lucrat pentru *mulţi* copii de faraoni, dar voi doi…

Părea cu adevărat emoţionată.

— Ei bine, îmi pare rău dacă v-am îngrijorat. E adevărat că scorpionii m-au sleit de puteri aproape de tot. I-am ţinut la distanţă cât am putut. Apoi mi-a mai rămas doar atâta energie cât să iau forma lui Brioşă şi să ajung în Duat.

— Credeam că nu te descurci cu portalurile, i-am zis.

— Carter, în primul rând există multe căi de intrare şi de ieşire din Duat. Acesta are multe regiuni şi diferite niveluri – Abisul, Râul Nopţii, Tărâmul Morţilor, Tărâmul Demonilor…

— Sună minunat, a murmurat Sadie.

— Oricum, portalurile sunt ca nişte uşi. Trec prin Duat şi leagă o parte a lumii muritorilor de o alta. Iar cu asta nu mă prea descurc, într-adevăr. Dar *sunt* o fiinţă din Duat. Dacă sunt singură, mi-e uşor să scap şi să trec la cel mai apropiat nivel.

— Dacă te-ar fi ucis? am întrebat. Adică dacă ar fi ucis-o pe Brioşă?

— Asta m-ar fi trimis tocmai în adâncul Duatului. Ar fi fost ca şi cum m-ar fi băgat în beton şi m-ar fi aruncat în mijlocul mării. Mi-ar fi luat ani, poate secole, să devin suficient de puternică pentru a reveni în lumea muritorilor. Din fericire, nu s-a întâmplat aşa. M-am întors imediat, dar când am ajuns la muzeu, magicienii vă capturaseră deja.

— N-am fost tocmai *capturaţi,* am spus.

— Serios, Carter? Cât aţi stat în Prima Nomă până au hotărât să vă omoare?

— Ăăă…, cam douăzeci şi patru de ore.

Bast a fluierat.

— Au devenit mai prietenoşi! Cândva nimiceau semizeii în primele minute.

— *Nu* suntem – stai puţin, ce-ai spus că suntem?

Sadie a răspuns ca în transă:

— Semizei. Asta suntem, nu-i aşa? De aceea era Zia atât de speriată de noi, de aceea vrea Desjardins să ne omoare.

Bast a mângâiat-o pe Sadie pe genunchi.

— Întotdeauna ai fost inteligentă, draga mea.

— Stai puţin, am zis eu. Vrei să spui că suntem gazde pentru *zei*? E imposibil. Cred că mi-aş da seama dacă…

Apoi mi-am amintit de vocea din cap, care mă avertizase să mă ascund când l-am întâlnit pe Iskandar. Mi-am amintit toate lucrurile pe care dintr-odată le puteam face – cum ar fi să folosesc sabia şi să invoc o armură magică. Nu învăţasem aşa ceva acasă.

— Carter! a spus Sadie. Când Piatra de la Rosetta a explodat, a eliberat cinci zei, nu-i aşa? Tata s-a unit cu Osiris. Amos ne-a spus asta. Set… Nu ştiu. S-a eliberat el cumva. Dar noi doi…

— Amuletele ne-au protejat.

Am strâns în mână Ochiul lui Horus pe care-l purtam la gât.

— Ştim asta de la tata.

— Ne-ar fi protejat *dacă* n-am fi intrat în încăpere, aşa cum ne spusese tata, şi-a amintit Sadie. Dar am fost acolo şi am văzut totul. Am vrut să-l ajutăm. Practic, am *cerut* putere, Carter.

Bast a dat din cap aprobator.

— Asta schimbă totul. E o invitaţie.

— Şi de-atunci…

Sadie m-a privit cu ezitare, de parcă mă provoca să râd de ea.

— Am un sentiment ciudat. Ca un fel de voce în cap…

Ploaia rece îmi îmbibase deja hainele. Dacă Sadie n-ar fi spus nimic, poate c-aş mai fi negat ce mi se întâmpla. Dar m-am gândit la ce spusese Amos despre familia noastră, cum că avea o relaţie veche cu zeii. M-am gândit la ce ne spusese Zia despre neamul nostru: „Zeii îşi aleg cu grijă gazdele. Ei preferă întotdeauna sângele faraonilor“.

— Bine, am recunoscut. Şi eu am auzit o voce. Deci, fie suntem amândoi nebuni…

— Amuleta!

Sadie şi-a scos-o de la gât şi i-a arătat-o lui Bast.

— Este simbolul unei zeiţe, nu-i aşa?

Nu-i mai văzusem amuleta de mult. Era diferită de-a mea. Îmi amintea de *ankh* sau de-o cravată elegantă.

— Este un *tyet,* a spus Bast. Un nod magic. Şi, da, i se spune adesea…

— Nodul lui Isis, a continuat Sadie.

Habar n-aveam de unde ştia asta, dar părea absolut sigură.

— În Sala Epocilor am văzut o imagine a lui Isis, iar apoi *am fost* Isis, încercând să scap de Set şi… o, Doamne! Asta e, nu-i aşa? Sunt Isis!

S-a prins de tricou de parcă ar fi vrut să o scoată efectiv pe zeiţă din ea. Eu nu eram în stare decât să mă holbez. Cum putea sora mea, cu părul ei neîngrijit vopsit în şuviţe roşii, cu pijamalele ei de pânză şi bocancii militari, să se teamă că e posedată de-o *zeiţă*? Ce zeiţă ar fi dorit-o, cu

excepţia, poate, a zeiţei gumei de mestecat?

Pe de altă parte… şi eu auzisem o voce în cap. O voce care sigur nu era a mea. Mi-am privit amuleta, Ochiul lui Horus. M-am gândit la miturile pe care le cunoşteam – la faptul că Horus, fiul lui Osiris, a trebuit să-şi răzbune tatăl învingându-l pe Set. Iar la Luxor invocasem un avatar cu cap de şoim.

Mi-era teamă să încerc, dar am zis în gând: „Horus?“

„Ei bine, era şi timpul“, mi-a răspuns cealaltă voce. „Bună, Carter.“

— O, nu, am spus, din ce în ce mai panicat. Nu, nu, nu. S-aducă cineva un deschizător de conserve. Am un zeu închis în cap.

Ochii lui Bast s-au luminat.

— Ai comunicat direct cu Horus? Ăsta-i un mare progres!

— Progres?

Am început să-mi trag palme peste cap.

— Scoateți-l de-aici!

„Calmează-te“, mi-a spus Horus.

— Nu-mi spune să mă calmez!

Bast s-a încruntat.

— Nu ţi-am spus.

— Vorbesc cu el!

Am arătat spre frunte.

— E groaznic, s-a plâns Sadie. Cum pot scăpa de ea?

Bast a pufnit.

— În primul rând, Sadie, ea nu-i *cu totul* în tine. Zeii sunt foarte puternici. Putem exista în mai multe locuri în acelaşi timp. Dar e adevărat că o parte din spiritul lui Isis locuieşte acum în tine. Aşa cum Carter poartă acum spiritul lui Horus. Sincer, ar trebui să fiţi onoraţi.

— Sigur, suntem foarte onoraţi, am spus. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu posedat!

Bast şi-a dat ochii peste cap.

— Te rog, Carter, *nu* eşti posedat. În plus, tu şi cu Horus vreţi acelaşi lucru, să-l învingeţi pe Set, aşa cum a făcut Horus acum mii de ani, când Set l-a ucis pe Osiris. Dacă nu

veţi reuşi, tatăl vostru e pierdut, iar Set va conduce lumea.

M-am uitat la Sadie, dar nu-mi era de niciun ajutor. Şi-a smuls amuleta de la gât şi a aruncat-o pe jos.

— Isis a intrat în mine prin amuletă, nu-i aşa? Ei bine, o să…

— În locul tău n-aş face asta, a avertizat-o Bast.

Dar Sadie şi-a scos bagheta şi a lovit amuleta. Din bumerangul de fildeş au ieşit scântei albastre. Sadie a ţipat şi a scăpat bagheta, care acum fumegă. Mâna îi era acoperită de arsuri negre. Amuleta era intactă.

— Au! a strigat ea.

Bast a oftat. Şi-a pus mâna peste cea a lui Sadie şi urmele de arsuri au dispărut.

— Te-am avertizat. Isis şi-a canalizat puterea prin amuletă, e adevărat, dar acum nu-i acolo. E *în tine.* Chiar şi aşa, amuletele magice sunt practic indestructibile.

— Atunci, ce-i de făcut? a întrebat Sadie.

— Păi, pentru început, a spus Bast, Carter trebuie să folosească puterea lui Horus pentru a-l învinge pe Set.

— O, atâta tot? am zis. De unul singur?

— Nu, nu. Sadie te poate ajuta.

— O, super.

— Am să vă îndrum cât pot de mult, ne-a asigurat Bast, dar în cele din urmă, voi doi sunteţi cei care trebuie să luptaţi. Doar Horus şi Isis pot să-l învingă pe Set şi să răzbune moartea lui Osiris. Aşa e dintotdeauna. Aşa trebuie să fie şi-acum.

— Apoi tata se va întoarce? am întrebat.

Bast a zâmbit strâmb.

— Dacă totul merge bine.

Ne ascundea ceva. Asta nu era o noutate. Dar eram prea confuz ca să-mi dau seama ce anume.

Mi-am privit mâinile. Nu păreau diferite – nu erau mai puternice, nu erau mâini de zeu.

— Dacă am puterile unui zeu, atunci de ce sunt atât de…

— Jalnic? a sugerat Sadie.

— Taci, i-am spus. De ce nu-mi pot folosi puterile mai bine?

— E nevoie de exerciţiu, a spus Bast. Asta dacă nu vrei să-i predai controlul lui Horus. Astfel, s-ar putea folosi de tine şi n-ar mai trebui să-ţi baţi capul.

„Aş putea“, s-a auzit o voce din mine. „Lasă-mă să lupt cu Set. Ai încredere în mine.“

„Sigur, cum să nu“, i-am spus. „De unde ştiu că n-o să mă ucizi şi n-o să-ţi cauţi o altă gazdă? De unde ştiu că nu mă influenţezi chiar şi-acum?“

„N-aş face asta“, a spus vocea. „Te-am ales pentru potenţialul tău, Carter, şi pentru că avem acelaşi scop. Pe cuvânt de onoare, dacă mă lași să controlez…“

— Nu, am spus.

Mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare; Sadie şi Bast mă priveau.

— Vreau să spun că nu renunţ la control, am spus. Asta-i lupta *noastră.* Tatăl nostru e închis într-un sicriu. Unchiul nostru a fost capturat.

— Capturat? a întrebat Sadie.

Mi-am dat seama cu surprindere că nu-i spusesem despre ultima experienţă a *ba*-ului meu. Pur şi simplu n-avusesem timp.

Când i-am dat detalii, a părut zguduită.

— Dumnezeule, nu!

— Ba da, am încuviinţat. Iar Set a vorbit în franceză – *„Bon soir“.* Sadie, ai spus că Set a plecat – poate că n-a făcut-o. Dacă îşi căuta o gazdă puternică…

— Desjardins, a continuat Sadie.

Bast a scos un mârâit puternic.

— Desjardins era la Londra în noaptea în care tatăl vostru a aruncat în aer Piatra de la Rosetta, nu-i aşa? Desjardins a fost întotdeauna plin de mânie şi ambiţios. Ar fi gazda perfectă pentru Set din mai multe puncte de vedere. Dacă Set a reuşit să ia în stăpânire corpul lui Desjardins, asta înseamnă că Stăpânul Roşu îl controlează acum pe Lictorul-Şef al Casei… Pentru numele lui Ra, Carter, sper că te înşeli. Va trebui să învăţaţi rapid să folosiţi puterea zeilor. Indiferent ce plănuieşte Set, o va face de ziua lui, când e mai puternic. În a treia Zi a

Demonilor, peste trei zile.

— Dar am folosit deja puterile lui Isis, nu-i aşa? a întrebat Sadie. Am invocat hieroglifele. Am activat obeliscul din Luxor. Eu am făcut asta, sau ea?

— Amândouă, draga mea, a spus Bast. Tu şi cu Carter aveţi nişte abilităţi grozave, dar puterea zeilor a grăbit dezvoltarea voastră şi v-a oferit o sursă suplimentară de energie. Aţi învăţat în câteva zile lucruri care v-ar fi luat ani întregi. Cu cât canalizaţi mai bine puterea zeilor, cu atât deveniţi mai puternici.

— Şi mai periculoşi, am presupus eu. Magicienii ne-au spus că găzduirea zeilor te poate epuiza, te poate omorî, te poate face să-ţi pierzi minţile.

Bast m-a privit fix. Pentru o secundă, am văzut ochii unui prădător – străvechi, puternic, periculos.

— Nu oricine poate găzdui un zeu, Carter. Asta-i adevărat. Dar voi aveţi *amândoi* în vene sânge de faraon. În voi se întâlnesc *două* familii străvechi. Asta se întâmplă foarte rar, şi e o combinaţie foarte puternică. În plus, dacă voi credeţi c-aţi putea supravieţui *fără* puterea zeilor, mai gândiţi-vă o dată. Nu faceţi ca mama voastră…

S-a oprit.

— Poftim? a întrebat Sadie. Ce-i cu mama?

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— Spune-ne, pisică! a riscat Sadie.

M-am temut că Bast îşi va scoate cuțitele. În schimb, s-a rezemat de perete, uitându-se la ploaie.

— Când părinţii voştri m-au eliberat din Acul Cleopatrei… s-a degajat mult mai multă energie decât se aşteptau. Tatăl vostru a fost cel care a rostit vraja de invocare, iar explozia l-ar fi ucis pe loc, dar mama voastră a creat un scut. În acea fracţiune de secundă, i-am oferit ajutorul meu. M-am oferit să ne unim spiritele şi să-i protejez. Dar n-a acceptat ajutorul meu. A ales să apeleze la propria ei rezervă…

— Propria ei magie, a murmurat Sadie.

Bast a dat din cap cu tristeţe.

— Când un magician se implică într-o vrajă, nu mai

există cale de întoarcere. Dacă îşi depăşeşte puterea… Ei bine, mama voastră şi-a folosit ultima picătură de energie pentru a-l apăra pe tatăl vostru. S-a sacrificat pentru a-l salva. Literalmente…

— A ars, am spus. Despre asta ne atenţiona Zia.

Ploaia continua să cadă. Mi-am dat seama că tremur.

Sadie şi-a şters o lacrimă de pe obraz. Şi-a luat amuleta şi a privit-o iritată.

— Trebuie să-l salvăm pe tata. Dacă într-adevăr spiritul lui Osiris se află în el…

Nu şi-a terminat propoziţia, dar am ştiut la ce se gândeşte. Mi-am amintit de mama, care mă cuprindea pe după umeri când eram mic în timp ce stăteam pe veranda din spate a casei noastre din Los Angeles. Îmi arăta stelele: Steaua Polară, Centura lui Orion, Sirius. Apoi îmi zâmbea şi mă simţeam mult mai important decât orice constelaţie de pe cer. Mama s-a sacrificat pentru a salva viaţa tatei. A folosit atâta magie, încât pur şi simplu a ars. Cum aş putea fi vreodată la fel de curajos? Cu toate acestea, trebuia să încerc să-l salvez pe tata. Altfel, aş fi simţit că sacrificiul mamei a fost în zadar. Şi poate că, dacă reuşeam să-l salvăm, tata ar fi putut să facă în aşa fel încât chiar s-o aducă pe mama înapoi.

„E posibil?“ l-am întrebat pe Horus, dar acesta a tăcut.

— Bine, am decis. Deci, cum îl oprim pe Set?

Bast a căzut pe gânduri o clipă, apoi a zâmbit. Aveam senzaţia că n-o să-mi convină nimic din ce-avea de spus.

— *Ar putea* fi o cale, fără a trebui să le cedaţi cu totul controlul zeilor. Există o carte a lui Thoth – una dintre rarele cărţi de vrăji scrise chiar de către zeul înţelepciunii. Cea la care mă refer descrie o modalitate de a-l învinge pe Set. Aceasta se află în posesia unui anumit magician. Tot ce trebuie să faceţi e să vă strecuraţi în fortăreaţa lui, s-o furaţi şi să plecaţi înainte de apus, până mai putem crea încă un portal spre Statele Unite.

— Perfect, a spus Sadie.

— Stai puţin, am spus. Ce magician? Şi unde-i fortăreaţa?

Bast m-a privit de parcă nu prea m-ar fi dus capul.

— Păi, cred c-am discutat deja despre el. Desjardins. Casa lui e chiar aici, la Paris.

După ce-am văzut casa lui Desjardins, l-am urât şi mai mult. Era un conac imens de cealaltă parte a Grădinilor Tuileries, pe Rue des Pyramides.

— Strada Piramidelor? a spus Sadie. Nu-i cam bătător la ochi?

— Poate că n-a găsit o casă pe Strada Magicienilor Stupizi şi Răi, am sugerat.

Casa era spectaculoasă. Gardul din fier forjat avea ţepi auriţi. Chiar şi în mijlocul iernii, grădina din faţă era plină de flori. Ziduri de marmură albă şi ferestre cu obloane negre se ridicau în faţa noastră până la o înălţime de cinci etaje – totul culminând cu o grădină pe acoperiş. Văzusem palate regale mai mici decât ea.

Am arătat spre uşa din faţă, care era vopsită în roşu aprins.

— Nu-i aşa că roşul e o culoare de rău augur în Egipt? Culoarea lui Set?

Bast si-a frecat bărbia.

— Acum că zici, da. E culoarea haosului şi a distrugerii.

— Credeam că negrul e culoarea de rău augur, a spus Sadie.

— Nu, draga mea. Ca de obicei, oamenii de astăzi au înţeles totul pe dos. Negrul e culoarea pământului bun, aşa cum e solul Nilului. Poţi creşte plante hrănitoare în pământul negru. Mâncarea e bună. Prin urmare, negrul e bun. Roşul e culoarea nisipului din deşert. Nimic nu creşte în deşert. Prin urmare, roşul e rău.

S-a încruntat.

— E foarte ciudat că Desjardins are o uşă roşie.

— Abia aştept, a mormăit Sadie. Să mergem să batem.

— Vor fi paznici, a spus Bast. Şi capcane. Şi alarme. Puteţi paria că această casă are vrăji puternice pentru a-i ţine pe zei la respect.

— Magicienii pot face asta? am întrebat.

Mi-am imaginat o cutie mare cu pesticid pe care să scrie Fără-Zei.

— Din păcate, da, a spus Bast. Eu nu pot trece pragul neinvitată. Voi, pe de altă parte…

— Am crezut că şi noi suntem zei, a spus Sadie.

— Asta-i frumuseţea, a spus Bast. În calitate de gazde, sunteţi încă foarte umani. Eu am pus stăpânire în totalitate pe Brioşă, aşa că sunt în cea mai mare parte *eu* – o zeiţă. Dar voi încă sunteţi, cum să spun… voi înşivă. E limpede?

— Nu, am spus.

— Vă sugerez să vă transformaţi în păsări, a spus Bast. Puteţi zbura în grădina de pe acoperiş ca să intraţi pe-acolo. În plus, îmi plac păsările.

— Prima problemă, am spus eu, e că nu ştim cum să ne transformăm în păsări.

— Asta se poate rezolva uşor! În plus, e un test bun de canalizare a puterii zeieşti. Şi Isis şi Horus au forme de păsări. Ajunge să vă imaginaţi că sunteţi păsări şi veţi deveni păsări.

— Aşa, pur şi simplu, a spus Sadie. N-o să ne ataci? Bast a părut jignită.

— Nici gând!

Mi-am dorit să nu fi folosit cuvântul „gând“.

— Bine, am spus. Să-i dăm drumul.

M-am gândit:

„Eşti acolo, Horus?“

„Poftim?“ a spus morocănos.

„Formă de pasăre“, te rog.

„A, înţeleg. N-ai încredere în mine. Dar acum ai nevoie de ajutorul meu.“

„Prietene, haide odată. Fă chestia aia cu şoimul.“ „Te mulţumeşti şi cu un emu?“

Am decis că nu rezolv nimic cu vorba, aşa c-am închis ochii şi mi-am imaginat că sunt un şoim. Imediat, pielea a început să mă ardă. Mi-era greu să respir. Am deschis ochii şi am tras aer în piept.

Eram foarte, foarte scund – la nivelul gambelor lui Bast. Eram acoperit cu pene, şi picioarele mi se transformaseră

în gheare ascuţite, ca ale *ba*-ului meu, doar că acum eram aşa în carne şi oase. Hainele şi geanta se evaporaseră, de parcă mi s-ar fi topit sub pene. Vederea mi se modificase complet. Vedeam la o sută optzeci de grade, iar detaliile erau incredibile. Vedeam fiecare frunză a fiecărui copac. Am zărit la o sută de metri un gândac de bucătărie care a intrat într-un canal. Vedeam fiecare por de pe chipul lui Bast, care s-a aplecat asupra mea şi a zâmbit larg.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, a spus. Ţi-au trebuit aproape zece minute.

Poftim? Mie, schimbarea mi se păruse instantanee. Apoi m-am uitat lângă mine şi am văzut o frumoasă pasăre de pradă gri, puţin mai mică decât mine, cu negru la vârfurile aripilor şi ochi aurii. Nu ştiu cum, dar am fost sigur că-i un erete.

Eretele a început să ţipe deodată:

— *Hi, hi, hi!*

Era Sadie, care râdea de mine.

Mi-am deschis şi eu ciocul, dar nu s-a auzit nimic.

— O, arătaţi delicios, a spus Bast, şi s-a lins pe buze. Nu, nu – ăăă… am vrut să spun minunat. Haide, plecaţi!

Mi-am întins aripile maiestuoase. Reuşisem! Eram un şoim nobil, stăpânul cerului. M-am ridicat de pe trotuar şi am zburat direct în gard.

— *Hi, hi, hi,* a ţipat Sadie în spatele meu.

Bast s-a ghemuit şi a început să ciripească într-un fel anume. Ca să vezi, ştia să imite păsări. Văzusem multe pisici care făceau asta când vânau. Dintr-odată, mi-am văzut propriul necrolog: „Carter Kane, în vârstă de paisprezece ani, a murit în mod tragic la Paris, mâncat de Brioşă, pisica surorii sale“.

Mi-am întins aripile, m-am împins în picioare şi, cu trei bătăi puternice din aripi, m-am avântat în ploaie. Sadie era chiar în spatele meu. Împreună ne-am ridicat în aer.

Trebuie să recunosc că era o senzaţie extraordinară. De mic copil visasem că zbor şi mereu mă trezisem dezamăgit. Acum, nu mai era un vis şi nicio experienţă a *ba*-ului. Era sută la sută real. Pluteam dus de curenţii reci de aer pe

deasupra acoperişurilor Parisului. Vedeam Sena, Muzeul Luvru, grădini şi palate. Şi un şoarece. Mmm.

„Stai puţin, Carter“, mi-am zis. „Tu nu vânezi şoareci.“ Am ochit conacul lui Desjardins, mi-am strâns aripile şi am plonjat.

Am văzut grădina de pe acoperiş, cu uşi de sticlă duble spre interior, iar vocea din cap mi-a şoptit: „Nu te opri. Este o iluzie. Trebuie să străpungi barierele magice“.

Era o nebunie. Coboram cu o viteză atât de mare, încât m-aş fi transformat într-o clătită cu pene la impactul cu sticla, însă n-am încetinit.

Am intrat direct în uşi şi am trecut prin ele de parcă nici n-ar fi existat. Mi-am întins aripile şi am aterizat pe o masă. Sadie era chiar în spatele meu.

Eram singuri în mijlocul unei biblioteci. Până aici, totul bine.

Am închis ochii şi am încercat să redevin eu însumi. Când am deschis ochii, eram din nou Carter, aşezat pe o masă în hainele mele obişnuite, cu geanta de lucru pe umăr.

Sadie era încă erete.

— Te poţi transforma acum, i-am spus.

Şi-a înclinat capul şi m-a privit întrebătoare. A scos un cârâit frustrat.

Am schiţat un zâmbet.

— Nu poţi, nu-i aşa? Te-ai blocat?

M-a ciupit de mână cu ciocul ei extrem de ascuţit.

— Au! m-am plâns. Nu-i vina mea. Mai încearcă.

A închis ochii şi şi-a ciufulit penele, până a părut gata să explodeze, dar a rămas erete.

— Nu-ţi face griji, i-am spus, încercând să par serios. Bast te va ajuta de-ndată ce ieşim de aici.

— *Hi, hi, hi.*

— Stai de pază. Am să arunc o privire pe-aici.

Încăperea era foarte mare – mai degrabă o bibliotecă tradiţională decât bârlogul unui magician. Mobilierul era din lemn de mahon închis la culoare. Toţi pereţii erau acoperiţi cu rafturi până în tavan. Cărţile se revărsau pe

podea. Unele erau aşezate pe mese sau ticseau rafturi mai mici. Lângă fereastră – un fotoliu mare în care până şi lui Sherlock Holmes i-ar fi plăcut să-şi fumeze pipa. Podeaua scârţâia la fiecare pas, făcându-mă să tresar. Nu mai auzeam pe nimeni în casă, dar nu voiam să risc.

În afară de uşile de sticlă de pe acoperiş, singura ieşire era o uşă din lemn masiv care se închidea din interior. Am răsucit zăvorul. Apoi am fixat un scaun sub clanţă. Mă îndoiam că voi reuşi să ţin magicienii la distanţă aşa pentru prea mult timp, dar mi-ar fi oferit câteva secunde în plus dacă lucrurile ar fi mers prost.

Am scotocit rafturile o veşnicie. Cărţi de tot felul erau înghesuite laolaltă – fără să fie ordonate alfabetic sau numerotate. Cele mai multe dintre titluri nici nu erau engleză. Niciunul nu avea hieroglife. Speram să găsesc o carte pe care să scrie cu litere mari aurii *Cartea lui Thoth,* dar n-am avut noroc.

— Oare cum ar trebui să arate o *Carte a lui Thoth*? m-am întrebat.

Sadie a întors capul şi s-a încruntat la mine. Eram sigur că-mi spune să mă grăbesc.

Mi-aş fi dorit nişte *shabti* care să-mi aducă lucruri, ca aceia din biblioteca lui Amos, dar n-am văzut niciunul. Sau poate…

Am luat geanta tatei de pe umăr. Am pus cutia magică pe masă şi am deschis-o. Mica figurină de ceară se afla tot acolo, chiar unde-o lăsasem. Am luat-o şi i-am spus:

— Plămădeală, ajută-mă să găsesc *Cartea lui Thoth* în această bibliotecă.

Ochii lui de ceară s-au deschis imediat.

— Şi de ce te-aş ajuta?

— Pentru că n-ai de ales.

— Nu-mi place motivul ăsta! Bine, ridică-mă. Nu văd rafturile.

L-am plimbat prin încăpere arătându-i cărţile. Mă simţeam destul de aiurea că-i făceam un tur păpuşii de ceară, dar probabil nu la fel de aiurea pe cât se simţea Sadie. Avea încă formă de pasăre, foindu-se de colo colo pe

masă şi clănţănind din cioc frustrată în timp ce încerca să se transforme.

— Stai! a anunțat Plămădeală. Asta de-aici e veche.

Am scos un volum subţire, legat în pânză. Era atât de mic, că nu l-aş fi observat, însă cu certitudine pe copertă erau scrise nişte hieroglife. M-am întors cu el la masă şi l-am deschis cu grijă. Era mai degrabă o hartă decât o carte, care s-a desfăcut în patru părţi. Aveam în faţă un papirus lung şi lat, cu un scris atât de vechi, că de-abia desluşeam simbolurile.

M-am uitat la Sadie.

— Pun pariu c-ai putea citi asta, dacă n-ai fi pasăre.

A încercat să mă ciupească din nou, dar mi-am ferit mâna.

— Plămădeală! am zis. Ce-i papirusul ăsta?

— O vrajă pierdută în negura timpului! a rostit. Cuvinte străvechi cu o putere extraordinară!

— Şi? am întrebat. Spune cum îl putem învinge pe Set?

— Şi mai bine! Titlul este: *Cartea invocării vulpilor zburătoare!*

M-am uitat la el.

— Vorbeşti serios?

— Crezi c-aş glumi cu aşa ceva?

— Cine ar vrea să invoce vulpi zburătoare?

— *Hi, hi, hi,* a croncănit Sadie.

Am dat papirusul la o parte şi ne-am pus din nou pe căutat.

După zece minute, Plămădeală a chiţăit încântat.

— A, uite! Îmi amintesc de tabloul ăsta.

Era un mic portret în ulei cu o ramă aurită, atârnat la capătul unui raft. Trebuie să fi fost important, căci era încadrat de nişte mici perdele de mătase. O rază de lumină strălucea pe faţa bărbatului din portret, de parcă se pregătea să spună o poveste cu fantome.

— Nu-i tipul care-l joacă pe Wolverine? am întrebat, pentru că avea nişte favoriţi imenşi.

— Mă dezguşti! a spus Plămădeală. E vorba de Jean-François Champollion.

Mi-a luat o secundă, dar mi-am amintit numele.

— Tipul care a descifrat hieroglifele de pe Piatra de la Rosetta.

— Desigur. Fratele bunicului lui Desjardins.

M-am uitat din nou la poza lui Champollion şi am văzut asemănarea. Aveau aceiaşi ochi negri, feroce.

— Fratele bunicului? Dar asta înseamnă că Desjardins are…

— Cam două sute de ani, a confirmat Plămădeală. E încă tinerel. Ştii că după ce a descifrat hieroglifele, Champollion a intrat în comă timp de cinci zile? A fost primul om din afara Casei Vieţii care le-a eliberat magia, şi asta era să-l ucidă. Fireşte, asta a atras atenţia Primei Nome. Champollion a murit înainte să intre în Casa Vieţii, dar Lictorul-Şef le-a permis urmaşilor săi să fie instruiţi. Desjardins e foarte mândru de familia lui… dar şi cam sensibil, pentru că-i un nou-venit.

— De asta nu se înţelegea cu familia noastră, am încercat să ghicesc. Noi, practic, suntem antici.

Plămădeală a chicotit.

— Iar când tatăl vostru a aruncat în aer Piatra de la Rosetta, Desjardins a luat-o ca pe o insultă la adresa onoarei familiei sale! O, merita să fi văzut discuţiile aprinse pe care Stăpânul Julius şi Desjardins le-au avut în această încăpere.

— Ai mai fost aici?

— De multe ori! Am fost peste tot. Sunt atotştiutor.

Am încercat să mi-i imaginez pe tata şi pe Desjardins certându-se aici. Nu mi-a fost greu. Dacă Desjardins ne ura familia şi dacă zeii erau înclinaţi să caute gazde care le împărtăşeau obiectivele, era clar de ce încerca Set să se unească cu el. Amândoi îşi doreau putere, amândoi erau plini de resentimente şi mânioşi, amândoi voiau să ne facă una cu pământul pe mine şi pe Sadie. Iar dacă Set îl controla acum în secret pe Lictorul-Şef…

O picătură de sudoare mi s-a prelins pe obraz. Voiam să plec din conac.

Dintr-odată s-a auzit o bubuitură dedesubt, de parcă

cineva ar fi trântit o uşă.

— Arată-mi unde-i *Cartea lui Thoth,* i-am poruncit lui Plămădeală. Şi repede!

În timp ce ne deplasam printre rafturi, Plămădeală s-a înfierbântat atât de mult, că m-am temut să nu se topească. Comenta încontinuu despre cărţi.

— A, *Stăpânirea celor cinci elemente*!

— Pe asta o căutăm? am întrebat.

— Nu, dar e bună. Cum să îmblânzeşti cele cinci elemente ale universului – pământul, aerul, apa, focul şi brânza!

— Brânza?

S-a scărpinat în capul său de ceară.

— Sunt destul de sigur că ăsta-i al cincilea, da. Dar să continuăm!

Am ajuns la raftul următor.

— Nu, a anunţat el. Nu. Plictisitor. Plictisitor. O, Clive Cussler[19]! Nu, nu.

Aproape că-mi pierdusem orice speranţă, când a spus:

— Acolo.

Am îngheţat.

— Unde – aici?

— Cartea albastră cu ornamente aurii, a spus. Cea care e…

Am scos-o, şi încăperea a început să vibreze.

— … prinsă, a continuat Plămădeală.

Sadie a ţipat speriată. M-am întors şi am văzut cum îşi ia zborul. Ceva mic şi negru s-a năpustit din tavan. Sadie l-a interceptat în aer, iar chestia neagră i-a alunecat pe gât în jos.

Până să apuc să-mi dau seama ce greţoasă era toată treaba, s-a dat alarma la parter. Alte siluete negre au coborât din tavan şi au părut să se înmulţească în aer, rotindu-se într-un vârtej de blană şi aripi.

— Acum ai şi răspunsul, mi-a spus Plămădeală. *Desjardins* e cel care ar invoca vulpi zburătoare. Dacă te pui cu cărţile cu care nu trebuie, declanşezi o invazie de

[19] Scriitor de romane de aventuri şi arheolog marin american.

vulpi zburătoare. Ăsta-i pericolul!

Chestiile alea mă atacau ca pe un fruct de mango copt – se repezeau la faţa mea, mă apucau de braţe. Am strâns bine cartea şi am fugit înspre masă, dar nu vedeam aproape deloc.

— Sadie, ieşi de aici! am strigat.

— *Saaa!* a strigat şi ea, ceea ce speram că înseamnă da.

Am găsit geanta de lucru a tatei şi am băgat înăuntru cartea şi pe Plămădeală. Uşa bibliotecii a început să huruie. S-au auzit strigăte în franceză.

„Horus, e momentul să mă transform!“ mi-am zis cuprins de disperare. „Şi nu într-un emu, te rog!“

Am fugit spre uşile de sticlă. În ultima secundă, m-am trezit zburând – transformat iar în şoim, trecând prin ploaia rece. Graţie simţurilor de animal de pradă, ştiam că sunt urmărit de aproximativ patru mii de vulpi zburătoare furioase.

Dar şoimii sunt extrem de rapizi. Odată ieşit, am apucat-o spre nord, sperând să îndepărtez vulpile zburătoare de Sadie şi de Bast. Le-am lăsat în urmă fără nicio problemă, dar nu foarte în urmă, ca nu cumva să renunţe. Apoi, am accelerat, am virat brusc şi am luat-o înapoi spre Sadie şi Bast, într-un picaj cu peste o sută de kilometri la oră.

Bast a privit cu mirare cum plonjam spre trotuar, dându-mă peste cap şi transformându-mă din nou în om. Sadie m-a prins de braţ, şi doar atunci mi-am dat seama că şi ea revenise la normal.

— A fost sinistru! ne-a anunțat.

— O strategie de plecare, repede!

Am arătat spre cer, unde un nor negru de vulpi zburătoare se apropia tot mai mult.

— Luvru.

Bast ne-a luat de mâini.

— Acolo e cel mai apropiat portal.

La trei străzi distanță. N-aveam cum să reuşim.

Apoi, uşa roşie a casei lui Desjardins s-a deschis violent, dar n-am mai stat să vedem ce-a ieşit de-acolo. Am rupt-o la fugă pe Rue des Pyramides ca să ne salvăm viaţa.

19. Un picnic în cer

SADIE

[În regulă, Carter. Dă-mi microfonul.]

Deci, mai fusesem o dată la Luvru, în vacanţă, dar fără să fiu urmărită de vulpi zburătoare demente. Aş fi fost îngrozită, dacă n-aş fi fost prea ocupată să fiu supărată pe Carter. Nu-mi venea să cred cum se comportase în intervalul în care fusesem pasăre. Sincer, crezusem c-o să fiu erete *toată viaţa,* sufocată într-o mică închisoare cu pene. Iar el a avut tupeul să-şi bată joc de mine!

Mi-am promis c-o să mă răzbun, dar pentru moment aveam destule pe cap în încercarea de a rămâne în viață.

Alergam prin ploaia rece. Era tot ce puteam face pentru a nu derapa pe trotuarele alunecoase. M-am uitat înapoi şi am văzut două siluete care ne urmăreau – nişte tipi cu capetele rase, barbişoane şi pelerine negre. Puteau fi confundaţi cu nişte muritori obişnuiţi, doar că aveau toiege strălucitoare. Nu era un semn încurajator.

Liliecii erau literalmente în spatele nostru. Unul m-a apucat de picior. Un altul mi s-a băgat în păr. A trebuit să fac un efort pentru a continua să fug. Încă îmi era greaţă după ce mâncasem unul dintre diavolii aceia mici pe când eram erete – şi nu, *nu* fusese ideea mea, ci doar instinctul de apărare!

— Sadie, mi-a strigat Bast din fugă. Ai doar câteva secunde ca să deschizi portalul.

— Unde e? am strigat.

Am traversat în grabă Rue de Rivoli şi am ajuns într-o piaţă mare înconjurată de aripile clădirii Luvrului. Bast s-a îndreptat direct spre piramida de sticlă de la intrare, care strălucea în amurg.

— Sper că nu vorbeşti serios, i-am spus. Asta nu-i o

piramidă *adevărată.*

— Bineînţeles că-i adevărată, a spus Bast. *Forma* e cea care-i dă putere unei piramide. E o rampă spre ceruri.

Liliecii erau peste tot – ne muşcau de braţe, ni se băgau printre picioare. Pe măsură ce numărul lor creştea, devenea tot mai greu să vezi ceva sau să te deplasezi.

Carter a dus mâna la sabie, apoi se pare că şi-a reamintit că n-o mai are. O pierduse la Luxor. A blestemat şi a început să scotocească prin geantă.

— Nu vă opriţi! ne-a avertizat Bast.

Carter şi-a scos bagheta. Nervos la culme, a aruncat-o spre un liliac. M-am gândit că-i un gest inutil, dar bagheta a căpătat o strălucire albă şi l-a lovit pe liliac în cap, din zbor. Bagheta a ricoşat printre ceilalţi, pocnind alţi şase sau şapte mici monştri înainte să revină în mâna lui Carter.

— Nu-i rău, am spus. Ţine-o tot aşa!

Am ajuns la baza piramidei. Piaţa era goală, din fericire. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fie postată pe YouTube penibila mea ucidere de către nişte vulpi zburătoare furioase.

— Un minut până la apus, a avertizat Bast. E ultima noastră şansă de-a invoca pe cineva.

Şi-a scos cuţitele şi a început să taie lilieci din zbor, încercând să-i ţină departe de mine. Bagheta lui Carter era sălbatică, lovind vulpile zburătoare în toate direcţiile. M-am întors spre piramidă şi am încercat să mă gândesc la un portal, aşa cum făcusem la Luxor, dar îmi era aproape imposibil să mă concentrez.

„Unde vrei să mergi?“ a întrebat vocea lui Isis.

„Doamne, nu-mi pasă! America!“

Mi-am dat seama că plâng. Asta nu-mi plăcea deloc, dar şocul şi teama începuseră să mă copleşească. Unde voiam să merg? Acasă, normal! La apartamentul meu din Londra – în camera mea, la bunicii mei, la colegii mei de şcoală şi la *vechea mea viaţă.* Dar nu se putea. Trebuia să mă gândesc la tata şi la misiunea noastră. Trebuia să-l găsim pe Set.

„America“, mi-am zis. „Acum!“

Descătuşarea mea emoţională trebuie să fi avut efect. Piramida a început să tremure. Pereţii de sticlă au pâlpâit şi vârful construcţiei a început să strălucească.

E drept, a apărut un vârtej de nisip. Doar că aveam o problemă: plutea deasupra vârfului piramidei.

— Urcaţi! ne-a spus Bast.

Ei îi era uşor să vorbească, doar era pisică.

— Peretele e prea abrupt! a obiectat Carter.

Se descurcase bine cu liliecii. Grămezi de lilieci ameţiţi umpleau trotuarul, dar mai erau mulţi care încă zburau în jurul nostru, muşcând din fiecare bucăţică de piele descoperită, iar magicienii se apropiau.

— O să vă arunc, a spus Bast.

— Poftim? a protestat Carter, dar ea l-a apucat de guler şi de turul pantalonilor şi l-a aruncat spre vârful piramidei.

A alunecat într-un mod lipsit de orice eleganţă şi a pătruns prin portal.

— Acum tu, Sadie, a spus Bast. Haide!

Înainte să apuc să fac vreo mişcare, s-a auzit o voce de bărbat:

— Stop!

Am îngheţat, ca o nesăbuită. Vocea era atât de puternică, încât mi-ar fi fost greu să n-o fac.

Cei doi magicieni se apropiau. Cel mai înalt a spus într-o engleză perfectă:

— Predă-te, domnişoară Kane, şi înapoiază ce ai furat de la stăpânul nostru.

— Sadie, nu-i asculta, a avertizat-o Bast. Vino aici.

— Zeiţa-pisică vă înşală, a spus magicianul. Şi-a abandonat postul. Ne-a pus pe toţi în pericol. Vă va duce la piere.

Îmi dădeam seama că vorbeşte serios. Era absolut convins de ceea ce spune.

M-am întors către Bast. Expresia ei se schimbase. Părea rănită, chiar îndurerată.

— Ce vrea să spună? am întrebat-o. Ce ai greşit?

— Trebuie să plecăm, m-a avertizat. Altfel ne va ucide.

M-am uitat la portal. Carter plecase deja. Asta a hotărât

soarta lucrurilor. N-aveam de gând să fiu despărţită de el. Chiar dacă era enervant, nu-l mai aveam decât pe el. (Asta da motiv de depresie!)

— Aruncă-mă, am zis.

Bast m-a apucat.

— Ne vedem în America.

Apoi m-a aruncat în sus, pe peretele piramidei.

L-am auzit pe magician urlând „Predă-te!“ şi o explozie a zguduit peretele de sticlă lângă capul meu. Apoi m-am aruncat în vârtejul fierbinte de nisip.

M-am trezit într-o încăpere mică, cu mochetă pe jos, pereţi gri şi ferestre cu rame metalice. Mă simţeam ca într-un frigider ultramodern. M-am ridicat ameţită şi am descoperit că sunt acoperită cu nisip rece şi umed.

— Câh, am zis. Unde suntem?

Carter şi Bast stăteau la fereastră. Se pare că erau conştienţi de ceva vreme, pentru că amândoi se curăţaseră.

— Trebuie să vezi priveliştea, mi-a spus Carter.

M-am ridicat cu greutate şi era să cad înapoi când am văzut la ce înălţime suntem.

Dedesubtul nostru se întindea un întreg oraş – cu *mult* sub noi, la peste o sută de metri. Era cât pe-aici să cred că suntem tot la Paris, pentru că în stânga şerpuia un râu, iar terenul era aproape plat. Se vedeau nişte clădiri oficiale albe grupate în jurul reţelelor de parcuri şi drumuri circulare, răspândite sub cerul de iarnă. Dar lumina era ciudată. Era încă după-amiază aici, aşa că probabil călătorisem spre vest. Iar când am ajuns cu privirea la celălalt capăt al unei fâşii de verdeaţă lungi şi dreptunghiulare, m-am trezit că mă uit la o casă care-mi părea surprinzător de cunoscută.

— Asta e… Casa Albă?

Carter a dat din cap.

— Ne-ai adus în America, asta-i clar. Washington, D.C.

— Dar suntem în înaltul cerului!

Bast a chicotit.

— N-ai specificat niciun oraş anume din America, nu-i aşa?

— Păi… nu.

— Aşa c-am ajuns la portalul implicit pentru SUA – cea mai importantă sursă de energie egipteană din America de Nord.

M-am uitat la ea fără să pricep.

— Cel mai mare obelisc construit vreodată, a spus ea. Monumentul Washington.

M-a apucat din nou ameţeala şi m-am îndepărtat de fereastră. Carter m-a apucat de umăr şi m-a ajutat să mă așez.

— Trebuie să te odihneşti, a spus el. Ai fost inconştientă… cât timp, Bast?

— Două ore şi treizeci şi două de minute, a venit răspunsul. Îmi pare rău, Sadie. Este extrem de obositor să deschizi mai mult de un portal pe zi, chiar şi cu ajutorul lui Isis.

Carter s-a încruntat.

— Dar trebuie s-o mai facă o dată, nu-i aşa? Aici n-a apus încă soarele. Încă putem folosi portalurile. Să deschidem unul şi să mergem în Arizona. Acolo e Set.

Bast şi-a ţuguiat buzele.

— Sadie nu mai poate deschide un alt portal. Ar fi peste puterile ei. Eu n-am talentul ăsta. Iar tu, Carter… ei bine, altele sunt abilităţile tale. Fără supărare.

— O, nu, a mormăit el. Sunt sigur c-o să mă chemi data viitoare când va trebui să mai căsăpesc nişte vulpi zburătoare.

— În plus, a adăugat Bast, după ce-i folosit, portalul are nevoie de timp să se răcească. Nimeni nu mai poate folosi Monumentul Washington…

— Timp de douăsprezece ore.

Carter a blestemat.

— Uitasem.

Bast a dat din cap.

— Şi până atunci, Zilele Demonilor vor fi început.

— Aşadar, trebuie să găsim o altă cale de a ajunge în

Arizona, a spus Carter.

Nu cred că voia să mă simt vinovată, dar asta s-a întâmplat. Nu analizasem bine situaţia, iar acum eram prizonieri în Washington.

M-am uitat la Bast cu coada ochiului. Voiam s-o întreb la ce se referiseră tipii de la Luvru când spuseseră că ne va duce la pieire, dar mă temeam. Voiam să cred că-i de partea noastră. Poate că dacă-i dădeam ocazia, ne-ar fi oferit singură aceste informaţii.

— Cel puţin magicienii aceia nu ne pot urmări, am început eu.

Bast a ezitat.

— Prin portal, nu. Dar mai sunt alţi magicieni şi în America. Şi mai rău… slujitori ai lui Set.

Am simţit un nod în gât. Casa Vieţii era foarte înfricoşătoare, dar când îmi aminteam de Set şi de ce făcuseră slujitorii lui acasă la Amos…

— Cum stăm cu cartea de vrăji a lui Thoth? am spus. Cel puţin am găsit o metodă de-a lupta cu Set?

Carter a arătat spre un colţ al camerei. Trusa magică a tatei şi cartea albastră pe care-o furasem de la Desjardins erau aşezate pe pelerina lui Bast.

— Poate reuşeşti tu să pricepi ceva, a spus Carter. Bast şi cu mine n-am putut-o citi. Chiar şi Plămădeală a fost depăşit.

Am luat cartea, care era de fapt un sul îndoit în mai multe segmente. Papirusul era atât de fragil, că-mi era frică să-l ating. Pagina era plină de hieroglife şi ilustraţii, dar nu pricepeam nimic din ele. Capacitatea mea de a citi în limba asta părea să fi dispărut complet.

„Isis?“ am întrebat. „Puţin ajutor?“

Tăcere. Poate c-o epuizasem. Sau poate era supărată că n-o lăsasem să preia controlul asupra corpului meu, aşa cum îi ceruse Horus lui Carter. Eram egoistă, ştiu. Am închis cartea plină de frustrare.

— Atâta muncă… degeaba.

— Ei, hai, a spus Bast. Nu-i chiar atât de rău.

— Ai dreptate, am spus. Suntem prinşi în Washington,

D.C. Avem două zile să ajungem în Arizona şi să oprim un zeu pe care nu ştim cum să-l oprim. Şi dacă nu reuşim, n-o să-i mai vedem niciodată pe tata sau pe Amos, şi ar putea veni sfârşitul lumii.

— Aşa te vreau! s-a însufleţit Bast. Hai să facem un picnic.

A pocnit din degete. Aerul a vibrat, iar pe mochetă au apărut un morman de cutii de Friskies şi două căni cu lapte.

— Ăăă…, a spus Carter, poţi aduce şi mâncare pentru oameni?

Bast a clipit.

— Păi, cred că da, dar nu bag mâna-n foc pentru gust.

Aerul a vibrat din nou. A apărut un platou cu sandviciuri calde cu brânză şi chipsuri, dar şi un bax de Coca-Cola.

— Bun, am spus.

Carter a mormăit ceva în barbă. Probabil că sandviciurile calde cu brânză nu erau printre preferatele lui, dar s-a servit.

— Ar trebui să plecăm cât mai repede, a spus el, printre îmbucături. Vreau să spun… din pricina turiştilor.

Bast a clătinat din cap.

— Monumentul Washington se închide la ora şase. Turiştii au plecat. Am putea chiar să rămânem peste noapte. Dacă trebuie să călătorim în timpul Zilelor Demonilor, cel mai bine ar fi s-o facem pe lumină.

Cu toţii trebuie să fi fost epuizaţi, pentru că n-am mai vorbit până când n-am terminat masa. Am mâncat trei sandviciuri şi am băut două Cola. Bast a umplut locul cu miros de Friskies cu peşte, apoi a început să-şi lângă mâna pentru a se curăţa pisiceşte.

— Se poate să nu faci asta? am întrebat. Mă deranjează.

— O, mi-a zâmbit ea. Îmi cer scuze.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de perete. Era bine să te odihneşti, dar mi-am dat seama că în cameră nu era o tăcere perfectă. Întreaga clădire părea că zumzăie uşor, transmițându-mi un tremur care-mi făcea dinţii să clănţănească. Am deschis ochii şi m-am ridicat. Încă se mai

simţea.

— Ce se aude? am întrebat. Vântul?

— Energie magică, a răspuns Bast. Ţi-am spus, e un monument puternic.

— Dar e modern. La fel ca piramida de la Luvru. De ce e magic?

— Egiptenii antici au fost nişte excelenţi constructori, Sadie. Ei au folosit forme – obeliscuri, piramide – care erau încărcate cu magie simbolică. Un obelisc reprezintă o rază de soare întrupată în piatră – o rază dătătoare de viaţă de la primul conducător al zeilor, Ra. Nu contează *când* a fost construită structura: este tot egipteană. De aceea, orice obelisc poate fi folosit pentru a deschide porţile spre Duat sau pentru a elibera fiinţe foarte puternice.

— Sau pentru a le prinde în cursă, i-am spus. Aşa cum ai fost tu prinsă în Acul Cleopatrei.

S-a întunecat la faţă.

— N-am fost prinsă efectiv în obelisc. Închisoarea mea a fost un abis magic creat în tenebrele Duatului, iar obeliscul a fost uşa pe care părinţii voştri au folosit-o pentru a mă elibera. Dar ai dreptate. Toate simbolurile egiptene sunt noduri concentrate de energie magică. Deci cu siguranţă un obelisc poate fi folosit pentru a întemniţa zei.

Mă sâcâia un gând, dar nu-mi dădeam seama exact despre ce era vorba. Avea legătură cu mama, cu Acul Cleopatrei şi cu ultima promisiune a tatei de la British Museum: „Voi face ca totul să fie bine“.

Apoi mi-am amintit iar de Luvru şi de spusele magicianului. Bast păruse atât de încurcată, că aproape îmi era frică să întreb, dar numai aşa puteam obţine un răspuns.

— Magicianul a spus că ţi-ai abandonat postul. Ce-a vrut să zică?

Carter s-a încruntat.

— Când s-a întâmplat asta?

I-am povestit ce se întâmplase după ce Bast îl aruncase prin portal.

Bast stivuia cutiile goale de Friskies. Nu prea avea chef

să răspundă.
— Când am fost întemniţată, a spus în cele din urmă, n-am fost singură. Am fost închisă împreună cu o… creatură a haosului.
— Şi asta-i rău? am întrebat.
Judecând după expresia lui Bast, răspunsul era afirmativ.
— Magicienii fac asta adesea – închid un zeu împreună cu un monstru, ca să n-avem timp pentru a încerca să evadăm din închisoare. M-am luptat mii de ani cu monstrul acela. Când părinţii tăi m-au eliberat…
— Monstrul a scăpat?
Bast a ezitat mai mult decât mi-aș fi dorit.
— Nu. Duşmanul meu n-avea cum să scape.
A tras aer adânc în piept.
— Prin ultimul ei act de magie, mama voastră a sigilat portalul. Inamicul era încă înăuntru. La asta s-a referit magicianul. Din punctul lui de vedere, „slujba“ mea era să mă lupt cu monstrul acela pentru totdeauna.
Părea să spună adevărul, de parcă ar fi împărtăşit o amintire dureroasă, dar asta nu explica de ce magicianul spusese: „Ne-a pus pe toţi în pericol“. Îmi făceam curaj să o întreb despre ce monstru era vorba, când Bast s-a ridicat.
— Mă duc să arunc o privire, a spus brusc. Revin.
Am ascultat sunetul paşilor ei în timp ce cobora.
— Ascunde ceva, a zis Carter.
— Ţi-ai dat seama singur? l-am întrebat.
Şi-a întors privirea şi imediat mi-a părut rău.
— Îmi cer scuze, i-am spus. Doar că… vreau să ştiu ce ne facem?
— O să-l salvăm pe tata. Ce altceva?
A luat bagheta şi a început să se joace cu ea.
— Crezi c-a vrut cu adevărat… s-o aducă pe mama înapoi?
Aş fi vrut să spun că da. Mai mult decât orice, aş fi vrut să cred că era posibil. Dar m-am trezit clătinând din cap. Ceva nu era în regulă.

— Iskandar mi-a spus ceva despre mama, am zis. Ea era ghicitoare. Putea prevedea viitorul. A spus că l-a făcut să se răzgândească cu privire la nişte idei mai vechi.

Era prima ocazie în care puteam să-i vorbesc lui Carter despre discuţia cu bătrânul magician, aşa că i-am povestit cu lux de amănunte.

Carter s-a încruntat.

— Crezi că are de-a face cu motivul pentru care a murit mama – ceva ce-a văzut în viitor?

— Nu ştiu.

Am încercat să-mi amintesc ce se întâmplase când aveam şase ani, dar memoria mea era frustrant de neclară.

— Când ne-au dus în Anglia pentru ultima dată, ea şi cu tata păreau grăbiţi – de parcă urmau să facă ceva foarte important?

— Categoric.

— Crezi că eliberarea lui Bast a fost foarte importantă? Adică – o iubesc, desigur, dar a fost atât de importantă încât să merite *să mori* pentru asta?

Carter a ezitat.

— Probabil că nu.

— Ei bine, aici e aici. Cred că tata şi mama urmăreau ceva mai important, ceva ce n-au apucat să ducă la bun sfârșit. Poate că asta căuta tata la British Museum – să ducă la bun sfârşit acel ceva, indiferent ce era. „Voi face ca totul să fie bine." Şi toată povestea asta cu familia noastră veche de un milion de ani care se trage din faraoni care găzduiau zei – de ce nu ne-a spus-o nimeni? De ce nu ne-a spus-o tata?

Carter nu mi-a răspuns decât după foarte mult timp.

— Poate că tata ne proteja. Casa Vieţii n-are încredere în familia noastră, mai ales după ce-au făcut tata şi mama. Amos a spus c-am fost crescuţi separat dintr-un motiv, ca să nu ne declanşăm reciproc magia.

— Groaznic motiv ca să ne despartă, am murmurat.

Carter mi-a aruncat o privire ciudată şi am realizat că lucrurile pe care le spusesem puteau fi interpretate ca un compliment.

— Tot ce vreau să spun e c-ar fi trebuit să fie sinceri, m-am grăbit să adaug. Nu că aş fi vrut să petrec şi mai mult timp cu frate-meu cel enervant, desigur.

A dat din cap serios.

— Desigur.

Stăteam şi ascultam zumzetul magic al obeliscului. Am încercat să-mi amintesc ultima dată când Carter şi cu mine stătuserăm pur şi simplu împreună la poveşti.

— Ăăă… Prietenul tău…

M-am bătut cu degetul în tâmplă.

— *Prietenul* tău e de vreun folos?

— Nu prea, a recunoscut. Al tău?

Am clătinat din cap.

— Carter, ţi-e frică?

— Puţin.

A scăpat bagheta pe covor.

— Puţin mai mult.

M-am uitat la cartea albastră pe care o furasem – pagini pline de secrete minunate pe care nu le puteam citi.

— Şi dacă nu reuşim?

— Nu ştiu, a spus. Cartea despre stăpânirea elementului brânză ne-ar fi fost mai utilă.

— Sau cea despre invocarea vulpilor zburătoare.

— Te rog, fără vulpi zburătoare.

Am zâmbit obosiţi şi asta ne-a făcut să ne simţim bine. Dar nu schimba cu nimic situația. Aveam încă mari probleme şi niciun plan clar.

— Ce-ar fi să te culci? a sugerat. Ai folosit foarte multă energie azi. Stau eu de pază până la venirea lui Bast.

Părea chiar îngrijorat pentru mine. Ce drăguţ!

Nu voiam să dorm. Nu voiam să pierd nimic. Dar mi-am dat seama că pleoapele îmi erau incredibil de grele.

— În regulă, atunci, am spus. Somn uşor.

M-am întins să dorm, dar sufletul meu – *ba*-ul meu – avea alte planuri.

20. O vizitez pe zeiţa cea înstelată

SADIE

Nu mi-am dat seama ce experienţă tulburătoare va fi. Carter îmi povestise că *ba*-ul îi părăsise trupul în timpul somnului, dar era cu totul altceva ca asta să mi se întâmple mie. Era mult mai rău decât în viziunea pe care-o avusesem în Sala Epocilor.

M-am trezit că pluteam ca un spirit înaripat strălucitor. Iar dedesubt era trupul meu cufundat în somn. Numai când povestesc despre asta şi mă apucă durerea de cap.

Primul gând care mi-a trecut prin cap când am privit în jos spre silueta mea adormită a fost: „Doamne, arăt groaznic“. E destul de rău când mă privesc în oglindă sau când văd fotografii cu mine pe paginile de internet ale prietenilor mei. Dar să mă privesc eu pe mine însămi era pur şi simplu aiurea. Aveam părul încâlcit, pijamalele din pânză nu erau cele mai măgulitoare, iar coşul de pe bărbie era enorm.

Al doilea gând după ce mi-am examinat ciudata siluetă sclipitoare a *ba*-ului a fost: „Nu se potriveşte deloc“. Nu-mi păsa dacă eram invizibilă pentru ochii muritorilor sau nu. După experienţa nefericită ca erete, pur şi simplu refuzam să mă prezint ca un ou strălucitor cu cap de Sadie. O fi fost în regulă pentru Carter, dar eu am nişte standarde.

Simţeam cum mă trag curenţii din Duat, cum încearcă să-mi tragă *ba*-ul acolo unde merg sufletele când au viziuni, dar nu eram pregătită. M-am concentrat din greu şi m-am gândit la înfăţişarea mea normală (bine, fie, poate că m-am gândit cum aş vrea, de fapt, să arăt, puţin mai bine decât înfăţişarea mea normală). Şi *voilà, ba*-ul meu a luat o înfăţişare omenească, tot transparentă şi strălucitoare, e drept, dar mai aproape de o fantomă

adevărată.

„Ei bine, cel puţin pe-asta am rezolvat-o“, m-am gândit. Şi m-am lăsat purtată de curenţi. Totul s-a întunecat.

La început, nu eram nicăieri – nimic altceva decât un gol întunecos. Apoi, un tânăr a ieşit din umbră.

— Ne întâlnim din nou, a spus.

M-am bâlbâit.

— Ăăă…

Acum, sincer, mă cunoaşteţi deja destul de bine. Nu aşa mă comport de obicei. Dar era băiatul pe care-l întâlnisem în viziunea din Sala Epocilor – chiar băiatul acela frumos cu veşminte negre şi părul ciufulit. Ochii lui căprui aveau asupra mea un efect liniştitor, şi eram *extrem* de bucuroasă că nu mai arătam ca un pui strălucitor.

Am încercat din nou şi am reuşit să rostesc trei cuvinte întregi.

— Ce faci tu…

— Aici? a spus, completându-mi cu eleganţă propoziţia. Călătoria spiritelor şi moartea sunt foarte asemănătoare.

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta, am spus. Ar trebui să fiu îngrijorată?

Şi-a înclinat capul de parcă s-ar fi gândit la întrebare.

— Nu în această călătorie. Ea vrea doar să vorbească cu tine. Du-te mai departe.

A făcut un gest şi o uşă s-a deschis în întuneric. Am fost atrasă spre ea.

— Ne mai vedem? am întrebat.

Dar băiatul se evaporase.

M-am trezit într-un apartament de lux aflat în cer. N-avea nici pereţi, nici tavan, dar avea o podea transparentă prin care se vedeau luminile oraşului, de la înălţimea unui avion în zbor. Norii îmi alunecau pe sub picioare. Aerul trebuie să fi fost îngheţat şi prea rarefiat pentru a putea respira, dar era cald şi bine.

Canapele din piele neagră formau un U în jurul unei măsuţe din sticlă aşezate pe un covor de un roşu aprins. Focul ardea într-un şemineu placat cu ardezie. În aer, acolo unde ar fi trebuit să fie pereţii, pluteau rafturi şi

tablouri. În colţ se afla un bar de granit negru, şi în umbra din spatele lui o femeie pregătea un ceai.

— Bună, copilă, a rostit ea.

A păşit în lumină şi am ţipat. De la talie în jos, purta o fustă egipteană. Deasupra, purta doar un sutien, iar pielea ei… pielea ei era de un albastru-închis, fiind acoperită de stele. Nu stele *pictate.* Întregul cosmos se afla pe pielea ei: constelaţii strălucitoare, galaxii prea luminoase pentru a putea fi privite, nebuloase incandescente de praf roz şi albastru. Trăsăturile ei păreau să se contopească cu stelele care-i traversau chipul. Avea părul lung şi negru ca noaptea.

— Tu eşti Nut, am spus.

Apoi mi-am dat seama că poate nu sunase prea bine.

— Vreau să spun… zeiţa cerului.

Zeiţa a zâmbit. Dinţii ei albi şi luminoşi semănau cu o nouă galaxie pe cale să se nască.

— E în regulă. Şi, crede-mă, am auzit toate glumele posibile legate de numele meu.

Și-a mai turnat o ceaşcă din ceainic.

— Să stăm de vorbă. Vrei nişte *sahlab*?

— Ăăă… nu-i ceai?

— Nu, e o băutură egipteană. Ai auzit de ciocolata caldă? Asta seamănă mai degrabă cu vanilia caldă.

Aş fi preferat ceaiul, căci nu mai băusem o ceaşcă de secole. Dar bănuiesc că nu poţi refuza o zeiţă.

— Ăăă… da. Mulţumesc.

Ne-am aşezat una lângă alta pe canapea. Spre surprinderea mea, mâinile mele strălucitoare de fantomă ţineau fără probleme ceaşca şi nu mi-a fost deloc greu să beau. *Sahlab*-ul era dulce şi gustos, cu puţină scorţişoară şi nucă de cocos. M-a încălzit bine şi a parfumat aerul cu miros de vanilie. Era pentru prima oară în ultimele zile când mă simţeam în siguranţă. Apoi mi-am amintit că eram doar o fantomă.

Nut a pus ceaşca pe masă.

— Cred că te întrebi de ce te-am adus aici.

— Unde anume suntem aici? Şi ăăă… cine e portarul

tău?

Speram că-i vor scăpa nişte informaţii despre băiatul în negru, dar s-a mulţumit să zâmbească.

— Trebuie să-mi păstrez secretele, draga mea. Nu pot risca să fiu găsită de Casa Vieţii. Hai să zicem doar că eu am construit această casă cu o minunată vedere spre oraş.

— Asta e…, am făcut un semn spre pielea ei albastră înstelată. Ăăă… eşti într-o gazdă umană?

— Nu, draga mea. Cerul însuşi e trupul meu. Asta e doar o manifestare a lui.

— Dar credeam că…

— Că în afara Duatului zeii au nevoie de o gazdă fizică? Pentru mine, ca spirit de aer, e mai uşor. Am fost unul dintre puţinii zei care n-au fost închişi, căci Casa Vieţii nu m-a putut prinde. Sunt obişnuită să fiu… *fără formă.*

Dintr-odată, Nut şi întregul apartament au pâlpâit. M-am simţit de parcă urma să trec prin podea. Apoi, canapeaua a redevenit stabilă.

— Te rog, nu mai face asta, am rugat-o.

— Îmi cer scuze, a spus Nut. Ideea este că fiecare zeu e diferit. Dar toţi fraţii mei sunt liberi acum, şi îşi găsesc un loc în lumea voastră modernă. Nu vor mai fi niciodată întemniţaţi.

— Magicienilor n-o să le convină asta.

— Nu, a încuviinţat Nut. Asta-i primul motiv pentru care sunt aici. O luptă între zei şi Casa Vieţii ar sluji doar haosului. Trebuie să-i faci pe magicieni să priceapă asta.

— Nu vor să mă asculte. Ei cred că sunt semizeu.

— Chiar eşti semizeu, draga mea.

Mi-a atins uşor părul şi am simţit că Isis se agită în mine, străduindu-se să vorbească cu vocea mea.

— Sunt Sadie Kane, am spus. Nu eu am ales să-i fiu gazdă lui Isis.

— Zeii ştiu de familia ta de generaţii, Sadie. În vremurile de demult, am lucrat împreună pentru binele Egiptului.

— Magicienii spun că zeii au provocat căderea imperiului.

— E o dezbatere lungă şi fără sens, a spus Nut, şi am

simţit în glas o notă de furie. Toate imperiile cad. Dar *ideea* de Egipt e eternă – triumful civilizaţiei, forţele Ma'atului învingând forţele haosului. Lupta e dusă generaţie după generaţie. Acum e rândul tău.

— Ştiu, ştiu, am spus. Trebuie să-l învingem pe Set.

— Dar crezi că-i aşa de simplu, Sadie? Şi Set e fiul meu. Pe vremuri, a fost cel mai puternic locotenent al lui Ra. El proteja barca zeului soarelui de şarpele Apophis. *Acela* era răul cu adevărat. Apophis era întruchiparea haosului. A urât Creaţia din momentul în care primul munte s-a ivit din mare. Ura zeii, muritorii şi tot ce au construit aceştia. Şi totuşi, Set a luptat împotriva lui. Set a fost unul de-al nostru.

— Apoi a trecut de partea răului?

Nut a ridicat din umeri.

— Set e aşa cum e, mai bun sau mai rău. Dar face parte totuşi din familia noastră. E dificil să pierzi un membru al familiei… nu-i aşa?

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu-i corect.

— Nu-mi vorbi mie de corectitudine, a spus Nut. Timp de cinci mii ani am fost despărţită de soţul meu, Geb[20].

Mi-am amintit vag că pomenise Carter ceva despre asta, dar era altceva s-o ascult acum, să-i aud durerea din voce.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— A fost pedeapsa pentru că mi-am născut copiii, a spus cu amărăciune. Am nesocotit dorinţele lui Ra, şi atunci el i-a poruncit propriului meu tată, Shu…

— Stai puţin. Cum ai spus, Shoe[21]?

— S-h-u, a zis. Zeul vântului.

— Ah! Mi-ar fi plăcut ca zeii ăştia să nu poarte numele unor obiecte de uz casnic. Continuă, te rog.

— Ra i-a poruncit tatei, adică lui Shu, să ne despartă pentru veşnicie. Eu am fost exilată în cer, în timp ce iubitul

---

[20] Zeul pământului, soţul lui Nut, de care l-a despărţit tatăl lor Shu, zeul aerului.

[21] În limba engleză, numele zeului Shu se pronunţă la fel ca substantivul *shoe* („pantof").

meu Geb nu poate părăsi pământul.

— Ce se întâmplă dacă încerci?

Nut a închis ochii şi şi-a desfăcut mâinile. În locul în care stătea a apărut o gaură şi ea a căzut în gol. Instantaneu, norii de sub noi au fost luminaţi de fulgere. Palele de vânt au răvăşit încăperea, aruncând cărţi de pe rafturi, smulgând tablouri şi azvârlindu-le în gol. Ceaşca mi-a sărit din mână. M-am prins de canapea ca să nu fiu luată şi eu pe sus.

Sub mine, fulgerul a lovit silueta lui Nut. Vântul a împins-o în sus violent şi a trecut pe lângă mine. Apoi, vânturile au încetat. Nut a revenit pe canapea. A făcut un gest şi încăperea s-a aranjat de la sine. Totul a revenit la normal.

— *Asta* se întâmplă, mi-a spus, cu tristeţe.

— Ah!

A privit în jos spre luminile oraşului din depărtare.

— Asta m-a făcut să-mi apreciez copiii, chiar şi pe Set. A făcut lucruri oribile, ştiu. Asta-i firea lui. Dar e totuşi fiul meu şi e unul dintre zei. A făcut ce trebuia să facă. Poate că metoda prin care poate fi învins e alta decât crezi.

— Sugestii, te rog?

— Caută-l pe Thoth. Şi-a găsit o nouă casă în Memphis.

— Memphis… din Egipt?

Nut a zâmbit.

— Memphis din statul Tennessee. Deşi bătrânul păsăroi *se crede* probabil în Egipt. Îşi scoate ciocul din cărţile lui atât de rar, că mă îndoiesc c-ar vedea diferenţa. Acolo îl veţi găsi. El vă poate sfătui. Fiţi prudenţi, totuşi: de multe ori, Thoth cere favoruri. Uneori e greu de ghicit.

— Am început să mă obişnuiesc, am spus. Cum ajungem acolo?

— Sunt zeiţa cerului. Vă pot garanta o călătorie în siguranţă până la Memphis.

A făcut un semn şi în poală mi-a apărut un plic. Înăuntru erau trei bilete de avion – de la Washington la Memphis, clasa întâi. Am ridicat mirată din sprâncene.

— Să-nţeleg că obţii o mulţime de puncte în calitate de

client fidel?

— Ceva de genul ăsta, a încuviinţat Nut. Dar pe măsură ce vă apropiaţi de Set, n-o să vă mai pot ajuta. Şi nu vă pot proteja la sol. Să nu uit: trebuie să vă treziţi curând. Creatura lui Set se apropie de ascunzătoarea voastră.

M-am ridicat imediat.

— Cât de curând?

— În câteva minute.

— Trimite-mi spiritul înapoi, atunci!

M-am ciupit de braţul de fantomă şi m-a durut la fel cum m-ar fi durut braţul meu normal, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Curând, Sadie, m-a asigurat Nut. Dar trebuie să mai ştii două lucruri. Am dat naştere la cinci copii în Zilelor Demonilor. Dacă tatăl tău i-a eliberat pe toţi, ar trebui să te gândeşti: unde-i al cincilea?

Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc numele tuturor celor cinci copii ai lui Nut. Era cam greu fără frate-meu, Domnul Wikipedia, care să mă ajute cu toate amănuntele astea. Era Osiris, regele, şi Isis, regina sa; Set, zeul cel rău, şi Horus, răzbunătorul. Dar al cincilea copil al lui Nut, pe care Carter spusese că nu şi-l aminteşte… Apoi m-am gândit la viziunea din Sala Epocilor – ziua de naştere a lui Osiris şi femeia în albastru care a ajutat-o pe Isis să scape de Set.

— Te referi la Nephthys, soţia lui Set?

— Gândeşte-te la asta, a repetat Nut. Şi, în fine… o favoare. A deschis mâna în care avea un plic sigilat cu ceară roşie. Dacă-l întâlneşti pe Geb… îi dai asta?

Mai fusesem rugată să dau mai departe bileţele, dar niciodată între zei. Sincer, expresia chinuită a lui Nut nu se deosebea cu nimic de cea a prietenelor mele de la şcoală, chinuite de iubire. M-am întrebat dacă scrisese vreodată în caiet GEB + NUT = IUBIRE ADEVĂRATĂ sau DOAMNA GEB.

— Măcar atât să fac şi eu, i-am promis. Acum, în ce priveşte revenirea mea…

— Călătorie plăcută, Sadie, a spus zeiţa. Şi, Isis,

potoleşte-te.

Spiritul lui Isis a mormăit în mine, de parcă aş fi mâncat curry[22] stricat.

— Stai puţin, am spus, cum adică să se potolească…

Înainte de a apuca să termin, am văzut negru în fata ochilor.

M-am trezit brusc în corpul meu, la Monumentul Washington.

— Trebuie să plecăm acum!

Carter şi Bast au tresărit surprinşi. Erau deja treji şi-şi făceau bagajele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Carter.

Le-am povestit despre viziunea mea în timp ce-mi scormoneam cu frenezie buzunarele. Nimic. Am căutat în geanta de magician. Înăuntru, lângă baghetă şi vergea, trei bilete de avion şi un plic sigilat. Bast a examinat biletele.

— Excelent! La clasa întâi se serveşte somon.

— Dar creatura lui Set? am întrebat.

Carter a aruncat o privire pe fereastră. A făcut ochii mari.

— Păi, ăăă… e aici.

[22] Preparat culinar de origine indiană sub formă de tocăniţă, care şi-a luat numele de la amestecul de condimente cu care este asezonat.

21. Mătuşa Kitty ne sare în ajutor

CARTER

Mai văzusem imagini cu creatura, dar acestea nu surprindeau nici pe departe cât de oribilă era ea în realitate.

— Animalul lui Set, a spus Bast, confirmându-mi temerea.

Jos, la mare distanţă, creatura dădea târcoale monumentului, lăsând urme în zăpada proaspăt căzută. Era greu să-mi dau seama cât era de mare, dar trebuie să fi fost cel puţin cât un cal, cu picioare la fel de lungi. Avea un corp nefiresc de suplu, musculos, cu o blană lucioasă gri, cu nuanţe roşiatice. Mai că-l puteai confunda cu un ogar imens, cu excepţia cozii şi a capului. Coada era reptiliană, bifurcată la capăt şi cu vârfuri triunghiulare, ca tentaculele de calmar. Coada lovea în toate direcţiile, parcă fără noimă.

Capul creaturii era cel mai neobişnuit. Urechile supradimensionate se ridicau ca nişte urechi de iepure, dar aveau mai degrabă forma unor cornete de îngheţată, îndreptate spre interior şi mai mari la vârf decât la bază. Se puteau roti la aproape trei sute şaizeci de grade, astfel încât auzeau tot. Botul creaturii era lung şi curbat ca al unui furnicar – doar că furnicarii n-au dinţii ascuţiţi.

— Are ochii incandescenţi, am spus. Asta nu poate fi bine.

— Cum poţi să vezi până acolo? a întrebat Sadie.

Stătea lângă mine, privind încordată spre silueta minusculă din zăpadă, şi mi-am dat seama că are dreptate. Animalul se afla la cel puţin o sută cincizeci de metri sub noi. Cum puteam să-i văd ochii?

— Ai încă vederea de şoim, a intuit Bast. Şi ai dreptate,

Carter. Ochii incandescenţi înseamnă că deja creatura ne-a luat urma.

M-am uitat la ea şi m-am speriat. Părul de pe cap i se ridicase de parcă şi-ar fi băgat degetele în priză.

— Ăăă… Bast? am întrebat-o.

— Da?

Am schimbat priviri cu Sadie, care a şoptit cuvântul „speriată“. Apoi mi-am amintit cum coada lui Brioşă se înfoia mereu atunci când o speria ceva.

— Nimic, i-am spus, deşi nu era de bine dacă animalul lui Set era atât de periculos, că-i făcea zeiţei noastre părul măciucă.

— Cum plecăm de aici?

— Nu înţelegi, a spus Bast. Animalul lui Set e vânătorul perfect. Dacă ne-a luat urma, nimic nu-l mai poate opri.

— De ce se numeşte animalul lui Set? a întrebat Sadie neliniştită. N-are şi el un nume?

— Dacă are, i-a răspuns Bast, nu cred c-ai vrea să-l rosteşti. Este cunoscut pur şi simplu sub numele de animalul lui Set – creatura simbolică a Stăpânului Roşu. A luat de la acesta puterea, viclenia… şi ticăloşia.

— Splendid, a spus Sadie.

Animalul adulmeca monumentul şi se retrăgea, mârâind.

— Nu-i prea place obeliscul, am observat.

— Nu, a spus Bast. E prea multă energie a Ma’atului. Dar asta nu-l va ţine la distanţă mult timp.

Ca la un semn, animalul lui Set a sărit pe monument. A început să se caţere ca un leu care urcă într-un copac, prinzându-se cu ghearele de piatră.

— Asta-i cam aiurea, am spus. Cu liftul sau pe scări?

— Amândouă sunt prea lente, a zis Bast. Îndepărtați-vă de fereastră.

Şi-a scos cuţitele şi a tăiat geamul. Apoi a lovit fereastra, declanşând alarma. În camera de observaţie a intrat un aer îngheţat.

— Va trebui să zburaţi, a strigat Bast pentru a acoperi vântul. E singura opţiune.

— Nu!

Sadie s-a albit la faţă.
— Nu vreau să mai fiu erete.
— Sadie, e în regulă, am spus.
A clătinat din cap, îngrozită. Am apucat-o de mână.
— O să stau cu tine. O să mă asigur că te transformi la loc.
— Animalul lui Set a urcat până la jumătate, a avertizat Bast. Nu mai avem timp.
Sadie s-a uitat la Bast.
— Dar tu? Tu nu poţi zbura.
— O să sar, a venit răspunsul. Pisicile cad întotdeauna în picioare.
— Sunt peste o sută de metri! a strigat Sadie.
— O sută şaptezeci, a zis Bast. O să distrag atenţia animalului lui Set şi o să mai trag un pic de timp.
— O să fii ucisă.
Vocea lui Sadie suna aproape disperată. „Te rog, nu te pot pierde şi pe tine.“
Bast a părut puţin surprinsă. Apoi a zâmbit şi şi-a pus mâna pe umărul lui Sadie.
— N-o să păţesc nimic, draga mea. Ne vedem la aeroportul Reagan National, la terminalul A. Fiţi gata de zbor.
Înainte de a apuca să zic ceva, Bast a sărit pe fereastră. Mi-a stat inima în loc. Se îndrepta direct spre pavaj. Eram sigur că va muri, dar în timp ce cădea şi-a desfăcut mâinile şi picioarele şi a părut să se relaxeze.
A trecut chiar pe lângă animalul lui Set, care a scos un ţipăt îngrozitor, ca de om rănit pe câmpul de luptă, apoi s-a întors şi a sărit după ea.
Bast a atins pământul cu ambele picioare şi a început să fugă. Cred c-avea o sută de kilometri la oră, cel puţin. Animalul lui Set n-a fost la fel de agil. S-a prăbuşit cu atâta violenţă, de-a crăpat pavajul. S-a poticnit câţiva paşi, dar nu părea rănit. Apoi a luat-o la fugă după Bast şi în scurt timp s-a apropiat de ea.
— N-are nicio şansă, s-a agitat Sadie.
— Nu paria niciodată împotriva unei pisici, am spus.

Acum e rândul nostru. Gata?

A inspirat adânc.

— În regulă. Până nu mă răzgândesc.

În acel moment, un erete cu aripi negre a apărut în faţa mea, dând din aripi pentru a-şi menţine echilibrul în vântul puternic. Mi-am ordonat să devin şoim. A fost chiar mai uşor decât înainte.

Într-o secundă, ne avântam în aerul rece al dimineţii deasupra oraşului Washington, D.C.

A fost uşor să găsim aeroportul. Reagan National era atât de aproape, că puteam vedea cum aterizează avioanele peste râul Potomac.

Partea cea mai grea a fost să-mi amintesc ce am de făcut. De fiecare dată când vedeam un şoarece sau o veveriţă, mă îndreptam spre ele instinctiv. De câteva ori era să mă reped şi a trebuit să mă împotrivesc impulsului. La un moment dat am căutat-o din priviri pe Sadie şi am văzut că-i la un kilometru şi jumătate, vânând la rândul ei. A trebuit să mă forţez să zbor alături de ea şi să-i atrag atenţia.

„E nevoie de voinţă pentru a rămâne om“, a avertizat vocea lui Horus. „Cu cât petreci mai mult timp ca pasăre de pradă, cu atât mai mult ajungi să gândeşti ca ea.“

„Şi-acum îmi spui?“ m-am gândit.

„Te-aş putea ajuta“, a insistat el. „Cedează-mi controlul.“

„Nu astăzi, cap-de-pasăre.“

În cele din urmă, am îndrumat-o pe Sadie spre aeroport şi am început să căutăm un loc pentru a deveni din nou oameni. Am aterizat pe acoperişul unui garaj.

Mi-am ordonat să mă transform în om. Nu s-a întâmplat nimic.

Panica mi-a tăiat respiraţia. Am închis ochii şi mi-am imaginat faţa tatălui meu. M-am gândit cât de mult îmi lipseşte, câtă nevoie am să-l găsesc.

Când am deschis ochii, revenisem la normal. Din păcate, Sadie era tot erete. Bătea din aripi şi croncănea disperată.

— *Hi-hi-hi!*

Avea o privire înnebunită şi de dată asta am înţeles cât de speriată era. Fusese foarte greu să renunţe la forma de pasăre prima dată. Dacă a doua oară avea nevoie de şi mai multă energie, putea avea probleme serioase.

— E-n regulă.

M-am ghemuit, mişcându-mă încet. Sadie, nu te forţa. Trebuie să te relaxezi.

— *Hi!*

Şi-a strâns aripile. Gâfâia.

— Ascultă, pe mine m-a ajutat să mă concentrez asupra lui tata. Aminteşte-ţi ce-i mai important pentru tine. Închide ochii şi să gândeşte-te la viaţa ta de om.

A închis ochii, dar aproape imediat a ţipat neliniştită şi şi-a desfăcut aripile.

— Nu, am spus. Nu zbura!

Şi-a înclinat capul şi a scos un gângurit de parcă m-ar fi rugat ceva. Am început să-i vorbesc ca unui animal speriat. Nici nu băgăm de seamă ce spuneam. Doar încercam să-mi păstrez un ton calm. Dar după un minut mi-am dat seama că-i povestesc despre călătoriile mele cu tata şi despre amintirile care mă ajutaseră să scap de forma de pasăre. I-am povestit cum tata şi cu mine am rămas blocaţi în aeroportul din Veneţia şi am mâncat atâta *cannoli*[23]*,* că mi s-a făcut rău. I-am povestit cum în Egipt am găsit un scorpion în ciorap şi tata a reuşit să-l omoare cu o telecomandă de televizor. I-am povestit cum mă pierdusem o dată în metrou şi cât de speriat am fost până când tata m-a găsit în cele din urmă. I-am spus nişte poveşti destul de jenante pe care nu le mai spusesem nimănui, pentru n-avusesem cui să le spun. Şi mi s-a părut că Sadie m-a ascultat. Cel puţin, nu mai dădea din aripi. Respiraţia i s-a potolit. A rămas nemişcată şi ochii ei nu mai păreau atât de speriaţi.

— În regulă, Sadie, i-am spus în cele din urmă. Am o idee. Uite cum facem.

[23] Desert italian originar din Sicilia, care constă în rulouri crocante umplute cu cremă de brânză.

Am luat cutia magică a tatei din geanta de piele. Mi-am înfăşurat geanta în jurul braţului şi am legat-o cât am putut mai bine.

— Hai sus!

Sadie s-a ridicat şi s-a cocoţat pe încheietura mea. Chiar şi cu apărătoarea improvizată, ghearele ei ascuţite îmi intrau în piele.

— Trecem noi şi peste asta, am spus. Mai încearcă. Relaxează-te şi concentrează-te pe viaţa de om. Vei reuşi, Sadie. Ştiu că vei reuşi. Până atunci, te duc eu.

— *Hi!*

— Hai, i-am spus. Hai s-o găsim pe Bast.

Cu soră-mea cocoţată pe braţ, m-am îndreptat spre lift. Un bărbat cu o geantă pe rotile aştepta la uşă. A făcut ochii mari când m-a văzut. Probabil că arătam destul de bizar, un băiat negru, înalt, purtând haine egiptene murdare, zdrenţuite, cu o cutie ciudată sub un braţ şi o pasăre de pradă cocoţată pe celălalt.

— Cum merge? l-am întrebat.

— Cred c-o să folosesc scările.

A luat-o la goană.

Liftul m-a dus la parter. Sadie şi cu mine ne-am îndreptat spre zona de plecări. Am privit în jur disperat, sperând s-o zăresc pe Bast, dar în schimb am atras atenţia unui poliţist. Tipul s-a încruntat şi a pornit greoi în direcţia mea.

— Stai calmă, i-am spus lui Sadie.

Împotrivindu-mă impulsului de-a fugi, m-am întors şi am intrat pe uşile rotative.

Să vă explic – întotdeauna devin neliniştit în preajma poliţiştilor. Îmi amintesc că pe când aveam şapte sau opt ani şi eram încă un băieţel simpatic, n-aveam nicio problemă; dar de îndată ce am împlinit unsprezece ani, am început să atrag atenţia, ceva de genul „Ce caută copilul ăsta aici? Vrea să fure cumva?“ Ştiu că-i ridicol, dar e adevărat. Nu spun că asta mi se întâmplă cu *toţi* ofiţerii de poliţie, dar atunci când nu se întâmplă – să zicem doar că-i o surpriză plăcută.

Asta nu era una dintre ocaziile plăcute. Ştiam că poliţistul mă va urmări şi ştiam că trebuie să acţionez calm şi să merg de parcă aş avea o ţintă precisă… ceea ce nu-i uşor când ai un erete pe braţ.

Era vacanţa de Crăciun, aşa că aeroportul era destul de aglomerat – în general, familii care aşteptau la cozile de la casele de bilete, copiii care se certau şi părinţii care etichetau bagajele. M-am întrebat cum ar fi o excursie cu o familie normală, fără probleme de magie sau monştri care să te urmărească.

„Termină“, mi-am zis. „Ai o misiune de îndeplinit.“

Dar nu ştiam unde să merg. Să fi ajuns Bast în zona securizată? Era în afara ei? Mulţimile se dădeau la o parte în timp ce înaintam prin terminal. Oamenii se uitau la Sadie. Ştiam că nu pot să tot rătăcesc aşa de parcă m-aş fi pierdut. Era doar o chestiune de timp înainte ca poliţiştii…

— Tinere!

M-am întors. Era poliţistul de afară. Sadie a ţipat, iar poliţistul s-a dat înapoi, punându-şi mâna pe baston.

— Nu e permis accesul cu animale, mi-a spus.

— Am bilete…

Am încercat să bag mâna în buzunar. Apoi mi-am amintit că biletele noastre erau la Bast. Poliţistul s-a încruntat.

— Va trebui să vii cu mine.

Deodată s-a auzit o voce de femeie:

— Aici erai, Carter!

Bast se apropia în viteză, făcându-şi loc prin mulţime. În viaţa mea n-am fost mai fericit să văd un zeu egiptean.

Nu ştiu cum, dar reuşise să se schimbe. Purta nişte pantaloni roz, o mulţime de bijuterii de aur şi o haină de caşmir, aşa că arăta ca o femeie de afaceri bogată. Ignorându-l pe poliţist, m-a privit şi a strâmbat din nas.

— Carter, *ţi-am spus* să nu mai porţi hainele astea oribile de şoimar. Serios, arăţi de parc-ai fi dormit în pădure!

A scos o batistă şi a făcut un adevărat spectacol din a-mi şterge faţa, în timp ce poliţistul se holba la noi.

— Ăăă… doamnă, a reuşit el să spună în cele din urmă.

El este…

— Nepotul meu, a minţit Bast. Îmi pare rău, domnule ofiţer. Suntem în drum spre Memphis pentru un concurs de vânătoare cu şoimi. Sper că nu v-a făcut probleme. O să pierdem avionul!

— Ăăă… şoimul nu poate zbura…

Bast a chicotit.

— Bine-nţeles că poate, domnule ofiţer. E o pasăre!

Acesta s-a înroşit.

— Cu avionul, vreau să spun.

— O! Avem toate actele.

Spre uimirea mea, a scos un plic şi i l-a dat poliţistului împreună cu biletele noastre.

— Înţeleg, a spus poliţistul. S-a uitat peste bilete.

— Aţi cumpărat… un bilet la clasa întâi pentru şoimul dumneavoastră.

— De fapt, e un erete negru, a spus Bast. Dar e o pasăre foarte temperamentală. Are şi premii la activ. Daţi-i un loc la clasa a doua şi încercaţi să-i oferiţi covrigei şi nu răspund de consecinţe. Nu, *întotdeauna* zburăm la clasa întâi, nu-i aşa, Carter?

— Hm, da… mătuşă Kitty.

M-a săgetat cu o privire care spunea: „Ţi-o plătesc eu pentru asta“. Apoi s-a întors zâmbitoare spre poliţist, care i-a înapoiat biletele şi „documentele“ lui Sadie.

— Acum vă rog să ne scuzaţi, domnule poliţist. Foarte frumoasă uniformă, apropo. Mergeţi la sală?

Înainte ca acesta să apuce să răspundă, Bast m-a apucat de braţ şi m-a zorit spre punctul de control.

— Nu te uita înapoi, mi-a spus în şoaptă.

De îndată ce am dat colţul, Bast m-a tras deoparte, lângă automatele cu diverse produse.

— Animalul lui Set e aproape, a spus. Avem cel mult câteva minute. Care-i problema cu Sadie?

— Nu poate…, m-am bâlbâit. Nu ştiu exact.

— Ei bine, va trebui să ne dăm seama în avion.

— Cum ţi-ai schimbat hainele? am întrebat. Şi documentele pentru pasăre…

A făcut un gest dispreţuitor.

— O, minţile muritorilor sunt slabe. „Documentul“ acela e un plic pentru bilete gol. Iar hainele nu s-au schimbat cu adevărat. E doar o vrajă.

Am privit-o mai atent şi am văzut că are dreptate. Hainele cele noi pâlpâiau ca o iluzie peste salopeta ei obişnuită din piele de leopard. Odată ce mi-a spus, vraja mi s-a părut ieftină şi bătătoare la ochi.

— O să încercăm să ajungem la poartă înaintea animalului lui Set, a spus. Va fi mai uşor dacă-ţi vei lăsa lucrurile în Duat.

— Poftim?

— Doar n-ai de gând să cari peste tot cutia aceea de sub braţ, nu? Foloseşte Duatul ca pe un loc de depozitare.

— Cum?

Bast şi-a dat ochii peste cap.

— Serios, magicienii din zilele noastre nu mai învaţă nimic?

— Am avut parte de vreo douăzeci de secunde de pregătire!

— Imaginează-ţi un spaţiu în aer, cum ar fi un raft sau un cufăr pentru comori…

— Un dulap de vestiar? am întrebat. N-am avut niciodată un dulap de vestiar.

— Bine. Gândeşte-te la un cifru – orice combinaţie vrei tu. Imaginează-ţi că deschizi dulapul cu acest cifru. Apoi bagă cutia înăuntru. Când mai ai nevoie de ea, e suficient să te gândeşti la asta şi va apărea.

Eram sceptic, dar mi-am imaginat un dulap. Am creat un cifru: 13/32/33. Evident, numerele unor jucători de la Lakers care s-au retras: Chamberlain, Johnson, Abdul-Jabbar. Am întins cutia magică a tatei şi i-am dat drumul, convins că se va izbi de podea. Cutia a dispărut.

— Super, am spus. Eşti sigură c-o pot recupera?

— Nu, a spus Bast. Acum, haide!

22. Leroy intră în dulapul blestemat

CARTER

Nu mai trecusem niciodată printr-un filtru de control de securitate cu o pasăre de pradă. Credeam că se va provoca un blocaj, în schimb paznicii ne-au îndrumat spre o coadă specială. Ne-au verificat documentele. Bast a împărţit zâmbete în toate direcţiile, a flirtat cu agenţii de securitate şi le-a spus că se vede că merg la sală, iar aceştia ne-au lăsat să trecem. Cuţitele ei n-au declanşat alarma, deci poate că le depozitase în Duat. Agenţii nici măcar n-au încercat s-o treacă pe Sadie prin aparatul cu raze X.

Tocmai îmi recuperam pantofii, când am auzit un ţipăt de cealaltă parte a filtrului de control. Bast a blestemat în egipteană.

— Ne-am mişcat prea lent!

M-am uitat înapoi şi am văzut că animalul lui Set se năpusteşte în terminal, măturând pasagerii din cale. Urechile lui ciudate de iepure se roteau înainte şi înapoi. Din botul curbat şi plin de colţi îi picura spumă, iar coada bifurcată se mişca în toate părţile căutând ceva să înţepe.

— Un elan! a ţipat o femeie. Un elan turbat!

Toată lumea a început să ţipe, să fugă în toate direcţiile şi să taie calea animalului lui Set.

— Elan? am întrebat.

Bast a ridicat din umeri.

— Niciodată n-ai de unde să ştii ce înţeleg muritorii. Acum ideea se va răspândi prin puterea sugestiei.

După cum era de aşteptat, mai mulţi pasageri au început să urle „Elan!“ şi să alerge, în timp ce animalul înainta cu greu printre cozile de la ghişee şi se poticnea. Agenţii de securitate l-au atacat, dar animalul lui Set i-a azvârlit cât colo ca pe nişte păpuşi de cârpă.

— Haide! mi-a spus Bast.
— Nu-l pot lăsa să-i rănească pe oamenii ăştia.
— Nu putem face nimic!
Dar nu m-am mişcat. Voiam să cred că Horus îmi dă curaj sau poate că ultimele câteva zile treziseră în sfârşit gena latentă a curajului pe care o moştenisem de la părinţii mei. Dar adevărul era mai înfricoşător. De data asta, nimeni nu mă obliga să iau o poziţie. Eu *voiam* să fac asta.
Oamenii aveau probleme din cauza noastră. *Trebuia* să remediez problema. Era acelaşi sentiment ca atunci când Sadie avusese nevoie de ajutorul meu, de parcă trebuia să intervin. Şi asta m-a îngrozit. Dar, în acelaşi timp, simţeam că fac *ce trebuie.*
— Du-te la poartă, i-am spus lui Bast. Ia-o pe Sadie. Ne întâlnim acolo.
— Poftim? Carter…
— Du-te!
Mi-am imaginat că deschid dulapul invizibil: 13/32/33. Am întins mâna, dar nu după cutia magică a tatei. M-am concentrat pe ceva ce pierdusem la Luxor. *Trebuia* să fie acolo. Pentru o clipă, n-am simţit nimic. Apoi, palma mi s-a strâns în jurul unui mâner tare din piele şi mi-am scos sabia.
Bast a făcut ochii mari.
— Impresionant.
— Du-te, i-am spus. E rândul meu să fiu de folos.
— Îţi dai seama că te va ucide.
— Mulţumesc pentru încredere. Acum, dispari!
Bast a plecat cu viteză maximă, Sadie trebuind să-şi ţină echilibrul cu ajutorul aripilor.
S-a auzit o împuşcătură. M-am întors şi l-am văzut pe animalul lui Set intrând într-un poliţist care tocmai îi trăsese un glonţ în cap fără niciun rezultat. Bietul poliţist a zburat înapoi şi a căzut peste poarta cu detectorul de metale.
— Hei, elanule! am ţipat.
Animalul lui Set m-a fixat cu ochii săi incandescenţi.

„Bună treabă!“ a spus Horus. „Vom muri glorios!“

„Taci din gură“, m-am gândit.

M-am uitat în spate ca să mă asigur că Bast şi Sadie nu se mai văd. Apoi m-am apropiat de creatură.

— Deci n-ai niciun nume? am întrebat-o. N-au găsit ceva destul de urât?

Creatura a mârâit şi a păşit peste poliţistul inconştient.

— Animalul lui Set e prea greu de pronunţat, am decis. O să-ţi spun Leroy.

După toate aparenţele, lui Leroy nu i-a plăcut numele. A atacat.

I-am evitat ghearele şi am reuşit să-l pocnesc în bot cu latul sabiei, dar abia de-a simţit. Leroy s-a retras şi a atacat din nou, lăsând bale şi arătându-și colţii.

I-am făcut o rană undeva la gât, dar Leroy era prea deştept. S-a repezit spre stânga şi şi-a înfipt dinţii în braţul meu liber. Dacă n-aş fi avut apărătoarea de piele improvizată, aş fi rămas cu un braţ în minus. Colţii lui Leroy au pătruns oricum prin piele. O durere ascuţită mi-a trecut prin braţ.

Am scos un ţipăt şi corpul mi-a fost străbătut de un val primordial de energie. Am simţit cum mă ridic de la pământ şi cum în jurul meu se formează nimbul auriu al războinicului-șoim. Fălcile animalului lui Set s-au deschis atât de rapid, că acesta a icnit şi mi-a dat drumul. M-am ridicat, apărat de o barieră magică de două ori cât mine şi am dat cu Leroy de un perete.

„Bun!“ a spus Horus. „Acum trimite fiara în iad!“

„Gura, omule. Eu fac toată treaba.“

Eram vag conştient de agenţii de securitate care încercau să se regrupeze, strigând în walkie-talkie-urile lor şi cerând ajutor. Călătorii continuau să ţipe şi alergau peste tot. Am auzit o fetiţă care striga:

— Omule-pui, prinde elanul!

Ştiţi cât e de greu să te mai simţi ca o maşinărie de luptă extremă cu cap de şoim când cineva te strigă „omule-pui“?

Mi-am ridicat sabia, care acum se afla în centrul unei

lame de trei metri pline de energie.

Leroy şi-a scuturat praful de pe urechile sale conice şi s-a repezit din nou la mine. O fi fost puternică silueta mea blindată, dar era stângace şi lentă; să te mişti în ea era ca şi cum te-ai fi mişcat prin jeleu. Leroy a evitat lovitura de sabie şi mi-a aterizat pe piept, punându-mă jos. Era mult mai greu decât părea. Coada şi ghearele lui mi-au zgâriat armura. L-am prins de gât cu pumnii mei strălucitori şi am încercat să-i ţin colţii departe de faţă, dar acolo unde saliva îi picura, armura magică sfârâia şi scotea fum. Simţeam că braţul rănit îmi amorțește.

Se auzea alarma. Şi mai mulţi pasageri s-au înghesuit la punctul de control ca să vadă ce se întâmplă. Trebuia să termin rapid cu povestea asta – înainte să leşin de durere sau înainte ca alți oameni să fie răniţi.

Am simţit că mă lasă puterile, iar scutul a pâlpâit. Colţii lui Leroy erau la un centimetru de faţa mea, iar Horus nu mă încuraja deloc.

Apoi, mi-am adus aminte de dulapul invizibil din Duat. M-am întrebat dacă acolo n-or fi fost depozitate şi alte chestii... chestii mari, malefice.

Mi-am strâns mâinile în jurul gâtului lui Leroy şi i-am pus genunchiul pe cutia toracică. Apoi mi-am imaginat o gaură spre Duat – în aer, chiar deasupra mea: 13/32/33. Mi-am imaginat că deschid dulapul cât pot de mult.

Cu ultimele puteri, l-am împins pe Leroy în sus. A zburat spre tavan cu ochii mari de mirare, a trecut printr-o crăpătură invizibilă şi-a dispărut.

— Unde-a dispărut? a strigat cineva.

— Hei, puştiule! a spus un altul. Eşti în regulă?

Scutul meu de energie dispăruse. Îmi doream să mă prăbuşesc, dar trebuia să plec înainte ca tipii de la securitate să-şi revină din şoc şi să mă aresteze pentru că luptasem cu elanul. M-am ridicat şi mi-am aruncat sabia spre tavan. Aceasta a dispărut în Duat. Apoi mi-am înfăşurat strâns bucata de piele ruptă în jurul braţului însângerat şi am alergat spre poartă.

Am ajuns la avion chiar când se închidea uşa.

Se pare că vestea despre incidentul cu omul-pui nu se răspândise încă. Agenta de la poartă a arătat spre punctul de control în timp ce-mi lua biletul.

— Ce-i cu gălăgia asta?

— Un elan a trecut de securitate, am spus. Totul e sub control acum.

Înainte să mă mai întrebe ceva, am alergat pe culoar.

M-am prăbuşit pe locul meu, vizavi de Bast. Sadie, care avea încă formă de erete, se plimba pe locul de la geam aflat lângă mine.

Bast a scos un uriaş oftat de uşurare.

— Carter, ai reuşit! Dar eşti rănit. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit. Bast a făcut ochii mari.

— L-ai băgat pe animalul lui Set în dulap? Ştii de câtă putere e nevoie pentru asta?

— Da, am spus. Doar eram acolo.

Însoţitoarea de zbor a început să facă face anunţurile de rutină. Se pare că incidentul de securitate nu ne afectase zborul. Avionul a plecat de la poartă la timp.

M-am chircit de durere şi doar atunci a observat Bast în ce hal îmi era braţul. S-a întunecat la față.

— Nu te mişca.

A şoptit ceva în egipteană şi am început să-mi simt pleoapele grele.

— O să ai nevoie de somn pentru ca rana să se vindece, a spus.

— Dar dacă Leroy se întoarce…

— Cine?

— Nimeni.

Bast m-a studiat de parcă m-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ai fost extraordinar de curajos, Carter. Să-l înfrunţi pe monstrul lui Set – eşti mai felin decât am crezut.

— Ăăă… mersi?

A zâmbit şi m-a atins pe frunte.

— În curând decolăm, motanul meu. Dormi.

N-am prea putut obiecta. Cuprins de epuizare, am închis ochii.

După cum era de aşteptat, sufletul meu a decis să facă o excursie.

Eram sub formă de *ba,* zburând pe deasupra oraşului Phoenix. Era o dimineaţă limpede de iarnă. Sub aripi simţeam aerul rece al deşertului. Oraşul arăta diferit la lumina zilei – o reţea imensă de pătrate bej şi verzi presărate cu palmieri şi piscine. Culmi sterpe se ridicau ici şi colo, creând un peisaj selenar. Muntele cel mai înalt era chiar sub mine – o creastă lungă cu două vârfuri. Cum îl numise slujitorul lui Set la prima mea vizită aici? Muntele Camelback.

La poale era plin de case de lux, dar vârful era golaş. Ceva mi-a atras atenţia: o crevasă între doi bolovani gigantici şi o undă de căldură care venea din inima muntelui, invizibilă pentru ochiul uman.

Mi-am strâns aripile şi m-am îndreptat spre crevasă.

Aerul cald ieşea cu atâta forţă, c-a trebuit să fac un efort ca să intru. La vreo cincisprezece metri mai jos, crevasa se lărgea şi m-am trezit într-un loc care pur şi simplu n-ar fi putut exista.

Întreg muntele fusese scobit. În mijlocul peşterii, se construia o piramidă uriaşă. Se auzeau târnăcoape. Hoarde de demoni tăiau blocuri de calcar sângerii şi le târau în mijlocul peşterii, unde alte roiuri de demoni le ridicau cu ajutorul frânghiilor şi rampelor, aşa cum îmi povestise tata c-au fost construite piramidele de la Gizeh. Dar pentru a termina fiecare dintre piramidele de la Gizeh fuseseră necesari vreo douăzeci de ani. Piramida asta era gata pe jumătate.

Mai era ceva neobişnuit în legătură cu ea, pe lângă roşul sângeriu. Când m-am uitat, am simţit o furnicătură familiară, de parcă întreaga construcţie vibra pe un ton… nu, pe o *voce* pe care aproape c-am recunoscut-o.

Am zărit o formă mai mică plutind deasupra piramidei – o barcă de stuf ca a unchiului Amos. În ea se aflau două siluete. Una era un demon înalt în armură de piele. Cealaltă era un bărbat voinic în haine de camuflaj roşii.

M-am apropiat, încercând să rămân în umbră pentru că nu eram sigur că sunt invizibil. Am aterizat în vârful catargului. A fost o manevră dificilă, dar niciunul dintre ocupanţii bărcii n-a ridicat privirea.

— Cât mai durează? a întrebat tipul în roşu.

Vocea era a lui Set, dar el arăta complet diferit faţă de cum arătase în ultima mea viziune. Nu mai era o chestie neagră şi greţoasă şi nu mai era în flăcări – cu excepţia amestecului înfricoşător de ură şi amuzament care-i mocnea în ochi. Avea un corp masiv, ca de atlet, cu mâinile groase, şi o faţă brutală. Părul scurt, zbârlit, şi ciocul tuns cu grijă erau la fel de roşii ca hainele sale de camuflaj. Nu mai văzusem haine de camuflaj de culoarea asta. Poate avea de gând să se ascundă într-un vulcan.

Alături de el, demonul făcea plecăciuni şi temenele. Era ciudatul cu picioare de cocoş pe care-l mai văzusem. Avea cel puţin doi metri şi era slab ca o sperietoare de ciori, cu gheare de pasăre în loc de picioare. Şi, din păcate, de data asta îi puteam vedea faţa. Era aproape prea hidoasă pentru a putea fi descrisă. Ştiţi expoziţiile acelea de anatomie unde se expun cadavre fără piele? Imaginaţi-vă o faţă dintre acelea, dar vie, cu ochi negri mari şi colţi.

— Facem progrese excelente, stăpâne! l-a asigurat demonul. Azi am mai invocat o sută de demoni. Cu puţin noroc, vom fi gata la apus, de ziua ta!

— E inacceptabil, Faţă-de-Groază, a spus Set calm.

Servitorul a tresărit. Faţă-de-Groază, bănuiesc, era numele lui. M-am întrebat cât îi luase mamei lui să se gândească la asta. „Bob? Nu. Sam? Nu. Ce spuneţi de Faţă-de-Groază?“

— Da… dar, stăpâne, s-a bâlbâit Faţă. M-am gândit că…

— Nu gândi, demon. Duşmanii noştri sunt mai inventivi decât mi-am imaginat. L-au scos temporar din luptă pe animalul meu de companie preferat şi acum se îndreaptă cu viteză spre noi. Trebuie să terminăm înainte să sosească. De ziua mea, la *răsărit,* Faţă-de-Groază. Nu mai târziu. Vor fi zorii noului meu regat. Voi nimici toate fiinţele vii de pe continent, iar această piramidă va rămâne

ca un monument dedicat puterii mele – mormântul ultim şi veşnic al lui Osiris!

Mi-a stat inima în loc. Am privit din nou piramida şi mi-am dat seama de ce îmi părea atât de cunoscută. Avea un soi de energie – energia *tatălui meu.* Nu-mi explic cum, dar am ştiut că sarcofagul lui e ascuns undeva în piramidă.

Set a zâmbit cu cruzime, de parcă ar fi fost totuna pentru el dacă Faţă îl va asculta sau va trebui să-l rupă în bucăţi.

— Ai înţeles comanda mea?

— Da, stăpâne!

Faţă-de-Groază s-a foit, de parcă şi-ar fi făcut curaj.

— Dar pot să întreb, stăpâne… de ce ne limităm la atât?

Nările lui Set au fremătat.

— O singură prostie şi te-am terminat, Faţă-de-Groază. Alege-ţi cuvintele cu grijă.

Demonul şi-a trecut limba neagră peste buze.

— Ei bine, stăpâne, să fie oare anihilarea unui singur zeu demnă de gloria ta? Ce-ai zice dac-am crea şi mai multă energie a haosului – pentru a alimenta piramida o dată pentru totdeauna şi a face din tine stăpânul veşnic al tuturor lumilor?

Lui Set i-au sclipit ochii de poftă.

— Stăpânul tuturor lumilor… Nu sună rău deloc. Şi cum ai putea face asta, demon firav ce eşti?

— O, nu eu, stăpâne. Eu sunt un vierme insignifiant. Dar dacă i-am captura şi pe ceilalţi: Nephthys…

Set l-a lovit pe Faţă în piept şi demonul s-a prăbuşit respirând cu greutate.

— Ţi-am spus să nu-i rosteşti niciodată numele.

— Da, stăpâne, a răspuns Faţă gâfâind. Îmi pare rău, stăpâne. Dar dacă am captura-o pe ea şi pe ceilalţi… gândeşte-te la puterea pe care ai putea-o consuma. Dacă avem un plan cum trebuie…

Set a început să dea din cap, tot mai entuziasmat.

— Cred că-i timpul să-l folosim pe Amos Kane.

M-am încordat. Amos era aici?

— Genial, stăpâne. Un plan genial.

— Da, mă bucur că m-am gândit la el. În curând, Faţă-de-Groază, *foarte* curând, Horus, Isis şi soţia mea trădătoare se vor pleca la picioarele mele – iar Amos mă va ajuta. Vom avea o simpatică reuniune de familie.

Set s-a uitat în sus, direct la mine, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că sunt acolo, şi mi-a zâmbit de parcă voia să mă facă arşice.

— Nu-i aşa, băiete?

Am vrut să-mi desfac aripile şi să zbor. Trebuia să ies din peşteră şi s-o avertizez pe Sadie. Dar nu-mi puteam folosi aripile. Am rămas acolo paralizat în timp ce Set întindea mâna să mă apuce.

23. Examenul final al profesorului Thoth

SADIE

Sunt Sadie. Scuze pentru întârziere, deşi presupun că asta nu se observă pe o înregistrare. Fratele meu cu degete agile a scăpat microfonul într-o groapă plină de… o, nu mai contează. Să revenim la poveste.

Carter s-a trezit atât de brusc, c-a lovit cu genunchii tava de băuturi, ceea ce a fost destul de amuzant.

— Ai dormit bine? l-am întrebat.

M-a privit chiorâş, confuz.

— Eşti om.

— Ce drăguţ c-ai observat.

Am mai luat o muşcătură de pizza. Era prima dată când mâneam pizza dintr-o farfurie de porţelan şi beam Cola dintr-un pahar (şi încă cu gheaţă – americanii sunt nişte dubioşi), dar mă bucuram de beneficiile clasei întâi.

— M-am transformat din nou acum o oră.

Mi-am dres vocea.

— Mi-a fost… ăăă… de ajutor că mi-ai spus să mă concentrez pe ceea ce e important.

E jenant c-am spus chiar şi *atât,* având în vedere că îmi aminteam absolut tot ce-mi spusese pe când eram erete despre călătoriile lui cu tata – despre cum se pierduse în metrou, despre cum se îmbolnăvise la Veneţia şi ţipase ca un copil când găsise un scorpion în ciorap. Atâta material cu care să-l tachinez, dar lucru ciudat, nu eram tentată s-o fac. Felul în care îşi deschisese sufletul… Poate crezuse că nu-l înţeleg dacă sunt erete, dar fusese atât de sincer, lăsând garda jos, şi făcuse totul pentru a mă calma. Dacă nu mi-ar fi dat un subiect de gândire, probabil că şi acum

aş fi vânat şoareci de câmp pe malul râului Potomac.

Carter vorbise despre tata ca şi cum călătoriile lor fuseseră un lucru extraordinar, dar şi o corvoadă, chinuindu-se să se facă plăcut şi să se comporte exemplar, fără să aibă cu cine se relaxa sau vorbi. Tata era, trebuia să recunosc, o prezenţă foarte impunătoare. Era foarte greu să nu cauţi a-i fi pe plac. (Fără îndoială că de la el am moştenit personalitatea mea incredibil de carismatică.) Îl vedeam doar de două ori pe an, şi chiar şi aşa trebuia să mă pregătesc psihic pentru această experienţă. Pentru prima dată, am început să mă întreb dacă într-adevăr Carter fusese cel privilegiat. Mi-aş fi schimbat viaţa cu a lui?

De asemenea, am decis să nu-i spun ce anume mă făcuse să mă transform în cele din urmă înapoi în om. Nu mă concentrasem deloc asupra lui tata. Mi-o imaginasem pe mama în viaţă, mi-am imaginat că ne plimbăm împreună pe Oxford Street, uitându-ne la vitrine, vorbind şi râzând – acea zi obişnuită de care n-avusesem parte. O dorinţă imposibilă, ştiu. Dar era suficient de puternică pentru a-mi aminti cine sunt.

N-am spus nimic din toate astea, dar Carter m-a studiat şi am simţit că-mi ghiceşte gândurile mai bine decât mi-aş fi dorit. Am luat o înghiţitură de Cola.

— Apropo, ai ratat masa de prânz.

— N-ai încercat să mă trezeşti?

De cealaltă parte a culoarului, Bast a râgâit. Tocmai îşi terminase farfuria cu somon şi părea extrem de satisfăcută.

— Aş putea invoca nişte cutii de Friskies, s-a oferit ea. Ori sandviciuri cu brânză.

— Nu, mulţumesc, a murmurat Carter.

Părea devastat.

— Doamne, Carter, am spus. Dacă-i atât de important pentru tine, mai am nişte pizza…

— Nu-i vorba de asta, a zis el.

Şi ne-a povestit cum *ba*-ul său aproape că fusese capturat de Set.

La auzul veştii, am început să gâfâi. Mă simţeam de parcă m-aş fi transformat din nou în erete, incapabilă să gândesc limpede. Tata era prizonier într-o piramidă roşie? Bietul Amos era folosit ca un pion? M-am uitat la Bast ca să mă liniştesc.

— Nu putem face nimic?

Expresia ei era sumbră.

— Sadie, nu ştiu. Set va atinge apogeul puterii de ziua lui, iar răsăritul e cel mai potrivit moment pentru magie. Dacă reuşeşte să producă o mare explozie energetică pentru furtună în zorii acelei zile – nu doar folosind propria magie, ci adăugându-i şi puterea altor zei pe care a reuşit să-i înrobească –, haosul pe care l-ar putea dezlănţui e aproape de neimaginat.

S-a cutremurat.

— Carter, spui că un simplu demon i-a dat această idee?

— Aşa mi s-a părut, a răspuns Carter. El a îmbunătăţit planul original, oricum.

Bast a clătinat din cap.

— Set n-ar face niciodată asta.

Am tuşit.

— Ce vrei să spui? Tocmai *asta* ar face.

— Nu, a insistat Bast. E ceva groaznic, chiar şi pentru el. Set vrea să fie rege, dar o astfel de explozie l-ar lăsa fără regat. E aproape ca şi cum…

S-a oprit, gândul acesta fiind, se pare, prea tulburător.

— Nu înţeleg, dar vom ateriza în curând. Va trebui să-l întrebi pe Thoth.

— Vorbeşti de parcă n-o să ne însoţeşti, am spus.

— Thoth şi cu mine nu ne înţelegem prea bine. Şansele voastre de supravieţuire ar putea fi mai mari…

S-a aprins semnalul luminos pentru prinderea centurii de siguranţă. Căpitanul a anunţat că începe coborârea spre Memphis. M-am uitat pe fereastră şi am văzut un fluviu mare şi maroniu traversând peisajul – cel mai lat fluviu pe care-l văzusem în viaţa mea. Îmi dădea senzaţia neplăcută a unui şarpe uriaş.

Însoţitoarea de zbor a venit şi a arătat spre farfuria cu

prânzul.

— Ai terminat, drăguţo?

— Aşa se pare, i-am răspuns pe un ton sumbru.

La Memphis nu se vedea că-i iarnă. Copacii erau verzi, iar cerul era de un albastru strălucitor.

Am insistat ca Bast să nu mai „împrumute“ o maşină de data asta, aşa c-a fost de acord să închiriem una, atâta vreme cât era o decapotabilă. N-am întrebat de unde a făcut rost de bani, dar în scurt timp ne plimbam pe străzile aproape pustii ale Memphisului cu BMW-ul nostru cu plafonul deschis.

Din oraş îmi amintesc doar frânturi de imagini. Am trecut printr-un cartier care părea scos din *Pe aripile vântului* – vile mari şi albe cu peluze enorme umbrite de chiparoşi, deşi Moş Crăciunii din plastic de pe acoperişuri cam deranjau privirea. Puţin mai încolo, era să fim ucişi de o femeie în vârstă care a ieşit cu un Cadillac din parcarea unei biserici. Bast a virat şi a claxonat, iar femeia doar a zâmbit şi i-a făcut cu mâna. O mostră de ospitalitate sudistă, presupun.

După alte câteva cvartale, casele s-au transformat în barăci dărăpănate. Am văzut pe veranda unei case doi băieţi afro-americani cu blugi şi tricouri mulate care zdrăngăneau la chitară şi cântau. Atât de bine, încât am fost tentată să opresc.

La următoarea intersecţie era un restaurant de cărămidă cu o firmă pe care scria de mână PUI & VAFE. În faţă, douăzeci de oameni stăteau la coadă.

— Ciudate gusturi mai aveţi voi, americanii. Pe ce planetă trăiţi? am întrebat.

Carter a clătinat din cap.

— Şi unde zici c-ar trebui să fie Thoth?

Bast a adulmecat aerul şi a virat la stânga pe Strada Plopului.

— Ne apropiem. Din câte-l ştiu pe Thoth, a găsit vreun centru de studiu. O bibliotecă, poate, sau un depozit de cărţi din mormântul unui magician.

— Nu prea avem aşa ceva în Tennessee, şi-a dat cu părerea Carter.

Apoi am văzut un indicator şi am zâmbit larg.

— Universitatea din Memphis, poate?

— Foarte bine, Sadie! a tors Bast.

Carter s-a încruntat la mine. Bietul de el devenea gelos.

Câteva minute mai târziu, ne plimbam prin campusul unui mic colegiu cu clădiri din cărămidă roşie şi curţi spaţioase. Era straniu de liniştit, cu excepţia zgomotului produs de cineva care bătea mingea.

Carter s-a înviorat de îndată ce-a auzit asta.

— Baschet.

— O, te rog, am spus. Trebuie să-l găsim pe Thoth.

Dar Carter s-a luat după zgomotul mingii, iar noi l-am urmat. A dat colţul unei clădiri şi a îngheţat.

— Să-i întrebăm pe ei.

Nu înţelegeam despre ce vorbeşte. Apoi am dat colţul şi am ţipat. Pe terenul de baschet, cinci jucători se aflau în toiul unui meci intens. Purtau tricouri ale diverselor echipe americane şi cu toţii păreau dornici să câştige – grohăiau, mârâiau, îşi furau mingea şi se împingeau. A, da… şi toţi jucătorii erau babuini.

— Animalul sacru al lui Thoth, a spus Bast. Probabil am venit unde trebuie.

Unul dintre babuini avea un păr lucios, auriu, mult mai deschis la culoare decât al celorlalţi şi un… ăăă… posterior mai colorat. Purta un tricou violet care-mi părea foarte cunoscut.

— E… un tricou cu Lakers? am întrebat, ezitând chiar şi să vorbesc despre obsesia prostească a lui Carter.

A dat din cap şi am rânjit amândoi.

— Khufu! am strigat.

E-adevărat, de-abia îl cunoşteam pe babuin. Petrecuserăm mai puţin de o zi împreună, la conacul lui Amos, şi de atunci păreau să fi trecut veacuri, dar simţeam totuşi că revăd un prieten demult pierdut. Khufu mi-a sărit în braţe şi a strigat spre mine:

— *Agh! Agh!*

M-a căutat prin păr, cred că după purici [Fără comentarii, Carter!], şi a sărit jos, lovind trotuarul cu palmele pentru a-mi arăta ce încântat e.

Bast a izbucnit în râs.

— Spune că miroşi a flamingo.

— Vorbeşti babuineza? a întrebat Carter.

Zeiţa a ridicat din umeri.

— Ar vrea să ştie pe unde aţi fost.

— Unde am fost noi? am spus. Păi, în primul rând, spune-i că mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei ca erete, care *nu* este un flamingo şi *nu* se termină în o, aşa că n-are ce căuta în meniul lui. În al doilea rând…

— Stai puţin.

Bast s-a întors spre Khufu şi a spus:

— *Agh!*

Apoi s-a întors iar spre mine.

— Bine, dă-i drumul.

Am clipit.

— Bine, ăăă… şi în al doilea rând, unde a fost *el?*

I-a tradus printr-un singur mormăit.

Khufu a pufnit şi a apucat mingea de baschet, ceea ce i-a făcut pe prietenii săi babuini să izbucnească într-o nebunie de lătrături, zgârieturi şi urlete.

— S-a scufundat în râu şi a înotat înapoi, a tradus Bast, dar când s-a întors, casa era distrusă şi voi nu mai eraţi. A aşteptat o zi ca Amos să se întoarcă, dar degeaba. Aşa c-a venit la Thoth. În fond, babuinii sunt sub protecţia sa.

— De ce? a vrut să ştie Carter. Fără supărare, dar Thoth e zeul cunoaşterii, nu-i aşa?

— Babuinii sunt animale foarte înţelepte, a spus Bast.

— *Agh!*

Khufu s-a prins de nas, apoi ne-a întors şezutul lui tehnicolor. Le-a aruncat mingea prietenilor săi. Aceştia au început să se bată pentru ea, arătându-şi colţii şi pocnindu-se peste capete.

— Înţelepţi? am întrebat.

— Păi nu sunt chiar ca *pisicile,* a adăugat Bast. Dar sunt

înţelepţi. Khufu spune că de îndată ce Carter îşi respectă promisiunea, vă va conduce la profesor.

M-am holbat la ea.

— Prof… a, vrei să spui… bun.

— Ce promisiune? a întrebat Carter.

Bast a mustăcit.

— I-ai promis că-i arăţi abilităţile tale de jucător de baschet, se pare.

Carter a făcut ochii mari, alarmat.

— N-avem timp!

— O, e în regulă, ne-a asigurat Bast. E timpul s-o întind.

— Încotro, Bast? am întrebat, căci nu eram prea dornic să ne despărţim din nou. Şi cum te găsim?

În ochi i s-a citit vinovăţia, de parcă tocmai ar fi provocat un accident oribil.

— Vă găsesc eu când terminaţi, dacă terminaţi…

— Cum adică *dacă!* a întrebat Carter, dar Bast se transformase deja în Brioşă şi o luase la goană.

Khufu a lătrat spre Carter foarte insistent. L-a dus de mână pe terenul de joc. Babuinii s-au împărţit imediat în două echipe. Jumătate şi-au scos tricourile. Jumătate şi le-au păstrat. Carter, din păcate, era în echipa fără tricouri, şi Khufu l-a ajutat să-şi scoată cămaşa, lăsându-i la vedere pieptul osos. Şi a început meciul.

Acum, nu ştiu eu prea multe despre baschet. Dar sunt destul de sigură că nu trebuie să te împiedici de picioarele celorlalţi sau să primeşti o pasă în frunte sau să driblezi (aşa se zice?) cu ambele mâini de parcai mângâia un câine probabil turbat. Însă exact asta făcea Carter. Babuinii treceau pur şi simplu peste el, la modul literal. Marcau coş după coş în timp ce Carter se clătina înainte şi înapoi, fiind lovit de minge ori de câte ori aceasta se apropia de el, împiedicându-se de picioarele maimuţelor până când a ameţit atât de tare, c-a făcut un cerc şi s-a prăbuşit. Babuinii s-au oprit din joc şi l-au privit neîncrezători. Carter zăcea în mijlocul terenului, acoperit de sudoare şi gâfâind. Ceilalţi babuini s-au uitat la Khufu. Era destul de evident ce gândeau: „Cine l-a invitat pe omul ăsta?“ Khufu

şi-a acoperit ochii ruşinat.

— Carter, i-am spus încântată, bine că-i tot dai înainte cu baschetul şi cu Lakers şi tu eşti un *zero absolut*! Te-au bătut nişte maimuţe!

A gemut chinuit.

— A fost… a fost sportul preferat al tatei.

M-am uitat la el. Sportul preferat al tatei. Dumnezeule, cum de nu mă gândisem?

Se pare c-a interpretat figura mea ca lovită de tren drept o nouă critică.

— Îţi… îţi pot spune orice statistică din NBA, a spus oarecum disperat. Recuperări, pase decisive, procente de aruncări libere.

Ceilalţi babuini au reluat jocul, ignorându-i pe Carter şi pe Khufu. Khufu a scos un sunet dezgustat, jumătate râgâit, jumătate lătrat.

Îl înţelegeam, dar am decis să acţionez şi i-am dat lui Carter mâna.

— Haide, lasă. Nu contează.

— De-aş avea pantofi mai buni, a sugerat el. Sau dacă n-aş fi atât de obosit…

— Carter, am spus cu un rânjet. *Nu* contează. Şi n-o să-i suflu o vorbă tatei când îl vom salva.

M-a privit vizibil uşurat. (Sunt, totuşi, o persoană minunată.) Apoi m-a luat de mână şi s-a ridicat.

— Acum, pentru numele lui Dumnezeu, pune-ţi cămaşa, i-am spus. Khufu, e timpul să ne conduci la profesor.

Khufu ne-a condus în clădirea unui laborator pustiu. Holurile miroseau a oţet, iar sălile goale parcă erau dintr-un liceu american, nu tocmai locul unde ar sta un zeu. Am urcat scările şi am găsit un şir de cabinete de-ale profesorilor. Cele mai multe uşi erau închise. Una fusese lăsată deschisă şi dădea spre un spaţiu nu mai mare decât o debara în care erau înghesuite cărţi, un birou micuţ şi un scaun. M-am întrebat dacă profesorul fusese pedepsit de primise un birou atât de mic.

— *Agh!*

Khufu s-a oprit în faţa unei uşi lustruite, de mahon, mult

mai frumoase decât celelalte. Un nume proaspăt scris strălucea pe sticla: DR. THOTH.

Fără să bată, Khufu a deschis uşa şi ne-a poftit înăuntru.

— După tine, omule-pui, i-am spus lui Carter. (Şi da, sunt sigură, regreta că mi-a povestit despre acel incident. La urma urmei, nu puteam să nu-l mai tachinez *deloc.* Am o reputaţie de menţinut.)

Mă aşteptam la o debara. În schimb, biroul era incredibil de mare.

Plafonul avea cel puţin zece metri, pe unul dintre pereţi fiind doar ferestre cu vedere spre Memphis. Nişte scări de metal duceau la o mansardă dominată de un telescop enorm şi de undeva de sus se auzea o chitară electrică la care cineva zdrăngănea destul de prost. Ceilalţi pereţi ai biroului erau acoperiţi de rafturi. Mese de lucru pline cu te miri ce – seturi de experimente chimice, computere pe jumătate asamblate, animale împăiate cărora le ieşeau fire electrice din capete. Încăperea mirosea puternic a carne de vită fiartă, dar cu un miros oriental de fum aromat mai puternic decât simţisem vreodată.

Cel mai straniu era că, exact în faţa noastră, o jumătate de duzină de păsări cu gâtul lung – ibişi – stăteau în spatele unor birouri, ca nişte recepţioneri, tastând la laptopuri cu ciocurile.

Carter şi cu mine am schimbat priviri. Era pentru prima dată când rămâneam fără cuvinte.

— *Agh!* a ţipat Khufu.

Sus, în mansardă, zdrăngăneala a încetat. Un bărbat deşirat, de vreo douăzeci de ani, s-a ridicat cu chitara electrică în mână. Avea o coamă rebelă şi blondă ca a lui Khufu şi purta un halat de laborant alb, pătat, peste blugii decoloraţi şi tricoul negru. La început am crezut că-i curge sânge din colţul gurii. Apoi am realizat că era un fel de sos de carne.

— Fascinant.

A zâmbit larg.

— Am descoperit ceva, Khufu. *Nu* suntem în Memphis, Egipt.

Khufu mi-a aruncat o privire piezişă, şi aş putea să jur că expresia sa însemna „Te-ai trezit?“

— Am descoperit, de asemenea, o nouă formă de magie numită muzică blues, a continuat tipul. Şi grătarul. Da, trebuie să încerci grătarul.

Khufu n-a părut impresionat. S-a suit pe un raft de sus, a luat o cutie de Cheerios şi a început să înfulece.

Tipul cu chitara a alunecat pe balustradă într-un echilibru perfect şi a aterizat în faţa noastră.

— Isis şi Horus! a spus. Văd că v-aţi găsit corpuri noi.

Ochii lui aveau o duzină de culori, care se modificau ca un caleidoscop, creând un efect hipnotic.

Am reuşit să bâlbâi:

— Ăăă… nu suntem…

— A, înţeleg, a replicat. Încercaţi să împărţiţi corpul, nu-i aşa? Să nu crezi că mă păcăleşti, Isis. Ştiu că tu ai controlul.

— Dar nu-l are! am protestat. Numele meu e Sadie Kane. Presupun că tu eşti Thoth?

A ridicat o sprânceană.

— Pretinzi că nu mă cunoşti? Desigur că sunt Thoth. Mi se spune şi Djehuti. Precum şi…

Mi-am înăbuşit un hohot de râs.

— Ja-hooty[24]?

Thoth a părut ofensat.

— În egipteana veche, e un nume perfect. Grecii îmi spuneau Thoth. Mai târziu m-au confundat cu zeul lor Hermes. Chiar au avut îndrăzneala să redenumească oraşul meu sacru Hermopolis, chiar dacă nu semănăm deloc. Crede-mă, dacă l-aţi fi cunoscut pe Hermes…

— *Agh!* a strigat Khufu cu gura plină de Cheerios.

— Ai dreptate, a încuviinţat Thoth. M-am îndepărtat de la subiect. Deci, susţii că eşti Sadie Kane. Şi…

A ridicat un deget spre Carter, care privea ibişii lucrând la laptopuri.

---

[24] Djehuti şi Ja-hooty se pronunţă la fel în limba engleză. În adresarea colocvială, Yahootie este o persoană imaginară pe care poţi da vina pentru tot ce nu vrei să ţi se atribuie ţie.

— Bănuiesc că tu nu eşti Horus.

— Carter Kane, a spus Carter, încă distras de ecranele ibişilor. Ce-avem aici?

Thoth s-a luminat.

— Da, se numesc computere. Sunt minunate, nu-i aşa? Se pare că…

— Nu, eram curios ce scriu păsările?

Carter a mijit ochii şi a citit de pe un ecran:

— *Scurt tratat asupra evoluţiei iacilor?*

— Eseurile mele academice, a explicat Thoth. Încerc să mă ocup de mai multe proiecte simultan. De exemplu, ştiaţi că această universitate nu oferă specializări în astrologie sau ştiinţa vindecării? Sunt şocat! Dar am de gând să schimb asta. Chiar în acest moment renovez un nou sediu lângă fluviu. În curând, Memphisul va fi un centru de studii în adevăratul sens al cuvântului!

— Asta-i genial, i-am spus cu jumătate de gură. Avem nevoie de ajutor ca să-l învingem pe Set.

Ibişii s-au oprit din tastat şi s-au holbat la mine.

Thoth şi-a şters sosul de barbecue de la gură.

— Ai îndrăzneala să-mi ceri asta după ce s-a întâmplat data trecută?

— Data trecută? am repetat.

— Mi-am notat pe-aici, pe undeva…

Thoth şi-a pipăit buzunarele halatului de laborant. A scos o bucată de hârtie mototolită şi a început s-o citească.

— Nu, asta-i lista de cumpărături.

A aruncat-o peste umăr. Imediat ce hârtia a atins podeaua, s-a transformat într-o bucată de pâine de grâu, un ulcior de lapte şi un bax de Mountain Dew.

Thoth a început să caute în mâneci. Am realizat că petele de pe halat erau cuvinte mâzgălite, scrise în toate limbile pământului. Petele se deplasau şi se transformau, formând hieroglife, litere englezeşti, simboluri în demotică. A înlăturat o pată de pe rever şi pe podea au căzut câteva litere, formând un cuvânt: „Rac“. Cuvântul s-a transformat într-un crustaceu lipicios, ca un crevete, care a apucat să dea din picioarele doar o clipă înainte ca un

ibis să-l prindă.

— Ah, n-are a face, a zis Thoth în cele din urmă. O să vă spun varianta prescurtată: ca să-şi răzbune tatăl, pe Osiris, Horus l-a provocat pe Set la duel. Câştigătorul urma să devină regele zeilor.

— Horus a câştigat, a spus Carter.

— Deci îţi aminteşti!

— Nu, am citit despre asta.

— Şi îţi aminteşti că, fără ajutorul meu, Isis şi cu tine aţi fi murit? O, am încercat să mediez o rezolvare pentru a evita confruntarea. Doar asta e una dintre sarcinile mele: să păstrez echilibrul între ordine şi haos. Dar nuuu, Isis m-a convins să ajut tabăra voastră pentru că Set devenea prea puternic. Iar bătălia aproape c-a distrus această lume.

„Exagerează“, s-a auzit vocea lui Isis în capul meu. „N-a fost chiar atât de rău.“

— Nu? a întrebat Thoth, şi am avut senzaţia că putea auzi vocea la fel de bine ca mine. Set i-a scos ochiul lui Horus.

— Au!

Carter a clipit.

— Da, şi eu i l-am înlocuit cu un ochi nou făcut din lumina lunii. Ochiul lui Horus – celebrul vostru simbol. Da, eu l-am făcut, mulţumesc foarte mult. Şi când i-ai tăiat capul lui Isis…

— Stai puţin.

Carter m-a privit.

— Eu i-am tăiat *capul*?

„M-am făcut bine“, m-a asigurat Isis.

— Doar pentru că te-am vindecat eu, Isis! a răspuns Toth. Şi da, Carter, Horus, sau cum te-o fi chemând, te-ai înfuriat atât de tare, încât i-ai tăiat capul. Ai fost nesăbuit – erai gata să-l ataci pe Set deşi erai încă slab, iar Isis a încercat să te oprească. Asta te-a înfuriat atât de tare, c-ai luat sabia… În fine, ideea e că aproape v-aţi anihilat reciproc înainte să-l învingeţi pe Set. Dacă vă luaţi din nou la harţă cu Stăpânul Roşu, aveţi grijă. El se va folosi de haos pentru a vă învrăjbi.

„O să-l învingem din nou“, m-a asigurat Isis. „Thoth este pur şi simplu gelos.“

— Ţine-ţi gura, am spus în acelaşi timp Thoth şi cu mine.

M-a privit surprins.

— Deci, Sadie… chiar încerci să păstrezi controlul. Asta nu va dura prea mult. Poate că eşti urmaşa faraonilor, dar Isis e înşelătoare, însetată de putere…

— O pot stăpâni, am spus, şi a trebuit să-mi folosesc toată voinţa pentru a o opri pe Isis să izbucnească într-un şir de insulte.

Thoth şi-a trecut degetele peste chitară.

— Eu n-aş fi atât de sigur. Probabil că Isis ţi-a spus c-a ajutat la înfrângerea lui Set. Ţi-a spus şi că ea a fost motivul pentru care Set a scăpat de sub control, în primul rând? Ea l-a exilat pe întâiul nostru rege.

— Adică pe Ra? a spus Carter. N-a decis el să părăsească lumea asta pentru că era prea bătrân?

Thoth a pufnit.

— O fi fost el bătrân, dar a fost *silit* să plece. Isis s-a saturat să aştepte ca el să se retragă. Ea voia ca soţul ei, Osiris, să devină rege. Voia, de asemenea, şi mai multă putere. Într-o bună zi, în timp ce Ra moţăia, Isis a colectat în secret puţină salivă de la zeul soarelui.

— Câh, am spus. De când te face saliva mai puternic?

Thoth s-a încruntat la mine acuzator.

— Ai amestecat saliva cu argilă pentru a crea un şarpe veninos. În noaptea aceea, şarpele s-a strecurat în dormitorul lui Ra şi l-a muşcat de gleznă. Nicio magie, nici chiar a mea, nu l-a putut vindeca. Ar fi murit…

— Zeii pot să moară? a întrebat Carter.

— O, da, a răspuns Toth. Desigur, cel mai adesea ne ridicăm din nou din Duat. Dar această otravă a atacat chiar esenţa lui Ra. Isis, desigur, a făcut pe nevinovata. A plâns văzându-l pe Ra că suferă. A încercat să-l ajute cu magia ei. În cele din urmă i-a spus lui Ra că există o singură cale de salvare: Ra trebuia să-i spună numele lui secret.

— Numele secret? am întrebat. Ca Bruce Wayne[25]?

[25] Numele bărbatului a cărui identitate secretă era Batman.

— Totul are un nume secret, a spus Thoth. Chiar şi zeii. A şti numele secret al cuiva înseamnă să ai putere asupra lui. Isis a promis că dacă află numele secret al lui Ra, îl poate vindeca. Ra suferea atât de crunt, c-a fost de acord. Şi Isis l-a vindecat.

— Dar asta i-a oferit putere asupra lui, a ghicit Carter.

— Extrem de multă, a încuviinţat Thoth. Ea l-a forţat pe Ra să se retragă în ceruri, deschizând calea pentru ca iubitul ei Osiris să devină noul rege al zeilor. Set fusese un important locotenent al lui Ra, dar n-a putut suporta să vadă că fratele său Osiris devine rege. Asta a făcut ca Set şi Osiris să devină duşmani, iar acum, după cinci milenii, se duce acelaşi război, totul din cauza lui Isis.

— Dar nu-i vina mea! am spus. N-aş face niciodată aşa ceva.

— Nu? a întrebat Thoth. Tu n-ai face totul pentru a-ţi salva familia, chiar dacă ai tulbura echilibrul cosmic?

M-a fixat cu ochii lui caleidoscopici şi am simţit cum se ridică în mine un val de sfidare. Cum să nu-mi ajut familia? Cine mai era şi nebunul ăsta în halat să-mi spună ce pot să fac şi ce nu?

Apoi mi-am dat seama că nu ştiu cine gândeşte aşa: Isis sau eu. M-am panicat. Dacă nu-mi puteam deosebi gândurile de cele ale lui Isis, cât timp mai aveam înainte să înnebunesc cu totul?

— Nu, Thoth, am murmurat. Trebuie să mă crezi. Eu deţin controlul – eu, Sadie – şi am nevoie de ajutorul tău. Tatăl nostru e prizonierul lui Set.

Apoi i-am povestit totul – de la British Museum la viziunea lui Carter cu piramida roşie. Thoth a ascultat fără să intervină, dar puteam să jur că pe halat i-au apărut noi pete în timp ce vorbeam, de parcă unele dintre cuvintele mele se adăugau la amestecul acela.

— Te rugăm doar să te uiţi la ceva pentru noi, am spus în încheiere. Carter, dă-i cartea.

Carter a scotocit prin geantă şi a scos cartea furată de la Paris.

— Tu ai scris asta, nu? a spus. E despre cum poate fi

învins Set.

Thoth a desfăcut paginile papirusului.

— O, Doamne! Detest să-mi recitesc vechile scrieri. Uitaţi-vă şi voi la propoziţia asta. Acum n-aş mai scrie-o aşa.

Şi-a pipăit buzunarele halatului.

— Are cineva un pix roşu?

Isis s-a ridicat împotriva voinţei mele, insistând să-i băgăm minţile în cap lui Thoth. „O minge de foc“, s-a rugat ea. „O singură minge magică enormă de foc, te rog?“

Nu pot să spun că n-am fost tentată, dar am ţinut-o sub control.

— Uite care-i treaba, Thoth, am spus, Ja-hooty sau cum vrei tu. Set e pe cale să distrugă America de Nord, dacă nu lumea întreagă. Milioane de oameni vor muri. Ai spus că-ţi pasă de echilibru. Ne ajuţi sau nu?

Pentru un moment, singurele sunete audibile au fost cele făcute de ciocurile ibişilor care tastau.

— Sunteţi într-o mare încurcătură, a încuviinţat Thoth. Dați-mi voie să întreb, de ce credeţi că tatăl vostru v-a pus în situaţia asta? De ce a eliberat zeii?

Era să spun „Ca s-o aducă înapoi pe mama“. Dar nici eu nu mai credeam asta.

— Mama ghicea viitorul, am spus. A văzut ceva rău. Cred că ea şi cu tata au încercat să-l oprească. Au crezut că singura cale era să-i elibereze pe zei…

— Chiar dacă folosirea puterii zeilor e incredibil de periculoasă pentru muritori, a insistat Thoth, şi împotriva legii Casei Vieţii, lege pe care eu l-am convins pe Iskandar s-o dea, apropo.

Mi-am amintit ce-mi spusese bătrânul Lictor-Şef în Sala Epocilor.

— Zeii au o mare putere, dar numai oamenii au creativitate. Cred că mama l-a convins pe Iskandar că legea e greşită. Chiar dacă nu putea admite asta în mod public, ea l-a făcut să se răzgândească. Ceea ce se va întâmpla e atât de grav, încât zeii şi muritorii vor avea nevoie unii de ceilalţi.

— Şi ce anume se va întâmpla? a întrebat Thoth. Victoria lui Set?

Avea un ton calm, ca un profesor care pune o întrebare-capcană.

— Poate, am spus cu reţinere, dar nu ştiu sigur.

Sus, pe raft, Khufu a scuipat. Şi-a dezvelit colţii într-un rânjet viclean.

— Ai dreptate, Khufu, a spus Thoth căzând pe gânduri. Nu vorbeşte ca Isis. Isis n-ar recunoaşte niciodată că nu ştie ceva.

A trebuit să astup cu o palmă imaginară gura lui Isis.

Thoth i-a aruncat cartea înapoi lui Carter.

— Să vedem dacă faptele voastre se ridică la înălţimea vorbelor. O să vă explic vraja din carte cu condiţia să-mi dovediţi că vă puteţi controla cu adevărat zeii, că nu veţi repeta pur şi simplu aceleaşi lucruri ca în vechime.

— Un test? a zis Carter. Acceptăm.

— Stai puţin! am protestat.

Poate pentru că studiase doar acasă, Carter nu şi-a dat seama că un test este în mod normal ceva rău.

— Minunat, a spus Toth. Am nevoie de un element de putere din mormântul unui magician. Aduceţi-mi-l!

— Mormântul cărui magician? am întrebat.

Dar Thoth a scos din halat o bucată de cretă şi a mâzgălit ceva în aer. În faţă i s-a deschis o uşă.

— Cum ai făcut asta? am întrebat. Bast spunea că nu poţi deschide portaluri în timpul Zilelor Demonilor.

— Muritorii nu pot, a recunoscut Thoth. Dar un zeu al magiei poate. Dacă aveţi succes, facem un grătar.

Uşa ne-a tras într-un vid negru şi biroul lui Thoth a dispărut.

24. Arunc în aer nişte pantofi albaştri de velur

SADIE

— Unde suntem? am întrebat.

Eram pe un bulevard pustiu în faţa porţilor unei mari proprietăţi. Părea să fie tot în Memphis – cel puţin copacii, vremea, lumina după-amiezii era la fel.

Proprietatea avea cel puţin câteva hectare. Designul pretenţios al porţilor albe de metal cuprindea siluete de chitarişti şi note muzicale. Dincolo de ele, aleea şerpuia printre copaci şi dădea spre o casă cu două niveluri, având un portic cu coloane albe.

— O, nu, a spus Carter. Recunosc porţile astea.

— Poftim? Cum aşa?

— Tata m-a adus o dată aici. Mormântul unui mare magician... Cred că Thoth glumeşte.

— Carter, ce vrei să spui? Este cineva îngropat aici?

A dat din cap.

— Suntem la Graceland. Casa celui mai celebru muzician din lume.

— Michael Jackson a locuit aici?

— Nu, prostuţo, a spus Carter. Elvis Presley.

Nu ştiam dacă să râd sau să înjur.

— Elvis Presley. Adică tipul cu costume albe cu ştrasuri, cu părul ăla şmecher, din colecţia de discuri a lui mamaie – *acel* Elvis?

Carter a privit neliniştit în jur. Şi-a scos sabia, deşi părea că suntem complet singuri.

— Aici a trăit şi a murit. E îngropat în spatele conacului.

M-am uitat la casă.

— Vrei să spui că Elvis a fost magician?

— Nu ştiu.

Carter a strâns sabia în mână.

— Thoth a spus că muzica ar fi un fel de magie. Dar ceva nu-i în regulă. De ce suntem doar noi aici? De obicei, e plin de turişti.

— Poate pentru că-i vacanţa de Crăciun?

— Şi paza?

Am ridicat din umeri.

— Poate că seamănă cu ce a făcut Zia la Luxor. Poate că Thoth i-a gonit pe toţi.

— Poate.

Dar mi-am dat seama că fratele meu era încă neliniştit. A împins porţile, care s-au deschis uşor.

— Nu-i în regulă, a murmurat.

— Nu, am fost de acord. Dar hai să-i aducem totuşi un omagiu.

În timp ce mergeam pe alee, nu puteam să nu mă gândesc că locuinţa „Regelui“ nu era foarte impresionantă. Comparativ cu casele unor bogătaşi celebri pe care le văzusem la televizor, cea a lui Elvis părea foarte mică. Avea doar două niveluri, porticul cu coloane albe şi pereţi din cărămidă. Nişte lei ridicoli din ipsos flancau scările. Poate că lucrurile erau mai simple pe vremea lui Elvis sau poate că-şi cheltuise toţi banii pe costume cu strasuri.

Ne-am oprit în faţa scărilor.

— Deci tata te-a adus aici? am întrebat.

— Da.

Carter s-a uitat la lei de parcă s-ar fi aşteptat să ne atace.

— Tata iubeşte bluesul şi jazzul în general, dar spunea că Elvis a fost important pentru c-a luat muzica afro-americană şi a făcut-o populară în rândul albilor. A contribuit la inventarea rock-and-rollului. Oricum, tata şi cu mine eram în oraş pentru un simpozion sau aşa ceva. Nu-mi amintesc. Tata a insistat să vin aici.

— Ce noroc pe tine.

Şi da, poate că începeam să înţeleg că viaţa alături de tata nu fusese doar lux şi vacanţe pentru Carter, dar tot nu

puteam să nu fiu puţin geloasă. Nu că mi-aş fi dorit vreodată să ajung la Graceland, desigur, dar tata nu insistase niciodată să mă ducă nicăieri – cel puţin până la excursia de la British Museum, când dispăruse. Nici măcar nu ştiusem că tata era fan Elvis, ceea ce era cam sinistru.

Am suit scările. Uşa de la intrare s-a deschis singură.

— Nu-mi place deloc, a spus Carter.

M-am întors să mă uit în spate şi mi-a îngheţat sângele în vine. L-am apucat de braţ pe frate-meu.

— Ăăă… Carter, că tot a venit vorba de lucruri care nu ne plac…

Doi magicieni se apropiau pe alee agitându-şi toiegele şi baghetele.

— Să intrăm, a spus Carter. Şi repede!

N-am prea avut timp să admir casa. În stânga era sufrageria şi în dreapta o cameră de zi destinată muzicii, cu un pian şi o arcadă cu vitralii decorate cu păuni. Tot mobilierul era izolat cu cordoane de protecţie. Mirosea ca într-o casă de bătrâni.

— Elementul de putere, am spus. Unde-i?

— Nu ştiu, a izbucnit Carter. La ultima vizită nimeni n-a pomenit nimic de vreun „element de putere“!

M-am uitat pe fereastră. Duşmanii se apropiau. Tipul din faţă purta blugi, un tricou negru fără mâneci, cizme şi o pălărie de cowboy ponosită. Părea mai degrabă un infractor decât un magician. Prietenul său era îmbrăcat la fel, dar era mult mai robust, cu braţele tatuate, ras în cap şi cu o barbă încâlcită. Când au ajuns la zece metri distanţă, tipul cu pălăria de cowboy şi-a coborât toiagul, care s-a transformat într-o armă automată.

— La naiba! am strigat, şi l-am împins pe Carter în camera de zi.

Rafala a distrus uşa de la intrare a casei lui Elvis, iar urechile au început să-mi ţiuie. Ne-am ridicat şi am fugit în casă. Am trecut printr-o bucătărie de modă veche, apoi prin cea mai ciudată încăpere pe care o văzusem vreodată. Peretele din spate era din cărămizi acoperite cu viţă-de-vie, peste care cădea o cascadă. Covorul era miţos şi verde

(nu uitaţi, acoperea *şi* podeaua *şi* tavanul), iar mobilierul era sculptat cu forme de animale înfricoşătoare. De parcă nu era suficient de sinistru, prin cameră fuseseră amplasate strategic maimuţe din ipsos şi lei împăiaţi. În ciuda pericolul în care ne aflam, locul era atât de oribil, c-a trebuit să mă opresc şi să mă minunez.

— Doamne! am spus. Elvis n-avea bun-gust *deloc!*

— Camera-Junglă, a spus Carter. A decorat-o aşa ca să-l enerveze pe tatăl lui.

— Asta pot să înţeleg.

În casă a răsunat încă o rafală.

— Să ne despărţim, a spus Carter.

— Proastă idee!

Auzeam cum magicienii tropăie prin camere, zdrobind lucruri pe măsură ce se apropiau.

— O să le distrag atenţia, a spus Carter. Tu caută. Camera cu trofee e acolo.

— Carter!

Dar nebunul a fugit ca să mă protejeze. *Detest* când face asta. Ar fi trebuit să-l urmez sau să fug în direcţia opusă, dar am înţepenit în stare de şoc în timp ce el a dat colţul cu sabia ridicată şi corpul începea să-i capete o strălucire aurie… când lucrurile au luat o întorsătură nefericită.

Bum! Carter a fost îngenuncheat de un fulger de smarald. Pentru o clipă, am crezut că fusese împuşcat şi a trebuit să-mi înăbuş un ţipăt. Dar imediat Carter s-a prăbuşit şi a început să se micşoreze, cu tot cu haine, sabie şi restul – topindu-se într-o aşchiuţă verde.

Şopârla care fusese fratele meu a alergat spre mine, mi s-a urcat pe picior şi în palmă, de unde m-a privit cu disperare.

De după colţ, o voce răguşită a spus:

— Hai să ne despărţim şi s-o găsim pe soră-sa. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— O, Carter, i-am şoptit cu drag şopârlei. Ce-o să-ţi fac pentru asta!

L-am îndesat în buzunar şi am fugit.

Cei doi magicieni au continuat să răvăşească peste tot

prin Graceland, răsturnând mobilierul şi distrugând lucrurile. Se pare că nu erau fani ai lui Elvis.

Am trecut pe sub nişte cordoane, m-am strecurat printr-un hol şi am găsit camera trofeelor. Uimitor, era înţesată cu trofee. Pereţii erau plini de discuri de aur. În patru vitrine de sticlă străluceau salopete cu strasuri. Camera era slab luminată, probabil pentru ca vizitatorii să nu fie orbiţi de costume, şi din nişte difuzoare atârnate se auzea muzică în surdină: Elvis avertiza pe toată lumea să nu-l calce pe pantofii lui albaştri de velur.

Am inspectat camera, dar n-am văzut nimic cu aspect magic. Costumele? Am sperat că Thoth nu se aştepta să port vreunul. Discurile de aur? Erau minunate pe post de discuri Frisbee, dar cam atât.

— Jerrod! s-a auzi o voce în dreapta.

Un magician se apropia pe hol. M-am îndreptat spre cealaltă ieşire, dar de afară s-a auzit o voce care a răspuns:

— Da, sunt aici.

Eram încolţită.

— Carter! am şoptit. Blestemat fie creierul tău de şopârlă.

A început să se zbată neliniştit în buzunar, dar nu-mi era de niciun ajutor.

Am scotocit prin geanta de magician şi am scos bagheta. Să încerc să desenez un cerc magic? N-aveam timp şi n-aveam chef să mă duelez direct cu doi magicieni mai în vârstă. Trebuia să rămân în mişcare. Mi-am luat vergeaua şi i-am ordonat să se transforme într-un toiag lung. I-aş fi putut da foc, l-aş fi putut transforma într-un leu, dar la ce bun? Mâinile au început să-mi tremure. Voiam să mă fac mică şi să mă ascund sub colecţia de discuri de aur a lui Elvis.

„Lasă-mă să preiau controlul“, a spus Isis. „Îi pot face una cu pământul.“

„Nu“, i-am răspuns.

„Vom fi ucise.“

Simţeam cum îmi forţează voinţa, încercând să iasă. Îmi

dădeam seama ce furioasă e pe aceşti magicieni. Cum îndrăzneau să ne provoace? I-ar fi putut distruge cu un singur cuvânt.

„Nu“, mi-am zis. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Zia: „Foloseşte orice ai la dispoziţie“. Camera era slab luminată… eventual, puteam face şi mai întuneric.

— Întuneric, am şoptit.

Am simţit o zvâcnitură în stomac şi luminile au început să pâlpâie. Muzica s-a oprit. Lumina a continuat să slăbească – chiar şi lumina soarelui s-a stins în ferestre până când întreaga cameră a fost cuprinsă de beznă.

Undeva, în stânga mea, primul magician a oftat exasperat.

— Jerrod!

— N-am fost eu, Wayne! a răspuns Jerrod. Întotdeauna dai vina pe mine!

Wayne a mormăit ceva în egipteană, continuând să se îndrepte spre mine. Trebuia să-i distrag atenţia.

Am închis ochii şi mi-a imaginat împrejurimile. Deşi era beznă, simţeam încă prezenţa lui Jerrod în hol, în stânga, poticnindu-se prin întuneric. Îl simţeam pe Wayne de cealaltă parte a zidului, în dreapta, la doar câţiva paşi de uşă. Şi vedeam cele patru vitrine de sticlă cu costumele lui Elvis.

„Îţi distrug casa“, m-am gândit. „Apăr-o!“

O nouă contracţie puternică în stomac, ca atunci când ridici o greutate – şi apoi vitrinele au explodat. Am auzit foşnet de pânză rigidă, ca nişte vele umflate de vânt, şi am desluşit cu greu patru siluete albe în mişcare care se îndreptau în perechi spre fiecare uşă.

Wayne a ţipat primul când costumele lui Elvis l-au atacat. Arma i s-a descărcat în întuneric. Apoi, în stânga, a fost rândul lui Jerrod să strige surprins. O bufnitură zgomotoasă mi-a dat de ştire că fusese doborât. Am decis s-o iau în direcţia lui Jerrod – preferam un tip care-şi pierduse echilibrul unuia cu o armă. M-am strecurat pe uşă şi pe un hol, lăsându-l pe Jerrod să se zbată în spatele meu şi să strige:

— Dă-te jos! Dă-te jos!

„Atacă-l cât e la pământ“, m-a implorat Isis. „Arde-l până la scrum!“

O parte din mine ştia că are dreptate: dacă-l lăsam pe Jerrod întreg, s-ar fi ridicat în cel mai scurt timp şi m-ar fi urmărit din nou; dar nu mi se părea corect să-l rănesc, mai ales cât era atacat de costumele lui Elvis. Am găsit o uşă şi am ieşit afară în lumina soarelui de după-amiază.

Mă aflam în curtea din spate a proprietăţii. O fântână arteziană mare susura în apropiere, înconjurată de pietre funerare. Una dintre ele avea în partea de sus o flacără închisă într-o casetă de sticlă şi era plină de flori. Am ghicit ceea ce era evident: trebuie să fie fost a lui Elvis.

„Mormântul unui magician.“

Bineînţeles. Căutaserăm în casă, dar elementul de putere era la mormântul său. Dar *care* era acest element?

Înainte de a apuca să mă apropii de mormânt, uşa s-a deschis violent. Tipul masiv şi chel, cu barbă încâlcită, a ieşit. Avea mânecile unui costum zdrenţuit de-al lui Elvis înfăşurate în jurul gâtului, de parcă l-ar fi cărat în spate.

— Măi, să fie…

Magicianul a aruncat costumul. După voce, mi-am dat seama că era cel care purta numele de Jerrod.

— Eşti doar o fetiţă. Ne-ai făcut o mulţime de probleme, domnişoară.

Şi-a coborât toiagul, din care a ţâşnit o lumină verde. Am ridicat bagheta şi am deviat în sus şuvoiul de energie. Am auzit un uguit surprins – strigătul unui porumbel –, şi o şopârlă proaspăt creată a căzut din cer la picioarele mele.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Jerrod a mârâit şi şi-a aruncat toiagul lui. Se pare că era specializat în şopârle, pentru că toiagul s-a transformat într-un varan mare cât un taxi londonez.

Monstrul m-a atacat cu o viteză nefirească. Şi-a deschis fălcile şi m-ar fi rupt în două, dar am apucat să-i vâr toiagul în gură.

Jerrod a izbucnit în râs.

— Asta-i tot ce poţi, fetiţo?

Am simţit cum fălcile dragonului strâng toiagul. Era doar o chestiune de secunde înainte ca lemnul să cedeze şi eu să devin gustarea varanului. „Puţin ajutor“, i-am cerut lui Isis. Cu atenţie, cu multă atenţie, am apelat la puterea ei. Am încercat să fac asta fără să-i permit să preia controlul – parcă aş fi dominat un val imens pe o placă de surf, încercând cu disperare să rămân în picioare. Am simţit cum cinci mii de ani de experienţă, de cunoştinţe şi, desigur, de putere îmi curg prin vene. Ea mi-a oferit opţiuni şi le-am ales pe cele mai simple. Mi-am canalizat puterea asupra toiagului şi am simţit cum mi se încălzeşte în mâini, căpătând o strălucire albă. Varanul a şuierat şi a bolborosit în timp ce toiagul s-a alungit, căscând fălcile creaturii mai mult, tot mai mult, până când s-a auzit un *bum!*

Varanul s-a făcut fărâme şi rămăşiţele toiagului lui Jerrod au căzut în jurul meu.

Jerrod n-a avut la dispoziţie decât un moment să fie surprins înainte să-mi arunc bagheta şi să-l izbesc cu putere în frunte. A privit cruciş şi s-a prăbuşit. Bagheta a revenit la mine.

Ar fi fost un minunat happy-end… doar că uitasem de Wayne. Magicianul cu pălărie de cowboy s-a repezit pe uşă şi aproape s-a împiedicat de prietenul său, dar şi-a revenit cu viteza fulgerului.

A strigat:

— Vânt!

Şi toiagul mi-a zburat din mâini ajungând la el. Mi-a zâmbit cu cruzime.

— Ai luptat frumos, scumpo! Dar magia elementelor e întotdeauna cea mai rapidă.

A lovit cu capetele ambelor toiege, al lui şi al meu, în pavaj. Un val de pământ şi pavaj a luat naştere, de parcă solul ar h devenit lichid, punându-mă jos şi zburându-mi bagheta din mână. M-am târât înapoi în mâini şi în genunchi, dar am auzit cum Wayne invocă focul din toiege.

„Frânghie“, a spus Isis. „Toţi magicienii au frânghie la ei.“

Panica îmi întunecase mintea, dar am dus instinctiv mâna la geanta magică. Am scos un mic ghem de sfoară. Nu era tocmai o frânghie, dar mi-am adus aminte ce făcuse Zia în muzeul din New York. Am aruncat sfoara spre Wayne şi am strigat un cuvânt sugerat de Isis:

— *Tas!*

O hieroglifă aurie a apărut deasupra capului lui Wayne:

Sfoara l-a şfichiuit ca un şarpe furios, alungindu-se şi îngroşându-se în aer. Wayne a făcut ochii mari. S-a dat un pas înapoi şi a lansat jeturi de flăcări din ambele toiege, dar sfoara a fost mai rapidă. I s-a încolăcit în jurul gleznelor şi l-a doborât, înfăşurându-i-se în jurul corpului până când l-a învelit din cap până-n picioare ca într-un cocon. El s-a zbătut şi a ţipat şi m-a făcut în toate felurile.

M-am ridicat clătinându-mă. Jerrod era încă inconştient. Mi-am recuperat toiagul, care căzuse lângă Wayne. Acesta continua să se lupte cu sfoara şi să blesteme într-o egipteană care suna foarte ciudat din cauza accentului de american sudist.

„Termină-l“, m-a avertizat Isis. „Încă mai poate vorbi. Nu va avea linişte până nu te va distruge.“

— Foc! a ţipat Wayne. Apă! Brânză!

Nici măcar comanda „Brânză!“ n-a funcţionat. Mi-am dat seama că furia îi făcea magia ineficientă pentru că îi era imposibil să se concentreze, dar am ştiut că-şi va reveni în curând.

— Tăcere! am spus.

Vocea lui Wayne s-a oprit brusc. Continua să strige, dar nu se auzea niciun sunet.

— Nu sunt duşmanul tău, i-am zis. Dar nici nu te pot lăsa să mă omori.

Ceva mi s-a mişcat în buzunar şi mi-am amintit de Carter. L-am scos. Părea bine, cu excepţia, desigur, a

faptului că era tot şopârlă.

— O să încerc să te transform la loc, i-am spus. Sper să nu înrăutăţesc lucrurile.

A scos un cârâit slab, care nu transmitea prea multă încredere.

Am închis ochii şi mi l-am imaginat pe Carter aşa cum ar fi trebuit să fie: un băiat înalt, de paisprezece ani, prost îmbrăcat, foarte uman, foarte enervant. Carter a început să atârne mai greu. L-am pus jos şi m-am uitat cum şopârla creştea, devenind o chestie vag omenească. În câteva secunde, fratele meu era culcat pe burtă, cu sabia şi geanta lângă el, pe gazon.

A început să scuipe iarbă.

— Cum ai făcut asta?

— Nu ştiu, am recunoscut. Doar că păreai… defect.

— Mulţumesc mult.

S-a ridicat şi a verificat dacă are toate degetele. Apoi i-a văzut pe cei doi magicieni şi i-a căzut faţa.

— Ce le-ai făcut?

— Pe unul l-am legat, pe celălalt l-am doborât. Prin magie.

— Nu, vreau să spun…, a şovăit, căutându-şi cuvintele, apoi a renunţat şi a arătat cu degetul.

M-am uitat la magicieni şi am ţipat. Wayne nu mai mişca. Avea ochii şi gura deschise, dar nu clipea şi nu respira. Lângă el, Jerrod părea să fi înlemnit şi el. În timp ce-i priveam, gurile au început să le strălucească de parcă ar fi înghiţit chibrituri. Două sfere de foc mici şi galbene le-au ieşit printre buze şi s-au ridicat în aer, dispărând în lumina soarelui.

— Ce… Ce-a fost asta? am întrebat. Au murit?

Carter s-a apropiat cu prudenţă şi a pus mâna pe gâtul lui Wayne.

— Nici nu pare să fie piele. Mai degrabă, piatră.

— Nu, au fost oameni! Nu i-am transformat în pietre!

Carter a pipăit fruntea lui Jerrod acolo unde-l lovisem cu bagheta.

— S-a spart.

— Poftim?

Carter şi-a luat sabia. Înainte de a apuca să ţip, a lovit faţa lui Jerrod cu mânerul, iar capul magicianului a crăpat ca un ghiveci de flori.

— Sunt din lut, a spus Carter. Sunt *shabti.*

A lovit mâna lui Wayne şi am auzit-o cum crapă sub învelişul de sfoară.

— Dar au făcut vrăji, am spus. Şi au vorbit. Erau *reali.*

Sub ochii noştri, de cei doi *shabti* s-a ales praful, ei lăsând în urmă doar bucata de sfoară, două toiege şi nişte haine ponosite.

— Thoth ne-a testat, a spus Carter. Dar mingile de foc…

S-a încruntat de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva important.

— Probabil că ţin de magia care i-a animat, am presupus eu. Şi acum zboară înapoi la stăpânul lor – ca să arate ce-au făcut?

Mie mi se părea e o teorie validă, dar Carter era extrem de tulburat. A arătat spre uşa din spate, dezmembrată, a casei din Graceland.

— Toată casa e aşa?

— Chiar mai rău.

M-am uitat la salopeta distrusă a lui Elvis, de sub hainele lui Jerrod, şi la pietrele împrăştiate. Poate că Elvis n-avusese bun-gust, dar îmi părea rău că palatul Regelui era devastat. Dacă locul fusese important pentru tata… Dintr-odată, mi-a venit o idee.

— Ce a spus Amos când a reparat farfuria?

Carter s-a încruntat.

— E vorba de o casă întreagă, Sadie. Asta nu-i o farfurie.

— Am înţeles, am spus. *Hi-nehm!*

Un simbol hieroglific auriu mi-a apărut în palmă.

L-am ridicat şi l-am suflat spre casă. Conturul întregii proprietăţi a început să strălucească. Bucăţile de uşă au

zburat la loc şi s-au lipit unele de altele. Zdrenţele din costumul lui Elvis au dispărut.

— Uau! a spus Carter. Crezi că s-a reparat şi interiorul?

— Eu…

Privirea mi s-a înceţoşat şi m-au lăsat genunchii. Aş fi dat cu capul de pavaj dacă nu m-ar fi prins Carter.

— E în regulă, a spus. Ai făcut o mulţime de vrăji, Sadie. A fost ceva uimitor.

— Dar n-am găsit elementul după care ne-a trimis Thoth.

— Ba da, a spus Carter. Poate că l-am găsit.

A arătat spre mormântul lui Elvis şi mi-a fost limpede: o amintire lăsată în urmă de un fan credincios – un colier cu o cruce de argint cu buclă în partea de sus, la fel ca pe tricoul mamei din fotografia cea veche.

— Un *ankh,* am spus. Simbolul egiptean al vieţii veşnice.

Carter l-a luat. De lanţ era prins un mic sul de papirus.

— Ce-i asta? a murmurat, şi a desfăcut foaia.

A privit-o atât de intens, că m-am temut să nu facă o gaură în ea.

— Care-i treaba?

M-am uitat peste umărul lui.

Desenul părea foarte vechi. Înfăţişa o pisică de aur pătată care ţinea un cuţit într-o labă şi tăia capul unui şarpe.

Dedesubt, cu un marker negru, cineva scrisese: „Continuă să lupţi!“

— Curat vandalism, nu-i aşa? am întrebat. Să mâzgăleşti în halul ăsta un desen atât de vechi? De ce i-ai lăsa aşa ceva lui Elvis?

Carter părea să nu mă audă.

— Am mai văzut imaginea asta. Apare pe o mulţime de morminte. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama…

Am studiat imaginea mai îndeaproape. Chiar că-mi

părea cunoscută.

— Ştii ce reprezintă? l-am întrebat.

— E Pisica lui Ra, care luptă cu cel mai mare duşman al zeului soarelui, Apophis.

— Şarpele, am zis.

— Da, Apophis era…

— Întruchiparea haosului, am spus, şi mi-am amintit vorbele lui Nut.

Carter a părut impresionat, aşa cum şi trebuia.

— Întocmai. Apophis era chiar mai rău decât Set. Egiptenii credeau că Ziua de Apoi va veni atunci când Apophis va mânca soarele şi va distruge întreaga creaţie.

— Dar… pisica l-a ucis, am spus plină de speranţă.

— Pisica trebuia să-l omoare la nesfârşit, a spus Carter, îţi aminteşti ce spunea Toth despre lucrurile care se repetă. Chestia este că… l-am întrebat pe tata odată dacă pisica avea vreun nume. Şi mi-a răspuns că nimeni nu ştie sigur, dar că cei mai mulţi oameni presupun că e Sekhmet, fioroasa zeiţă-leoaică. I se mai spunea şi Ochiul lui Ra, pentru că se ocupa de treburile murdare. El vedea un inamic, ea îl ucidea.

— Bun. Şi?

— Şi pisica nu seamănă cu Sekhmet. Tocmai mi-am dat seama…

În sfârşit, am văzut, şi un fior mi-a trecut pe şira spinării.

— Pisica lui Ra arată exact ca Brioșă. E Bast.

Imediat, pământul a huruit. Fântâna memorială a început să strălucească, şi s-a deschis o uşă întunecoasă.

— Haide, am spus. Am nişte întrebări pentru Thoth. Apoi am de gând să-i trag una în plisc.

25. Câştigăm o excursie gratuită spre moarte

CARTER

Să fii transformat într-o şopârlă chiar îţi poate strica ziua. Am încercat să ascund asta când am intrat pe uşă, dar mă simţeam destul de rău.

Probabil te gândeşti: „Hei, te-ai transformat deja într-un șoim. Ce mare scofală?“ Dar când altcineva te transformă *cu forţa* – e cu totul diferit. Închipuie-ți că eşti într-un compactor de gunoi şi tot corpul îţi este turtit într-o chestie mai mică decât un pumn. E dureros şi umilitor. Inamicul te imaginează ca pe-o şopârlă stupidă şi inofensivă, apoi îşi impune voinţa asupra ta, copleşindu-ţi gândurile, până când eşti silit să fii ce-şi doreşte *el.* Presupun că se putea şi mai rău. Ar fi putut să mă imagineze ca pe-o vulpe zburătoare, dar chiar şi aşa…

Desigur, îi eram recunoscător lui Sadie că m-a salvat, însă în acelaşi timp mă simţeam ca un ratat total. Nu era destul că mă făcusem de râs pe terenul de baschet, în faţa unei echipe de babuini, mai şi eşuasem cu totul în luptă. Poate că mă descurcasem cu Leroy, monstrul din aeroport, dar în confruntarea cu doi magicieni (chiar şi din lut), fusesem transformat într-o reptilă din primele două secunde. Ce şanse aveam împotriva lui Set?

Am alungat gândurile astea când am ieşit din portal, pentru că era clar că nu ne aflam în biroul lui Thoth.

În faţa noastră se contura o piramidă din sticlă şi metal în mărime naturală, aproape la fel de mare ca şi cele de la Gizeh. Centrul oraşului Memphis se ridica în depărtare. În spatele nostru erau malurile fluviului Mississippi.

Soarele apunea, aruncând o lumină aurie asupra

fluviului şi piramidei. Pe treptele de jos ale acesteia, lângă o statuie înaltă de şase metri a faraonului Ramses cel Mare, Thoth făcuse un picnic cu coaste şi piept la grătar, cu pâine şi murături, cu de toate. Cânta la chitară folosind un amplificator portabil. Khufu era şi el în apropiere, acoperindu-şi urechile.

— A, bun!

Thoth a zdrăngănit un acord care semăna cu geamătul de moarte al unui măgar bolnav.

— Aţi supravieţuit!

M-am uitat plin de uimire la piramidă.

— Asta de unde-a mai apărut? Doar n-ai... construit-o, nu?

Mi-am amintit călătoria cu *ba*-ul la piramida roşie a lui Set, şi brusc mi-am închipuit zei construind monumente peste tot în America.

Thoth a chicotit.

— N-a trebuit s-o construiesc. Locuitorii Memphisului au făcut-o. Oamenii n-au uitat nicio clipă Egiptul, să ştii. De fiecare dată când construiesc un oraş pe malul unui râu, îşi amintesc de moştenirea lor, adânc îngropată în subconştient. Aceasta e Pyramid Arena – a şasea cea mai mare piramidă din lume. Era folosită ca arenă sportivă pentru... cum se numeşte jocul care-ţi place, Khufu?

— *Agh!* a făcut Khufu indignat.

Şi jur că s-a încruntat la mine.

— Da, baschet, a spus Toth. Dar au urmat vremuri grele pentru arenă. A fost abandonată ani de zile. Dar acum, gata. Mă mut în ea. Aveţi *ankh*-ul?

Pentru un moment, m-am întrebat dacă fusese o idee bună să-l ajutăm pe Thoth, dar aveam nevoie de el. I-am aruncat colierul.

— Excelent, a spus. Un *ankh* de la mormântul lui Elvis. Magia lui e puternică!

Sadie şi-a încleştat pumnii.

— Era să murim ca să-l obţinem. Ne-ai păcălit.

— Nu v-am păcălit, a insistat. A fost un test.

— *Chestiile* alea, a spus Sadie, *shabti*...

— Da, sunt cel mai bun lucru pe care l-am făcut de secole. Păcat c-au fost sparţi, dar nu vă puteam lăsa să luptaţi cu magicieni *reali,* nu-i aşa? *Shabti* sunt nişte dubluri excelente.

— Deci ai văzut tot ce s-a întâmplat, am murmurat.

— A, da.

Thoth a întins mâna. Două mici focuri îi dansau în palmă – esenţele magice pe care le văzuserăm ieşind din gura celor doi *shabti.*

— Acestea sunt… dispozitive de înregistrare, cum le numiţi voi. Am primit un raport complet. I-ai învins pe *shabti* fără să-i ucizi. Trebuie să recunosc că sunt impresionat, Sadie. Ţi-ai controlat magia şi ai controlat-o pe Isis. Iar tu, Carter, te-ai descurcat perfect transformându-te într-o şopârlă.

Am crezut că mă tachina. Apoi, mi-am dat seama că în ochi i se citea o simpatie reală, de parcă eşecul meu ar fi fost tot un fel de test.

— O să întâlneşti duşmani mai puternici, Carter, m-a avertizat. Casa Vieţii îi va trimite pe cei mai buni împotriva voastră. Dar veţi găsi şi prieteni unde vă aşteptaţi mai puţin.

Nu ştiam de ce, dar aveam sentimentul că se referă la Zia… sau poate mi s-a părut.

Thoth s-a ridicat şi i-a dat chitara lui Khufu. A aruncat *ankh*-ul spre statuia lui Ramses, iar colierul s-a prins în jurul gâtului faraonului.

— Poftim, Ramses, i-a spus Thoth statuii. Pentru noua noastră viață.

Statuia a strălucit slab, de parcă apusul de soare ar fi fost de zece ori mai luminos. Apoi, strălucirea s-a răsfrânt asupra întregii piramide înainte să pălească încet.

— A, da, reflectă Thoth. Cred c-o să fiu fericit aici. Copii, data viitoare când mă mai vizitaţi, o să am un laborator mult mai mare.

Era o idee înfricoşătoare, dar am încercat să nu-mi pierd concentrarea.

— Asta nu-i tot ce-am găsit, am spus. Trebuie să ne

explici ce-i cu *asta.*

I-am întins imaginea cu pisica şi şarpele.

— Sunt o pisică şi un şarpe, a spus Toth.

— Mulţumesc, zeu al înţelepciunii. Ai pus-o acolo ca s-o găsim, nu-i aşa? Încerci să ne dai un indiciu.

— Cine, eu?

„Ucide-l odată“, a spus Horus.

„Ţine-ţi gura“, i-am răspuns.

„Cel puţin, ucide chitara.“

— Pisica asta e Bast, i-am spus, încercând să ignor şoimul nebun dinlăuntrul meu. Are cumva de-a face cu motivul pentru care părinţii noştri i-au eliberat pe zei?

Thoth a arătat spre farfuriile pentru picnic.

— V-am spus că avem grătar?

Sadie a bătut din picior.

— Am avut o înţelegere, Ja-hooty!

— Ştii ceva… îmi place numele ăsta, reflectă Thoth, dar nu şi când îl rosteşti *tu.* Cred că înţelegerea noastră era să vă explic cum se foloseşte cartea cu vrăji. Îmi daţi voie?

A întins mâna. Fără tragere de inimă, am scos cartea de magie din geantă şi i-am dat-o.

Thoth a deschis-o.

— O, câte amintiri îmi trezeşte. Atâtea formule… Odinioară, credeam în ritual. Pregătirea unei vrăji bune poate dura câteva săptămâni când foloseşti ingrediente exotice din toată lumea.

— N-avem la dispoziţie câteva săptămâni, am spus.

— Grabă, grabă, grabă…

Thoth a oftat.

— *Agh,* a încuviinţat Khufu, adulmecând chitara.

Thoth a închis cartea şi mi-a dat-o înapoi.

— Ei bine, e o incantaţie pentru distrugerea lui Set.

— Ştim *asta,* a spus Sadie. Îl va distruge pentru totdeauna?

— Nu, nu. Dar va distruge forma pe care o are în lumea asta, alungându-l în adâncul Duatului şi reducându-i puterea, împiedicându-l să reapară mult, mult timp. Câteva secole, cel mai probabil.

— Sună bine, am spus. Cum o citim?

Thoth m-a privit de parcă răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

— N-o poţi citi acum, căci cuvintele pot fi rostite doar în prezenţa lui Set. Odată ajunşi în faţa lui, Sadie va trebui să deschidă cartea şi să recite incantaţia. Ea va şti ce să facă atunci când va veni momentul.

— Sigur, a spus Sadie. Iar Set va aştepta cuminte să-i citesc condamnarea la moarte.

Thoth a ridicat din umeri.

— N-am spus că va fi uşor. Veţi mai avea nevoie de două ingrediente pentru ca vraja să funcţioneze – un ingredient verbal, numele secret al lui Set…

— *Poftim?* am protestat. Şi cum putem să-l aflăm?

— Cu greutate, îmi imaginez. Nu poţi afla un nume secret dintr-o carte. Numele trebuie să vină chiar de la cel vizat, să fie pronunţat de el, pentru a vă oferi putere asupra lui.

— Splendid, am spus. Va trebui doar să-l obligăm pe Set să ni-l spună.

— Sau să-l păcăliţi, a spus Toth. Sau să-l convingeţi.

— Nu există nicio altă cale? a întrebat Sadie.

Thoth a dat la o parte o pată de cerneală de pe halatul său de laborator. O hieroglifă s-a transformat într-o molie şi și-a luat zborul.

— Cred că… ar mai fi una. Aţi putea întreba persoana cea mai dragă lui Set – persoana care-l iubeşte cel mai mult. Ea v-ar putea spune numele.

— Dar nimeni nu-l iubeşte pe Set! a spus Sadie.

— Soţia sa, am încercat să ghicesc. Cealaltă zeiţă, Nephthys.

Thoth a dat din cap.

— E o zeiţă a râurilor. E posibil s-o găsiţi într-un râu.

— E din ce în ce mai bine, am murmurat.

Sadie s-a încruntă la Thoth.

— Ai spus că mai există un ingredient.

— Un ingredient fizic, a încuviinţat Thoth, o pană a adevărului.

— Ce anume? a întrebat Sadie.

Dar eu ştiam despre ce-i vorba şi m-a cuprins disperarea.

— De pe Tărâmul Morţilor, vrei să spui.

Thoth a zâmbit.

— Exact.

— Stai puţin, a spus Sadie. Despre ce vorbeşte?

Am încercat să-mi ascund teama.

— În Egiptul antic, când mureai, trebuia să faci o călătorie pe Tărâmul Morţilor, i-am explicat. O călătorie extrem de *periculoasă.* În cele din urmă, ajungeai în Sala Judecăţii, unde viaţa îţi era cântărită pe Cântarele lui Anubis[26]: inima într-o parte, pana adevărului de cealaltă parte. Dacă treceai testul, aveai parte de fericirea veşnică. Dacă nu-l treceai, un monstru îţi mânca inima şi încetai să mai exişti.

— Ammit Devoratoarea, a spus Thoth melancolic. O simpatică.

Sadie şi-a mijit ochii.

— Şi *cum anume* ar trebui să facem rost de-o pană din această Sală a Judecăţii?

— Poate că Anubis va fi într-o dispoziţie bună, a sugerat Thoth. Se întâmplă cam o dată la o mie de ani.

— Dar cum putem ajunge pe Tărâmul Morţilor? am întrebat. Vreau să spun… fără să murim.

Thoth a privit spre vest, unde apusul soarelui căpăta o nuanţă sângerie.

— Pe râu, pe timp de noapte, bănuiesc. Aşa trec cei mai mulţi pe Tărâmul Morţilor. Eu aş folosi o barcă. Îl veţi găsi pe Anubis la capătul râului…

A arătat spre nord, apoi s-a răzgândit şi a arătat spre sud.

— Am uitat, râurile curg spre sud aici. Totul e pe dos.

---

[26] Anubis este denumirea grecească a zeului cu cap de şacal din mitologia egipteană cunoscut sub numele de Anapa. Este zeul Tărâmului Morţilor, care ghida şi proteja spiritele morţilor. De asemenea, este asociat şi cu mumificarea, fiind considerat inventatorul acesteia.

— *Agh!*

Khufu şi-a trecut degetele pe gâtul chitarei şi a interpretat un riff apăsat de rock. Apoi a râgâit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi a pus deoparte chitara. Sadie şi cu mine ne-am holbat la el, dar Thoth a dat din cap de parcă babuinul ar fi rostit ceva profund.

— Eşti sigur, Khufu? a întrebat Thoth.

Khufu a mormăit ceva.

— Prea bine.

Thoth a oftat.

— Khufu spune c-ar dori să vă însoţească. I-am spus că poate rămâne aici ca să-mi tehnoredacteze lucrarea de doctorat în fizică cuantică, însă nu este interesat.

— Nu-mi dau seama de ce, a spus Sadie. Mă bucur că vine cu noi, dar unde găsim o barcă?

— Aveţi sânge de faraoni, a spus Toth. Faraonii au întotdeauna acces la o barcă. Dar aveţi grijă s-o folosiţi cu înţelepciune.

A arătat cu capul spre fluviu. Spre mal se îndrepta un vechi vas cu zbaturi, cu coşurile fumegânde.

— Vă urez drum bun, a spus Toth. La revedere!

— Trebuie să ne suim pe *chestia* asta? am întrebat.

Dar când m-am întors spre Thoth, acesta dispăruse, cu grătar cu tot.

— Minunat, a murmurat Sadie.

— *Agh!*

Khufu era de acord. Ne-a luat de mână şi ne-a condus spre mal.

26. La bordul *Reginei Egiptene*

CARTER

Vasul era foarte potrivit pentru o călătorie spre Tărâmul Morţilor. Avea mai multe punţi, cu balustrade împodobite, vopsite în negru şi în verde. Zbaturile laterale înspumau fluviul şi pe apărătoarea roţii strălucea numele vasului scris cu litere aurii: *REGINA EGIPTEANĂ.*

La prima vedere, puteai crede că vasul era folosit doar ca atracţie turistică, servind ca navă de croazieră sau cazinou plutitor pentru persoanele în vârstă. Dar dacă priveai mai cu atenţie, puteai observa mici detalii ieşite din comun. Numele vasului era scris în demotică şi cu hieroglife sub numele în engleză. Din coşuri ieşea un fum strălucitor, de parcă motoarele ar fi funcţionat cu aur. Sfere de foc multicolore zburau pe punţi. Iar la prova navei se mişcau şi clipeau doi ochi pictaţi, cercetând râul în căutare de pericole.

— Ciudat, a remarcat Sadie.

Am încuviinţat.

— Am mai văzut ochii pictaţi pe vase. E un obicei practicat în întreaga Mediterană. Dar, de obicei, nu se mişcă.

— Poftim? Nu, nu-i vorba de ochii ăia stupizi. Doamna de pe puntea superioară. Nu e…

Sadie a zâmbit cu gura până la urechi.

— Bast!

Fără doar şi poate, felina noastră preferată era sprijinită de cabina cârmaciului. Mă pregăteam să-i fac cu mâna, când am observat creatura care stătea lângă Bast şi manevra cârma. Avea corp de om şi era îmbrăcat într-o uniformă albă de căpitan de vas. Doar că, în loc de un cap, de deasupra gulerului îi ieşea un topor cu tăiş dublu. Şi nu

vorbesc despre o *toporişcă* de tăiat lemne. Vorbesc despre un topor *de luptă*: lame gemene în formă de semilună, una în faţă, cealaltă în spate, cu tăişurile mânjite de nişte ciudate pete roşii uscate.

Nava a acostat. Mingile de foc s-au însufleţit – au coborât pasarela, au dezlegat parâmele, făcând, practic, munca unui echipaj de marinari. Cum de acţionau fără mâini şi fără a incendia totul nu am idee, dar nu era cel mai neobişnuit lucru pe care-l văzusem în acea săptămână.

Bast a coborât de la cabina cârmaciului. Ne-a îmbrăţişat când ne-am suit la bord – chiar şi pe Khufu, care a încercat în schimb s-o caute de păduchi.

— Mă bucur c-aţi supravieţuit! ne-a spus Bast. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit în linii mari, şi din nou părul i s-a ridicat pe cap.

— Elvis? *Groaznic!* Thoth devine tot mai crud odată cu vârsta. Mda, nu pot să spun că sunt bucuroasă că mă aflu din nou pe vasul ăsta. *Detest* apa, dar presupun că…

— Ai mai fost pe nava asta? am întrebat.

Zâmbet lui Bast a pălit.

— Aveţi un milion de întrebări, ca de obicei, dar mai întâi să mâncăm. Căpitanul ne aşteaptă.

Nu eram nerăbdător să întâlnesc un topor uriaş şi nu eram entuziasmat de cinele lui Bast, cu sandviciuri calde cu brânză şi Friskies, dar am urmat-o înăuntrul vasului.

Salonul de mese era bogat decorat în stil egiptean. Pereţii erau acoperiţi cu picturi murale pline de culoare care înfăţişau zei. Coloane aurite sprijineau tavanul. O masă lungă era încărcată cu toate felurile de mâncare pe care ţi le puteai dori – sandviciuri, pizza, hamburgeri, mâncare mexicană, de toate. Asta compensa cu vârf şi îndesat faptul că ratasem grătarul lui Thoth. Pe o masă laterală se aflau o cutie pentru gheaţă, un şir de cupe de aur şi un dozator de suc cu vreo douăzeci de opţiuni. Scaunele de mahon erau sculptate pentru a arăta ca nişte babuini, ceea ce-mi aducea aminte un pic prea mult de Camera-Junglă de la Graceland, dar lui Khufu îi plăceau. A

lătrat la scaunul său doar pentru a arăta cine este şeful, apoi i s-a aşezat în poală. A luat un avocado dintr-un coş de fructe şi a început să-l decojească.

În celălalt capăt al încăperii s-a deschis o uşă şi a intrat tipul cu cap de topor. A trebuit să se aplece pentru a nu tăia în două cadrul uşii.

— Domnule şi doamnă Kane, a spus căpitanul, şi s-a înclinat.

Vocea sa era ca un murmur tremurat care rezona de-a lungul lamei din faţă. Am văzut odată un clip cu un individ care cânta lovind cu ciocanul un fierăstrău, şi cam aşa suna şi vocea căpitanului.

— Este o onoare să vă avem la bord.

— Doamnă Kane, reflectă Sadie. Îmi place cum sună.

— Numele meu e Lamă-Însângerată, a spus căpitanul. Ce ordonaţi?

Sadie a ridicat o sprânceană spre Bast.

— Îi putem da ordine?

— În limite rezonabile, a spus Bast. E ataşat de familia voastră. Tatăl vostru…

Şi-a dres glasul.

— Ei bine, el şi mama voastră au folosit vasul ăsta.

Demonul-topor a scos un murmur dezaprobator.

— Nu le-ai spus, zeiţă?

— Mă pregăteam să le spun, a mormăit Bast.

— Ce să ne spui? am întrebat.

— Sunt doar nişte detalii.

A continuat grăbită:

— Vasul poate fi invocat o dată pe an şi numai în caz de extremă urgenţă. Trebuie să-i spuneţi căpitanului care vă sunt ordinele acum. Trebuie să aibă instrucțiuni clare dacă vrem ca totul să se desfăşoare ăăă… în condiţii *de siguranţă.*

M-am întrebat ce-o frământă pe Bast, dar tipul cu cap de topor aştepta ordinele, iar petele de sânge uscat de pe lamele sale îmi sugerau că nu-i bine să-l fac să aştepte.

— Trebui să facem o vizită în Sala Judecăţii, i-am spus. Du-ne pe Tărâmul Morţilor.

Lamă-însângerată a murmurat gânditor:

— Voi face pregătirile, domnule Kane, dar e nevoie de timp.

— Nu prea avem timp.

M-am întors spre Sadie.

— Suntem în… în ce dată, în seara de douăzeci şi şapte?

A încuviinţat.

— Poimâine, la răsărit, Set îşi va termina piramida şi va distruge lumea, dacă nu-l oprim. Aşadar, căpitane Lamă-Mare sau cum te-o fi chemând, aş spune că ne cam grăbim.

— Ne vom strădui, desigur, din răsputeri, a spus Lamă-Însângerată, deşi vocea i-a sunat un pic – nu ştiu cum să zic – cam ascuţit.

— Echipajul vă va pregăti cabinele. Între timp, vreţi să luaţi masa?

M-am uitat la masa încărcată cu mâncare şi mi-am dat seama cât sunt de flămând. Nu mai mâncasem de când vizitasem Monumentul Washington.

— Da. Ăăă… mulţumesc, căpitane.

Căpitanul s-a înclinat din nou, ceea ce l-a făcut să semene un pic cam mult cu o ghilotină. Apoi ne-a lăsat să cinăm.

La început, am fost prea ocupat să mănânc pentru a vorbi. Am înfulecat un sandvici cu friptură de vită, vreo două bucăţi de plăcintă cu cireşe şi îngheţată şi trei pahare de bere de ghimbir înainte de a apuca să-mi trag sufletul.

Sadie n-a mâncat chiar atât de mult. Ea luase, totuşi, masa în avion. S-a mulţumit cu un sandvici cu brânză şi castraveţi şi cu una dintre băuturile acelea englezeşti dubioase care-i plac – Ribena[27]. Khufu a ales cu atenţie tot ce se termina în litera o – chipsuri Doritos, biscuiţi Oreo şi nişte bucăţi de carne. *Buffalo*[28]? *Armadillo*[29]? Mi-era şi teamă să-ntreb.

---

[27] Marcă englezească de suc de fructe.

[28] Bizon nord-american, animal erbivor masiv din categoria rumegătoarelor.

[29] Tatu, mamifer placentar protejat de o armură formată din plăci osoase şi cornoase mobile.

Mingile de foc pluteau îndatoritoare prin încăpere, umplând cupele şi strângând farfuriile pe măsură ce terminam de mâncat.

După atâtea zile petrecute pe fugă pentru a ne salva viaţa, era plăcut să stai la o masă şi să te relaxezi. Faptul că fuseserăm anunţaţi de căpitan că nu ne poate transporta instantaneu pe Tărâmul Morţilor era cea mai bună veste pe care-o primiserăm de mult timp.

— *Agh!*

Khufu s-a şters la gură şi a apucat una dintre mingile de foc. A transformat-o într-o minge de baschet strălucitoare şi a pufnit în direcţia mea.

De data asta am înţeles perfect ce îmi spusese pe babuineză. Nu era o invitaţie, ci ceva de genul: „O să joc baschet de unul singur. Nu te chem, pentru că eşti atât de nepriceput încât mi se face rău".

— Nicio problemă, prietene, i-am spus, deşi m-am înroşit la faţă de ruşine. Distracţie plăcută!

Khufu a pufnit din nou, apoi a luat-o la fugă cu mingea sub braţ. M-am întrebat dacă găsise vreun teren la bord.

În celălalt capăt al mesei, Bast şi-a dat farfuria la o parte. Abia se atinsese de mâncarea ei pentru pisici, cu ton.

— Nu ți-e foame? am întrebat-o.

— Hmm? Ah… Nu prea.

Se juca indiferentă cu cupa. Avea o expresie pe care n-o mai asociasem cu pisicile: cea de vinovăţie.

Sadie şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Am avut un scurt schimb de replici pe muteşte, ceva de genul:

„Întreab-o!"

„Ba nu, întreab-o tu!"

Desigur, când vine vorba de priviri urâte, Sadie e mai pricepută, aşa c-am pierdut concursul.

— Bast? am intervenit. Ce a vrut căpitanul să ne spui?

A ezitat.

— O, despre asta era vorba? N-ar trebui să plecaţi urechea la demoni. Lamă-Însângerată e obligat de magie să slujească, dar dacă vreodată ar scăpa, şi-ar încerca

toporul pe noi, credeţi-mă.

— Ai schimbat subiectul, am spus.

Bast şi-a plimbat degetul pe masă, desenând hieroglife în urma de condens lăsată de cupă.

— Adevărul e că n-am mai fost la bord din noaptea în care a murit mama voastră. Părinţii voştri chemaseră barca pe Tamisa. După… accident, tatăl vostru m-a adus aici. Aici am făcut înţelegerea.

Mi-am dat seama că se referea chiar la *această* masă. Tata stătuse aici disperat după moartea mamei – fără să aibă pe nimeni care să-l consoleze cu excepţia zeiţei-pisică, a unui demon cu cap de topor şi a unei mulţimi de luminiţe zburătoare.

Am studiat chipul lui Bast în lumina slabă. M-am gândit la pictura pe care o găsisem la Graceland. Chiar şi în formă umană, Bast semăna atât de mult cu pisica aceea – o pisică desenată de un artist cu mii de ani în urmă.

— Nu era un simplu monstru al haosului, nu-i aşa? am întrebat.

Bast m-a privit în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Chestia cu care te luptai când părinţii noştri te-au eliberat din obelisc. Nu era un simplu monstru al haosului. Te luptai cu Apophis.

Peste tot în salon, strălucirea servitorilor a pălit. Unul dintre ei a scăpat o farfurie şi a început să se agite.

— Nu rosti numele Şarpelui, m-a avertizat Bast. Mai ales că intrăm în noapte. Noaptea e împărăţia lui.

— Deci e adevărat.

Sadie a clătinat exasperată din cap.

— De ce n-ai zis nimic? De ce ai minţit?

Bast şi-a lăsat privirea în pământ. În umbră, părea obosită şi fragilă. Faţa ei purta urmele unor vechi cicatrice.

— Am fost Ochiul lui Ra.

Vorbea încet.

— Preferata zeului soarelui, unealta sa. Vă daţi seama ce onoare?

Şi-a scos ghearele şi le-a studiat.

— Când oamenii văd imagini cu pisica războinică a lui Ra, presupun că-i vorba de Sekhmet, leoaica. Ea *a fost* prima sa preferată, e adevărat. Dar era prea violentă, prea greu de controlat. În cele din urmă, Sekhmet a fost silită să se retragă, iar Ra m-a ales *pe mine* ca luptătoare: pe micuţa Bast.

— De ce ţi-e ruşine? a întrebat Sadie. Spuneai că-i o onoare.

— La început am fost mândră, Sadie. M-am luptat cu Şarpele vreme de secole. Pisicile şi şerpii sunt duşmani de moarte. Am făcut o treabă bună. Dar apoi Ra s-a retras în ceruri. M-a legat de Şarpe printr-o ultimă vrajă. Ne-a aruncat pe amândoi în acea prăpastie, sarcina mea fiind să lupt cu Şarpele şi să-l ţin acolo jos pentru totdeauna.

Am realizat ceva şi m-am cutremurat.

— Deci *n-ai fost* un prizonier neînsemnat. Tu ai fost închisă mai mult decât oricare alt zeu.

Şi-a închis ochii.

— Încă îmi amintesc cuvintele lui Ra: „Credincioasa meu pisică! Asta-i sarcina ta cea mai importantă“. Şi am fost mândră s-o fac… câteva secole. Apoi milenii. Vă daţi seama cum a fost? Cuţite şi colţi, tăieturi, ciomăgeli, un nesfârşit război purtat în beznă. Forţele noastre vitale au scăzut, şi a mea şi a duşmanului meu, şi am început să realizez că acesta fusese planul lui Ra. Ca Şarpele şi cu mine să ne distrugem reciproc, iar lumea să fie în siguranţă. Numai în acest fel Ra se putea retrage în linişte, ştiind că haosul nu va învinge Ma’at-ul. Iar eu mi-aş fi făcut datoria. N-aveam de ales. Până când părinţii voştri…

— Ţi-au oferit o cale de scăpare, am spus. Iar tu ai profitat de ea.

Bast şi-a ridicat, distrusă, privirea.

— Eu sunt regina pisicilor. Am multe puteri. Dar, ca să fiu sinceră, Carter… pisicile nu sunt foarte curajoase.

— Şi Ap… duşmanul tău?

— A rămas prizonier în prăpastie. Tatăl tău şi cu mine eram siguri de asta. Şarpele era deja foarte slăbit după

mileniile de luptă cu mine, iar când mama voastră şi-a folosit propria forţă vitală pentru a închide prăpastia, ei bine… a folosit o magie puternică. Ar fi fost imposibil ca şarpele să treacă de această barieră. Dar odată cu trecerea anilor… am devenit tot mai puţin convinşi că închisoarea era sigură. Dacă reuşea cumva să scape şi îşi recăpăta puterea, e de neimaginat ce s-ar fi putut întâmpla. Şi doar din vina mea.

Am încercat să mi-l imaginez pe şarpele Apophis – o creatură a haosului chiar mai rea decât Set. Mi-am imaginat-o pe Bast şi cuţitele ei, luptând cu monstrul timp de mii de ani. Poate că n-ar fi trebuit să mă supăr pe Bast pentru că nu ne spusese adevărul mai devreme. În schimb, mi-a părut rău pentru ea. Fusese pusă în aceeaşi situaţie în care ne aflam noi acum – silită să îndeplinească o sarcină care o depăşea.

— De ce te-au eliberat părinţii mei? am întrebat. Ţi-au spus?

A dat din cap încetişor.

— Pierdeam lupta. Tatăl tău mi-a spus că mama ta prevăzuse… nişte lucruri sinistre dacă Şarpele m-ar fi învins. Trebuiau să mă elibereze, să-mi dea timp să mă vindec. Au spus că era primul pas spre reabilitarea zeilor. N-am pretenţia că le-am înţeles planul pe de-a-ntregul. Am fost fericită să accept oferta tatălui tău. M-am convins că fac ceea ce trebuie pentru zei. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul c-am fost o laşă. Nu mi-am făcut datoria.

— Nu-i vina ta, i-am spus. N-a fost corect din partea lui Ra să-ți ceară asta.

— Carter are dreptate, a spus şi Sadie. E un sacrificiu prea mare pentru o singură persoană – sau o zeiţă-pisică.

— A fost voia regelui meu, a spus Bast. Faraonul le poate porunci orice supuşilor săi pentru binele regatului – chiar şi să-şi sacrifice viaţa – iar aceştia trebuie să se supună. Horus ştie asta. El a fost faraon de multe ori.

„Are dreptate“, a spus Horus.

— Înseamnă c-ai avut un rege neghiob, am spus.

Vasul s-a cutremurat de parcă am fi trecut cu chila peste

un banc de nisip.

— Fii atent, Carter, m-a avertizat Bast. Ma’at-ul, ordinea creaţiei, se bazează pe loialitatea faţă de regele de drept. Dacă îl pui sub semnul îndoielii, vei cădea sub influenţa haosului.

Mă simţeam atât de frustrat, că-mi venea să sparg ceva. Aş fi vrut să ţip că ordinea nu era mai bună decât haosul dacă trebuia să te sinucizi pentru ea.

„Nu fi copil“, m-a certat Horus. „Eşti un slujitor al Ma’atului. Aceste gânduri sunt nedemne.“

Mă usturau ochii.

— Atunci, poate că *eu* sunt o ruşine.

— Carter? a întrebat Sadie.

— Nu-i nimic, i-am spus. Mă duc la culcare.

Am plecat în grabă. Una dintre luminile pâlpâitoare mi s-a alăturat, conducându-mă sus, în camera mea. Cabina era, probabil, foarte frumoasă. N-am băgat de seamă. Am căzut pe pat şi am adormit buştean.

Aveam mare nevoie de o pernă magică cu puteri mai mari, căci *ba*-ul meu refuza să stea locului. [Şi nu, Sadie, nu cred că m-ar fi ajutat să-mi înfăşor bandă adezivă în jurul capului.]

Spiritul meu s-a deplasat în zbor spre cabina cârmaciului, dar la cârmă nu era Lamă-Însângerată. În schimb, vasul era condus de un tânăr în armură de piele. Avea conturul ochilor făcut cu *kohl* şi era chel, cu excepţia unei cozi împletite. Era clar că ridică greutăţi, pentru că avea braţele musculoase. O sabie ca a mea îi era prinsă la centură.

— Fluviul e înşelător, mi-a spus cu o voce care-mi părea cunoscută. Un pilot n-are voie să se lase distras. El trebuie să fie întotdeauna atent la bancurile de nisip şi la obstacole ascunse. De aceea vasele au pictate ochii mei, pentru a vedea pericolele.

— Ochii lui Horus, am spus. Tu.

Zeul-şoim s-a uitat la mine şi am văzut că are ochii de culori diferite – unul de un galben strălucitor, ca soarele,

celălalt argintiu, reflectorizant, ca luna. Efectul era atât ciudat, c-a trebuit să-mi întorc privirea. Iar când am făcut-o, am observat că umbra lui Horus nu seamănă cu forma sa. Pe cabina cârmaciului se vedea silueta unui şoim uriaş.

— Te întrebi dacă ordinea e mai bună decât haosul, a spus. Te-ai lăsat distras de la duşmanul nostru real, Set. Ar trebui să ţi se dea o lecţie.

Eram gata să-i spun: „Nu, e în regulă“.

Dar imediat *ba*-ul meu și-a luat zborul. M-am trezit la bordul unui avion – una dintre cursele internaţionale în care tata şi cu mine fuseserăm de un milion de ori. Zia Rashid, Desjardins şi încă doi magicieni erau înghesuiţi pe rândul din mijloc, înconjuraţi de familii cu copii care ţipau. Zia părea indiferentă. Ea medita calm cu ochii închişi, în timp ce Desjardins şi ceilalţi doi bărbaţi erau atât de deranjaţi, încât îmi venea să râd.

Avionul s-a înclinat înainte şi înapoi. Desjardins şi-a vărsat vin în poală. Semnalul luminos pentru prinderea centurii de siguranţă s-a aprins şi s-a auzit o voce:

— Vă vorbeşte căpitanul. Se pare că ne vom confrunta cu nişte turbulenţe minore în timp ce coborâm spre Dallas, aşa că-i voi ruga pe însoţitorii de zbor…

Bum! O explozie a zguduit ferestrele – un fulger urmat imediat de un tunet.

Zia a deschis ochii.

— Stăpânul Roşu.

Pasagerii au început să ţipe în timp ce avionul s-a prăbuşit în gol câteva sute de metri.

— *Il commence!* a strigat Desjardins pentru a acoperi zgomotul. Repede!

În timp ce avionul se zguduia, pasagerii ţipau şi se repezeau la locurile lor. Desjardins s-a ridicat şi a deschis compartimentul pentru bagaje.

— Domnule! a strigat o însoţitoare de zbor. Domnule, staţi jos!

Desjardins a ignorat-o. A scos de acolo patru genţi cu un aspect cunoscut – truse de magie – şi le-a aruncat însoţitorilor săi.

Apoi, lucrurile au mers tot mai prost. Avionul a fost străbătut de un tremur oribil şi s-a înclinat într-o parte. Pe ferestrele din dreapta am văzut cum aripa avionului e retezată de o pală de vânt trecând cu opt sute de kilometri la oră.

Avionul a fost cuprins de haos – peste tot zburau băuturi, cărţi şi pantofi, măştile de oxigen au coborât şi s-au încurcat, iar oamenii strigau speriaţi de moarte.

— Protejaţi-i pe nevinovaţi! a ordonat Desjardins.

Avionul a început să tremure, iar în ferestre şi pereţi au apărut fisuri. Pasagerii au amuţit, pierzându-şi cunoştinţa pe măsură ce presiunea aerului scădea. Avionul se rupea în bucăţi – când cei patru magicieni şi-au ridicat baghetele.

Pentru o clipă, magicienii au plutit într-un vârtej de nori de furtună, bucăţi de fuzelaj, bagaje şi pasageri încă prinşi de scaune. Apoi au fost înconjuraţi de o lumină albă strălucitoare, o sferă din care emana putere. Aceasta a încetinit dezintegrarea avionului şi a ţinut bucăţile laolaltă. Desjardins a întins mâna şi marginea unui nor s-a întins spre el – un lujer alb de ceaţă, ca de bumbac, ca o coardă de siguranţă. Ceilalţi vrăjitori au făcut la fel, iar furtuna s-a supus voinţei lor. Vapori albi s-au încolăcit în jurul lor şi au început să apară şi alţi lujeri, ca nişte vârtejuri, care au apucat bucăţi din avion şi le-au repus laolaltă.

O fetiţă a trecut prin dreptul Ziei, dar ea şi-a întins bagheta şi a murmurat o vrajă. Un nor a învăluit-o pe fetiţă şi a purtat-o la loc. În scurt timp, cei patru magicieni au reasamblat avionul, lipind fisurile cu pânze făcute din nori până când întregul avion a fost îmbrăcat într-un cocon luminos de vapori. Afară, furtuna se dezlănţuia şi bubuiau tunete, dar pasagerii dormeau duși în scaune.

— Zia! a strigat Desjardins. Nu mai putem rezista prea mult.

Zia a fugit pe lângă el pe culoar până la cabina de pilotaj. Nu se ştie cum, dar partea din faţă a avionului rămăsese intactă. Uşa era blindată şi blocată, dar toiagul Ziei a pâlpâit, iar uşa s-a topit ca făcută din ceară. A intrat şi i-a găsit pe cei trei piloţi inconştienţi. Am privit pe

fereastră şi mi s-a făcut rău. Printre vălătucii de nori, pământul se apropia rapid – *foarte* rapid.

Zia a lovit pupitrul de control cu bagheta. O energie roşie a traversat ecranele. Acele din cadrane s-au învârtit, instrumentele de măsurat au pâlpâit iar altimetrul şi-a revenit. Botul avionului s-a ridicat iar viteza a scăzut. În timp ce-o priveam, Zia a îndreptat avionul către o păşune şi a aterizat fără nicio hurducătură. Apoi a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit.

Desjardins a găsit-o şi a luat-o în braţe.

— Repede, le-a spus el însoţitorilor săi, muritorii se vor trezi în curând.

Au scos-o pe Zia din cabina pilotului, iar *ba*-ul meu a fost absorbit într-un vârtej de imagini înceţoşate.

Am revăzut oraşul Phoenix – sau cel puţin *o parte* din el. O puternică furtună de nisip roşu a măturat valea, înghiţind clădiri şi munţi. Set hohotea acoperind vântul puternic şi fierbinte, savurându-şi puterea.

Apoi am văzut Brooklynul: casa distrusă a lui Amos de pe East River şi o furtună dezlănţuită, vânturile care urlau lovind oraşul cu lapoviţă şi grindină.

Iar apoi am văzut un loc pe care nu-l ştiam: un fluviu care şerpuia printr-un canion din deşert. Cerul era acoperit de nori negri, iar suprafaţa râului părea să fiarbă. Ceva se deplasa pe sub apă, ceva mare, rău, şi puternic – şi am ştiut că mă aştepta pe mine.

„Ăsta-i doar începutul“, m-a avertizat Horus. „Set îi va distruge pe toţi cei la care ţii. Crede-mă.“

Fluviul s-a transformat într-o mlaştină cu stuf înalt. Pe cer, soarele strălucea. Şerpi şi crocodili treceau prin apă. Pe mal se afla o colibă de paie. Lângă ea, o femeie şi un copil de vreo zece ani cercetau un sarcofag ponosit, îmi dădeam seama că sicriul fusese cândva o adevărată bijuterie – aur încrustat cu pietre preţioase –, dar acum era distrus şi înnegrit.

Femeia şi-a trecut mâinile peste capacul sicriului.

— În sfârșit!

Avea chipul mamei mele – ochi albaştri şi păr de

culoarea caramelului –, dar radia o lumină magică şi am ştiut c-o am în faţă pe zeiţa Isis. Femeia s-a întors spre băiat.

— Am căutat atât de mult, fiul meu. În sfârşit, l-am găsit. O să-mi folosesc magia pentru a-l readuce la viaţă!

— Tata?

Băiatul a făcut ochii mari privind la cutie.

— Chiar e înăuntru?

— Da, Horus. Şi acum…

Dintr-odată, coliba lor a izbucnit în flăcări. Zeul Set a păşit din infern – un războinic puternic, cu pielea de culoare roşie şi ochi negri pătrunzători. Purta coroana dublă a Egiptului şi veşminte de faraon. În mâini îi ardea mocnit un toiag de fier.

— Aţi găsit sicriul, nu-i aşa? a spus. Bravo vouă!

Isis a întins braţele spre cer. A invocat fulgerul împotriva zeului haosului, dar vergeaua lui Set a absorbit puterea atacului şi a trimis-o înapoi. Zeiţa a fost lovită de arcuri de energie electrică ce-au azvârlit-o cât colo.

— Mamă!

Băiatul a scos un cuţit şi l-a atacat pe Set.

— Te omor!

Set a hohotit zgomotos. L-a evitat cu uşurinţă pe băiat şi l-a aruncat la pământ.

— Ai curaj, nepoate, a recunoscut Set. Dar nu vei trăi destul ca s-apuci să mă provoci. În ce-l priveşte pe tatăl tău, va trebui să scap de el o dată pentru totdeauna.

Set a izbit cu toiagul de fier în capacul sicriului.

Isis a ţipat în timp ce sicriul a fost spulberat asemenea unei bucăţi de gheaţă.

— Pune-ți o dorinţă!

Set a suflat cu toată puterea şi bucăţi de sicriu au zburat spre cer, împrăştiindu-se în toate direcţiile.

— Bietul Osiris – s-a făcut fărâme şi e împrăştiat deasupra întregului Egipt. Iar tu, soră Isis – fugi! La asta te pricepi cel mai bine!

Set s-a năpustit înainte. Isis l-a apucat pe fiul ei de mână, după care s-au transformat în păsări şi-au zburat

pentru a-şi salva viaţa.

Scena s-a estompat şi m-am trezit din nou în cabina cârmaciului de pe vasul cu aburi. Soarele se ridica cu repeziciune în timp ce oraşe şi barje treceau iute pe lângă noi, iar malurile fluviului Mississippi se estompau într-un joc de lumini şi umbre.

— El l-a distrus pe tata, mi-a spus Horus. Va face la fel cu tatăl tău.

— Nu, am spus.

Horus m-a privit cu ochii lui ciudaţi – unul din aur strălucitor, celălalt argintiu ca luna plină.

— Mama şi mătuşa Nephthys au petrecut ani de zile căutând bucăţile de sicriu şi corpul tatei. Când le-au strâns pe toate paisprezece, vărul Anubis ne-a ajutat să-l refacem pe tata cu ajutorul unor pânze folosite pentru mumii, dar magia mamei n-a reuşit să-l readucă pe deplin la viaţă. Osiris a devenit un zeu-strigoi, o umbră pe jumătate vie a tatălui meu, care putea domni doar în Duat. Dar nenorocirea lui m-a înfuriat. Furia mi-a dat puterea de a-l învinge pe Set şi de a-i lua tronul. Trebuie să faci acelaşi lucru.

— Nu vreau niciun tron, am spus. Îl vreau pe tata.

— Nu-ţi face iluzii. Set nu face decât să se joace cu tine. Te va aduce în pragul disperării, iar durerea te va face mai slab.

— Trebuie să-l salvez pe tata!

— Nu asta-i misiunea ta, m-a certat Horus. Lumea e în pericol. Acum, trezeşte-te!

Sadie îmi scutura mâna. Ea şi cu Bast erau aplecate deasupra mea şi păreau îngrijorate.

— Ce e? am întrebat.

— Am ajuns, a spus Sadie neliniştită.

Era îmbrăcată în haine noi de pânză, negre de data asta, care se asortau cu bocancii ei militari. Reușise chiar să-şi revopsească părul, astfel că avea şuviţe albastre.

M-am ridicat şi mi-am dat seama că, pentru prima dată în ultima săptămână, mă simt odihnit. Poate că sufletul

meu călătorise, dar cel puţin corpul avusese parte de somn adevărat. M-am uitat pe fereastra cabinei. Era beznă.

— Cât am dormit? am întrebat.

— Aproape am ieşit de pe Mississippi şi am intrat în Duat, a spus Bast. Acum ne apropiem de Prima Cataractă.

— Prima Cataractă? am întrebat.

— Intrarea, a spus Bast pe un ton funebru, pe Tărâmul Morţilor.

27. Un demon care ne oferă mostre gratuite

SADIE

Eu una am dormit buştean, lucru care, speram, nu era un semn pentru ceea ce urma să se întâmple.

Îmi dădeam seama că sufletul lui Carter rătăcise prin nişte locuri înfricoşătoare, dar nu voia să vorbească despre asta.

— Ai văzut-o pe Zia? l-am întrebat.

A părut atât de speriat, de-am crezut că-i cade faţa.

— Am ştiut eu, am zis.

Am urmat-o pe Bast până la cabina cârmaciului, unde Lamă-Însângerată studia o hartă în timp ce Khufu mânuia… ăăă… maimuţărea cârma.

— E un babuin la cârmă, am observat. Ar trebui să-mi fac griji?

— Linişte, vă rog, doamnă Kane.

Lamă-Însângerată şi-a trecut degetele peste o hartă desenată pe un sul lung de papirus.

— E o operaţiune delicată. Două grade la tribord, Khufu.

— *Agh!* a făcut Khufu.

Cerul era deja întunecat, dar pe măsură ce înaintam, stele au început să dispară. Fluviul a căpătat o culoare sângerie. Bezna a înghiţit orizontul şi, de-a lungul malurilor, luminile oraşelor au devenit focuri pâlpâitoare, apoi s-au stins complet.

Acum, singurele lumini erau flăcările multicolore şi fumul strălucitor care ieşea pe coşuri, învăluindu-ne pe toţi într-o strălucire metalică nefirească.

— Ar trebui să fie chiar în faţă, a anunţat căpitanul.

În lumină slabă, lama pătată a toporului părea mai

înspăimântătoare ca niciodată.

— Ce hartă e asta? am întrebat.

— *Vrăji de trecere în timpul zilei,* a spus el. Nu vă faceţi griji. Este o copie corectă.

M-am uitat la Carter ca să-mi traducă.

— Cei mai mulţi o numesc *Cartea morţilor,* mi-a spus el. Egiptenii bogaţi au fost întotdeauna îngropaţi împreună cu un exemplar, ca să nu se piardă prin Duat înspre Tărâmul Morţilor. E un fel de *Ghid al idioţilor pentru viaţa de apoi.*

Căpitanul a rostit indignat:

— Nu sunt un idiot, doamnă Kane.

— Nu, nu asta am vrut să spun…

Vocea lui Carter s-a poticnit.

— Ăăă… ce-i *asta*?

În faţa noastră, nişte stânci ascuţite ieşeau din fluviu ca nişte colţi, transformând apele în curenţi spumegători.

— Prima Cataractă, a anunţat Lamă-Însângerată. Țineți-vă bine!

Khufu a rotit cârma spre stânga şi vasul cu zbaturi s-a strecurat în lateral, trecând printre două piscuri stâncoase la distanţă de doar câţiva centimetri. Nu sunt genul isteric, dar recunosc liberă şi nesilită de nimeni c-am ţipat cât m-au ţinut plămânii. [Şi nu te uita la mine aşa, Carter. Nici tu n-ai fost mai breaz.]

Am ajuns pe o întindere de apă albă – sau roşie – şi am virat pentru a evita o stâncă de mărimea Gării Paddington. Vasul a cotit de două ori periculos printre bolovani, s-a învârtit cu trei sute şaizeci de grade într-un vârtej, s-a lansat într-o cascadă de zece metri şi s-a prăbuşit atât de tare, că urechile mi-au pocnit ca după nişte împuşcături.

Am continuat să navigăm de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, iar urletul vâltorilor s-a stins în urmă.

— Nu-mi place cataracta, am decis. Mai sunt şi altele?

— Nu la fel de mari, din fericire, a spus Bast, care părea şi ea afectată de răul de mare. Am trecut în…

— Tărâmul Morţilor, a terminat Carter propoziţia.

A arătat spre mal, care era învăluit în ceaţă. Prin întuneric se întrezăreau lucruri ciudate: lumini

fantomatice care pâlpâiau, feţe gigantice sculptate în ceaţă, umbre greoaie ce nu păreau să ţină de vreun obiect fizic. Oase vechi se târau prin noroi de-a lungul malurilor, lipindu-se de alte oase şi formând modele întâmplătoare.

— Presupun că ăsta nu-i fluviul Mississippi, am spus.

— E Râul Nopţii, a murmurat Lamă-Însângerată. Este deopotrivă toate râurile şi niciun râu anume – umbra fluviilor Mississippi, Nil, Tamisa. Curge prin Duat şi are numeroase braţe şi afluenţi.

— Da, totul e mult mai clar, am murmurat.

Peisajul a devenit şi mai straniu. Am văzut sate-fantomă din vremuri apuse – mici pâlcuri de colibe de stuf făcute din fum pâlpâitor. Am văzut temple imense dărâmându-se şi reconstruind-se singure iarăşi şi iarăşi, ca într-un film în reluare. Şi peste tot, fantomele se întorceau spre vasul nostru în timp ce treceam. Mâini fumurii se întindeau spre noi. Umbre ne chemau în tăcere, apoi se întorceau disperate când treceam.

— Cei pierduţi şi confuzi, a spus Bast. Spiritele care n-au găsit drumul spre Sala Judecăţii.

— De ce sunt atât de trişti? am întrebat.

— Păi, sunt morţi, a speculat Carter.

— Nu, e mai mult decât atât, am spus. Parcă... aşteaptă pe cineva.

— Pe Ra, a spus Bast. Timp de mii de ani, glorioasa barcă solară a lui Ra a parcurs acest traseu în fiecare noapte, luptând cu Apophis.

A privit în jur neliniştită, retrăind parcă ambuscadele din trecut.

— Era periculos: în fiecare noapte se ducea o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar în timp ce trecea, Ra aducea lumina soarelui şi căldură în Duat, iar aceste spirite pierdute se bucurau, amintindu-şi de lumea celor vii.

— Dar asta-i o legendă, a spus Carter. Pământul se învârte în jurul soarelui. Soarele nu coboară, de fapt, sub pământ.

— N-ai învăţat nimic despre Egipt? a întrebat Bast. Poveştile contradictorii pot fi adevărate în acelaşi timp.

Soarele e o minge de foc aflată în spaţiu, aşa-i. Dar imaginea lui pe care o vezi traversând cerul, căldura dătătoare de viaţă şi lumina pe care le aduce pe pământ – toate acestea erau întruchipate de Ra. Soarele era tronul său, sursa puterii sale, însuşi spiritul său. Dar acum Ra s-a retras în ceruri. El doarme, iar soarele e doar soare. Barca lui Ra nu mai navighează prin Duat. El nu mai luminează întunericul, şi cel mai mult îi simt lipsa cei morţi.

— Aşa este, a spus Lamă-Însângerată, deşi nu părea prea preocupat. Legenda spune că lumea se va sfârşi când Ra va fi prea obosit pentru a mai continua să trăiască în starea de slăbiciune în care se află. Apophis va înghiţi soarele. Va domni întunericul. Haosul va copleşi Ma'at-ul, iar Şarpele va domni pentru totdeauna.

O parte din mine credea că-i absurd. Planetele n-aveau cum să se oprească pur şi simplu din rotaţie. Soarele n-avea cum să nu mai răsară.

Pe de altă parte, iată-mă navigând pe un vas prin Tărâmul Morţilor alături de un demon şi de o zeiţă. Dacă şi Apophis exista cu adevărat, nu-mi doream să-l cunosc.

Şi, ca să fiu sinceră, mă simţeam vinovată. Dacă povestea pe care mi-o spusese Thoth era adevărată, Isis *îl forţase* pe Ra să se retragă în ceruri folosindu-se de numele lui secret. Ceea ce, dintr-o perspectivă ridicolă, nebunească, însemna că sfârşitul lumii putea veni din cauza mea. Tipic… Îmi venea să-mi trag una ca să mă răzbun pe Isis, dar mă temeam c-o să mă doară.

— Ra ar trebui să-şi vină în fire, am spus. Ar trebui să se întoarcă.

Bast a râs sec.

— Şi lumea ar trebui să fie din nou tânără, Sadie. As vrea eu să fie aşa…

Khufu a mormăit şi ne-a arătat ceva în față. L-a lăsat pe căpitan la cârmă şi a ieşit în fugă din cabina cârmaciului, coborând scările.

— Babuinul are dreptate, a spus Lamă-Însângerată. Ar trebui să mergeţi la prova. În curând urmează o provocare.

— Ce fel de provocare? am întrebat.

— E greu de spus, mi-a răspuns Lamă-Însângerată, şi cred c-am simţit o urmă de satisfacţie în vocea lui. Vă doresc mult succes, doamnă Kane.

— De ce mie? am mormăit.

Bast, Carter şi cu mine stăteam la prora vasului, privind cum fluviul apare din beznă. Dedesubtul nostru, ochii pictaţi pe vas străluceau slab în întuneric, aruncând raze de lumină spre apa roşiatică. Khufu se urcase în vârful pasarelei, care se ridica în poziţie verticală când era retrasă, cu mâna streaşină la ochi, ca un marinar pe catarg.

Dar toată vigilenţa asta nu făcea doi bani. Din pricina întunericului şi a ceţii, vizibilitatea era zero. Stânci masive, piloni prăbuşiţi şi statui fărâmiţate ale unor faraoni apăreau de nicăieri, iar Lamă-Însângerată învârtea cârma pentru a le evita, silindu-ne să ne ţinem de balustrade. Din când în când vedeam nişte dungi tăind suprafaţa apei, ca nişte tentacule sau spinări ale unor creaturi scufundate – chiar nu doream să ştiu ce erau.

— Sufletele muritorilor au întotdeauna parte de-o provocare, mi-a spus Bast. Trebuie să dovediţi că sunteţi demni să intraţi pe Tărâmul Morţilor.

— De parcă ar fi o mare onoare…

Nu ştiu cât am rămas privind în întuneric, dar după ceva timp în depărtare a apărut o pată roşiatică, de parcă cerul începea să se lumineze.

— Mi se pare mie sau…

— E destinaţia noastră, a spus Bast. Interesant, ar fi trebuit să primim deja provocarea…

Vasul s-a cutremurat, iar apa a început să fiarbă. Din fluviu s-a ridicat o siluetă gigantică. O vedeam doar de la brâu în sus, dar s-a înălţat la câţiva metri deasupra vasului. Avea corp de om – cu pieptul dezgolit, păros şi cu piele purpurie. La brâu purta o frânghie împodobită cu săculeţi din piele, capete de demon retezate şi alte nimicuri la fel de fermecătoare. Capul îi era o combinaţie ciudată de leu şi om, cu ochi aurii şi o coamă neagră împletită. Gura mânjită de sânge era felină, cu mustăţi

zbârlite şi colţi ascuţiţi. A urlat, iar de spaimă Khufu a căzut de pe pasarelă. Bietul babuin a făcut un salt în braţele lui Carter şi s-au prăbuşit amândoi pe punte.

— *Trebuia* tu să vorbeşti, i-am spus încet lui Bast. E o rudă de-a ta, sper.

Bast a clătinat din cap.

— Nu vă pot ajuta cu nimic, Sadie. *Voi* sunteţi muritorii. Trebuie să înfruntaţi provocarea.

— O, mulţumesc frumos.

— Eu sunt Shezmu! a spus omul-leu cel însângerat.

Era să spun „Da, asta-i limpede". Dar m-am decis să-mi ţin gura.

Şi-a fixat ochii aurii asupra lui Carter şi şi-a înclinat capul. Nările îi fremătau.

— Am simţit miros de sânge de faraon. O bucăţică gustoasă... sau îndrăzneşti să-mi spui pe nume?

— Să... îţi spun pe nume? a bolborosit Carter. Adică pe numele secret?

Demonul a izbucnit în râs. A apucat un turn de piatră din apropiere, care s-a sfărmat ca o bucată de tencuială veche în pumnul său.

M-am uitat disperată pe Carter.

— N-ai cumva la îndemână numele lui secret?

— Ar putea fi în *Cartea morţilor,* a spus Carter. Am uitat să verific.

— Şi-atunci? am spus.

— Distrage-i atenţia, a zis Carter, şi s-a repezit spre cabina cârmaciului.

„Să-i distrag atenţia unui demon", m-am gândit. „Bun. Poate are chef să joace cărţi."

— Vă predaţi? a urlat Shezmu.

— Nu! am strigat. Nu, nu ne predăm. O să-ţi spunem pe nume. Doar că... Doamne, dar ce musculos mai eşti! Faci exerciţii?

M-am uitat la Bast, care a dat din cap aprobator.

Shezmu a mormăit mândru şi si-a umflat braţele puternice. Chestia asta funcţionează la toţi bărbaţii, nu-i aşa? Chiar dacă au douăzeci de metri şi cap de leu.

— Eu sunt Shezmu! a strigat.

— Da, cred c-ai zis asta deja, am spus. Mă întrebam… ăăă… ce fel de titluri ai câştigat de-a lungul anilor? Peste ce-ai devenit stăpân?

— Sunt călăul regal al lui Osiris! a strigat, lovind cu pumnul în apă şi clătinându-ne vasul. Sunt Stăpânul Sângelui şi al Vinului!

— Splendid, am spus străduindu-mă să nu mi se facă rău. Şi care-i legătura dintre sânge şi vin, mai exact?

— *Grrr!*

S-a aplecat în faţă şi şi-a dezvelit colţii, care nu erau defel mai frumoşi văzuţi de-aproape. Coama îi era plină de bucăţi de peşti morţi şi alge din râu.

— Stăpânul Osiris mă lasă să-i decapitez pe netrebnici! Îi zdrobesc în presa mea şi fac vin pentru morţi!

Mi-am făcut o notă în minte să nu beau niciodată din vinul morţilor.

„Te descurci bine.“ Vocea lui Isis m-a speriat. Tăcuse atât de mult, că aproape o uitasem. „Întreabă-l şi despre celelalte îndatoriri.“

— Şi ce alte îndatoririle mai ai… O, tu, puternic demon al vinului?

— Sunt Stăpânul…

Şi-a umflat muşchii pentru un efect maxim.

— … Parfumului!

Mi-a rânjit, aşteptând, se pare, să fiu cuprinsă de groază.

— O, Doamne! am spus. Probabil că asta-i face pe duşmanii tăi să tremure.

— Ha, ha, ha! Da! Doreşti să încerci o mostră gratuită?

Şi-a smuls un săculeţ de piele soioasă de la centură şi a scos un recipient plin cu un praf galben cu miros dulceag.

— Pe acesta îl numesc… *Eternitate!*

— Minunat, am reuşit să spun.

M-am uitat în spate, întrebându-mă unde a dispărut Carter, dar nu era nici urmă de el.

„Ţine-l de vorbă“, mi-a cerut Isis.

— Şi ăăă… parfumul face parte din îndatoririle tale

pentru că… stai, că m-am prins, îl storci din plante aşa cum storci vinul…

— Sau sângele! a adăugat Shezmu.

— Dar bineînţeles, am spus. Cum de nu m-am gândit la sânge?

— Sânge! a spus.

Khufu a ţipat şi şi-a acoperit ochii.

— Deci îl slujeşti pe Osiris? l-am întrebat pe demon.

— Da! Cel puţin…

A ezitat, căzând pe gânduri.

— Asta făceam. Tronul lui Osiris e gol. Dar se va întoarce. Se va întoarce!

— Desigur, am spus. Şi cum îţi zic prietenii tăi? Shezzy? Storcătorul-de-Sânge?

— Eu n-am prieteni! Dar dac-aş avea, mi-ar spune Măcelarul Sufletelor, Chip Feroce! Dar n-am niciun prieten, aşa că numele meu nu-i în pericol. Ha, ha, ha!

M-am uitat la Bast, întrebându-mă dacă fusesem chiar atât de norocoasă pe cât credeam. Bast m-a fulgerat cu privirea.

Carter a venit poticnindu-se pe scări, cu *Cartea morţilor* în mână.

— Am găsit! Undeva pe aici. Nu pot citi partea asta, dar…

— Spuneţi-mi pe nume sau veţi fi mâncaţi! a urlat Shezmu.

— Îţi spun pe nume! i-am strigat. Shezmu, Măcelarul Sufletelor, Chip Feroce!

— *GAAAHHH!*

Se zvârcolea de durere.

— Cum se face că toţi ghicesc?

— Lasă-ne să trecem! am poruncit. A, şi încă ceva… Fratele meu ar dori o mostră gratuită.

Până s-apuc să mă feresc, iar Carter să pară confuz, demonul l-a acoperit cu praf galben. Apoi Shezmu s-a scufundat sub valuri.

— Ce tip simpatic, am spus.

— Câh!

Carter a scuipat parfum. Arăta ca o bucată de peşte dată prin pesmet.

— De ce-ai făcut *asta*?

— Miroşi minunat, l-am asigurat. Ce mai urmează?

Mă simţeam foarte mulţumită de mine, până când am cotit. Brusc, strălucirea roşiatică de la orizont s-a transformat într-o vâlvătaie luminoasă. Din cabina cârmaciului, căpitanul a dat alarma.

În faţa noastră, fluviul era în flăcări, şerpuind printre cascade aburinde spre ceva ce semăna cu un crater vulcanic în fierbere.

— Lacul de Foc, a spus Bast. De aici devine interesant.

28. Am o întâlnire cu zeul hârtiei igienice

SADIE

Bast avea o definiţie interesantă pentru *interesant*: un lac în fierbere lat de câţiva kilometri care mirosea a benzină arsă şi a carne stricată. Vasul nostru s-a oprit imediat după ce fluviul s-a revărsat în lac, pentru că o poartă gigantică de metal ne bloca drumul. Era un disc din bronz ca un scut, cel puţin la fel de mare ca vasul nostru, pe jumătate scufundat în fluviu. Nu înţelegeam cum de nu se topeşte de la căldură, dar ne făcea imposibilă înaintarea. Pe ambele maluri, cu faţa spre disc, era câte un babuin gigantic din bronz cu braţele ridicate.

— Ce-avem aici? am întrebat.

— Porţile de Vest, a răspuns Bast. Barca solară a lui Ra trecea pe aici şi era purificată în focul lacului, apoi trecea în partea cealaltă şi se ridica prin Porţile de Est pentru o nouă zi.

Privindu-i pe babuinii uriaşi, m-am întrebat dacă nu cumva Khufu are vreun cod secret, doar al babuinilor, cu ajutorul căruia să putem trece. Dar el a lătrat la statui şi s-a ghemuit plin de eroism după picioarele mele.

— Cum trecem? am întrebat.

— Poate că, s-a auzit o voce, ar trebui să mă întrebi pe mine.

Aerul a început să tremure. Carter s-a dat rapid înapoi, iar Bast a scos un sâsâit.

În faţă mi-a apărut spiritul strălucitor al unei păsări: un *ba.* Era combinaţia obişnuită, cu cap de om şi corp de curcan ucigaş, cu aripile strânse şi înconjurat de o aură strălucitoare, dar acest *ba* avea ceva special. Am realizat

că faţa spiritului îmi e cunoscută – un bătrân chel cu piele maronie, subţire, ochi lăptoşi şi un zâmbet amabil.

— Iskandar? am reuşit să îngaim.

— Bună, draga mea.

Vocea bătrânului magician avea ecou, ca într-o peşteră.

— Dar…

Am simţit că mă dezintegrez.

— Aşadar, chiar eşti mort?

A chicotit.

— Ultima dată când am verificat, aşa eram.

— Dar *de ce?* Nu eu te-am făcut să…

— Nu, draga mea. N-a fost vina ta. Doar că venise vremea.

— Groaznic moment ți-ai ales!

Surpriza şi tristeţea mea s-au transformat brusc în mânie.

— Ne-ai *părăsit* înainte să apucăm să ne antrenăm şi aşa mai departe, iar acum Desjardins ne urmăreşte şi…

— Draga mea, uite cât de departe aţi ajuns. Uite ce bine v-aţi descurcat. N-aveaţi nevoie de mine, şi antrenamentul nu v-ar fi ajutat prea mult. Fraţii mei ar fi aflat adevărul despre voi în scurt timp. Ei se pricep de minune să simtă semizeii şi mă tem că n-ar fi înţeles.

— Tu ai ştiut, nu-i aşa? Ai ştiut că suntem posedaţi de zei.

— Că sunteţi *gazde* ale zeilor.

— Mă rog! Dar ai ştiut.

— Aşa e, după a doua noastră întâlnire. Singurul meu regret e că nu mi-am dat seama mai devreme. Nu v-am putut proteja pe tine şi pe fratele tău la fel de mult precum…

— La fel de mult precum cine?

Ochii lui Iskandar au devenit trişti şi reci.

— Am făcut nişte alegeri, Sadie. Unele păreau înţelepte. Altele, privind înapoi…

— Decizia ta de-a interzice zeii. Mama te-a convins c-a fost o idee proastă, nu-i aşa?

Aripile sale spectrale au fluturat.

— Trebuie să înţelegi, Sadie. Când Egiptul a fost învins de romani, spiritul meu a fost zdrobit. Mileniile de putere şi tradiţie egipteană au fost înlăturate de nesăbuita regină Cleopatra, care a crezut că poate găzdui o zeiţă. Sângele faraonilor părea slab şi diluat – pierdut pentru totdeauna. Atunci am învinovăţit pe toată lumea – zeii care se foloseau de oameni pentru a-şi rezolva certurile meschine, dinastia ptolemeică ce a pus Egiptul la pământ, proprii mei fraţi din Casă pentru c-au devenit slabi, lacomi şi corupţi. Am discutat cu Thoth şi am căzut de acord: zeii trebuie îndepărtaţi, alungaţi. Magicienii trebuie să se descurce fără ei. Noile reguli au păstrat intactă Casa Vieţii încă două mii de ani. La acea vreme, a fost o alegere bună.

— Şi acum? am întrebat.

Aura lui Iskandar s-a estompat.

— Mama ta a prevăzut un mare dezechilibru. Ea a prevăzut ziua – ce va veni în curând – când Ma'at-ul va fi distrus, iar haosul va cuprinde întreaga Creaţie. Ea a insistat că zeii şi Casa pot răzbi doar împreună. Calea cea veche – a zeilor – trebuia restabilită. Am fost un bătrân smintit. În adâncul meu am ştiut că are dreptate, dar am refuzat să cred… şi părinţii tăi şi-au luat sarcina de a acţiona. S-au sacrificat încercând să pună lucrurile la punct, pentru că eu am fost prea încăpăţânat să mă schimb. Pentru asta, îmi pare sincer rău.

Oricât am încercat, mi-a venit greu să rămân supărată pe bătrânul curcan. Foarte rar se întâmplă ca un adult se recunoască în faţa unui copil c-a greşit – mai ales un adult înţelept în vârstă de două mii de ani. Mai degrabă trebuie să preţuieşti asemenea momente.

— Te iert, Iskandar, am spus. Sincer. Dar Set e pe cale să distrugă America de Nord cu ajutorul unei piramide roşii gigantice. Ce pot *să fac* în legătură cu asta?

— La întrebarea asta, draga mea, nu-ţi pot răspunde. Alegerea ta…

Şi-a înclinat capul spre lac, de parcă ar fi auzit o voce.

— Timpul nostru e pe sfârşite. Trebuie să-mi fac treaba de portar şi să decid dacă vă permit sau nu accesul pe

Lacul de Foc.

— Dar mai am atâtea întrebări!

— Şi mie mi-ar plăcea să avem mai mult timp, a spus Iskandar. Ai un spirit puternic, Sadie Kane. Într-o bună zi, vei fi un excelent *ba* păzitor.

— Mulţumesc, am murmurat. Abia aştept să-mi petrec veşnicia ca pasăre.

— Pot să-ţi spun doar atât: se apropie momentul alegerii. Nu lăsa sentimentele să te orbească cu privire la ceea ce-i mai bine, aşa cum am păţit eu.

— Ce alegere? Ce-i mai bine pentru cine?

— Asta-i întrebarea, nu-i aşa? Tatăl tău, familia ta, zeii, lumea. Ma'at şi Isfet, ordinea şi haosul sunt pe cale să se ciocnească mai violent ca oricând în ultimele mii de ani. Tu şi fratele tău veţi avea un rol esenţial în echilibrarea acestor forţe sau în a distruge totul. Mama ta a prevăzut şi asta.

— Stai puţin. Ce vrei să…

— La revedere, Sadie. Poate că într-o bună zi o să avem prilejul să mai discutăm. Dar deocamdată, puteţi trece! Sarcina mea e să îţi evaluez curajul – şi îl ai din plin.

Aş fi vrut să spun că în realitate nu era adevărat. Aş fi vrut ca Iskandar să rămână şi să-mi spună exact ce a prevăzut mama despre viitorul meu. Dar spiritul său a pălit, iar peste punte s-a aşternut liniştea şi nemişcarea. Abia atunci mi-am dat seama că nimeni altcineva de la bord nu rostise vreo vorbă.

M-am întors spre Carter.

— Laşi totul în seama mea, nu-i aşa?

Carter privea în gol, fără măcar să clipească. Khufu era încă prins de picioarele mele, cu totul împietrit. Chipul lui Bast îngheţase în timp ce sâsâia.

— Ăăă… oameni buni?

Am pocnit din degete şi toţi şi-au revenit.

— *Ba!* a izbucnit Bast.

Apoi a privit în jur şi s-a încruntat.

— Stai, mi s-a părut că văd… ce s-a întâmplat?

M-am întrebat cât de puternic trebuie să fie un magician

ca să oprească timpul, ca să îngheţe chiar şi o zeiţă. Într-o zi, Iskandar trebuia să mă înveţe scamatoria asta, aşa mort cum era.

— Da, am spus. Cred c-a fost un *ba.* Dar a plecat.

Statuile-babuin au început să huruie şi să scrâşnească, lăsând braţele în jos. Discul din bronz al soarelui din mijlocul fluviului s-a scufundat, deschizând astfel calea spre lac. Vasul a ţâşnit înainte, direct spre flăcări şi spre valurile roşii în fierbere. Prin dogoarea care pâlpâia, am reuşit să disting o insulă în mijlocul lacului. Pe ea se ridica un templu negru strălucitor care nu părea deloc prietenos.

— Sala Judecăţii, am presupus.

Bast a încuviinţat.

— În momente ca acesta, mă bucur că n-am un suflet muritor.

În timp ce ancoram pe insulă, Lamă-Însângerată a venit să-şi ia la revedere.

— Sper să ne mai vedem, domnule şi doamnă Kane, a murmurat. Camerele dumneavoastră vă aşteaptă la bordul *Reginei Egiptene.* Cu excepţia cazului, desigur, în care găsiţi de cuviinţă să mă eliberaţi din serviciu.

În spatele lui, Bast a clătinat ferm din cap.

— Ăăă... o să vă ţinem pe-aproape, i-am spus căpitanului. Mulţumim pentru tot.

— Cum doriţi, a spus căpitanul.

Dacă topoarele s-ar fi putut încrunta, sunt sigur că el ar fi făcut-o.

— Am tăiat-o, i-a spus Carter, şi am coborât pe pasarelă alături de Bast şi Khufu.

În loc să se îndepărteze, nava s-a scufundat pur şi simplu în lava care fierbea şi a dispărut.

M-am încruntat la Carter.

— Am tăiat-o?

— Mi s-a părut amuzant.

— Eşti incorigibil.

Am urcat treptele templului negru. O pădure de stâlpi din piatră susţineau plafonul. Pe toate suprafeţele erau

sculptate hieroglife şi imagini, dar nu exista culoare – doar negru şi iarăşi negru. Ceaţa de pe lac învăluia templul şi, în ciuda torţelor care ardeau pe toţi stâlpii, era imposibil să vezi prea departe prin beznă.

— Fiţi atenţi, a avertizat Bast, adulmecând aerul. E aproape.

— Cine? am întrebat-o.

— Câinele, a rostit Bast cu dispreţ.

S-a auzit un mârâit şi o siluetă neagră uriaşă a sărit din ceaţă. A atacat-o pe Bast, care s-a rostogolit şi a scos un ţipăt felin, apoi a dispărut, lăsându-ne singuri cu fiara. Măcar ne avertizase că nu e curajoasă.

Animalul era suplu şi negru, precum cel al lui Set, pe care-l văzusem în Washington, D.C., dar mult mai evident canin, graţios şi destul de drăguţ, de fapt. Era un şacal, mi-am dat seama, cu un guler auriu în jurul gâtului.

Apoi s-a transformat într-un tânăr, şi era să-mi stea inima-n loc. Era tipul din visele mele, chiar el – tipul în negru pe care-l mai văzusem de două ori în viziunile *ba*-ului meu.

În carne şi oase, Anubis era chiar mai mortal, dacă se poate aşa ceva. [O… ha, ha. Nu m-am prins de jocul de cuvinte, dar mersi, Carter. Zeul celor morţi e mortal. Da, nu mai pot de râs. Acum pot continua?]

Avea un ten palid, părul negru ciufulit şi ochi mari căprui precum ciocolata topită. Era îmbrăcat în blugi negri, bocanci militari (ca mine!), un tricou rupt şi o jachetă neagră de piele care-i venea de minune. Era înalt şi suplu ca un şacal. Urechile, ca de şacal, ieşeau puţin în evidenţă (lucru pe care-l găseam simpatic), şi purta un lanţ de aur la gât.

Ca să ne înţelegem, *nu* sunt înnebunită după băieţi. Nu sunt! Îmi petrecusem cea mai mare a semestrului făcând haz de Liz şi Emma, care erau înnebunite, şi m-am bucurat că nu erau cu mine în acel moment, pentru că m-ar fi tachinat până la moarte.

Tipul în negru s-a ridicat şi şi-a curăţat jacheta.

— *Nu* sunt un câine, a mormăit.

— Nu, am fost de acord. Eşti…

Fără îndoială, aş fi spus „delicios“ sau ceva la fel de jenant, dar Carter m-a salvat.

— Eşti Anubis? l-a întrebat. Am venit după pana adevărului.

Anubis s-a încruntat. M-a privit cu ochii lui minunaţi.

— Nu sunteţi morţi.

— Nu, am spus. Deşi ne străduim din greu.

— Eu nu mă ocup de cei vii, a spus ferm.

Apoi s-a uitat la Khufu şi la Carter.

— Cu toate acestea, călătoriţi cu un babuin. Asta dovedeşte bun-gust. N-o să vă ucid înainte de-a vă oferi şansa să-mi daţi explicaţii. De ce v-a adus Bast aici?

— De fapt, a spus Carter, Thoth ne-a trimis.

Carter a început să-i spună povestea, dar Khufu l-a întrerupt nerăbdător.

— *Agh! Agh!*

Babuineza trebuie să fi fost foarte eficientă, căci Anubis a dat din cap de parcă ar fi auzit întreaga poveste.

— Înţeleg.

S-a încruntat spre Carter.

— Deci, tu eşti Horus. Şi tu eşti…

Şi-a îndreptat degetul spre mine.

— Eu sunt… sunt… m-am bâlbâit.

Nu-mi prea stă în fire să nu pot rosti o vorbă, recunosc, dar privindu-l pe Anubis m-am simţit de parcă tocmai aş fi primit o doză mare de novocaină la dentist. Carter m-a privit ca pe-o scrântită.

— Nu sunt Isis, am reuşit în sfârşit. Vreau să spun, Isis e prinsă în corpul meu, dar eu nu sunt ea. Ea este doar… în vizită.

Anubis şi-a înclinat capul.

— Şi voi doi aveţi de gând să-l înfruntaţi pe Set?

— Asta-i ideea, a încuviinţat Carter. Ne ajuţi?

Anubis s-a încruntat. Mi-am amintit spusele lui Thoth, cum că Anubis era într-o dispoziţie bună doar o dată la câteva mii de ani sau cam aşa ceva. Aveam impresia că nu era una dintre acele zile.

— Nu, a spus pe un ton categoric. O să vă arăt şi de ce.

S-a transformat în şacal şi s-a repezit în direcţia din care venise. Carter şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Neştiind ce altceva să facem, am alergat după Anubis în inima întunericului.

În centrul templului se afla o încăpere mare, circulară, care părea să cuprindă două locuri diferite în acelaşi timp. Pe de o parte, era o sală mare cu vase în care ardea focul şi cu un tron gol în capătul opus. Centrul încăperii era dominat de o balanţă – un T metalic negru care avea prinse cu frânghii două talere de aur, fiecare suficient de mare ca să tină un om dar balanţa era stricată. Unul dintre talerele de aur era îndoit în formă de V, de parcă ceva foarte greu ar fi sărit pe el. Celălalt taler era agăţat de o singură frânghie.

La picioarele balanţei, dormind buştean, era încolăcit cel mai ciudat monstru pe care l-am văzut în viaţa mea. Avea cap de crocodil şi coamă de leu. Jumătatea din faţă a corpului era de leu, dar jumătatea posterioară era netedă, maronie şi masivă – un hipopotam, m-am decis. Partea interesantă era că animalul era mic – adică nu era mai mare decât un pudel obişnuit, aşa încât mă gândesc că era un hipopudel.

Deci asta era sala, cel puţin o parte a ei. Dar în acelaşi timp, parcă stăteam într-un cimitir fantomatic – ca o proiecţie tridimensională suprapusă peste încăpere. În unele locuri, pardoseala de marmură lăsa loc unor zone cu noroi şi pietre de pavaj acoperite cu muşchi. Şiruri de morminte ca nişte case în miniatură porneau din centrul încăperii dispuse ca nişte spiţe. Multe dintre morminte erau deschise. Unele erau zidite, altele împrejmuite cu garduri de fier. La marginile încăperii, stâlpii negri îşi schimbau forma, transformându-se uneori în nişte chiparoşi bătrâni. Simţeam că păşesc la graniţa dintre două lumi diferite şi nu-mi dădeam seama care era cea reală.

Khufu a alergat direct la balanţa stricată şi a urcat în

vârf, unde s-a făcut comod. Nici nu l-a băgat în seamă pe hipopudel.

Şacalul s-a îndreptat spre treptele tronului şi s-a transformat din nou în Anubis.

— Bine aţi venit, a spus, în ultima încăpere pe care o veți mai vedea vreodată.

Carter a privit în jur plin de veneraţie.

— Sala Judecăţii.

S-a uitat la hipopudel şi s-a încruntat.

— Asta e…

— Ammit Devoratoarea[30], a spus Anubis. Priviţi-o şi vă înfioraţi.

Se pare că Ammit şi-a auzit numele în somn. A scos un chelălăit şi s-a întors pe spate. Picioarele de leu şi hipopotam au tresărit. M-am întrebat dacă monştrii din iad visează că fugăresc iepuri.

— Întotdeauna mi-am imaginat-o… mai mare, a recunoscut Carter.

Anubis i-a aruncat lui Carter o privire supărată.

— Ammit trebuie să fie exact atât de mare cât să poată mânca inimile netrebnicilor. Crede-mă, îşi face datoria aşa cum trebuie. Sau, cel puţin… şi-o făcea.

Căţărat pe balanţă, Khufu a mormăit ceva. Aproape că şi-a pierdut echilibrul pe axul central, iar talerul stricat s-a lovit zăngănind de podea.

— De ce-i stricată balanţa? am întrebat.

Anubis s-a încruntat.

— Ma'at-ul slăbeşte. Am încercat s-o repar, dar…

Şi-a ridicat mâinile în semn de neputinţă.

I-am arătat şirurile fantomatice de morminte.

— De aceea câştigă teren cimitirul?

Carter mi-a aruncat o privire ciudată.

— Care cimitir?

---

[30] Demon feminin, în parte leu, în parte hipopotam şi în parte crocodil. Era o zeitate funerară, cunoscută şi sub numele de Mâncătoarea-de-Inimi sau Devoratoarea Morţilor. Ammit devora inimile decedaţilor pe care le cântărea Anubis şi care erau considerate impure. Astfel, decedatului îi era refuzată nemurirea şi dispărea cu totul.

— Mormintele, am spus. Copacii.

— Despre ce vorbeşti?

— El nu le poate vedea, a spus Anubis. Dar tu, Sadie, ai simţurile ascuțite. Ce auzi?

La început, nu mi-am dat seama ce vrea să spună. N-auzeam decât bătăile inimii în urechi, şi în îndepărtare zgomotul şi trosnetul Lacului de Foc. (Şi pe Khufu care se scărpina şi grohăia, dar asta nu era ceva nou.)

Apoi am închis ochii şi am auzit un alt sunet îndepărtat – o muzică ce mi-a declanşat amintiri dintre cele mai vechi, tata care zâmbea în timp ce dansa cu mine în casa noastră din Los Angeles.

— Jazz, am spus.

Am deschis ochii, iar Sala Judecăţii dispăruse. Sau poate nu dispăruse, ci doar pălise. Încă vedeam balanţa stricată şi tronul gol. Dar nu şi coloanele negre sau mugetul focului. Până şi Carter, Khufu şi Ammit dispăruseră.

Cimitirul era foarte real. Pietre de pavaj crăpate mi se clătinau sub picioare. Aerul jilav al nopţii mirosea a condimente, a tocană de peşte şi a locuri vechi mucegăite. Poate că revenisem în Anglia – un cimitir din vreun colţ al Londrei poate –, dar inscripţiile de pe morminte erau în franceză, iar vremea era mult prea blândă pentru o iarnă britanică. Copacii îşi lăsau crengile dese până la pământ, acoperite cu plante agăţătoare.

Şi se auzea muzică. În afara cimitirului chiar, o trupă de jazz defila pe stradă în costume negre şi sumbre şi pălării viu colorate. Saxofoniştii se aplecau şi se ridicau. Cornurile şi clarinetele se tânguiau. Toboşarii rânjeau şi se legănau, lovind în tobe. Şi în spatele lor, ducând flori şi torţe, o mulţime de petrecăreţi în haine de înmormântare dansau în jurul unui dric negru, de modă veche, care se deplasa pe stradă.

— *Unde* suntem? am spus, uimită.

Anubis a sărit de pe un mormânt şi a aterizat lângă mine. A tras în piept aerul cimitirului, iar chipul i s-a relaxat. M-am trezit studiindu-i gura, mai precis curbura buzei inferioare.

— La New Orleans, a spus.

— Poftim?

— Oraşul Scufundat, a spus. În Cartierul Francez, pe malul vestic al râului – malul celor morţi. Îmi place aici. Acesta-i motivul pentru care Sala Judecăţii ia adesea legătura cu această parte a lumii muritorilor.

Procesiunea de jazz s-a pus în mişcare, atrăgând şi alţi privitori la petrecere.

— Ce sărbătoresc?

— O înmormântare, a spus Anubis. Tocmai l-au îngropat pe mort. Acum „taie legătura cu corpul“. Bocitorii sărbătoresc viaţa mortului prin dans şi cântec în timp ce conduc dricul gol de la cimitir. E un ritual foarte egiptean.

— Cum se face că ştii atât de multe?

— Sunt zeul înmormântărilor. Cunosc toate obiceiurile din lume legate de moarte – cum se moare în mod corespunzător, cum se pregătesc corpul şi sufletul pentru viaţa de apoi. Eu trăiesc pentru moarte.

— Cred că eşti sufletul petrecerilor, am zis. De ce m-ai adus aici?

— Ca să discutăm.

Şi-a ridicat mâinile, iar mormântul cel mai apropiat a scos un huruit. O panglică albă a ieşit dintr-o crăpătură a pietrei. Panglica a continuat să iasă, dând naştere unui obiect lângă Anubis, iar primul meu gând a fost „Doamne, are un sul magic de hârtie igienică!“

Apoi mi-am dat seama că era o pânză, o bucată de bandaj alb – bandaj pentru mumii. Pânza a luat forma unei bănci, iar Anubis s-a aşezat.

— Nu-mi place de Horus.

Mi-a făcut semn să stau lângă el.

— E gălăgios şi arogant şi se crede mai bun decât mine. Dar Isis m-a tratat întotdeauna ca pe un fiu.

Mi-am încrucişat braţele.

— *Nu* eşti fiul meu. Şi ţi-am spus că *nu* sunt Isis.

Anubis şi-a plecat capul.

— Nu. Nu te comporţi ca un semizeu. Îmi aminteşti de mama ta.

Parcă mi-ar fi turnat cineva o găleată de apă rece în cap (şi, din păcate, ştiam exact ce înseamnă asta, mulţumită Ziei).

— Ai cunoscut-o pe mama?

Anubis a clipit mai des, de parcă şi-ar fi dat seama că greşise.

— Îi… îi cunosc pe toţi morţii, dar calea fiecărui spirit e secretă. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

— Nu poţi să spui ceva de genul ăsta şi apoi să taci! Mama e în viaţa de apoi egipteană? A trecut prin mica ta Sală a Judecăţii?

Anubis s-a uitat neliniştit la balanţa de aur, care strălucea ca un miraj în cimitir.

— Nu e sala *mea.* Eu doar o supraveghez până la întoarcerea Stăpânului Osiris. Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar nu mai pot spune nimic. Nici nu ştiu de ce am vorbit. Doar că… sufletul tău are o aură asemănătoare. O aură puternică.

— Sunt măgulită, am mormăit. Sufletul meu are o aură puternică.

— Îmi pare rău, a repetat. Te rog să te aşezi.

Nu voiam să abandonez subiectul sau să stau cu el pe o grămadă de bandaje pentru mumii, dar se pare că încercarea mea de-a strânge informaţii în mod direct nu dădea rezultate. M-am prăbuşit pe bancă şi am încercat să par cât mai supărată cu putinţă.

— Bun.

I-am aruncat o privire ursuză.

— Ce-i cu forma asta, atunci? Eşti un semizeu?

S-a încruntat şi şi-a pus mâna pe piept.

— Adică dacă locuiesc într-un trup omenesc? Nu, pot locui în orice cimitir, în orice loc legat de moarte sau doliu. Asta-i înfăţişarea mea naturală.

— Aşa deci…

O parte din mine sperase că lângă mine se află un tip real – care se întâmpla să găzduiască un zeu. Dar ar fi trebuit să ştiu că era prea frumos ca să fie adevărat. Eram dezamăgită. Apoi, m-am enervat pe mine însămi pentru că

eram dezamăgită.

„Oricum n-ai fi avut nicio şansă, Sadie“, m-am certat în gând. „La naiba, e zeul înmormântărilor. Are vreo cinci mii de ani.“

— Atunci, i-am zis, dacă nu-mi poţi spune ceva util, cel puţin ajută-mă. Avem nevoie de o pană a adevărului.

A clătinat din cap.

— Nu ştii ce-mi ceri. Pana adevărului e foarte periculoasă. E împotriva regulilor lui Osiris s-o oferi unui muritor.

— Dar Osiris nu-i aici.

Am arătat spre tronul gol.

— Acesta e locul lui, nu-i aşa? Îl vezi pe Osiris?

Anubis a privit spre tron. Şi-a trecut degetele peste lanţul de aur de parcă ar fi început să-l strângă.

— E adevărat că aştept aici de-o veşnicie, la datorie. N-am fost închis precum ceilalţi. Nu ştiu de ce… dar am făcut tot ce-am putut. Când am auzit că cei cinci zei au fost eliberaţi, am sperat că Stăpânul Osiris se va întoarce, dar…

A clătinat din cap cu tristeţe.

— De ce şi-o fi neglijând îndatoririle?

— Poate pentru că-i prins în corpul tatălui meu.

Anubis a făcut ochii mari.

— Babuinul nu mi-a spus asta.

— Ei bine, nu-ţi pot oferi explicaţii la fel de bine ca un babuin. Dar, pe scurt, tata a vrut să elibereze nişte zei din motive pe care nu le prea… Poate s-a gândit aşa: „Dau o fugă până la British Museum şi arunc în aer Piatra de la Rosetta!“ Şi l-a eliberat pe Osiris, dar au scăpat şi Set şi restul găştii.

— Aşadar, Set l-a întemniţat pe tatăl tău în timp ce acesta îl găzduia pe Osiris, a spus Anubis, ceea ce înseamnă că Osiris a fost la rându-i întemnițat de al meu…

S-a oprit.

— De Set.

„Interesant“, m-am gândit.

— Ai înţeles, deci, am spus. Trebuie să ne ajuţi.

Anubis a ezitat, apoi a clătinat din cap.

— Nu pot. O să am necazuri.

M-am uitat la el şi am izbucnit în râs. Nu m-am putut abţine, suna atât de ridicol.

— O să ai *necazuri*? Câţi ani ai, şaisprezece? Eşti un zeu!

Era greu să-ţi dai seama în întuneric, dar aş putea să jur că a roşit.

— Nu înţelegi. Pana nu tolerează nici cea mai mică minciună. Dacă ţi-o dau şi rosteşti o singură minciună în timp ce o porţi sau faci vreun gest lipsit de sinceritate, te transformă în cenuşă.

— Presupui deci că sunt o mincinoasă.

A început să clipească mai des.

— Nu, pur şi simplu…

— Tu n-ai minţit niciodată? Ce voiai să spui – despre Set? Că e tatăl tău, bănuiesc. Aşa e?

Anubis a închis gura, apoi a deschis-o la loc. Parcă ar fi vrut să se înfurie, dar nu-şi mai amintea cum se face.

— Întotdeauna eşti atât de enervantă?

— De obicei, şi mai şi, am recunoscut.

— De ce nu te-a măritat familia cu cineva de departe, de foarte departe?

Îmi pusese întrebarea pe un ton firesc, iar acum era rândul meu să fiu uluită.

— Scuză-mă, fiu al morţii! Dar am doisprezece ani! Mă rog… aproape treisprezece, şi sunt o fată de aproape treisprezece ani foarte matură, dar *nu* despre asta-i vorba. În familia mea nu „măritĂm“ fetele şi poate că ştii totul despre înmormântări, dar nu prea pari la curent cu ritualurile de curtare!

Anubis m-a privit intrigat.

— Se pare că nu.

— Corect! Stai – despre ce vorbeam? O, ai crezut că-mi poţi distrage atenţia, nu-i aşa? Îmi amintesc. Set e tatăl tău, nu-i aşa? Spune adevărul!

Anubis a aruncat o privire de-a curmezişul cimitirului. Sunetul înmormântării pe ritmuri de jazz se pierdea pe străzile Cartierului Francez.

— Da, a spus. Cel puţin asta spun legendele. Nu l-am întâlnit niciodată. Mama mea, Nephthys, m-a dat lui Osiris pe când eram copil.

— Te-a… dat?

— Mi-a spus că nu dorea să-l cunosc pe tata. Dar nu sunt sigur că ştia ce să facă de fapt cu mine. Nu eram ca vărul meu, Horus. Nu eram un războinic. Eram un… copil *diferit.*

Părea atât de amărât, că n-am ştiut ce să spun. Adică, eu dorisem să aud adevărul, dar de obicei băieţii nu prea ţi-l spun. Ştiam, de asemenea, ce înseamnă să fii un copil diferit – şi să simţi că părinţii te-au abandonat.

— Poate că mama ta a încercat să te protejeze, am spus. Având în vedere că tatăl tău e Stăpânul Răului şi aşa mai departe.

— Poate, a spus el cu jumătate de gură. Osiris m-a luat sub aripa lui. M-a făcut Stăpânul Înmormântărilor, Păstrătorul Căilor Morţii. E o slujbă bună, dar… m-ai întrebat câţi ani am. Adevărul e că nu ştiu. Pe Tărâmul Morţii anii nu trec. Mă simt încă destul de tânăr, dar lumea a îmbătrânit în jurul meu. Şi Osiris e plecat de-atâta timp… El e familia mea.

Privind la Anubis, în lumina slabă din cimitir, am văzut un adolescent singuratic. Am încercat să-mi reamintesc că era un zeu, că are mii de ani, că probabil e capabil să controleze forţe *cu mult* mai puternice decât hârtia igienică magică, dar tot îmi era milă de el.

— Ajută-ne să-l salvăm pe tata, am spus. Îl vom trimite pe Set înapoi în Duat, iar Osiris va fi liber. Vom fi cu toții fericiţi.

Anubis a clătinat iarăşi din cap.

— Ţi-am spus doar…

— Balanţa ta e stricată, am observat. Din pricină că Osiris nu-i aici, bănuiesc. Ce se întâmplă cu toate sufletele venite la judecată?

Am ştiut c-am atins o coardă sensibilă. Anubis s-a foit stânjenit pe bancă.

— Se amplifică haosul. Sufletele devin confuze. Unele nu pot ajunge în viaţa de apoi. Unele reuşesc, dar trebuie să

găsească alte căi. Eu încerc să le ajut, dar… Sala Judecăţii mai e numită şi Sala Ma’atului. E menită să fie inima ordinii, piatra de temelie. În lipsa lui Osiris, se ruinează, se prăbuşeşte.

— Şi-atunci ce mai aştepţi? Dă-ne pana. Sau ţi-e teamă că te va pedepsi tăticul?

I-am putut citi iritarea în ochi. Pentru o clipă, am crezut că îmi planifică propria înmormântare, dar n-a făcut decât să ofteze exasperat.

— Există o ceremonie care se numeşte deschiderea gurii. Ea permite sufletului celui mort să plece. Pentru tine, Sadie Kane, aş inventa o nouă ceremonie: cea de închidere a gurii.

— Ha, ha. Ai de gând să-mi dai pana sau nu?

Şi-a deschis palma. S-a produs o explozie luminoasă şi deasupra palmei i-a apărut o pană strălucitoare – o pană albă ca acelea folosite la scris.

— Pentru numele lui Osiris! Dar am câteva condiţii. În primul rând, doar tu o poţi folosi.

— Păi, evident! Doar nu crezi că l-aş lăsa pe Carter…

— De asemenea, trebuie s-o asculţi pe mama mea, Nephthys. Khufu mi-a spus că o căutaţi. Dacă daţi de ea, ascultaţi-o.

— Nimic mai simplu, am spus, deşi cererea lui m-a făcut să mă simt oarecum stânjenită.

De ce mi-ar cere Anubis una ca asta?

— Şi înainte de-a pleca, a continuat Anubis, trebuie să-mi răspunzi la trei întrebări, ţinând în mână pana adevărului, pentru a dovedi că eşti cinstită.

Mi s-a uscat gura.

— Ăăă… ce fel de întrebări?

— Orice întrebări vreau. Şi ţine minte, cea mai mică minciună te va distruge.

— Dă-mi nenorocita aia de pană.

În momentul în care mi-a dat-o, pana a încetat să mai strălucească, dar am simţit că era mai caldă şi mai grea decât o pană normală.

— E o pană din coada unui *bennu,* mi-a explicat Anubis,

adică a unui phoenix. Are exact greutatea unui suflet omenesc. Eşti pregătită?

— Nu, am răspuns, şi trebuie să fi fost sinceră, pentru că n-am pierit în flăcări. Asta se pune ca întrebare?

Anubis chiar a zâmbit, ceea ce m-a surprins teribil.

— Să zicem că da. Te tocmeşti ca un negustor fenician, Sadie Kane. A doua întrebare, atunci: Ți-ai da viața pentru fratele tău?

— Da, am spus imediat.

(Ştiu. Şi eu eram surprinsă. Dar faptul că aveam pana mă silea să fiu sinceră. Evident că asta nu mă făcea să fiu mai deşteaptă.)

Anubis a dat din cap, fără să pară surprins.

— Ultima întrebare: Dacă prin asta ai salva lumea, eşti pregătită să-ţi pierzi tatăl?

— Asta nu-i o întrebare corectă!

— Fii sinceră.

Cum să răspund la aşa ceva? Nu poţi spune simplu „da“ sau „nu“.

Normal că ştiam răspunsul „corect“. Se presupune că o eroină refuză să-şi sacrifice tatăl. Apoi porneşte într-o misiune de salvare a tatălui său *şi* a lumii, nu-i aşa? Dar dacă trebuia într-adevăr să aleg? Lumea era un loc teribil de mare: mamaie şi tataie, Carter, unchiul Amos, Bast, Khufu, Liz şi Emma, toţi oamenii pe care-i cunoscusem vreodată. Ce-ar fi spus tata dacă l-aş fi ales pe el?

— Dacă… dacă nu se poate altfel, am spus, dacă *într-adevăr* nu se poate altfel – o, mă laşi? E o întrebare ridicolă.

Pana a început să strălucească.

— Bine, am cedat. Dacă într-adevăr aş fi nevoită, atunci presupun… presupun c-aş salva lumea.

M-a cuprins o vină îngrozitoare. Ce fiică mai eram şi eu? Am apucat strâns amuleta *tyet* de la colier – singura amintire de la tata. Ştiu că unii veți zice: „De-abia ți-ai văzut tatăl. De-abia l-ai cunoscut. De ce să-ţi pese atât de mult?“

Dar asta nu înseamnă că nu era tatăl meu, nu-i aşa? Sau

că gândul de a-l putea pierde pentru totdeauna era mai puţin oribil. Şi când mă gândesc că l-aş putea dezamăgi, c-aş putea alege *de bunăvoie* să-l las să moară, chiar dacă pentru a salva lumea – cât de îngrozitoare puteam fi?

Nici nu-l puteam privi pe Anubis în ochi, dar când am făcut-o, expresia lui nu mai era atât de dură.

— Te cred, Sadie.

— Serios. Ţin în mână nenorocita de pană a adevărului şi tu mă crezi. Îţi mulţumesc din suflet.

— Adevărul e dur, a spus Anubis. Spiritele vin în Sala Judecăţii tot timpul şi nu renunţă la minciuni. Nu-şi recunosc erorile, sentimentele adevărate, greşelile… asta până când Ammit le devorează sufletele o dată pentru totdeauna. Ai nevoie de putere şi de curaj ca să recunoşti adevărul.

— Da. Mă simt extrem de puternică şi curajoasă. Mulţumesc.

Anubis s-a ridicat.

— Trebuie să te părăsesc. Timpul trece. Peste numai douăzeci şi patru de ore şi ceva soarele va răsări de ziua de naştere a lui Set şi el îşi va termina piramida – dacă nu-l veţi opri. Poate că data viitoare când ne întâlnim…

— O să fii la fel de enervant? am încercat să ghicesc.

M-a fixat cu ochii lui căprui şi calzi.

— Sau poate mă pui la curent cu ritualurile de curtare moderne.

Am rămas ca trăsnită până când a schiţat un zâmbet timid – destul cât să-mi dea de înţeles că mă tachinează. Apoi a dispărut.

— O, foarte amuzant! am strigat.

Balanţa şi tronul s-au evaporat. Banca de pânză s-a destrămat şi am căzut în mijlocul cimitirului. Carter şi Khufu au apărut lângă mine, dar eu continuam să ţip înspre locul unde se aflase Anubis, făcându-l în fel şi chip.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Carter. Unde suntem?

— E îngrozitor! am mârâit. Îşi dă importanţă, e sarcastic, incredibil de frumos, insuportabil…

— *Agh!* s-a plâns Khufu.

— În regulă, a încuviinţat Carter. Ai obţinut pana sau nu?

Am întins mâna şi deasupra degetelor mele a început să plutească o pană albă strălucitoare. Am închis pumnul şi pana a dispărut din nou.

— Excelent, a spus Carter. Şi Anubis? Cum v-aţi...

— Hai s-o găsim pe Bast şi să plecăm de aici, l-am întrerupt. Avem treabă.

Am ieşit din cimitir înainte să-mi mai pună şi alte întrebări, pentru că n-aveam *niciun* chef să spun adevărul.

29. Zia fixează o întâlnire

CARTER

[Da, mulţumesc mult, Sadie. Tu povesteşti partea despre Tărâmul Morţilor şi mie îmi revine sarcina de a descrie drumul prin Texas pe autostrada 10.]

Pe scurt: a durat o veşnicie şi a fost foarte plictisitor, doar dacă nu ţi se pare interesant să priveşti nişte vaci care pasc.

Am plecat din New Orleans pe douăzeci şi opt decembrie pe la unu noaptea, cu o zi înainte de data la care Set plănuia să distrugă lumea. Bast „împrumutase“ o autorulotă abandonată de cei de la Agenţia Federală de Management al Urgenţelor după uraganul Katrina. Prima dată, Bast sugerase să luăm avionul, dar după ce i-am povestit visul cu magicienii din cursa care explodase, am fost de acord că aceasta nu era o idee prea bună. Zeiţa cerului, Nut, ne promisese că putem călători fără probleme pe calea aerului până la Memphis, dar n-am vrut să ne forţăm norocul, având în vedere că ne apropiam de Set.

— Set nu-i singura noastră problemă, a spus Bast. Dacă viziunea ta e corectă, magicienii se apropie de noi. Şi nu *orice* magicieni – Desjardins în persoană.

— Şi Zia, a adăugat Sadie, doar ca să mă enerveze.

În cele din urmă, am decis că era mai sigur să mergem cu maşina, chiar dacă era mai lent. Cu puţin noroc, puteam ajunge la Phoenix tocmai la timp pentru a-l provoca pe Set. În ceea ce-i priveşte pe cei din Casa Vieţii, nu puteam decât să sperăm că n-o să-i întâlnim în timp ce ne facem treaba. Poate că, odată ce ne vom fi ocupat de Set, magicienii aveau să decidă că eram în regulă. Poate…

Mă tot gândeam la Desjardins, întrebându-mă dacă într-adevăr fusese gazda lui Set. În urmă cu o zi, mi se păruse

perfect plauzibil. Desjardins voia să zdrobească familia Kane. Îl urâse pe tata şi ne ura pe noi. Probabil că aştepta de zeci, poate chiar de sute de ani ca Iskandar să moară, ca să devină Lictor-Şef. Putere, furie, aroganţă, ambiţie: Desjardins le avea pe toate. Dacă Set era în căutarea unui suflet-pereche, n-ar fi putut găsi unul mai potrivit. Iar dacă Set putea începe un război între zei şi magicieni controlându-l pe Lictorul-Şef, aveau de câştigat doar forţele haosului. În plus, era uşor să-l urăşti pe Desjardins. *Cineva* sabotase casa lui Amos şi-l anunţase pe Set de venirea lui Amos.

Dar felul în care Desjardins îi salvase pe oamenii din avion pur şi simplu nu se potrivea cu caracterul Stăpânului Răului.

Bast şi Khufu au condus pe rând în timp ce Sadie şi cu mine am tras câte un pui de somn. Habar n-aveam de unde ştiau babuinii să conducă asemenea maşini, dar Khufu se descurca bine. Când m-am trezit în zori, conducea prin aglomeraţia de dimineaţă din Houston, îşi dezvelea colţii şi lătra foarte mult, dar niciun alt conducător nu părea să observe ceva ieşit din comun.

Pentru a lua micul dejun, Sadie, Bast şi cu mine ne-am instalat în bucătăria autorulotei. În acest timp, uşile dulapurilor se deschideau şi de închideau, tacâmurile se loveau unele de altele şi n-aveai la ce te uita pe fereastră kilometri întregi. Înainte de-a pleca, Bast făcuse rost de nişte gustări şi de băuturi (şi de Friskies, desigur) de la un magazin non-stop din New Orleans, dar nimeni nu părea prea flămând. Mi-am dat seama că Bast e neliniştită. Sfâşiase deja cea mai mare parte din tapiţeria autorulotei şi acum folosea masa din bucătărie pentru a-şi ascuţi ghearele.

În ce-o priveşte pe Sadie, îşi deschidea şi închidea palma încontinuu, holbându-se la pana adevărului ca la un telefon care urma să sune. După dispariţia ei din Sala Judecăţii, se comportase cu răceală şi fusese tăcută. Nu mă puteam plânge, dar ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat cu Anubis? am întrebat-o pentru a

suta oară.

Mi-a aruncat o privire cruntă, gata să mă pună la punct. Apoi, se pare c-a decis că nu merită efortul. Şi-a fixat privirea asupra penei strălucitoare care îi plutea deasupra palmei.

— Am discutat, a spus cu grijă. Mi-a pus nişte întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Carter, nu insista. Te rog.

„Te rog?“ Asta nu era Sadie pe care o ştiam eu.

M-am uitat la Bast, dar nu mi-a fost de niciun ajutor. Era prea ocupată să distrugă masa de plastic cu ghearele.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Nu şi-a ridicat privirea de pe masă.

— Pe Tărâmul Morţilor… v-am abandonat. *Din nou.*

— Anubis te-a speriat, am spus. Nu-i nicio problemă.

Bast m-a privit cu ochii ei mari şi galbeni şi am avut senzaţia că înrăutăţisem lucrurile.

— I-am promis ceva tatălui tău, Carter. În schimbul libertăţii mele, mi-a dat o sarcină chiar mai importantă decât să lupt cu Şarpele: s-o protejez pe Sadie – şi dacă era cazul, să vă protejez pe amândoi.

Sadie s-a emoţionat.

— Bast, asta e… Adică, îţi mulţumesc şi aşa mai departe, dar în niciun caz nu suntem mai importanţi decât lupta cu… ştii tu cu cine.

— Nu înţelegi, a spus Bast. Voi doi sunteţi mai mult decât descendenţii faraonilor. Sunteţi cei mai puternici copii de regi care s-au născut de secole. Sunteţi singura noastră şansă de-a împăca zeii şi Casa Vieţii, de-a deprinde din nou vechile tradiţii înainte să fie prea târziu. Dac-aţi putea învăţa calea zeilor, i-aţi putea găsi şi pe alţii cu sânge regal şi le-aţi putea-o arăta şi lor. Aţi putea reînsufleţi Casa Vieţii. Ceea ce au făcut părinţii voştri – *tot* ce au făcut, a fost să vă uşureze sarcina.

Am tăcut amândoi. Adică, ce mai e de zis după ceva de genul ăsta? Simţisem întotdeauna că sunt iubit de părinţi, dar să fie dispuşi *să moară* pentru mine? Să creadă că asta-i necesar pentru ca Sadie şi cu mine să salvăm lumea?

Nu-mi doream aşa ceva.

— N-au vrut să vă lase singuri, a spus Bast, citindu-mi gândurile. N-au plănuit asta, dar ştiau că eliberarea zeilor poate fi periculoasă. Credeţi-mă, au înţeles cât de aparte sunteţi. La început, v-am protejat pentru că făcusem o promisiune. Acum, v-aş proteja chiar şi dacă nu i-aş fi promis. Pentru mine, sunteţi ca nişte pisoi. N-o să vă mai dezamăgesc.

Trebuie să recunosc c-am simţit un nod în gât. Nimeni nu mă mai făcuse „pisoi".

Sadie s-a smiorcăit. Şi-a şters ceva de sub ochi.

— Sper că n-ai de gând să ne speli, nu-i aşa?

Mi-a părut bine s-o văd pe Bast zâmbind din nou.

— O să încerc să mă abţin. Şi apropo, Sadie, sunt mândră de tine. Felul cum te-ai descurcat singură cu Anubis… zeii morţii pot fi dificili.

Sadie a ridicat din umeri. Lucru ciudat, părea stânjenită.

— Ei bine, nu i-aş spune chiar *dificil.* Adică… arăta ca un adolescent normal.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o. Avea cap de şacal.

— Nu şi după ce s-a transformat în om.

— Sadie…

Începeam să-mi fac griji pentru ea.

— Când Anubis s-a transformat în om, avea tot cap de şacal. Era imens, înspăimântător şi da, era destul de neplăcut la vedere. De ce, tu cum l-ai văzut?

A roşit.

— L-am văzut… ca pe un muritor.

— O fi fost vreo vrajă, a spus Bast.

— Nu, a insistat Sadie. E imposibil.

— Ei bine, nu mai contează, am spus. Avem pana.

Sadie era agitată, de parcă ar fi fost ceva *foarte* important. Dar apoi a închis pumnul, iar pana adevărului a dispărut.

— N-avem ce face cu ea dacă n-aflăm numele secret al lui Set.

— Lucrez la asta.

Bast a măsurat camera cu privirea de parcă se temea că

cineva ne poate auzi.

— Am un plan. Dar e periculos.

M-am aplecat în faţă.

— Să-l auzim.

— Va trebui să facem o oprire. Nu vreau să cobesc până nu ne mai apropiem puţin, dar ne e în drum. N-ar trebui să ne întârzie prea mult.

Am încercat să fac un calcul.

— E dimineaţa celei de-a doua Zile a Demonilor?

Bast a dat din cap aprobator.

— Ziua în care s-a născut Horus.

— Iar ziua de naştere a lui Set e mâine, cea de-a treia Zi a Demonilor. Asta înseamnă că mai avem cam douăzeci şi patru ore până când va distruge America de Nord.

— Iar dacă pune mâna pe noi, a adăugat Sadie, asta-i va spori şi mai mult puterea.

— Avem timp destul, a spus Bast. Durează cam douăzeci şi patru ore să conduci de la New Orleans la Phoenix şi am plecat deja de peste cinci ore. Dacă nu mai avem parte de surprize neplăcute…

— Precum cele pe care le avem în fiecare zi?

— Da, a încuviinţat Bast. Precum ele.

Am oftat din toţi rărunchii. Încă douăzeci şi patru de ore şi se va termina, într-un fel sau altul. Ori îl salvam pe tata şi îl opream pe Set, ori totul fusese degeaba – nu doar ce făcuserăm noi, Sadie şi cu mine, ci şi toate sacrificiile părinţilor noştri. Dintr-odată, m-am simţit iar ca sub pământ, ca într-unul dintre tunelurile din Prima Nomă, cu un milion de tone de stânci deasupra capului. O mică alunecare de teren şi totul se prăbuşea.

— Ei bine, am spus. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt afară, mă joc cu obiecte ascuţite.

Mi-am luat sabia şi m-am îndreptat spre partea din spate a autorulotei.

Nu mai văzusem o casă mobilă cu pridvor. Semnul de pe uşa din spate mă avertiza să nu-l deschid în timp ce vehiculul se află în mişcare, dar l-am ignorat.

Nu era cel mai bun loc pentru a exersa mânuirea sabiei.

Era prea mic, iar cele două scaune ocupau aproape tot spaţiul. Vântul rece bătea în jurul meu şi fiecare denivelare a şoselei mă dezechilibra. Dar era singurul loc unde puteam fi singur. Aveam nevoie să-mi limpezesc gândurile.

Am exersat chematul sabiei din Duat şi trimisul ei înapoi. În scurt timp, îmi ieşea de fiecare dată, dacă rămâneam concentrat. Apoi am mai exersat câteva mişcări – blocări, lovituri şi atacuri, până când Horus nu s-a mai putut abţine şi mi-a dat un sfat.

„Ridică sabia mai sus“, m-a sfătuit. „Fă un arc mai mare, Carter. Sabia trebuie să agaţe arma duşmanului“.

„Taci din gură“, am mormăit. „Unde-ai fost când am avut nevoie de ajutor pe terenul de baschet?“ Dar am încercat să ţin sabia aşa cum îmi spusese şi am constatat că are dreptate.

Autostrada şerpuia peste întinderi nesfârşite acoperite cu vegetaţie sărăcăcioasă. Din când în când depăşeam camionul vreunui fermier sau un SUV de familie, iar şoferul făcea ochii mari când mă vădea: un băiat de culoare mânuind o sabie în spatele unei autorulote. Zâmbeam şi le făceam cu mâna, iar în scurt timp Khufu îi lăsa în urmă într-un nor de praf.

După o oră de antrenament, cămaşa transpirată mi se lipea de piept şi gâfâiam. M-am hotărât să mă aşez şi să iau o pauză.

— Se apropie, mi-a spus Horus.

Vocea lui era mai fermă şi nu mai venea din capul meu. Am privit în jur şi l-am văzut lângă mine, învăluit într-o aură gălbuie, stând în celălalt şezlong în armura lui de piele. Îşi pusese picioarele încălţate cu sandale pe balustradă. Sabia, o copie fantomatică a propriei mele săbii, era sprijinită lângă el.

— Ce se apropie? am întrebat. Lupta cu Set?

— Şi asta, desigur, a spus Horus. Dar mai există o provocare înainte, Carter. Fii pregătit.

— Super. De parcă n-aş fi avut parte de suficiente provocări.

Ochii lui Horus, şi cel argintiu, şi cel auriu, au sclipit.

— Set a încercat să mă omoare de mai multe ori când eram mic. Mama şi cu mine am fugit din loc în loc şi ne-am ascuns de el până când am crescut suficient ca să-l înfrunt. Stăpânul Roşu va trimite aceleaşi forţe şi împotriva ta. Următoarea va veni…

— La un râu, am încercat să ghicesc, amintindu-mi de ultima călătorie a sufletului meu. Ceva rău urmează să se întâmple la un râu. Dar care-i provocarea?

— Trebuie să ai grijă…

Imaginea lui Horus a început să pălească, iar zeul s-a încruntat.

— Ce-i asta? Cineva încearcă să – o altă forţă…

Imaginea lui a fost înlocuită de o alta, mai strălucitoare. Era Zia Rashid.

— Zia!

M-am ridicat, devenind brusc conştient că sunt transpirat şi greţos de parcă tocmai aş fi fost târât prin Tărâmul Morţilor.

— Carter?

Imaginea a pâlpâit. Strângea în mână toiagul şi peste îmbrăcămintea ei purta o haină gri, de parcă s-ar fi aflat într-un loc răcoros. Părul negru şi scurt îi juca în jurul feţei.

— Slavă lui Thoth că te-am găsit!

— Cum ai ajuns aici?

— N-avem timp! Ascultă: suntem pe urmele voastre. Desjardins, eu şi încă doi. Nu ştim exact unde vă aflaţi. Desjardins are ceva probleme în a vă găsi cu ajutorul magiei, dar ştie că sunteţi pe-aproape. Şi ştie şi încotro vă îndreptaţi – spre Phoenix.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap.

— Deci crede şi el în sfârșit că Set a fost eliberat? Vine să ne ajute?

Zia a clătinat din cap.

— Vine să vă oprească.

— *Să ne oprească?* Zia, Set e pe cale să arunce în aer întregul continent! Tata…

Vocea m-a lăsat. Nu-mi plăcea că par atât de speriat şi

neajutorat.

— Tata are probleme.

Zia a întins mâna, care pâlpâia, dar era doar o imagine. Degetele nu ni s-au atins.

— Carter, îmi pare rău. Trebuie să vezi problema şi din punctul de vedere al lui Desjardins. Casa Vieţii încearcă să ţină zeii prizonieri de secole pentru a preveni să se întâmple *aşa ceva.* Acum, că i-aţi dezlănţuit…

— N-a fost ideea *mea!*

— Ştiu, dar încerci să te lupţi cu Set folosind magia divină. Zeii nu pot fi controlaţi. Ai putea face şi mai mult rău. Dacă îi vei lăsa pe cei din Casa Vieţii să se ocupe de asta…

— Set e prea puternic, am spus. Şi *îl pot* controla pe Horus. Chiar pot.

Zia a clătinat din cap.

— Va fi tot mai greu pe măsură ce te apropii de Set. Nici nu-ţi poţi închipui.

— Şi tu poţi?

Zia a privit neliniştită spre stânga. Imaginea ei a devenit neclară, ca un semnal slab de televiziune.

— N-avem prea mult timp. Mel o să iasă în curând de la toaletă.

— Eşti cu un magician pe nume Mel?

— Ascultă-mă cu atenţie. Desjardins ne-a împărţit în două echipe. Planul e să vă învăluim din două părţi şi să vă prindem. Dacă echipa *mea* ajunge la voi prima, cred că-l pot convinge pe Mel să nu vă atace până n-apucăm să discutăm. Aşa poate ne dăm seama cum să-l abordăm pe Desjardins, cum să-l convingem că trebuie să cooperăm.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar de ce aș avea încredere în tine?

Şi-a ţuguiat buzele, părând jignită de moarte. O parte din mine se simţea vinovată, în timp ce o parte se temea că-i vorba de o capcană.

— Carter… Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce te-ar putea ajuta, dar trebuie să-ţi spun faţă în faţă.

— Spune-mi acum.

— Pe ciocul lui Thoth! Eşti imposibil de încăpăţânat.

— Da, e un dar.

Privirile ni s-au întâlnit. Imaginea ei pălea, dar nu voiam să plece. Voiam să mai vorbim.

— Dacă tu n-ai încredere în mine, eu trebuie să am încredere în tine, a spus Zia. O să fac în aşa fel încât să fim în Las Cruces, New Mexico, diseară. Dacă vrei să ne întâlnim, poate c-o să-l convingem pe Mel. Iar împreună, o să-l convingem pe Desjardins. O să fii acolo?

Aş fi vrut să promit, doar ca s-o văd, dar mi-am închipuit cum ar fi fost să încerc să le conving pe Sadie sau pe Bast că era o idee bună.

— Nu ştiu, Zia.

— Mai gândeşte-te, m-a rugat. Şi, Carter, să n-ai încredere în Amos. Dacă-l vezi…

A făcut ochii mari.

— Mel e aici! A şoptit.

Zia a făcut un gest cu toiagul, iar imaginea ei a dispărut.

30. Bast îşi ţine promisiunea

CARTER

Câteva ore mai târziu, m-am trezit pe canapeaua autorulotei, iar Bast mă zgâlţâia.

— Am ajuns, m-a anunţat.

N-aveam nici cea mai vagă idee cât dormisem. Peisajul plat şi plictiseala totală mă doborâseră de la o vreme, şi începusem să am coşmaruri cu mici magicieni care-mi zburau prin păr încercând să mă radă în cap. La un moment dat, mi-a apărut şi Amos în coşmar, dar n-a fost prea clar. Tot nu înţelegeam de ce-l pomenise Zia.

Mi-am alungat somnul şi am realizat că-mi ţin capul în poala lui Khufu. Babuinul mă despăduchea.

— Frate!

M-am ridicat ameţit.

— Nu-i frumos!

— Dar ţi-a făcut o coafură minunată, a spus Sadie.

— *Agh-agh!* a încuviinţat Khufu.

Bast a deschis uşa autorulotei.

— Haideţi, a spus. Mai departe mergem pe jos.

Când am ajuns la uşă era să fac un atac de cord.

Eram parcaţi pe un drum de munte atât de îngust, că de-aş fi strănutat prea tare maşina s-ar fi răsturnat.

În primul moment, m-am temut că ajunseserăm deja în Phoenix, pentru că peisajul era asemănător. Soarele tocmai apunea. Lanţuri muntoase colţuroase se ridicau de fiecare parte, iar deşertul care se întindea între ele părea nesfârşit. Într-o vale din stânga se afla un oraş incolor – aproape lipsit de copaci sau iarbă, doar cu nisip, pietriş şi clădiri. Oraşul era însă mult mai mic decât Phoenixul, şi se învecina la sud cu un fluviu lat, care căpătase o nuanţă roşiatică în lumina apusului. Fluviul făcea un cot în jurul

muntelui pe care ne aflam înainte de a porni spre nord.

— Suntem pe lună, a murmurat Sadie.

— El Paso, Texas, a corectat-o Bast. Iar acesta e Rio Grande.

A inspirat aerul uscat şi rece.

— O civilizaţie a fluviului în plin deşert. Cam ca Egiptul! Ăăă… cu excepţia faptului că Mexicul e la doi paşi. Cred că ăsta-i cel mai bun loc pentru a o invoca pe Nephthys.

— Chiar crezi că ne va spune numele secret al lui Set? a întrebat Sadie.

Bast a căzut pe gânduri.

— Nephthys e imprevizibilă, dar nu-i prima dată când se opune soţului ei. Există o speranţă.

Nu părea prea promiţător. M-am uitat la fluviul aflat foarte departe.

— De ce-ai parcat pe munte? De ce nu mai aproape?

Bast a ridicat din umeri, de parcă nu s-ar fi gândit la asta.

— Pisicilor le place să se urce cât mai mult. În caz că trebuie să ne năpustim spre cineva.

— Super, am spus. Deci, dacă trebuie să ne năpustim, suntem pregătiţi.

— Nu-i un capăt de ţară, a spus Bast. Trebuie doar să coborâm până la fluviu de-a lungul câtorva kilometri de nisip, cactuşi şi şerpi cu clopoţei, să ne ferim de Poliţia de Frontieră, de traficanţii de persoane, de magicieni şi demoni – şi să o invocăm pe Nephthys.

Sadie a scos un fluierat.

— Ei bine, abia aştept!

— *Agh,* a încuviinţat Khufu amărât.

A adulmecat ceva şi a mârâit.

— Ceva nu-i miroase-a bine, ne-a tradus Bast. Urmează să se întâmple ceva rău.

— Chiar şi eu simt asta, am mormăit, şi am coborât după Bast.

„Da“, a spus Horus. „Îmi amintesc locul ăsta.“

„Este El Paso“, i-am spus. „Dacă n-ai plecat să cauţi

mâncare mexicană, n-ai cum să fi fost aici.“

„Mi-l amintesc bine“, a insistat. „Mlaştina, deşertul.“

M-am oprit şi am privit în jur. Dintr-odată, mi l-am amintit şi eu. La vreo cincizeci de metri în faţă, fluviul se transforma într-o zonă mlăştinoasă – o reţea de afluenţi domoli care săpau o căldare nu prea adâncă în deşert. Pe maluri, iarba era înaltă. Trebuie să fi existat vreo formă de supraveghere, fiind o frontieră internaţională şi aşa mai departe, dar nu era vizibilă.

Mai fusesem aici, sub formă de *ba.* Mi-am amintit de coliba de acolo, din mlaştină, unde Isis şi tânărul Horus se ascundeau de Set. Şi în aval – acolo văzusem ceva ca o pată întunecată care se mişca pe sub apă, aşteptându-mă.

Când Bast mai avea câţiva paşi până la mal, am prins-o de mână.

— Nu te apropia de apă!

S-a încruntat.

— Carter, sunt *pisică.* N-am de gând să fac baie. Dar dacă vrei să invoci o zeiţă a râurilor, trebuie s-o faci la mal.

Părea atât de logic, că m-am simţit prost, dar nu mă puteam abţine. Ceva rău urma să se întâmple.

„Ce se întâmplă?“ l-am întrebat pe Horus. „Care-i provocarea?“

Dar zeul meu însoţitor era enervant de tăcut, parcă aştepta.

Sadie a aruncat o piatră în apa maronie şi tulbure, care s-a scufundat cu un *pleosc!* zgomotos.

— Mi se pare destul de sigur, a spus, şi s-a îndreptat alene spre mal.

Khufu a urmat-o ezitant. Când a ajuns la apă, a adulmecat şi a mârâit.

— Vezi? am spus. Nici măcar lui Khufu nu-i place.

— Probabil e vorba de memoria ancestrală, a spus Bast. Râurile erau locuri periculoase în Egipt. Şerpi, hipopotami, tot felul de probleme.

— Hipopotami?

— Nu-i de glumă, a avertizat Bast. Hipopotamii pot fi *mortali.*

— Ei l-au atacat pe Horus? am întrebat. Pe vremuri adică, atunci când îl căuta Set?

— N-am mai auzit povestea asta, a spus Bast. Varianta populară e că Set a folosit prima dată scorpioni. Apoi, crocodili.

— Crocodili! am spus, şi am simit un fior pe şira spinării.

„Despre asta e vorba?“ l-am întrebat pe Horus. Dar tot nu mi-a răspuns.

— Bast, pe Rio Grande sunt crocodili?

— Mă cam îndoiesc.

A îngenuncheat lângă apă.

— Acum, Sadie, eşti bună să faci onorurile?

— Cum?

— E suficient să-i ceri lui Nephthys să apară. A fost sora lui Isis. Dacă-i de această parte a Duatului, oriunde s-ar afla, ar trebui să-ţi poată auzi vocea.

Sadie n-a părut convinsă, dar a îngenuncheat lângă Bast şi a atins apa. Degetele ei au dat naştere la cercuri care păreau foarte mari, ca nişte inele de forţă, care au ajuns tocmai de partea cealaltă a fluviului.

— Bună, Nephthys! a spus. E cineva acasă?

Am auzit un pleoscăit în aval, şi când m-am întors am văzut o familie de imigranţi care trecea prin vad. Auzisem că mii de oameni trec ilegal frontiera dinspre Mexic în fiecare an, în căutarea unui loc de muncă şi a unei vieţi mai bune, dar era tulburător să-i văd cu ochii mei – un bărbat şi o femeie care se grăbeau şi care aveau şi o fetiţă cu ei. Erau îmbrăcaţi în haine zdrenţuite şi păreau mai săraci decât cei mai săraci ţărani egipteni pe care-i văzusem. I-am privit câteva secunde, dar nu păreau să reprezinte vreo ameninţare supranaturală. Bărbatul mi-a aruncat o privire precaută şi am ajuns la o înţelegere pe muteşte: amândoi aveam destule probleme ca să ne dăm bătăi de cap unul altuia.

În acest timp, Bast şi Sadie rămăseseră concentrate asupra apei, privind cercurile create de degetele lui Sadie. Bast şi-a aplecat capul, ascultând atentă.

— Ce spune?

— Nu-mi dau seama, a şoptit Sadie. E foarte slab.
— Chiar auzi ceva? am întrebat.
— Şşş, mi-au răspuns deodată.
— „Întemniţată…“, a spus Sadie. Nu, cum se zice în engleză?
— „Adăpostită“, a sugerat Bast. E adăpostită undeva, departe. „O gazdă adormită.“ Asta ce-o mai fi însemnând?
Nu ştiam despre ce discută. N-auzeam nimic.
Khufu m-a tras de mânecă şi mi-a arătat ceva în aval.
— *Agh.*
Familia de imigranţi dispăruse. Părea imposibil să fi traversat fluviul atât de repede. Am cercetat ambele maluri – nici urmă de ei –, dar apa era mai tulbure acolo unde se aflaseră, de parcă cineva ar fi mestecat cu o lingură uriaşă. Mi s-a pus un nod în gât.
— Ăăă… Bast…
— Carter, de-abia o auzim pe Nephthys, mi-a răspuns. Te rog!
Am strâns din dinţi.
— Bine. Khufu şi cu mine mergem să verificăm ceva…
— Şşş! a repetat Sadie.
I-am făcut un semn din cap lui Khufu şi am pornit – o în aval. Khufu s-a ascuns după picioarele mele şi a mârâit în direcţia fluviului.
M-am uitat înapoi, dar Bast şi Sadie păreau în regulă. Încă priveau fix la apă ca la un clip senzaţional de pe internet.
În cele din urmă, am ajuns la locul unde văzusem familia, dar apa se calmase. Khufu a lovit cu palmele în pământ şi s-a ridicat în mâini, ceea ce însemna fie că face o figură de *breakdance,* fie că-i foarte neliniştit.
— Ce este? l-am întrebat, şi inima îmi bătea nebuneşte.
— *Agh, agh, agh!* mi s-a tânguit.
Asta era, probabil, o întreagă prelegere pe babuineză, dar n-aveam nici cea mai mică idee ce spune.
— Ei bine, nu văd altă cale, am spus. Dac-au fost traşi sub apă sau ceva de genul ăsta… Trebuie să-i găsim. Eu intru.

— *Agh!*

S-a îndepărtat de apă.

— Khufu, oameni ăia aveau o fetiţă. Dacă au nevoie de ajutor, nu pot să stau cu mâinile în sân. Stai aici şi păzeşte-mi spatele.

Khufu a mormăit şi s-a pălmuit în semn de protest în timp ce intram în apă. Era mai rece şi mai rapidă decât crezusem. M-am concentrat şi mi-am invocat sabia şi bagheta din Duat. Poate mi s-a părut, dar asta a făcut ca fluviul să curgă încă şi mai repede.

Eram în mijlocul curentului când Khufu a lătrat disperat. Ţopăia pe malul fluviului, arătând agitat spre un mănunchi de stuf din apropiere.

Familia era ghemuită acolo, tremurând de frică şi cu ochii mari. Primul meu gând a fost: „De ce se ascund de mine?“

— N-o să vă fac rău, i-am asigurat.

M-au privit cu ochii goi şi mi-am dorit să fi ştiut spaniolă.

Apoi, apa a început să se agite în jurul meu şi am realizat că nu de mine le era teamă. Următorul meu gând a fost: „Doamne, da’ stupid mai eşti“.

Vocea lui Horus a strigat: „Sari!“

Am sărit din apă ca din puşcă – cinci, zece metri. Imposibil să fi reuşit eu una ca asta, dar a fost bine, pentru că din fluviu a ieşit un monstru.

La început, n-am văzut decât sute de dinţi – şi o gură roz de trei ori cât mine. Cumva am reuşit să mă dau peste cap şi să aterizez în picioare în apa mică. Aveam în faţă un crocodil lung cât autorulota noastră – şi asta era doar jumătatea care ieşea din apă. Pielea gri-verzuie era acoperită cu o platoşă groasă, ca o armură de camuflaj, şi avea ochii de culoarea laptelui cu mucegai.

Oamenii au ţipat şi au început să se caţere pe mal. Asta a atras atenţia crocodilului care s-a întors instinctiv spre prada mai gălăgioasă, mai interesantă. Întotdeauna îmi imaginasem crocodilii ca pe nişte animale greoaie, dar când i-a atacat pe imigranţi a fost cea mai rapidă mişcare

pe care o văzusem vreodată.

„Profită că i-a fost distrasă atenţia“, m-a sfătuit Horus. „Du-te în spatele lui şi loveşte-l cu sabia.“

În schimb, am strigat:

— Sadie, Bast, ajutor! şi am aruncat bagheta.

O aruncare dezastruoasă. Bagheta a lovit apa chiar în faţa crocodilului, apoi a ricoşat, l-a lovit pe crocodil între ochi şi a revenit în mâna mea.

Mă îndoiesc că l-am rănit în vreun fel, dar crocodilul mi-a aruncat o privire enervată.

„Sau poţi să-l pocneşti cu un băţ“, a murmurat Horus.

Am atacat, strigând pentru a atrage atenţia crocodilului. Cu coada ochiului am văzut că familia de imigranţi era în siguranţă. Khufu îi fugărea, dând din mâini şi lătrând pentru a-i mâna din calea pericolului. Nu eram sigur dacă fug de crocodil sau de maimuţa nebună, dar atâta timp cât fugeau, nu-mi păsa.

Nu vedeam ce se întâmplă cu Bast şi cu Sadie. Am auzit strigăte şi pleoscăituri în spate, dar până să văd ce se-ntâmplă, crocodilul a atacat.

M-am eschivat spre stânga şi am lovit cu sabia, care pur şi simplu a ricoşat din pielea crocodilului. Monstrul s-a răsucit într-o parte şi m-ar fi izbit cu botul, dar mi-am ridicat instinctiv bagheta şi crocodilul s-a lovit ca de un zid, ricoşând de parcă aş fi fost protejat de un gigantic scut energetic invizibil.

Am încercat să-l invoc pe războinicul-şoim, dar îmi era prea greu să mă concentrez din pricina reptilei de şase tone care încerca să mă muşte.

Apoi am auzit-o pe Bast strigând „NU!“ şi mi-am dat seama imediat, fără măcar să privesc, că era ceva în neregulă cu Sadie.

Disperarea şi furia îmi dădeau nervi de oţel. Mi-am scos bagheta, iar scutul energetic s-a extins, izbindu-l pe crocodil atât de puternic, c-a zburat prin aer, rostogolindu-se pe malul mexican. În timp ce era pe spate, dând din labe dezechilibrat, am făcut un salt, am ridicat sabia care îmi strălucea în mâini şi am înfipt lama în burta

monstrului. Am stat aşa în vreme ce crocodilul se zbătea, dezintegrându-se treptat de la bot până în vârful cozii, până când m-am trezit în mijlocul unei grămezi uriaşe de nisip umed.

M-am întors şi am văzut că Bast lupta cu un crocodil la fel de mare ca al meu. Crocodilul a lovit-o, iar Bast s-a prăbuşit, zgâriindu-l cu cuţitele pe gât. Crocodilul s-a dezintegrat în râu până n-a mai rămas nimic decât un nor de nisip fumuriu, dar răul fusese deja făcut: Sadie zăcea ghemuită pe mal.

Până am ajuns acolo, Khufu şi Bast erau deja lângă ea. Sângele i se prelingea de pe scalp. Faţa ei căpătase o paloare bolnăvicioasă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— A apărut din senin, a spus Bast cu jale. A lovit-o cu coada pe Sadie şi a zvârlit-o cât colo. N-a avut nicio șansă. Este…?

Khufu a pus mâna pe fruntea lui Sadie şi a scos nişte sunete ciudate.

Bast a răsuflat uşurată.

— Khufu spune că va supravieţui, dar trebuie s-o ducem de aici. Crocodilii ar putea anunţa…

Vocea i s-a stins. În mijlocul fluviului, apa fierbea. De acolo s-a ridicat o siluetă atât de sinistră, încât am ştiut că ne-a sunat ceasul.

— Ar putea anunţa *asta,* a spus Bast pe un ton funest.

În primul rând, tipul avea şase metri înălţime – şi asta fără un avatar strălucitor. Era cât un munte. Avea piept şi braţe de om, însă pielea îi era verde-deschis şi în jurul taliei i se înfăşura un kilt împlătoşat verde, ca din piele de reptilă. Avea cap de crocodil, o gură imensă plină cu dinţi albi şi strâmbi şi ochi în care lucea un mucus verde (da, ştiu – sună teribil de atrăgător). Părul negru împletit îi atârna până la umeri şi din cap îi ieşeau coarne de taur curbate. De parcă n-ar fi fost suficient de ciudat, părea să asude într-un ritm incredibil – transpiraţia uleioasă curgea din el în torente şi se revărsa în râu.

Şi-a ridicat toiagul – o bucată de lemn verde cam cât un

stâlp de telegraf.

Bast a strigat:

— La o parte! şi m-a tras înapoi pe când omul-crocodil făcea un crater de doi metri în locul unde mă aflasem.

La rândul său, acesta a strigat:

— Horus!

Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac a fost să spun: „Aici!“ Dar Horus mi-a vorbit rapid: „Înfruntă-l făţiş! Singurul limbaj pe care-l înţelege Sobek[31] este cel al forţei. Nu-l lăsa să te prindă, altfel te va trage sub apă şi te va îneca“.

Mi-am înfrânt frica şi am strigat:

— Sobek! Măi slăbănogule! Cum naiba o mai duci?

Sobek şi-a dezgolit dinţii. Poate că aşa ştia el să zâmbească amical. Sau poate că nu.

— Forma asta nu te prea ajută, zeule-şoim, a venit răspunsul. O să te rup în două.

Alături de mine, Bast şi-a scos cuţitele din mâneci.

— Nu-l lăsa să te prindă, m-a avertizat.

— Mi s-a comunicat deja asta, i-am spus.

Ştiam că, în dreapta mea, Khufu o urca încet pe Sadie pe coastă. Trebuia să-l distrag pe tipul cel verde, cel puţin până când aceştia urmau să ajungă la adăpost.

— Sobek, zeu al… crocodililor, bănuiesc! Lasă-ne în pace sau te vom distruge!

„Bine“, a spus Horus. „Distrugerea e bună.“

Sobek s-a prăpădit de râs.

— Ţi s-a ascuţit simţul umorului, Horus. Tu şi cu pisicuţa ta mă veţi distruge?

Şi-a întors ochii plini de mucus spre Bast.

— Ce te aduce în regatul meu, zeiţă-pisică? Credeam că nu-ţi place *apa!*

Când a rostit ultimul cuvânt, şi-a ridicat toiagul şi a trimis spre ea un torent de apă verde. Bast a fost mai rapidă. A făcut un salt şi a aterizat în spatele lui Sobek cu avatarul complet format – o războinică uriaşă

[31] Stăpânul apelor, fiul zeiţei apelor, Neith. Este asociat cu crocodilul de Nil.

strălucitoare, cu cap de pisică.

— Trădătorule! a strigat Bast. De ce-ai trecut de partea haosului? Datoria ta e să fii alături de rege!

— Care rege? a urlat Sobek. Ra? Ra a plecat. Osiris a murit *din nou,* slăbănogul! Iar băiatul ăsta nu poate reface imperiul. Cândva l-am sprijinit pe Horus, aşa e. Dar e lipsit de putere sub această formă. Nu are discipoli. Set oferă putere. Set oferă carne proaspătă. Cred c-o să încep cu carnea de semizeu!

S-a întors spre mine şi şi-a agitat toiagul. Am evitat lovitura, dar cu mâna liberă m-a apucat de mijloc. Pur şi simplu nu eram suficient de rapid. Bast s-a încordat, pregătită să se repeadă asupra duşmanului, dar înainte s-apuce, Sobek şi-a aruncat toiagul, m-a apucat cu mâinile lui masive şi m-a vârât în apă. În clipa următoare mă înecam în nămolul rece şi verde. Nu vedeam nimic şi nu puteam respira. Mă scufundam în adâncuri în timp ce mâinile lui Sobek mă strângeau cu forţă.

„Acum ori niciodată!“ a spus Horus. „Lasă-mă să preiau controlul.“

„Nu“, i-am răspuns. „Mai bine mor.“

Gândul acesta mi s-a părut ciudat de liniştitor. Dacă eram oricum aproape mort, n-avea niciun sens să mă tem. Puteam la fel de bine să mor luptând.

M-am concentrat şi am simţit că-mi curge forţa prin vene. Mi-am încordat braţele şi am simţit că strânsura lui Sobek slăbeşte. Am invocat avatarul războinicului-şoim şi am fost învăluit de îndată de o aură strălucitoare la fel de mare ca a lui Sobek. Îl vedeam în apa întunecată, surprins, cu ochii lui urduroşi larg deschişi.

M-am eliberat din strânsoarea lui şi l-am lovit cu capul în gură, spărgându-i câţiva dinţi. Apoi am ieşit din apă şi am aterizat pe malul fluviului lângă Bast, care era atât de speriată, că era gata să mă taie.

— Slavă lui Ra! a exclamat.

— Da, sunt viu.

— Nu, eram gata să sar după tine. Urăsc apa!

Apoi Sobek a ţâşnit din apă hohotind înfuriat. Dintr-o

nară îi curgea sânge verde.

— Nu mă poţi învinge!

Şi-a desfăcut braţele, din care ploua cu transpiraţie.

— Sunt stăpânul apei! Sudoarea mea dă naştere râurilor din întreaga lume!

Câh. Am decis să nu mai înot niciodată în vreun râu. M-am uitat în spate după Khufu şi Sadie, dar nu se vedeau nicăieri. Speram ca babuinul s-o fi dus pe Sadie la adăpost sau, cel puţin, să fi găsit o ascunzătoare bună.

Sobek a atacat, trăgând şi fluviul după el. Am fost izbit de un val uriaş, care m-a doborât la pământ, dar Bast a sărit şi a aterizat pe spatele lui Sobek sub formă de avatar. Greutatea n-a părut să-l deranjeze. A încercat s-o apuce, dar fără folos. L-a zgâriat de mai multe ori pe braţe, spate şi gât, dar pielea lui verde părea să se vindece la fel de iute pe cât îl rănea ea.

M-am chinuit să mă ridic în picioare, ceea ce, când eşti sub formă de avatar, e ca şi cum ai încerca să te ridici cu o saltea legată de piept. În cele din urmă, Sobek a reuşit s-o apuce pe Bast şi s-o arunce. S-a rostogolit şi apoi s-a oprit fără să fie rănită, dar aura ei albastră a început să pâlpâie. Îşi pierdea din puteri.

Ne-am luptat pe rând cu zeul-crocodil – împungând şi tăind –, dar cu cât îl răneam mai mult, cu atât mai furios şi puternic părea să devină.

— Slujitori! a strigat. Veniţi la mine!

Asta nu suna prea fi bine. Încă nişte crocodili gigantici şi eram morţi.

„Noi de ce n-avem slujitori?“ m-am plâns lui Horus, dar nu mi-a răspuns. Simţeam cum se străduieşte să-şi canalizeze puterea prin mine, încercând să continue lupta noastră magică.

Pumnul lui Sobek a atins-o pe Bast, azvârlind-o din nou. De data asta, avatarul i s-a stins cu totul când a atins pământul.

Am atacat, încercând să-i distrag atenţia lui Sobek. Din păcate, chiar am reuşit. Sobek s-a întors şi m-a împroşcat cu apă. În timp ce eram orbit, m-a plesnit atât de tare, c-

am zburat pe mal, rostogolindu-mă printre trestii.

Avatarul mi-a dispărut. M-am ridicat ameţit şi am dat peste Khufu şi Sadie. Sadie era încă leşinată şi sângera, iar Khufu bolborosea disperat în babuineză şi o mângâia pe frunte.

Sobek a ieşit din apă şi a rânjit către mine. În depărtare, în aval, în lumina slabă a serii, la vreun sfert de kilometru, am văzut două linii care pluteau pe fluviu şi se apropiau cu viteză – întăririle cerute de Sobek.

Din apele fluviului, Bast a strigat:

— Carter, grăbeşte-te! Du-o pe Sadie de-aici!

S-a făcut palidă de la efort, iar avatarul ei de războinică-pisică a apărut din nou. Era slab, însă – abia vizibil.

— Nu face asta! am strigat. O să fii ucisă!

Am încercat să invoc războinicul-șoim, dar efortul depus mi-a înfipt un cuţit în măruntaie. Nu mai aveam putere, iar spiritul lui Horus adormise, complet epuizat.

— Du-te! a strigat Bast. Şi spune-i tatălui tău că mi-am ţinut promisiunea.

— NU!

A sărit către Sobek. Cei doi s-au înlănţuit – Bast îl zgâria furioasă pe faţă în timp ce Sobek urla de durere. Cei doi zei s-au răsturnat în apă şi au dispărut.

Am alergat la mal. Fluviul făcea bule şi spumă. Apoi o explozie verde a luminat Rio Grande pe toată lungimea lui şi o creatură mică, negru cu galben, a ţâşnit din fluviu ca din puşcă. A aterizat pe iarbă la picioarele mele – o pisică udă, inconştientă, pe jumătate moartă.

— Bast?

Am luat pisica în braţe cu prudenţă. Avea zgarda lui Bast, dar, sub ochii mei, de talismanul zeiţei s-a ales praful. Nu mai era Bast. Era doar Brioşă.

Mi-au dat lacrimile. Sobek fusese învins, trimis înapoi în Duat, dar cele două linii ameninţătoare încă se apropiau de-a lungul fluviului, suficient de aproape ca să văd spinările verzi ale monştrilor şi ochii lor mici şi răi.

Am strâns pisica la piept şi m-am întors spre Khufu.

— Haide, trebuie să…

Am îngheţat, pentru că în spatele lui Khufu şi al surorii mele, privindu-mă fix, stătea un alt crocodil – unul complet alb.

„Suntem morţi“, mi-a trecut prin minte. Apoi m-am gândit: „Stai aşa... un crocodil *alb?“*

Acesta şi-a căscat botul şi s-a năpustit chiar pe deasupra mea. M-am întors şi am văzut cum îi atacă pe ceilalţi doi crocodili – cei verzi, gigantici, care fuseseră cât pe-aci să mă omoare.

— Filip? am spus uimit, în timp ce crocodilii se zvârcoleau şi se luptau.

— Da, s-a auzit o voce de bărbat.

M-am întors din nou şi am văzut ceva imposibil. Unchiul Amos era îngenuncheat lângă Sadie şi-i examina încruntat rana de la cap.

M-a privit stăruitor.

— Filip îi va ţine ocupaţi pe slujitorii lui Sobek, dar nu pentru mult timp. Urmaţi-mă acum şi poate avem o mică şansă să supravieţuim!

31. Transmit o scrisoare de dragoste

SADIE

Mă bucur c-aţi aflat de la Carter ultima parte – asta pentru că eram inconştientă când s-a întâmplat şi pentru că nu pot vorbi despre ce a făcut Bast fără să mi se rupă sufletul.

Dar despre asta o să vorbim mai târziu.

M-am trezit cu capul umflat. Cu fiecare ochi vedeam altceva. În stânga, am văzut un posterior de babuin, în dreapta, pe unchiul Amos, pe care-l credeam mort. Fireşte, am decis să mă concentrez pe partea dreaptă.

— Amos?

Mi-a pus o cârpă rece pe frunte.

— Odihneşte-te, copilă. Ai suferit o contuzie serioasă.

Cel puţin *asta* era plauzibil.

Când am început să văd mai bine, mi-am dat seama că suntem în aer liber, sub cerul înstelat. Eram întinsă pe o pătură, pe nisip moale. Khufu stătea lângă mine, cu partea lui colorată puţin prea aproape de faţa mea. Amesteca într-o oală deasupra unui foc mic şi nu ştiu ce gătea, dar mirosea a smoală fierbinte. Carter era şi el în apropiere, pe o dună de nisip, părând disperat şi ţinând ceva în poală… să fi fost Brioşă?

Amos arăta cam ca atunci când îl văzusem ultima dată, cu veacuri în urmă. Purta costumul albastru, o haină asortată şi pălărie. Părul lui lung era împletit cu grijă, iar ochelarii rotunzi străluceau în lumină. Părea proaspăt şi odihnit – nu precum unul care fusese prizonierul lui Set.

— Cum ai…

— Scăpat de Set?

Chipul i s-a întunecat.

— Am fost un nebun să plec în căutarea lui, Sadie. N-

aveam nici cea mai vagă idee cât de puternic devenise. Spiritul său e legat de piramida roşie.

— Deci… *nu are* o gazdă umană?

Amos a clătinat din cap.

— Nu are nevoie, atâta timp cât are piramida. Pe măsură ce lucrările se apropie de final, el devine tot mai puternic. M-am strecurat în bârlogul său, sub munte, şi am căzut direct în capcană. Mi-e ruşine să spun că m-a capturat fără luptă.

A arătat spre costumul său, pentru a dovedi că era în perfectă regulă.

— Nicio zgârietură. *Pac!* Şi-am împietrit ca o statuie. Set m-a amplasat lângă piramidă ca pe un trofeu şi i-a lăsat pe demonii săi să râdă şi să-şi bată joc de mine când treceau pe acolo.

— L-ai văzut pe tata? am întrebat.

Corpul i s-a pleoştit.

— I-am auzit pe demoni vorbind. Sicriul e în piramidă. Au de gând să folosească puterea lui Osiris pentru a amplifica furtuna. Când Set o va declanşa, la răsărit – şi va fi o explozie *nemaipomenită* –, Osiris şi tatăl vostru vor fi raşi de pe faţa pământului. Osiris va fi exilat atât de adânc în Duat, că poate nu va mai apărea niciodată.

Capul a început să-mi bubuie. Nu-mi venea să cred că aveam atât de puţin timp, iar dacă Amos nu putea să-l salveze pe tata, cum am fi putut Carter şi cu mine?

— Dar ai scăpat, am spus, dornică de veşti bune. Înseamnă că apărarea lui are şi puncte slabe sau…

— Magia care mă împietrise a început în cele din urmă să slăbească. M-am concentrat şi am reuşit să scap. Mi-au trebuit câteva ore, dar în cele din urmă m-am eliberat. M-am strecurat afară la amiază, când demonii dormeau. A fost foarte uşor.

9

— Nu pare uşor, am spus.

Amos a clătinat din cap, în mod evident tulburat.

— Set m-a lăsat să scap. Nu ştiu de ce, dar n-ar trebui să mai fiu în viaţă. E un truc. Mi-e teamă…

S-a răzgândit şi nu şi-a mai terminat ideea.

— În orice caz, primul meu gând a fost să vă găsesc, aşa că mi-am chemat barca.

A arătat cu mâna în spate. Am reuşit să-mi ridic capul şi am văzut că suntem într-un deşert ciudat cu dune albe, care se întindea cât vedeam cu ochii la lumina stelelor. Nisipul de sub degetele mele era atât de fin şi de alb, ca de zahăr. Barca lui Amos, aceeaşi care ne purtase de pe Tamisa până în Brooklyn, era ancorată în vârful unei dune din apropiere, înclinată într-un unghi periculos ca şi cum ar fi fost aruncată acolo.

— Există un dulap cu haine la bord, s-a oferit Amos, dacă vreţi haine noi.

— Dar unde suntem?

— La Nisipurile Albe, mi-a spus Carter. În New Mexico. E un teren guvernamental pentru testarea rachetelor. Amos a zis că nimănui nu i-ar trece prin cap să ne caute aici, aşa că te-am lăsat să te vindeci. E în jur de şapte seara, în data de douăzeci şi opt. Mai sunt în jur de douăsprezece ore până când Set… ştii tu.

— Dar…

Prea multe întrebări mi se învârteau prin cap. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că vorbeam cu Nephthys la râu. Vocea ei părea să vină din cealaltă parte a lumii. Vorbea slab prin apă – era greu de înţeles, dar foarte insistentă. Mi-a spus că-i adăpostită departe, într-o gazdă adormită, dar nu ştiam ce înseamnă asta. Mi-a spus că nu poate să apară în persoană, dar că va trimite un mesaj. Apoi, apa a început să fiarbă.

— Am fost atacaţi.

Carter a mângâiat-o pe cap pe Brioşă şi am observat în cele din urmă că amuleta – amuleta lui Bast – lipsea.

— Sadie, am veşti proaste.

Mi-a spus ce s-a întâmplat şi am închis ochii. Am început să plâng. Ştiu că-i penibil, dar nu m-am putut abţine. În ultimele câteva zile pierdusem tot – casa, viaţa mea obişnuită, pe tata. Trecusem pe lângă moarte de vreo şase ori. Moartea mamei, peste care nu reuşisem să trec, durea

ca o rană redeschisă. Şi acum pierise şi Bast?

Când Anubis mă chestionase în lumea subpământeană, dorise să ştie ce aş sacrifica pentru a salva lumea.

„Dar ce nu sacrificasem deja?“ îmi venea să ţip. „Ce mi-a mai rămas?“

Carter a venit şi mi-a întins-o pe Brioşă, care mi-a tors în braţe, dar nu era acelaşi lucru. Nu era Bast.

— Se va întoarce, nu-i aşa?

M-am uitat rugătoare la Amos.

— Doar e nemuritoare, nu-i aşa?

Amos a început să-şi frământe borurile pălăriei.

— Sadie… Chiar nu ştiu. Se pare că s-a sacrificat pentru a-l învinge pe Sobek. Bast l-a trimis înapoi în Duat cu preţul propriei forţe vitale. A cruţat-o chiar şi pe Brioşă, gazda ei, probabil cu ultimele puteri. Dacă aşa stau lucrurile, va fi foarte dificil ca Bast să revină. Poate că într-o zi, peste câteva sute de ani…

— Nu, nu peste câteva sute de ani! Nu pot…

Glasul mi s-a frânt.

Carter mi-a pus mâna pe umăr şi am ştiut că mă înţelege. *Nu* ne puteam permite să mai pierdem pe cineva. Pur şi simplu nu ne puteam permite.

— Odihneşte-te acum, a spus Amos. Mai avem o oră la dispoziţie, dar apoi va trebui să ne mişcăm.

Khufu mi-a oferit un castron de fiertură. Lichidul gros arata ca o supă stricată de mult. I-am aruncat o privire lui Amos, sperând să mă salveze, dar el a dat din cap încurajator.

Ce noroc pe capul meu, acum mai trebuia să iau şi doctorii babuineze!

Am sorbit fiertura, care avea un gust aproape la fel de rău ca mirosul, şi imediat pleoapele mi s-au îngreunat. Am închis ochii şi am adormit.

Şi tocmai când credeam că povestea cu sufletul-care-părăseşte-corpul s-a încheiat, sufletul meu s-a decis să încalce regulile. Dar pentru că vorbim despre sufletul *meu,* chestia asta are sens.

De data asta, *ba*-ul mi-a părăsit corpul păstrându-şi forma umană, care era mai acceptabilă decât aspectul de pasăre, dar a început să crească şi să crească până am ajuns să domin Nisipurile Albe. Mi se spusese adesea că sunt plină de spirit (de obicei, nu era un compliment), dar ce se întâmpla acum era absurd. *Ba*-ul meu era la fel de înalt ca Monumentul Washington.

Spre sud, după mulţi kilometri de deşert, din Rio Grande se ridica un abur – în locul unde pieriseră Bast şi Sobek. Chiar aşa înaltă cum eram, n-aveam cum să văd tocmai până în Texas, mai ales pe timp de noapte, însă nu ştiu cum se face că vedeam până acolo. Spre nord, şi mai departe, am văzut o strălucire roşie îndepărtată şi am ştiut că e aura lui Set. Puterea sa creştea pe măsură ce construcţia piramidei se apropia de încheiere.

M-am uitat în jos. Lângă piciorul meu se vedeau nişte pete – tabăra noastră. Carter, Amos şi Khufu discutau în jurul focului. Barca lui Amos nu era mai mare decât degetul meu mic de la picior. Corpul meu adormit stătea ghemuit într-o pătură, atât de mic, că l-aş fi putut zdrobi cu un singur pas greşit.

Eram enormă, iar lumea era mică.

— Aşa văd zeii lucrurile, s-a auzit o voce.

M-am uitat înjur, dar n-am văzut nimic, doar o întindere nesfârşită de dune albe. Apoi, chiar în faţa mea, dunele s-au dat la o parte. Am crezut că-i vântul, până când o dună întreagă s-a rostogolit în lateral ca un val. Apoi alta şi alta. Mi-am dat seama că am în faţă o formă omenească – un bărbat imens culcat în poziţie fetală. Acesta s-a ridicat, presărând nisip alb peste tot. Am îngenuncheat şi i-am acoperit cu mâinile pe însoţitorii mei ca să nu fie îngropaţi. Nici n-au băgat de seamă, de parcă toată agitaţia n-ar fi fost decât o rafală de ploaie.

Bărbatul s-a ridicat complet – era cel puţin cu un cap mai mare decât propria mea formă gigantică. Avea trupul din nisip, care i se scurgea de pe braţe şi piept ca nişte cascade de zahăr. Nisipul de pe chipul lui a luat forma unui fel de zâmbet.

— Sadie Kane! a spus. Te aşteptam.

— Geb!

Nu mă întreba cum, dar am ştiut imediat că era zeul pământului. Poate corpul de nisip fusese un indiciu.

— Am ceva pentru tine.

N-avea niciun sens ca *ba*-ul meu să aibă plicul la el, dar am băgat mâna în buzunarul sclipitor, de fantomă, şi am scos scrisoarea de la Nut.

— Soţiei tale îi e dor de tine, i-am spus.

Geb a luat scrisoarea cu băgare de seamă. A ridicat-o în dreptul feţei şi a părut s-o adulmece. Apoi a deschis plicul. În loc de scrisoare, au izbucnit focuri de artificii. O nouă constelaţie a explodat pe cerul întunecat deasupra noastră – faţa lui Nut, compusă dintr-o mie de stele. Vântul s-a intensificat rapid şi a împrăştiat imaginea, dar Geb a oftat mulţumit. A închis plicul şi l-a ascuns la pieptul său nisipos, de parcă ar fi avut un buzunar în dreptul inimii.

— Îţi mulţumesc, Sadie Kane, a spus Geb. De multe milenii n-am mai văzut faţa iubitei mele. Cere-mi o favoare pe care pământul ţi-o poate acorda şi ţi-o voi îndeplini.

— Salvează-l pe tata, i-am spus de îndată.

Faţa lui Geb a fremătat de uimire.

— Hmm, ce fiică loială! Isis ar avea ce învăţa de la tine. Din păcate, nu te pot ajuta. Calea tatălui tău e împletită cu cea a lui Osiris, iar problemele dintre zei nu pot fi rezolvate de către pământ.

— Atunci bănuiesc că nu poţi face să se prăbuşească muntele lui Set şi să-i distrugi piramida? am întrebat.

Geb a râs – semăna cu zgomotul produs de cel mai mare mixer de nisip din lume.

— Nu pot interveni atât de direct între copiii mei. Set e şi el fiul meu.

Când să bat din picior de frustrare, mi-am amintit că sunt uriaşă şi aş putea distruge întreaga tabără. Oare putea un *ba* să facă una ca asta? Era mai bine să nu aflu.

— Atunci favorurile tale nu-mi prea sunt de folos.

Geb a ridicat din umeri, dislocând câteva tone de nisip.

— Aş putea să-ţi un sfat pentru a te ajuta să obţii ce-ţi

doreşti. Du-te la locul cu cruci.

— Şi unde-i asta?

— Aproape, m-a asigurat. Şi ai dreptate, Sadie Kane. Ai pierdut prea multe. Familia ta a avut de suferit. Ştiu ce înseamnă asta. Nu uita, un părinte ar face orice pentru a-şi salva copiii. Am renunţat la fericire – la soţia mea, am preluat blestemul lui Ra ca să mi se poată naşte copiii.

A privit la cer visător.

— Chiar dacă, pe măsură ce mileniile trec, mi-e tot mai dor de iubita mea, ştiu că niciunul dintre noi n-ar proceda altfel. Am cinci copii pe care-i iubesc.

— Chiar şi pe Set? am întrebat neîncrezătoare. E pe cale să distrugă destinele a milioane de oameni.

— Set e mai mult decât pare, a spus Geb. El e carne din carnea noastră.

— Nu şi dintr-a mea.

— Nu?

Geb s-a mişcat, începând să se micşoreze. Am crezut că se va chirci, până când mi-am dat seama că se contopeşte cu dunele.

— Gândeşte-te bine, Sadie Kane, şi ai mare grijă. La locul cu cruci vei întâlni pericolul, dar vei găsi şi ce îţi doreşti cel mai mult.

— Ai putea fi şi mai vag de-atât? am mormăit.

Dar Geb dispăruse, lăsând în urmă doar o dună puţin mai mare – iar *ba*-ul mi-a revenit în corp.

32. Locul cu cruci

SADIE

M-am trezit cu Brioşă cuibărită lângă capul meu, torcând şi mestecându-mi părul. Pentru o clipă, m-am crezut acasă. Mă trezeam cu Brioşă pe cap tot timpul. Apoi mi-am amintit că *nu* mai aveam casă şi că Bast pierise. Am început să lăcrimez din nou.

„Nu“, m-a mustrat vocea lui Isis. „Să nu ne pierdem concentrarea.“

De data asta, zeiţa avea dreptate. M-am ridicat şi mi-am scuturat nisipul alb de pe faţă. Brioşă a mieunat în semn de protest, a făcut doi paşi şi a hotărât că locul cald unde stătusem pe pătură e numai bun pentru ea.

— Bine, te-ai trezit, a spus Amos. Ne pregăteam să te trezim noi.

Era încă întuneric. Carter se afla pe puntea vasului, punându-şi o haină din dulapul lui Amos. Khufu a alergat spre mine şi a tors către pisică. Spre surprinderea mea, Brioşă i-a sărit în braţe.

— L-am rugat pe Khufu să ducă pisica înapoi în Brooklyn, a spus Amos. Locul ei nu e aici.

Khufu a mârâit, în mod evident nemulţumit de misiunea primită.

— Ştiu, vechiul meu prieten, a spus Amos.

Vocea îi suna dur, de parcă ar fi vrut să se impună ca babuin alfa.

— E mai bine aşa.

— *Agh,* a făcut Khufu, fără să se uite în ochii lui Amos.

Am fost cuprinsă de nelinişte. Mi-am amintit ce-a spus Amos, că eliberarea lui era poate un şiretlic deal lui Set. Mai era şi viziunea lui Carter: Set spera că Amos ne va duce pe munte pentru a fi capturaţi. Dacă Set îl influenţa

în vreun fel pe Amos? Nu-mi plăcea ideea de a-l trimite pe Khufu de lângă noi.

Pe de altă parte, n-aveam altă şansă decât să acceptăm ajutorul lui Amos. Văzându-l pe Khufu cu Brioşă în braţe, nu puteam suporta ideea de a-i pune în pericol. Poate că Amos avea dreptate.

— Va călători în siguranţă? am întrebat. De unul singur în pustietatea asta?

— O, da, ne-a asigurat Amos. Khufu, la fel ca toţi babuinii, dispune de-o magie proprie. N-o să păţească nimic. Dar, pentru orice eventualitate…

A scos o figurină de ceară reprezentând un crocodil.

— Asta îl va ajuta, dacă va fi nevoie.

Am tuşit.

— Un crocodil? După tot ce…

— E Filip al Macedoniei, a explicat Amos.

— Filip e din ceară?

— Desigur, a spus Amos. Crocodilii adevăraţi sunt mult prea greu de întreţinut. Ţi-am spus că e magic.

Amos i-a aruncat figurina lui Khufu, care a mirosit-o şi apoi a îndesat-o într-un săculeţ cu ustensile pentru gătit. Khufu mi-a mai aruncat o privire neliniştită, s-a uitat cu teamă la Amos, apoi a pornit agale peste dună cu sacul într-o braţ şi cu Brioşă în celălalt.

Cu magie, fără magie, nu înţelegeam cum ar fi putut supravieţui într-un loc ca ăsta. Am aşteptat să apară pe creasta dunei următoare, dar asta nu s-a întâmplat. A dispărut pur şi simplu.

— Aşa, a spus Amos. Din câte mi-a spus Carter, Set intenţionează să iniţieze distrugerea mâine la răsărit. Mai avem foarte puţin timp la dispoziţie. Ce *nu* mi-a explicat este cum aveţi de gând să-l distrugeţi pe Set.

M-am uitat la Carter şi am văzut că mă avertizează din priviri. Am înţeles de îndată şi i-am fost recunoscătoare. Poate că băiatul ăsta nu era chiar tare de cap. Avea şi el dubii în ceea ce-l priveşte pe Amos.

— Mai bine să ştim numai noi, i-am spus lui Amos pe un ton ferm. Chiar tu ai zis. Dacă Set ţi-a pus un dispozitiv

magic de ascultare sau ceva de genul ăsta?

Amos a strâns din dinţi.

— Ai dreptate, a spus în silă. Nu pot avea încredere în mine. E… foarte frustrant.

Părea într-adevăr foarte tulburat, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovată. Am fost tentată să mă răzgândesc şi să-i împărtăşesc planul, dar m-am uitat la Carter şi m-am abținut.

— Ar trebui să pornim spre Phoenix, am spus. Poate că pe drum…

Mi-am strecurat mâna în buzunar. Scrisoarea lui Nut dispăruse. Am vrut să-i povestesc lui Carter despre discuţia cu zeul pământului, Geb, dar nu ştiam dacă pot vorbi de faţă cu Amos. Carter şi cu mine formam deja o echipă de atâtea zile, încât mi-am dat seama că mă deranja un pic prezenţa lui Amos. Nu voiam să am încredere în nimeni altcineva. Dumnezeule, nu-mi vine să cred c-am zis aşa ceva!

Carter a intervenit.

— Ar trebui să ne oprim în Las Cruces.

Nu ştiu cine-a fost mai surprins: eu sau Amos.

— E aproape, a spus încet Amos. Dar…

A luat un pumn de nisip, a murmurat o vrajă şi a aruncat nisipul în aer. În loc să se împrăştie, particulele au plutit formând o săgeată tremurătoare care arăta spre sud-vest, spre un lanţ de munţi colţuroşi care întunecau orizontul cu silueta lor.

— Aşa cum mă gândeam, a spus Amos, iar nisipul a căzut pe pământ.

— Trebuie să ne abatem optzeci de kilometri până la Las Cruces, care e dincolo de munţii din zare. Phoenixul e la nord-vest.

— Optzeci de kilometri nu-i chiar aşa mult, am spus.

— Las Cruces…

Numele îmi părea oarecum cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de ce.

— Carter, de ce acolo?

— Mă gândeam…

Părea atât de stânjenit încât am ştiut că motivul trebuie să aibă legătură cu Zia.

— Am avut o viziune.

— O viziune frumoasă? am îndrăznit.

Carter arăta de parcă se chinuia să înghită o minge de golf, ceea ce mi-a confirmat suspiciunile.

— Pur şi simplu, cred doar c-ar trebui să mergem acolo, a spus. S-ar putea să găsim ceva important.

— E prea riscant, a spus Amos. Nu pot să permit aşa ceva când ştiu că cei din Casa Vieţii sunt pe urmele voastre. Ar trebui să rămânem în pustietate, departe de oraşe.

Apoi, brusc, mi-am dat seama. Creierul meu a avut unul dintre acele momente uimitoare în care chiar funcţionează cum trebuie.

— Nu, Carter are dreptate, am spus. Trebuie să mergem acolo.

A fost rândul fratelui meu să pară surprins.

— Am dreptate? Trebuie?

— Da.

Am riscat şi le-a spus despre discuţia mea cu Geb.

Amos şi-a scuturat nişte nisip de pe haină.

— Interesant, Sadie. Dar nu înţeleg legătura cu Las Cruces.

— Păi e în spaniolă, nu-i aşa? am spus.

— Las Cruces. *Crucile.* Aşa cum mi-a spus Geb.

Amos a ezitat, apoi a încuviinţat fără tragere de inimă.

— Treceţi în barcă.

— Nu prea avem apă pentru o călătorie cu barca, nu? am întrebat.

Dar l-am urmat la bord. Amos şi-a scos haina şi rostit un cuvânt magic. Instantaneu, haina a prins viaţă, a plutit spre pupa şi s-a prins de cârmă.

Amos mi-a zâmbit şi ochii i-au sclipit ca pe vremuri.

— Cui îi trebuie apă?

Barca s-a scuturat şi s-a ridicat în aer.

Dacă Amos se plictisea vreodată să fie magician, putea

oricând să-şi găsească o slujbă ca organizator de zboruri cu barca. Priveliştea care ni se înfăţişa dincolo de munţi era uimitoare.

La început, deşertul mi se păruse pustiu şi urât în comparaţie cu pajiştile verzi ale Angliei, dar am început să văd că era de o frumuseţe desăvârşită, mai ales noaptea. Munţii se ridicau ca nişte insule întunecate într-o mare de lumini. Nu mai văzusem niciodată atâtea stele pe cer, iar vântul uscat mirosea a salvie şi pin. Las Cruces se întindea în valea de mai jos – un mozaic strălucitor de străzi şi cartiere.

Când ne-am apropiat, am văzut că nu era cine ştie ce oraş. Ar fi putut la fel de bine să fie Manchester sau Swindon sau orice alt loc, dar Amos a cârmit nava spre sudul oraşului, spre o zonă care era în mod clar mult mai veche, cu clădiri din chirpici şi străzi mărginite de copaci.

Când am coborât, m-a cuprins neliniştea.

— N-o să ne vadă într-o barcă zburătoare? am întrebat. Ştiu că magia e greu de văzut, dar totuşi…

— Suntem în New Mexico, a spus Amos. Oamenii de aici văd OZN-uri tot timpul.

Acestea fiind spuse, am aterizat pe acoperişul unei bisericuţe. Parcă ne-am fi întors în timp sau am fi aterizat pe platoul unui western. Piaţa oraşului era înconjurată de clădiri tencuite, ca într-un sat indian. Străzile erau luminate din plin şi aglomerate – ca în zi de sărbătoare –, cu tarabe unde se vindeau şiraguri de ardei roşii, pături indiene şi alte ciudăţenii. O veche diligenţă era parcată lângă un pâlc de cactuşi. Pe scena din piaţă, bărbaţi cu chitare mari şi voci puternice cântau muzică mariachi.

— Asta-i zona istorică, a spus Amos. Cred că se numeşte Mesilla.

— Sunt o mulţime de lucruri egiptene aici, nu-i aşa? am întrebat cu ezitare.

— O, culturile antice din Mexic au multe în comun cu Egiptul, a spus Amos, recuperându-şi haina de pe cârmă. Dar despre asta o să vorbim cu altă ocazie.

— Slavă Domnului, am murmurat.

Apoi am adulmecat aerul şi am simţit un miros neobişnuit, dar minunat, ca de pâine coaptă şi unt topit, doar că mult mai picant, mai delicios.

— *Mor*... de... foame.

Nu ne-a luat mult să descoperim în piaţă locul unde se vindea tortilla de casă. Doamne, cât era de bună! Mă gândesc că şi în Londra sunt restaurante mexicane. Doar avem de toate. Dar n-am fost în niciunul şi mă îndoiesc că ar avea tortilla atât de divină.

O femeie masivă, într-o rochie albă, făcea bile de aluat cu mâinile date prin făină, turtea şi cocea plăcinţelele într-o tigaie fierbinte şi le servea pe un şerveţel de hârtie. N-aveau nevoie nici de unt, nici de gem, de nimic. Erau atât de fragede, că ţi se topeau în gură. L-am pus pe Amos să-mi cumpere cel puţin o duzină.

Carter se simţea şi el bine până a încercat *tamales*[32] cu ardei iute la o altă tarabă. Am crezut c-o să-i ia foc capul.

— Iute! ne-a anunţat el. Apă!

— Mănâncă nişte tortilla, l-a sfătuit Amos, abținându-se să nu râdă. Pâinea anihilează iuţeala mai bine decât apa.

Am gustat şi eu *tamales* şi am constatat că erau excelente, nici pe departe la fel de iuţi ca un curry adevărat, prin urmare Carter era un bleg, ca de obicei.

În curând ne-am săturat şi am început să rătăcim pe străzi, căutând... ei bine, nici eu nu ştiam sigur ce căutam. Timpul trecea. Soarele apunea, şi am ştiut că asta era ultima noastră noapte dacă nu-l opream pe Set, dar n-avem nicio idee de ce mă trimisese Geb aici. „Vei găsi ce îţi doreşti cel mai mult.“ Ce voia să zică?

M-am uitat prin mulţime şi am zărit un tânăr înalt cu părul închis la culoare. Un fior mi-a trecut pe şina spinării – *Anubis*? Dacă mă urmărea pentru a se asigura că sunt în siguranţă? Dacă *el* era lucrul pe care mi-l doream cel mai mult?

---

[32] Gustări tradiţionale foarte populare în Mexic şi în alte ţări sud-americane, făcute din *masa,* un aluat din făină de porumb umplut de obicei cu carne, brânză, legume şi ardei iuţi. Sunt fierte înfăşurate în frunză sau prăjite.

Ar fi fost minunat, doar că nu era Anubis. M-am certat în gând pentru că mi-am închipuit c-aş fi putut avea atâta baftă. În plus, Carter îl văzuse pe Anubis ca pe un monstru cu cap de şacal. Poate că felul în care îmi apărea mie Anubis era doar un truc menit să mă păcălească – un truc care funcţionase perfect.

Visam la asta cu ochii deschişi şi mă întrebam dacă au tortilla pe Tărâmul Morţilor, când privirile mi s-au încrucişat cu cele ale unei fete aflate în partea cealaltă a pieţei.

— Carter!

L-am prins de braţ şi am arătat cu capul în direcţia Ziei Rashid.

— A venit cineva să te vadă.

Zia era pregătită de luptă în hainele ei largi de pânză neagră, cu toiagul şi bagheta în mână. Părul negru şi ondulat îi stătea într-o parte, de parcă ar fi venit aici adusă de-un vânt puternic. Ochii ei de chihlimbar erau prietenoşi ca ai unui jaguar.

În spatele ei am văzut o tarabă plină cu suveniruri turistice şi un afiş pe care scria: NEW MEXICO – TĂRÂMUL VRĂJIT. Mă îndoiam că vânzătorul avea idee câtă vrăjitorie se afla lângă marfa sa.

— Ai venit, a spus Zia.

Asta era destul de evident. Mi se părea mie sau se uita la Amos cu teamă, chiar cu frică?

— Da, a spus Carter agitat. Ăăă… ţi-o aminteşti pe Sadie. Iar el este…

— Amos, a spus Zia stânjenită.

Amos a făcut o plecăciune.

— Zia Rashid, au trecut mai mulţi ani. Văd că Iskandar şi-a trimis cel mai bun supus.

Zia arăta de parcă ar fi fost lovită în plină figură, şi am realizat că Amos nu auzise vestea.

— Ăăă… Amos… am spus. Iskandar a murit.

Ne-a privit cu neîncredere în timp ce-i povesteam ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, a spus în cele din urmă. Înseamnă că noul

Lictor-Şef este…

— Desjardins, am spus.

— Ah! Asta nu-i bine.

Zia s-a încruntat. În loc să vorbească cu Amos, s-a întors spre mine.

— Nu-l desconsidera pe Desjardins. E foarte puternic. O să ai nevoie de ajutorul lui – al *nostru* – pentru a-l înfrunta pe Set.

— Te-ai gândit vreodată că poate *Desjardins* îl ajută pe Set?

Zia mi-a aruncat o privire încruntată.

— Nu. Poate că alţii o fac. Nu şi Desjardins.

Era evident că vorbea pentru Amos. Asta ar fi trebuit să mă facă şi mai suspicioasă faţă de el, însă în schimb m-a înfuriat.

— Te laşi orbită, i-am spus Ziei. Primul ordin dat de Desjardins în calitate de Lictor-Şef a fost ca noi să fim ucişi. El încearcă să ne oprească, deşi ştie că Set se pregăteşte să distrugă întregul continent. Desjardins a fost acolo în noaptea aceea, la British Museum. Dacă Set are nevoie de un corp…

Din vârful toiagului Ziei au izbucnit flăcări.

Carter s-a vârât între noi.

— Hei, calmaţi-vă! Suntem aici ca să discutăm.

— *Asta* şi fac, a spus Zia. Trebuie să aveţi Casa Vieţii de partea voastră. Trebuie să-l convingeţi pe Desjardins că nu reprezentaţi un pericol.

— Adică să ne predăm? am întrebat. Nu, mulţumesc. Aş prefera să nu fiu transformată într-un gândac şi apoi strivită.

Amos şi-a dres glasul.

— Mă tem că Sadie are dreptate. Dacă Desjardins nu s-a schimbat cumva de când nu l-am mai văzut, nu-i omul care să plece urechea la argumente.

Zia spumega.

— Carter, am putea vorbi între patru ochi?

Carter s-a foit stânjenit.

— Uite, Zia, sunt… sunt de acord că trebuie să

colaborăm. Dar dacă încerci să mă convingi să mă predau Casei…

— *Trebuie* să ştii ceva, a insistat ea.

A spus-o într-un fel mi-a făcut pielea de găină. Oare la asta se referise Geb? Era oare posibil că Zia să deţină secretul cu care Set putea fi înfrânt?

Dintr-odată, Amos s-a încordat. Şi-a scos toiagul de nicăieri şi a spus:

— E o capcană.

Zia a părut uimită.

— Ce? Nu!

Apoi, am văzut cu toţii ce simţise Amos. Desjardins însuşi se îndrepta spre noi din colţul estic al pieţei. Purta haine de culoare crem, cu pelerina de Lictor-Şef făcută din piele de leopard prinsă pe umeri. Toiagul său avea o strălucire roşiatică. Turiştii şi trecătorii s-au dat la o parte din calea lui, confuzi şi speriaţi, de parcă ştiau că trebuie s-o şteargă de-acolo, chiar dacă nu înţelegeau pe deplin despre ce-i vorba.

— Pe dincolo! am strigat.

M-am întors şi am văzut alţi doi magicieni în robe negre care veneau dinspre vest.

Mi-am scos bagheta şi am îndreptat-o spre Zia.

— Ne-ai întins o cursă!

— Nu! Jur…

Părea foarte dezamăgită.

— Mel! Mel trebuie să le fi spus.

— Aşa-i, am mormăit. Dă vina pe Mel.

— N-avem timp de explicaţii, a spus Amos, şi a lovit-o pe Zia cu un fulger.

Ea s-a prăbuşit peste taraba cu suveniruri.

— Hei! a protestat Carter.

— Suntem duşmani, a spus Amos. Şi avem destui duşmani.

Carter s-a repezit la Zia (bineînţeles), în timp ce tot mai mulţi trecători erau cuprinşi de panică şi alergau spre marginile pieţei.

— Sadie, Carter, a spus Amos, dacă lucrurile iau o

întorsătură urâtă, urcaţi-vă în barcă şi fugiţi.

— Amos, nu te părăsim, i-am spus.

— Voi sunteţi mult mai importanţi, a insistat el. Îi pot ţine piept lui Desjardins până… Păzea!

Amos şi-a îndreptat toiagul spre cei doi magicieni în negru. Aceştia mormăiau nişte vrăji, dar pala de vânt trimisă de Amos i-a luat pe sus, făcându-i să se rotească incontrolabil într-o tornadă de praf. S-au rotit de-a lungul străzii, culegând gunoaie, frunze şi *tamales,* până când tornada în miniatură i-a azvârlit pe magicienii care urlau peste o clădire şi nu i-am mai văzut.

De cealaltă parte a pieţei, Desjardins a urlat cu furie:

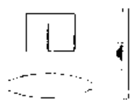
— Kane!

Lictorul-Şef a izbit cu toiagul în pământ. Pavajul s-a crăpat şi fisura a înaintat spre noi. Clădirile se cutremurau pe măsură ce crăpătura se lărgea. Cădea tencuiala de pe pereţi. Fisura ne-ar fi înghiţit, dar am auzit vocea lui Isis spunându-mi cuvântul de care aveam nevoie.

Am ridicat bagheta.

— Linişte. *Hah-ri.*

Hieroglifele au prins viaţă în faţa noastră.

Fisura s-a oprit chiar la picioarele mele. Cutremurul a încetat.

Amos a tras aer în piept.

— Sadie, cum ai…

— Cuvinte Divine, Kane!

Desjardins a făcut un pas înainte, palid la faţă.

— Copilul îndrăzneşte să pronunţe Cuvintele Divine. Ea e coruptă de Isis şi tu te faci vinovat de colaborare cu zeii.

— Înapoi, Michel! l-a avertizat Amos.

Într-un fel, mi se părea amuzant că prenumele lui Desjardins era Michel, dar eram prea speriată ca să savurez momentul.

Amos şi-a ridicat bagheta, gata să ne apere.

— Trebuie să-l oprim pe Set. Dacă eşti un înţelept…

— Ce să fac? a spus Desjardins. Să trec de partea voastră? Să colaborez? Zeii nu aduc decât distrugere.

— Nu!

Era vocea Ziei. Reuşise cumva, cu ajutorul lui Carter, să se ridice în picioare.

— Stăpâne, nu ne putem lupta între noi. Nu asta şi-ar fi dorit Iskandar.

— Iskandar e mort! urlă Desjardins. Pleacă de lângă ei, Zia, sau vei fi distrusă odată cu ei.

Zia s-a uitat la Carter. Apoi, a strâns din dinţi şi l-a înfruntat pe Desjardins.

— Nu. Trebuie să ne unim forţele.

Am privit-o pe Zia cu respect.

— Nu tu i-ai adus aici, nu-i aşa?

— Eu nu mint, a spus.

Desjardins şi-a ridicat toiagul şi în clădirile din jurul lui au apărut crăpături imense. Bucăţi de ciment şi cărămizi din chirpici au zburat înspre noi, dar Amos a invocat vântul şi le-a deviat.

— Copii, plecaţi de-aici! a strigat Amos. Ceilalţi magicieni n-or să lipsească la nesfârşit.

— De data asta are dreptate, ne-a avertizat Zia. Dar nu putem deschide un portal.

— Avem o barcă zburătoare, s-a oferit Carter să ajute.

Zia a încuviinţat din cap.

— Unde?

Am arătat spre biserică, dar din păcate Desjardins ne stătea în cale.

Desjardins a aruncat o ploaie de pietre. Amos le-a deviat cu ajutorul vântului şi al fulgerelor.

— Magia furtunii! a rânjit Desjardins batjocoritor. De când e Amos Kane un expert în puterile haosului? Vedeţi, copii? Cum poate fi el protectorul vostru?

— Taci, a mormăit Amos, şi cu o mişcare din toiag a ridicat o furtună de nisip atât de mare, încât a învăluit întreaga piaţă.

— Acum! a spus Zia.

Am făcut un semicerc larg în jurul lui Desjardins, apoi am fugit spre biserică fără să văd nimic. Furtuna de nisip îmi zgâria pielea şi-mi dădea mâncărimi la ochi, dar am găsit scările şi am urcat pe acoperiş. Vântul s-a domolit şi i-am zărit pe Desjardins şi pe Amos cum se luptau în capătul celălalt al pieţei, înconjuraţi de scuturi de forţă. Amos se clătina, efortul depus fiind în mod evident prea mare pentru el.

— Trebuie să-i vin în ajutor, a spus Zia cu reţinere, altfel Desjardins îl va ucide pe Amos.

— Credeam că n-ai încredere în Amos, a zis Carter.

— Păi n-am, a recunoscut ea. Dar dacă Desjardins câştigă duelul, suntem pierduţi cu toţii. Nu vom scăpa cu viaţă.

A strâns din dinţi, pregătindu-se parcă pentru ceva dureros.

A ridicat toiagul şi a murmurat o incantaţie. Aerul s-a înfierbântat. Toiagul a început să strălucească. I-a dat drumul şi acesta a izbucnit în flăcări, prefăcându-se într-o coloană de foc groasă de un metru şi înaltă de patru.

— Vânează-l pe Desjardins, a rostit ea apăsat.

Coloana de foc s-a îndepărtat imediat de acoperiş şi a început să se deplaseze încet, dar sigur, către Lictorul-Șef.

Zia s-a chircit. Carter şi cu mine a trebuit s-o apucăm de mâini ca să nu se prăbuşească.

Desjardins a privit în sus. Ochii i s-au făcut mari de teamă când a văzut focul.

— Zia! a strigat. *Îndrăzneşti* să mă ataci?

Coloana a coborât, a trecut printre crengile unui copac şi a lăsat în urmă o gaură. A aterizat pe stradă, plutind la câţiva centimetri deasupra solului. Căldura era atât de puternică, încât a pârjolit bordura şi a topit asfaltul. Focul a ajuns la o maşină parcată şi, în loc s-o ocolească, şi-a croit drum prin caroserie, tăind-o în două.

— Excelent! a strigat Amos de pe stradă. Bravo, Zia!

Disperat, Desjardins s-a clătinat spre stânga. Coloana şi-a schimbat direcţia. Desjardins a trimis un jet de apă spre

ea, dar lichidul s-a transformat în aburi. A invocat nişte bolovani, dar aceştia au trecut prin foc şi s-au transformat în mormane topite, fumegânde.

— Ce-i chestia asta? am întrebat.

Zia era inconştientă, iar Carter a clătinat din cap cu uimire. Dar Isis mi-a vorbit în gând. „Un stâlp de foc", a spus ea cu admiraţie. „E cea mai puternică vrajă pe care un stăpân al focului o poate face. E imposibil de învins, e imposibil să scapi de el. Poate fi folosit pentru a-l ajuta pe cel care l-a invocat să atingă un scop. Sau poate fi folosit pentru a urmări orice duşman, obligându-l să fugă. Dacă Desjardins încearcă să se concentreze pe altceva, îl va copleşi şi-l va devora. Nu-i va da pace până nu se va stinge."

„Cât durează?" am întrebat.

„Depinde de puterea celui care a făcut vraja. Între şase şi douăsprezece ore."

Am râs cu voce tare. Genial! E adevărat, Zia leşinase creându-l, dar tot era genial.

„Vraja asta a epuizat-o", a spus Isis. „Nu va mai putea face nicio magie până nu va dispărea stâlpul. S-a lipsit de toate puterile pentru a vă ajuta pe voi."

— Va fi bine, i-am spus lui Carter.

Apoi am strigat înspre piaţă:

— Amos, haide! Trebuie să mergem!

Desjardins se tot dădea înapoi. Vedeam că se teme de foc, dar nu terminase definitiv cu noi.

— O să vă pară rău! Vreţi să vă jucaţi de-a zeii? În cazul ăsta nu-mi daţi de ales.

A scos din Duat o mână de beţe. Ba nu, erau săgeţi, cam şapte la număr.

Amos s-a uitat cu groază la săgeţi.

— N-ai să-ndrăzneşti! Niciun Lictor-Şef n-ar…

— O invoc pe Sekhmet! a urlat Desjardins.

A aruncat săgeţile în aer şi apoi a început să se învârtă, dându-i ocol lui Amos.

Desjardins a zâmbit satisfăcut. S-a uitat direct la mine.

— Ai ales să ai încredere în zei? a strigat. Atunci o să

mori de mâna unui zeu.

S-a întors şi a fugit. Stâlpul de foc a accelerat şi l-a urmat.

— Fugiţi, copii! a strigat Amos, înconjurat de săgeţi. O să încerc să-i distrag atenţia!

— Cui? am întrebat.

Ştiam că mai auzisem undeva numele de Sekhmet, dar auzisem *o grămadă* de nume egiptene.

— Cine-i Sekhmet?

Carter s-a întors spre mine şi, deşi trecusem prin multe în ultima săptămână, nu-l mai văzusem niciodată atât de speriat.

— Trebuie să plecăm, a spus. *Acum!*

33. Intrăm în afaceri cu salsa

CARTER

„Ai uitat ceva“, mi-a spus Horus în gând.

„Sunt cam ocupat!“ i-am răspuns.

S-ar putea crede că-i uşor să manevrezi o barcă magică în aer. Nimic mai neadevărat. Nu aveam la dispoziţie haina însufleţită a lui Amos, aşa că stăteam în spate şi încercam să mânuiesc cârma singur, dar parcă amestecam în ciment. Nu vedeam încotro ne îndreptăm. Ne tot balansam înainte şi înapoi în timp ce Sadie se străduia să n-o lase pe Zia, care era inconştientă, să cadă peste bord.

„E ziua mea de naştere“, nu s-a lăsat Horus. „Urează-mi la mulţi ani!“

— La mulţi ani! am strigat. Acum, taci!

— Carter, ce tot spui acolo? a ţipat Sadie, cu o mână ţinându-se de balustradă şi cu cealaltă ţinând-o pe Zia în timp ce barca se înclina într-o parte. Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu, vorbeam cu… O, las-o baltă!

M-am uitat în spate. Se apropia ceva – o siluetă în flăcări care strălucea în întuneric. Forma aducea vag cu a unui om – cu siguranţă nu era de bine. Am rugat barca să înainteze mai repede.

„Mi-ai luat ceva?“ m-a întrebat Horus.

„Nu vrei, te rog, să te faci şi tu util cumva?“ i-am cerut. „Chestia aia care ne urmăreşte – e ceea ce cred eu că e?“

„O!“ Horus părea plictisit. „E Sekhmet. Ochiul lui Ra, distrugătoarea celor răi, marea vânătoarească, stăpâna flăcării şi aşa mai departe.“

„Minunat“, m-am gândit. „Şi ne urmăreşte deoarece…“

„Lictorul-Şef are puterea de-a o invoca o singură dată în timpul vieţii“, a explicat Horus. „E un dar vechi, vechi de tot, de pe vremea când Ra a oferit omului darul

binecuvântat al magiei.“

„O singură dată în timpul vieţii“, m-am gândit. „Şi tocmai acum era momentul?“

„Răbdarea n-a fost niciodată punctul lui forte.“

„Credeam că magicienilor nu le plac zeii!“

„Păi, nu le plac“, a încuviinţat Horus. „Asta dovedeşte cât e de ipocrit. Dar se pare că era mai important să vă omoare pe voi decât să respecte un principiu. Apreciez asta.“

Am privit iarăşi în urmă. Era clar că silueta se apropia – o gigantică femeie aurie cu o armură roşie strălucitoare, cu un arc într-o mână şi o tolbă de săgeţi pe spate – şi se repezea spre noi ca o rachetă.

„Cum o putem învinge?“ am întrebat.

„Nu prea ai cum“, a spus Horus. „Ea este întruparea mâniei soarelui. Pe vremea când Ra era prezent, ea impresiona mult mai mult, dar chiar şi-aşa… E de neoprit. Un criminal înnăscut. O maşinărie de ucis.“

— Bine, am înţeles! am strigat.

— Ce? m-a întrebat Sadie, atât de tare, că Zia a tresărit.

— Ce… e?

Pleoapele i s-au zbătut şi s-au deschis.

— Nimic! am strigat. Suntem urmăriţi de o maşinărie de ucis. Culcă-te la loc!

Zia s-a ridicat ameţită.

— O maşinărie de ucis? Vrei să spui…

— Carter, virează la dreapta! a strigat Sadie.

M-am conformat, şi o săgeată în flăcări, cât un avion mai mic, a scrijelit babordul. A explodat deasupra noastră, dând foc acoperişului cabinei.

Am făcut un plonjon cu barca şi Sekhmet a zburat pe deasupra, dar apoi a făcut o piruetă agilă în aer şi s-a năpustit după noi.

— Ardem, mi-a atras Sadie atenţia.

— Am observat! i-am răspuns.

Am cercetat terenul de dedesubt, dar nu era niciun loc în care să aterizăm în siguranţă – doar terenuri şi clădiri de birouri.

— Muriţi, duşmani ai lui Ra! a strigat Sekhmet. Pieriţi în chinuri!

„E aproape la fel de enervantă ca tine“, i-am spus lui Horus.

„Imposibil“, a răspuns Horus. „Nimeni nu-l întrece pe Horus.“

Am mai luat un viraj larg şi Zia a strigat:

— Acolo!

A arătat spre nişte fabrici bine luminate, cu camioane, depozite şi silozuri. Un ardei iute uriaş era desenat pe peretele celui mai mare depozit, iar pe firma luminoasă se putea citi: SALSA MAGIC, INC.

— O, mă laşi? a spus Sadie. Nu e magic de-adevăratelea! E doar un nume.

— Nu, a insistat Zia. Am o idee.

— Cele Şapte Panglici? am încercat eu să ghicesc. Cele pe care le-ai folosit pe Serqet?

Zia a scuturat din cap.

— Acelea nu pot fi invocate decât o dată pe an. Dar planul meu…

O altă săgeată a trecut pe deasupra noastră, la doar câţiva centimetri de tribord.

— Ţineţi-vă bine!

Am tras de cârmă şi am întors barca invers, cu susul în jos, chiar înainte ca săgeata să explodeze. Chila bărcii ne-a protejat de forţa exploziei, însă a luat foc, iar noi am intrat în picaj.

Cu ultimele forţe, am îndreptat barca spre acoperişul depozitului şi am trecut prin el, aterizând într-o grămadă de… chestii crocante.

Mi-am croit drum cu unghiile ca să ies din barcă şi m-am ridicat ameţit. Din fericire, aterizasem pe ceva moale. Din nefericire, era o grămadă de şapte metri de ardei iute care luase foc de la barcă. Au început să mă usture ochii, dar ştiam că nu trebuie să mă frec pentru că mâinile-mi erau mânjite cu ulei de ardei iute.

— Sadie? am strigat. Zia?

— Ajutor! a ţipat Sadie.

Era în celălalt capăt al bărcii, trăgând-o pe Zia de sub epava în flăcări. Am reuşit s-o eliberăm şi să coborâm alunecând pe grămadă în jos.

Clădirea uriaşă a depozitului părea să servească la uscarea ardeilor. Avea treizeci sau patruzeci de grămezi imense de ardei şi şiruri de rafturi pentru uscare. Epava bărcii umplea aerul cu fum picant, iar prin gaura pe care o făcusem prin acoperiş am văzut cum coboară silueta în flăcări a lui Sekhmet.

Am alergat, croindu-ne drum printr-un alt morman de ardei. [Nu, n-am gustat din ei, Sadie, ţine-ţi gura!] Ne-am ascuns în spatele unui raft pentru uscare, unde aerul ardea ca acidul clorhidric din pricina ardeilor.

Sekhmet a aterizat, iar podeaua depozitului s-a cutremurat. De-aproape era şi mai înfricoşătoare. Pielea îi strălucea ca aurul lichid, iar platoşa şi fusta păreau ţesute din plăcuţe de lavă topită. Avea părul ca o coamă deasă de leu. Avea ochi de felină, dar nu străluceau ca ai lui Bast şi nici nu puteai detecta în ei urme de bunătate sau umor. Ochii erau în flăcări, asemenea săgeţilor pe care le folosea, făcuţi parcă să caute şi să ucidă duşmanul. Era frumoasă, asta dacă o explozie atomică poate fi numită frumoasă.

— Îmi miroase a sânge! a tunat. O să mă desfăt cu duşmanii lui Ra până o să-mi umplu burta!

— Frumos, a şoptit Sadie. Deci, Zia… planul de care ziceai?

Zia nu arăta prea bine. Tremura şi era palidă şi părea că-i e greu să se concentreze asupra noastră.

— Când Ra… când a invocat-o pentru prima dată pe Sekhmet pentru a-i pedepsi pe oameni pentru că se răzvrăteau împotriva lui… a scăpat-o de sub control.

— Greu de crezut, am şoptit, în timp ce Sekhmet făcea bucăţele epava bărcii care ardea.

— A început să ucidă pe *toată lumea*, a spus Zia, nu doar pe cei răi. Niciun zeu n-a reuşit s-o oprească. Ucidea cât era ziua de lungă până se sătura de sânge. Apoi pleca până a doua zi. Aşa că oamenii i-au rugat pe magicieni să gândească un plan şi…

— Îndrăzniţi să vă ascundeţi?

Flăcările mugeau în timp ce săgeţile lui Sekhmet distrugeau morman după morman de ardei uscaţi.

— Vă prăjesc de vii!

— Fugiţi acum! am decis. Vorbim mai târziu.

Sadie şi cu mine am tras-o pe Zia cu noi. Am reuşit să ieşim din depozit, chiar înainte ca acesta să explodeze din cauza căldurii. Din el s-a ridicat rapid un nor fierbinte în formă de ciupercă. Am alergat printr-o parcare plină cu camioane cu remorcă şi ne-am ascuns în spatele unuia imens.

Am aruncat o privire aşteptându-mă s-o văd pe Sekhmet ieşind din flăcările ce cuprinseseră depozitul. În schimb, ea a făcut un salt sub înfăţişarea unui leu uriaş. Ochii îi ardeau, iar deasupra capului îi plutea un disc de foc asemănător cu un soare în miniatură.

— Simbolul lui Ra, a şoptit Zia.

Sekhmet a tunat:

— Unde sunteţi, bucăţelele mele gustoase?

A deschis botul şi a suflat o rafală de aer fierbinte peste parcare. Acolo unde ajungea respiraţia ei, asfaltul se topea, maşinile se transformau în nisip şi parcarea devenea un deşert arid.

— Cum a făcut asta? a întrebat Sadie printre dinţi.

— Respiraţia ei creează deşerturile, a spus Zia. Aşa spune legenda.

— E din ce în ce mai bine.

Eram gâtuit de frică, dar ştiam că nu ne mai puteam ascunde pentru mult timp. Mi-am invocat sabia.

— O să-i distrag atenţia. Voi două fugiţi…

— Nu, a insistat Zia. Mai e o cale.

Ne-a arătat şirul de silozuri de pe cealaltă parte a parcării. Fiecare era înalt cât o clădire cu trei etaje, avea un diametru de circa şase metri şi un ardei iute uriaş desenat pe el.

— Rezervoare de benzină? a întrebat Sadie.

— Nu, am spus. Trebuie să fie pline cu salsa, corect?

Sadie m-a privit derutată.

— Asta nu-i un stil de muzică?

— E un sos iute, am spus. Asta se produce aici.

Sekhmet a suflat în direcţia noastră şi cele trei camioane de lângă noi s-au transformat în nisip. Am fugit într-o parte şi am sărit în spatele unui zid din cărămizi.

— Ascultaţi! a spus Zia gâfâind, cu faţa plină de broboane de sudoare. Când voiau s-o oprească pe Sekhmet, oamenii luau vase mari cu bere şi le vopseau în roşu aprins cu suc de rodie.

— Da, îmi amintesc acum, am întrerupt-o. Îi spuneau lui Sekhmet că era sânge şi ea bea până cădea lată. Abia atunci reuşea Ra s-o cheme în ceruri. Se transforma în ceva mai blând. În zeiţa vacilor sau ceva de genul ăsta.

— Hathor, a spus Zia. Asta e cealaltă formă a lui Sekhmet. Partea mai puţin cunoscută a personalităţii ei.

Sadie a clătinat din cap cu neîncredere.

— Deci tu spui că dacă-i facem cinste cu câteva halbe, se va transforma într-o vacă.

— Nu chiar, a spus Zia. Dar sosul salsa e roşu, nu-i aşa?

Am ocolit terenul pe care se afla fabrica, în timp ce Sekhmet mesteca nişte camioane şi transforma în nisip zone imense de parcare.

— Nu-mi place planul ăsta, a mormăit Sadie.

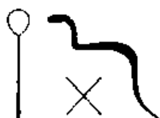
— Trebuie doar să-i distragi atenţia pentru câteva secunde, am spus. Şi să nu mori.

— Mda, asta-i cam greu, nu-i aşa?

— Unu…, am început numărătoarea. Doi… trei!

Sadie a ieşit din ascunzătoare şi a folosit vraja ei preferată: *Ha-di!*

Hieroglifele au strălucit deasupra capului lui Sekhmet:

Apoi totul în jurul ei a explodat. Camioanele s-au făcut arşice. Energia radia în aer. Pământul s-a ridicat lăsând în urmă un crater de cincisprezece metri adâncime în care

leoaica a căzut.

A fost foarte impresionant, dar n-aveam timp să admir opera lui Sadie. M-am transformat într-un şoim şi m-am repezit spre rezervoarele de salsa.

— *RRAAAARR!*

Cu un salt, Sekhmet a ieşit din crater şi a suflat spre Sadie vântul deşertic, dar Sadie nu mai era de mult acolo. Alergase într-o parte, ascunzându-se pe după camioane şi lăsând în urmă, din fugă, bucăţi de sfoară magică. Sforile au biciuit aerul în încercarea de-a se înfăşură în jurul botului leoaicei. N-au reuşit, desigur, dar au enervat-o pe Distrugătoare.

— Arată-te! a mugit Sekhmet. O să mă-nfrupt din carnea ta!

Cocoţat pe un siloz, mi-am folosit toată puterea şi m-am transformat din şoim direct în avatar. Forma mea strălucitoare era atât de grea, că picioarele mi s-au afundat în partea de sus a rezervorului.

— Sekhmet! am strigat.

Leoaica s-a răsucit şi a mârâit, încercând să-mi repereze vocea.

— Aici, pisicuţo! am chemat-o.

M-a observat şi şi-a dat urechile pe spate.

— Horus?

— Mai ştii şi pe altcineva cu cap de şoim?

S-a balansat pe picioare nesigură, apoi a scos un răget provocator.

— De ce vorbeşti cu mine când sunt în starea asta de mânie? Ştii că trebuie să distrug totul în calea mea, chiar şi pe tine!

— Dacă trebuie…, am spus. Dar poate vrei ca prima dată să te înfrupţi din sângele duşmanilor tăi!

Am străpuns rezervorul cu sabia şi sosul s-a revărsat într-o cascadă groasă de culoare roşie. Am sărit pe celălalt rezervor şi i-am făcut o gaură. Am repetat mişcarea până ce toate cele şase rezervoare pline cu Salsa Magic s-au revărsat în parcare.

— Ha, ha!

Lui Sekhmet îi plăcea la nebunie. A sărit în şuvoiul roşu de sos, tăvălindu-se în el, bând pe nerăsuflate.

— Sânge. Minunatul sânge!

Da, se pare că leii nu sunt prea deştepţi, sau poate că papilele lor gustative nu sunt foarte dezvoltate, pentru că Sekhmet nu s-a oprit până ce burta nu a început să-i atârne iar pe gură să îi iasă fum.

— Picant, a spus ea, poticnindu-se şi clipind. Dar mă dor ochii. Ce fel de sânge e asta? Nubian? Persan?

— *Jalapeño*[33]*,* am spus eu. Dar mai ia. E tot mai bun.

Acum îi fumegau şi urechile în timp ce se străduia să mai bea. Ochii îi lăcrimau şi a început să se clatine.

— Eu…

Din gură îi ieşea fum.

— Foc… Mi-a luat gura foc…

— Ţi-ar face bine nişte lapte, am sugerat. Poate dac-ai fi vacă…

— Un şiretlic, a gemut Sekhmet. M-ai… m-ai păcălit…

Dar pleoapele îi atârnau prea greu. S-a răsucit şi s-a prăbuşit, ghemuindu-se. Forma ei a început să tresară spasmodic şi să pâlpâie pe măsură ce platoşa roşie se transforma în pete întinse pe pielea ei aurie, până când sub ochi ne-a apărut o vacă imensă care dormea.

Am sărit de pe siloz şi, cu grijă, am dat târcoale zeiţei adormite. Scotea nişte sforăieli sonore – *muu-zzz, muu-zzz…* I-am fluturat mâna prin faţa ochilor şi, când m-am convins că doarme dusă, am renunţat la avatar. Sadie şi Zia au apărut din spatele unui camion.

— Ei bine, a spus Sadie, a fost ceva deosebit.

— Nu mai mănânc niciodată salsa, am hotărât.

— Amândoi v-aţi descurcat de minune, a spus Zia. Dar barca a ars. Cum ajungem la Phoenix?

— *Noi?* a spus Sadie. Nu-mi amintesc să te fi invitat.

Zia s-a înroşit precum sosul salsa.

— Doar nu credeţi *în continuare* că v-am atras într-o capcană?

— Nu ştiu, a spus Sadie. Ne-ai atras?

---

[33] Soi de ardei iute originar din Mexic.

Nu-mi venea să cred ce aud.

— Sadie!

Mi se simţea furia în voce, până şi eu îmi dădeam seama de asta.

— *Las-o baltă!* Zia a invocat stâlpul de foc. Şi-a sacrificat magia ca să ne salveze. *În plus,* ea ne-a spus cum s-o învingem pe leoaică. Avem nevoie de ea.

Sadie s-a holbat la mine. S-a uitat când la Zia, când la mine, ca să vadă probabil cât de departe putea să meargă.

— Bine.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a bosumflat.

— Dar prima dată trebuie să-l găsim pe Amos.

— Nu! A spus Zia. Ar fi o idee foarte proastă.

— O, deci în tine putem avea încredere, dar în Amos nu?

Zia a ezitat. Aveam senzaţia că *exact* asta voise să spună, dar a decis să folosească o altă abordare.

— Amos n-ar vrea să-l aşteptaţi. V-a zis să mergeţi mai departe, nu? Dacă i-a supravieţuit lui Sekhmet, ne va ajunge din urmă. Dacă nu…

Sadie a pufnit.

— Deci, cum ajungem la Phoenix? Pe jos?

Am aruncat o privire prin parcare, unde un camion cu şaisprezece roţi era încă intact.

— S-ar putea să nu fie nevoie.

Mi-am dat jos haina pe care o luasem din dulapul lui Amos.

— Zia, Amos făcea cumva să-şi însufleţească haina ca să manevreze barca. Ştii ce vrajă folosea?

Ea încuviinţă din cap.

— E destul de simplu dacă ai ingredientele potrivite. Aş putea face asta cu ajutorul magiei mele.

— Poţi să mă înveţi?

Şi-a ţuguiat buzele.

— Cel mai complicat e cu figurina. Prima dată când vrăjeşti un obiect de îmbrăcăminte, trebuie să zdrobeşti un *shabti* în material şi să rosteşti o vrajă de legare prin care să le amesteci. E nevoie de o figurină de lut sau de ceară care a fost deja însufleţită cu un spirit.

Sadie şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi am spus în acelaşi timp:

— Plămădeală!

34. Plămădeală ne duce la plimbare

CARTER

Am invocat trusa magică a tatei, din Duat, şi l-am scos pe micul nostru prieten fără picioare.

— Plămădeală, trebuie să vorbim.

Plămădeală a deschis ochii de ceară.

— În sfârşit! Îţi dai seama ce aer sufocant e aici înăuntru? Bine că ţi-ai adus aminte c-ai nevoie de îndrumarea mea genială.

— De fapt, avem nevoie să te transformi într-o haină. Doar pentru o vreme.

I-a căzut faţa.

— Ţi se pare că arăt ca un articol de îmbrăcăminte? Sunt stăpânul întregii cunoaşteri! Cel mai mare…

L-am lovit cu haina, am făcut-o cocoloş, am aruncat-o pe jos şi am jucat-o în picioare.

— Zia, care-i vraja?

Mi-a spus cuvintele şi eu am repetat vraja întocmai. Haina s-a umflat şi a plutit în faţa mea. S-a scuturat singură şi şi-a aranjat gulerul. Haina avea un aer indignat, dacă se poate spune asta despre o haină.

Sadie i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Poate să conducă un camion fără să aibă picioare pentru a folosi pedalele?

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus Zia. E o haină lungă.

Am răsuflat uşurat. Pentru o clipă, mi-am imaginat cum ar fi fost să-mi însufleţesc pantalonii. Putea fi destul de jenant.

— Du-ne la Phoenix, i-am spus hainei.

Haina mi-a adresat un gest nepoliticos sau, cel puţin, care ar fi fost nepoliticos dacă ar fi avut mâini. Apoi a

plutit spre scaunul şoferului.

Cabina era mai mare decât îmi închipuisem. În spatele scaunului era o zonă separată printr-o perdea, cu un pat imens pe care Sadie a pus stăpânire imediat.

— Vă las să petreceţi câtva timp împreună, mi-a spus. Doar voi doi şi haina.

S-a strecurat în spatele perdelelor până să apuc s-o pocnesc.

Haina a apucat-o spre vest pe Autostrada 10, în timp ce nori negri acopereau stelele. Mirosea a ploaie.

După multă vreme, Zia şi-a dres glasul.

— Carter, îmi pare rău de… Adică, mi-aş dori ca împrejurările să fi fost diferite.

— Da, am spus. Cred că vei avea mari probleme cu Casa.

— Voi fi exclusă, a spus. Toiagul îmi va fi rupt. Numele îmi va fi şters din cărţi. Voi fi trimisă în exil, asta dacă n-am să fiu omorâtă.

M-am gândit la micul altar al Ziei din Prima Nomă, la toate pozele cu satul natal şi cu familia pe care nu şi-o mai amintea. Când vorbea de exil avea aceeaşi expresie pe faţă pe care o avusese şi atunci: nu regret sau tristeţe, mai degrabă confuzie, de parcă nici ea n-ar fi ştiut împotriva a ce se revoltă sau ce planuri avea Prima Nomă cu ea. Spusese că Iskandar îi fusese ca un părinte. Acum nu mai avea pe nimeni.

— Ai putea veni cu noi, i-am spus.

S-a uitat la mine. Stăteam unul lângă altul şi mi-am dat seama că avea umărul lipit de-al meu. Cu tot mirosul de ardei ars care ne înconjura, îi simţeam parfumul egiptean. Avea un ardei uscat prins în păr şi asta o făcea şi mai drăguţă.

Sadie spune că aveam minţile rătăcite. [Serios, Sadie, eu nu te întrerup atâta când povesteşti tu.]

În orice caz, Zia m-a privit cu tristeţe.

— Unde ne-am putea duce, Carter? Chiar dacă-l învingeţi pe Set şi salvaţi continentul, ce-o să faceţi în continuare? Casa vă va vâna. Zeii vă vor face viaţa un chin.

— Ne vom descurca, am asigurat-o. Sunt obişnuit să

călătoresc. Mă pricep să improvizez şi Sadie nu e chiar *atât* de rea.

— Te-am auzit! s-a auzit prin perdea vocea înăbuşită a lui Sadie.

— Iar cu tine, am continuat, cu magia ta adică, lucrurile ar putea merge mai uşor.

Zia m-a strâns de mână, iar braţul mi-a fost străbătut de un fior.

— Eşti drăguţ, Carter. Dar nu mă cunoşti. Nu cu adevărat. Cred că Iskandar a anticipat asta.

— Ce vrei să spui?

Zia şi-a retras mâna, ceea ce m-a cam necăjit.

— Când m-am întors împreună cu Desjardins de la British Museum, Iskandar mi-a vorbit între patru ochi. Mi-a spus că sunt în pericol. Mi-a spus că mă va duce la adăpost şi…

Sprâncenele i s-au unit.

— Ce ciudat… Nu-mi mai amintesc.

M-a cuprins o senzaţie de frig.

— Stai puţin, te-a dus la adăpost?

— Cred… Cred că da.

A scuturat din cap.

— Nu, n-avea cum, evident. Sunt încă aici. Poate că n-a avut timp. M-a trimis să te caut la New York aproape imediat.

A început să plouă uşor. Haina a pornit ştergătoarele.

N-am înţeles nimic din spusele Ziei. Poate că Iskandar simţise că Desjardins reprezintă un pericol şi încercase să-şi protejeze elevul preferat. Dar altceva mă deranja la povestea asta. Nu eram sigur ce.

Zia se uita la ploaie de parcă în întuneric ar fi văzut ceva înfricoşător.

— Suntem în criză de timp, a spus. Se întoarce.

— Cine se întoarce?

M-a privit disperată.

— Chestia pe care trebuia să ţi-o spun – chestia de care aveţi nevoie. E numele secret al lui Set.

Furtuna s-a înteţit. A bubuit un tunet şi camionul s-a

cutremurat lovit de vânt.

— Stai… stai puţin, m-am bâlbâit. De unde-i ştii numele? De unde ştii că avem nevoie de el?

— Aţi furat cartea lui Desjardins. Desjardins ne-a povestit despre asta. A zis că n-are nicio importanţă. A zis că nu puteţi folosi vraja fără numele secret al lui Set, care-i imposibil de aflat.

— Şi-atunci, *tu* de unde-l ştii? Thoth mi-a spus că nu-l putem afla decât de la Set însuşi sau de la persoana…

Prin minte mi-a trecut o idee oribilă şi vocea mi s-a stins.

— Sau de la persoana cea mai apropiată lui.

Zia şi-a închis ochii ca şi cum ar fi suferit.

— Nu… nu-mi pot explica, Carter. Pur şi simplu aud o voce care-mi spune numele.

— A cincea zeiţă, am spus. Nephthys. Ai fost şi tu acolo, la British Museum.

Zia a părut luată prin surprindere.

— Nu! E imposibil.

— Iskandar a spus că eşti în pericol. A vrut să te ducă într-un loc sigur. Asta a vrut să spună. Eşti un semizeu.

A dat din cap cu înverşunare.

— Dar *nu* m-a dus nicăieri. Sunt aici. Dacă aş fi găzduit vreun zeu, ceilalţi magicieni ai Casei şi-ar fi dat seama cu zile în urmă. Ei mă cunosc prea bine. Şi-ar fi dat seama că magia mea s-a schimbat. Desjardins m-ar fi distrus.

Avea dreptate, dar apoi mi-a trecut prin minte o altă idee îngrozitoare.

— Cu excepţia cazului în care Set îl controlează, am spus.

— Carter, eşti chiar atât de orb? Desjardins nu e Set.

— Asta pentru că tu îl suspectezi pe Amos, am spus. Amos, care şi-a riscat viaţa pentru a ne salva, care ne-a spus să mergem mai departe fără el. În plus, Set n-are nevoie de o formă umană. Se foloseşte de piramidă.

— De unde ştii toate astea?

Am ezitat.

— De la Amos.

— Aşa nu ajungem nicăieri, a spus Zia. Ştiu numele

secret al lui Set şi ţi-l pot spune. Dar trebuie să promiţi că nu i-l vei spune lui Amos.

— O, fii serioasă. În plus, dacă-i ştii numele, de ce nu-l foloseşti singură?

Ea scutură din cap, parcă aproape la fel de iritată ca mine.

— Nu ştiu de ce... Ştiu doar că nu-i treaba mea. Tu trebuie s-o faci, sau Sadie – urmaşii faraonilor. Dacă n-o faceţi...

Camionul a încetinit brusc. Prin parbriz am văzut, la douăzeci de metri în faţă, un bărbat într-o haină albastră care stătea în lumina farurilor. Era Amos. Hainele îi erau zdrenţuite de parcă ar fi fost ciuruit cu o armă automată, dar altfel arăta bine. Am sărit din camion când încă era în mers şi am alergat în întâmpinarea lui.

— Amos! am strigat. Ce s-a întâmplat?

— Am distras-o pe Sekhmet, a răspuns, băgându-şi un deget printr-una dintre găurile din haină. Timp de vreo unsprezece secunde. Mă bucur să văd c-aţi supravieţuit.

— Am găsit o fabrică de salsa..., am început să-i explic, dar Amos şi-a ridicat mâna.

— Lăsăm explicaţiile pentru mai târziu, a spus. Acum trebuie să pornim la drum.

A arătat spre nord-vest şi am văzut la ce se referă. Furtuna era mai puternică în faţă. *Mult* mai puternică. Un zid întunecat acoperea cerul nopţii, muntele, autostrada, de parcă urma să înghită lumea-ntreagă.

— Se pregăteşte furtuna lui Set, a spus Amos, cu ochii scăpărând. Să ne îndreptăm spre ea?

35. Bărbaţi care cer îndrumare (şi alte semne ale Apocalipsei)

SADIE

Nu ştiu cum, dar am reuşit să trag un pui de somn în partea din spate a camionului, cu toate că frate-meu şi cu Zia vorbeau. Chiar şi după emoţia revederii lui Amos, odată ce-am pornit din nou la drum m-am pus din nou în pat şi-am aţipit. Se pare că vraja *ha-di* te epuizează.

Bineînţeles că *ba*-ul meu a profitat de ocazie ca să pornească iar într-o călătorie. Doamne fereşte să mă pot odihni şi eu în *linişte!*

M-am trezit înapoi la Londra, pe malurile Tamisei. Acul Cleopatrei era chiar în faţa mea. Era o zi cenuşie, răcoroasă şi calmă, şi chiar şi mirosul nămolului dezgolit de reflux mă făcea să-mi fie dor de casă.

Isis stătea lângă mine, într-o rochie albă ca zăpada, cu diamante împletite în părul ei întunecat. Aripile multicolore îi pâlpâiau pe spate ca aurora boreală.

— Părinţii tăi au făcut bine ce-au făcut, a spus. Bast pierdea lupta.

— A fost prietena mea, am zis.

— Da. O servitoare bună şi loială. Dar haosul nu pot fi ţinut în frâu la nesfârşit. Creşte mereu. Se strecoară prin fisurile civilizaţiei, pătrunde pe la margini. Nu poate fi păstrat în echilibru. Asta-i natura lui.

Obeliscul a huruit, strălucind slab.

— Astăzi vorbim despre continentul american, a cugetat Isis. Dar dacă zeii nu se unesc, dacă nu ne recăpătăm puterile, haosul va distruge în curând întreaga lume.

— Facem tot posibilul, am insistat. O să-l învingem pe

Set.

Isis m-a privit cu tristeţe.

— Ştii că nu la asta mă refer. Set e doar începutul.

Peisajul s-a schimbat şi am văzut Londra în ruine.

Văzusem câteva poze îngrozitoare din cel de-al Doilea Război Mondial, dar nici nu se comparau cu ce vedeam acum. Oraşul fusese ras de pe faţa pământului: kilometri întregi de moloz şi praf, iar Tamisa era blocată de epave. Singurul lucru aflat încă în picioare era obeliscul, şi în timp ce-l priveam acesta a început să se crape. Toate cele patru laturi s-au dat la o parte ca o floare sinistră care-şi desface petalele.

— Nu-mi mai arăta, am implorat-o.

— Asta se va întâmpla în curând, a spus Isis, aşa cum a prevăzut mama ta. Dar dacă nu poţi face faţă…

Peisajul s-a schimbat din nou. Eram în sala tronului unui palat, aceeaşi în care Set îl înmormântase pe Osiris. Zeii se strângeau, materializându-se sub forma unor raze de lumină care treceau în viteză prin sala tronului, se înfăşurau în jurul stâlpilor şi luau chip uman. Una a devenit Thoth, cu halatul lui pătat, ochelari cu ramă subţire şi părul ciufulit. Alta a devenit Horus, tânărul şi mândrul războinic cu un ochi argintiu şi altul auriu. Sobek, zeul-crocodil, şi-a apucat toiagul ud şi a mârâit spre mine. O mulţime de scorpioni s-au repezit în spatele unei coloane pentru ca apoi să reapară de cealaltă parte transformaţi în Serqet, zeiţa arahnidelor, îmbrăcată cu o robă maro. Apoi inima mi-a sărit din piept pentru c-am zărit un băiat în negru care stătea în zona întunecată din spatele tronului – Anubis, iar ochii lui negri mă cercetau cu regret.

A arătat spre tron şi am văzut că acesta este gol. Palatului îi lipsea inima însăşi. Încăperea era rece şi întunecoasă, şi era imposibil de crezut că fusese cândva un loc plin de viaţă.

Isis s-a întors spre mine.

— Avem nevoie de un conducător. Horus trebuie să devină faraon. El trebuie să unească zeii şi Casa Vieţii. Altfel nu se poate.

— Sper că nu te referi la Carter, am spus. Aiuritul de frate-meu, faraon? Glumeşti?

— Trebuie să-l ajutăm. Noi două.

Ideea era atât de ridicolă, că m-aş fi tăvălit de râs dacă zeii nu s-ar fi uitat atât de serioși la mine.

— Să-l ajutăm? am zis. De ce nu m-ajută *el* pe mine să devin faraon?

— Au existat femei-faraon puternice, a recunoscut Isis. Hatshepsut a condus bine vreme de mulţi ani. Puterea lui Nefertiti era egală cu cea a soţului ei. Dar destinul tău e altul, Sadie. Puterea ta nu va veni stând şi aşteptând pe un tron. Cred că ştii asta.

M-am uitat la tron şi mi-am dat seama că Isis avea dreptate. Gândul c-aş putea sta acolo cu o coroană pe cap, încercând să conduc gaşca asta de zei ţâfnoşi nu mă atrăgea deloc. Dar totuşi… Carter?

— Ai devenit puternică, Sadie, a spus Isis. Cred că nici nu-ţi dai seama *cât* de puternică. În curând, va trebui să trecem testul împreună. Vom reuşi, dacă nu-ţi pierzi curajul şi credinţa.

— Curaj şi credinţă…, am spus. Nu sunt punctele mele forte.

— Se apropie momentul tău, a spus Isis. Ne bazăm pe tine.

Zeii s-au adunat în cerc şi m-au privit cu speranţă. Au început să strângă rândurile, apropiindu-se atât de mult, că nu mai puteam respira, apucându-mă de mâini, scuturându-mă…

M-a trezit Zia, care mă împungea cu degetul în umăr.

— Sadie, ne-am oprit.

Instinctiv, am dat să iau bagheta.

— Ce? Unde?

Zia a tras perdelele spaţiului de dormit şi s-a aplecat peste mine de pe scaunul din faţă, ameninţătoare ca un vultur.

— Amos şi Carter sunt în benzinărie. Pregăteşte-te de drum.

— De ce?

M-am ridicat şi am privit prin parbriz. Afară era o furtună violentă de nisip.

— A…

Cerul era negru, aşa că era imposibil să-ţi dai seama dacă-i zi sau noapte. Prin furtuna de vânt şi nisip am reuşit să văd că eram parcaţi în faţa unei benzinării luminate.

— Suntem în Phoenix, a spus Zia, dar cea mai mare parte a oraşului e închisă. Oamenii pleacă.

— Ora?

— Patru şi jumătate dimineaţa, a spus Zia. Magia nu funcţionează prea bine. Cu cât ne apropiem de munte, cu atât merge mai prost. Şi sistemul GPS al camionului a căzut. Amos şi Carter au intrat să ceară îndrumare.

Asta nu suna prea bine. Dacă doi magicieni bărbaţi erau suficient de disperaţi ca să oprească pentru a cere indicaţii, înseamnă că aveam probleme.

Cabina camionului s-a zgâlţâit de la vântul care urla. După toate prin câte trecusem, mă simţeam cam stânjenită pentru că eram speriată de o furtună, dar m-am căţărat pe scaun ca să stau lângă Zia şi să am companie.

— De cât timp sunt înăuntru? am întrebat-o.

— Nu de mult, a spus Zia. Am vrut să vorbesc cu tine înainte să se întoarcă.

Am ridicat o sprânceană.

— Despre Carter? Păi, dacă întrebarea este oare te place sau nu, faptul că se bâlbâie ar putea fi un indiciu.

Zia s-a încruntat.

— Nu, eu…

— Te întrebi dacă mă deranjează? Eşti foarte drăguţă. Trebuie să recunosc că la început am avut îndoieli, când ne-ai ameninţat că ne omori şi tot restul, dar am decis că nu eşti totuşi rea şi Carter e înnebunit după tine, aşa că…

— Nu-i vorba despre Carter.

Am strâmbat din nas.

— Hopa! În cazul ăsta, poţi să uiţi ce-am spus?

— E vorba despre Set.

— Dumnezeule! am oftat. Nu începe iar. Încă-l mai

suspectezi pe Amos?

— Eşti oarbă dacă nu vezi, a spus Zia. Set adoră înşelăciunea şi capcanele. Sunt metodele lui preferate de a ucide.

O parte din mine ştia că avea dreptate. Fără îndoială, se poate crede că era o prostie să nu-i dau crezare. Dar ştii cum e să asculţi pe cineva care-ţi vorbeşte de rău un membru al familiei? Chiar dacă nu-i vorba de ruda ta preferată, reacţia naturală e să-i sari în apărare, cel puţin în cazul meu asta a fost, poate şi pentru că nici nu aveam prea multe rude.

— Ascultă, Zia, nu pot să cred că Amos ar…

— *Amos* nu… a încuviinţat Zia. Dar Set poate influenţa mintea şi controla corpul. Nu sunt o specialistă în posedare, dar odinioară asta era o problemă foarte des întâlnită. E greu şi să alungi demonii minori. Un zeu puternic…

— Amos *nu* e posedat. N-are cum.

M-am înfiorat. Am simţit o durere ascuţită în palmă, unde ţinusem ultima oară pana adevărului. Dar nu minţeam! Eu *chiar* credeam că Amos e nevinovat… sau nu?

Zia mi-a studiat expresia.

— Tu vrei să crezi că Amos e de încredere. E unchiul tău. Ai pierdut prea mulţi membri ai familiei. Te înţeleg.

Am vrut să i-o tai, să-i spun că nu înţelege nimic, dar tonul ei m-a făcut să bănuiesc c-a suferit şi ea – poate chiar mai mult decât mine.

— N-avem de ales, am spus. Cât mai avem, trei ore până la răsărit? Amos ştie calea cea mai bună spre munte. Chiar dacă e o capcană, trebuie să ajungem acolo şi să încercăm să-l oprim pe Set.

Parcă vedeam cum i se învârt rotiţele în cap încercând să găsească o cale, *orice* cale de-a mă convinge.

— Bine, a spus în cele din urmă. Am vrut să-i spun ceva lui Carter, dar n-am avut ocazia. Îţi spun ţie. Ultimul lucru de care aveţi nevoie pentru a-l opri pe Set…

— N-ai cum să-i știi numele secret.

Zia m-a privit în ochi. Poate că mă ajuta pana

adevărului, dar am fost sigură că nu trişează. Chiar *cunoştea* numele lui Set. Sau cel puţin *credea* că-l cunoaşte.

Sinceră să fiu, auzisem frânturi din discuţia ei cu Carter din spatele cabinei. Nu intenţionasem să trag cu urechea, dar era greu să nu auzi. M-am uitat la Zia şi-am încercat să mă conving c-o găzduieşte pe Nephthys, dar n-avea nicio noimă. Vorbisem cu Nephthys. Îmi spusese că-i undeva departe, într-o gazdă adormită. Iar Zia era chiar în faţa mea.

— Va funcţiona, a insistat Zia. Dar eu nu pot s-o fac. *Tu* trebuie să fii aceea.

— De ce nu-l foloseşti tu? am întrebat. Pentru că ţi-ai epuizat magia?

A ignorat întrebarea.

— Promite-mi c-o să-l foloseşti *acum,* pe Amos, înainte să ajungem la munte. Ar putea fi singura voastră şansă.

— Şi dacă te înşeli, irosim singura noastră şansă. Cartea dispare după ce e folosită, nu?

Zia a încuviinţat fără entuziasm.

— Odată citită, cartea se dezintegrează şi apare altundeva în lume. Dar dacă mai aşteptaţi, sunteţi pierduţi. Dacă Set vă atrage în zona sa de putere, n-o să mai aveţi niciodată forţa de a-l înfrunta. Sadie, te rog.

— Spune-mi numele, am zis. Promit să-l folosesc la momentul potrivit.

— *Acum* e momentul potrivit.

Am ezitat, în speranţa că Isis va spune ceva înţelept, dar zeiţa a tăcut. Nu ştiu dacă m-aş fi lăsat înduplecată. Poate că lucrurile ar fi luat o altă turnură dacă aş fi fost de acord cu planul Ziei. Dar înainte de a apuca să iau o decizie, uşile camionului s-au deschis, iar Amos şi Carter au urcat în cabină într-o rafală de nisip.

— Suntem aproape.

Amos a zâmbit de parcă asta ar fi fost o veste bună.

— Foarte, foarte aproape.

36. Familia noastră se evaporă

SADIE

La mai puţin de un kilometru de Muntele Camelback, am pătruns într-un cerc de linişte perfectă.

— E ochiul furtunii, a ghicit Carter.

Era sinistru. În jurul muntelui se roteau nori negri. Dâre de fum pluteau într-un du-te-vino dinspre vârful muntelui spre marginile vârtejului ca spiţele unei roţi. Chiar deasupra noastră, cerul era senin şi înstelat, dar începea să se facă gri. Răsăritul nu era departe.

Străzile erau pustii. La baza muntelui se grupau vile şi hoteluri învăluite în beznă; dar muntele însuşi strălucea. Aţi ţinut vreodată mâna deasupra unei lanterne ca să vedeţi cum pielea capătă o strălucire roşiatică? Aşa arăta şi muntele: de parcă ceva foarte luminos şi fierbinte încerca să-şi croiască drum prin stâncă.

— Nicio mişcare pe străzi, a spus Zia. Dacă încercăm să mergem cu maşina pe munte…

— Vom fi văzuţi, am completat.

— Ce-ai zice de-o vrajă?

Carter s-a uitat spre Zia.

— Ştii tu… Cea pe care ai folosit-o în Prima Nomă.

— Ce vrajă? am întrebat.

Zia a clătinat din cap.

— Carter se referă la o vrajă de invizibilitate. Dar nu mai pot folosi magia. Şi dacă n-ai toate ingredientele, nu poate fi făcută doar pentru că aşa ai tu chef.

— Amos? am întrebat.

A căzut pe gânduri.

— Mă tem că nu ne putem folosi de invizibilitate. Dar am o altă idee.

Crezusem că-i neplăcut să te transformi în pasăre – asta

până când Amos ne-a transformat în nori.

Ne-a explicat dinainte ce urma să facă, dar asta nu m-a liniştit câtuşi de puţin.

— Nimeni nu va observa câteva fuioare de nor negru în mijlocul unei furtuni, a argumentat el.

— Dar asta-i imposibil, a spus Zia. Avem de-a face cu magie de furtună, cu magia *haosului.* N-ar trebui…

Amos şi-a ridicat bagheta şi Zia s-a dezintegrat.

— Nu! a strigat Carter, dar apoi a dispărut şi el, transformat într-o dâră de praf negru.

Amos s-a întors către mine.

— O, nu, am spus. Mulţumesc, dar…

Puf! Şi iată-mă un nor de furtună. Acum, poate că pare grozav, dar gândeşte-te cum e să-ţi dispară mâinile şi picioarele, să te transformi într-o pală de vânt. Închipuie-ți că în loc de trup ai praf şi vapori şi simţi fiori în stomac fără să *ai* un stomac. Închipuie-ți că trebuie să te concentrezi doar ca să nu te dezintegrezi.

Eram atât de supărată, că înăuntrul meu a bubuit un fulger.

— Nu fi aşa, m-a certat Amos. Durează doar câteva minute. Urmați-mă!

S-a transformat el însuşi într-un nor mai dens, mai întunecat, şi s-a repezit spre munte. Nu era uşor să te ţii după el. La început nu puteam decât pluti. Fiecare rafală de vânt ameninţa să smulgă o bucată din mine. Am încercat să mă rotesc şi am constatat că asta mă ajută să rămân întreagă. Apoi, mi-am închipuit că mă umplu cu heliu şi brusc am prins viteză.

Nu eram sigură dacă frate-meu şi Zia veneau şi ei. Când eşti o furtună, n-ai aceeaşi perspectivă ca un om. Puteam să-mi dau seama vag de ce era în jur, iar ce „vedeam“ era împrăştiat şi neclar, ca-n ceaţă.

M-am îndreptat spre munte, care era precum un far irezistibil pentru furtunoasa mea persoană. Pâlpâia de la căldură, presiune şi turbulenţe – era tot ce-şi putea dori drăcuşorul de praf ce eram.

L-am urmat pe Amos până la o creastă de pe versantul

muntelui, dar am redevenit om puţin prea repede. M-am prăbuşit din cer şi l-am trântit şi pe Carter la pământ.

— Au! s-a auzit un geamăt.

— Îmi pare rău, i-am spus, deşi eram mai preocupată să nu mi se facă rău.

În stomacul meu era încă furtună.

Zia şi Amos erau lângă noi, trăgând cu ochiul printr-o crăpătură dintre doi bolovani mari de gresie. Dinăuntru se infiltra o lumină roşie care-i făcea să semene cu nişte diavoli.

Zia s-a întors spre noi. Judecând după expresia ei, ceea ce văzuse nu era de bine.

— A mai rămas doar piramidionul[34].

— Ce anume?

M-am uitat prin crăpătură şi am văzut ceva aproape la fel de tulburător ca experienţa de a fi un nor. Întregul munte era scobit pe dinăuntru, aşa cum îl descrisese Carter. Podeaua peşterii era la vreo şase sute de metri sub noi. Peste tot ardeau focuri, învăluind pereţii stâncoşi într-o lumină sângerie. O piramidă stacojie uriaşă domina peştera, iar la baza ei roiau demoni. Parcă era o mulţime adunată la un concert de rock, aşteptând să înceapă spectacolul. Deasupra lor, la acelaşi nivel cu noi, două barje magice cu echipaje formate din demoni pluteau încet, ceremonios, înspre piramidă. Suspendată într-o plasă de frânghii legată între bărci se afla singura bucată de piramidă care nu fusese încă montată – cheia de boltă din vârful structurii.

— Ei ştiu c-au câştigat, şi-a dat cu părerea Carter. Şi fac un spectacol din asta.

— Da, a spus Amos.

— Păi, hai să aruncăm bărcile-n aer sau ceva! am spus.

Amos s-a uitat la mine.

— Pe bune, asta-i strategia ta?

Tonul lui m-a făcut să mă simt cam stupidă. Am privit în jos, la armata de demoni, la piramida enormă… cum de-mi trecuse prin cap aşa ceva? Nu mă puteam pune cu ei.

[34] Piesa din vârful unei piramide, învelită adesea în aur.

Aveam doisprezece ani, ce naiba!

— Trebuie să încercăm, a spus Carter. Acolo e tata.

Asta m-a făcut să ies din autocompătimirea căreia îi căzusem pradă. Dacă era să murim, măcar să murim încercând să-l salvăm pe tata (a, da, şi America de Nord).

— Bun, am spus. Zburăm până la bărci. Îi împiedicăm să monteze cheia de boltă…

— Piramidionul, m-a corectat Zia.

— Mă rog. Apoi zburăm la piramidă şi-l găsim pe tata.

— Şi când Set va încerca să vă oprească? a întrebat Amos.

M-am uitat la Zia, care mă avertiza pe muteşte să nu spun mai multe.

— Să începem cu începutul, am spus. Cum putem zbura până la bărci?

— Transformaţi în furtună, a sugerat Amos.

— Nu! am răspuns în cor.

— Refuz să mai iau parte la vreo magie a haosului, a insistat Zia. *Nu* e natural.

Amos a arătat spre spectacolul ce se desfăşura sub noi.

— Doar nu vrei să spui *asta e* natural? Ai un alt plan?

— Păsări, am spus, detestându-mă că mi-a trecut prin minte aşa ceva. Eu voi deveni erete. Carter poate fi şoim.

— Sadie, m-a avertizat Carter, dacă…

— Trebuie să încerc.

M-am uitat în altă parte înainte să mă răzgândesc.

— Zia, au trecut aproape zece ore de la stâlpul de foc, nu-i aşa? Poţi face magie?

Zia şi-a întins mâna şi s-a concentrat. La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, prin degete i-a pâlpâit o lumina roşie şi toiagul i-a apărut în mână, încă fumegând.

— La fix, a zis Carter.

— Da şi nu, a observat Amos. Asta înseamnă că Desjardins nu mai e urmărit de stâlpul de foc. Va veni aici în curând şi sunt sigur că aduce întăriri. Adică şi mai mulţi duşmani.

— Magia mea e încă slabă, ne-a avertizat Zia. N-o să fiu de prea mare ajutor într-o luptă, dar poate reuşesc să

invoc un mijloc de transport.

A scos pandantivul cu vultur pe care îl folosise la Luxor.

— Mai rămân doar eu, a spus Amos. Nicio grijă. Hai să ne întâlnim pe barca din stânga. O doborâm pe aia, apoi ne ocupăm de cea din dreapta. Să sperăm că-i vom lua prin surprindere.

N-aveam chef să-l las pe Amos să ne facă program, dar logica lui părea fără greş.

— Bun. Va trebui să doborâm bărcile rapid, apoi să intrăm în piramidă. Poate reuşim să blocăm intrarea sau ceva.

Carter a încuviinţat.

— Gata!

La început, planul a părut să funcţioneze. Mi-a fost uşor să mă transform în erete şi, spre surprinderea mea, odată ajunsă pe prova bărcii, am reuşit să redevin om din prima încercare, cu bagheta şi toiagul pregătite. Singurul mai surprins decât mine a fost demonul din faţa mea, al cărui cap în formă de briceag s-a ridicat speriat.

Înainte să mă taie sau să strige, am invocat vântul cu ajutorul toiagului şi l-am aruncat peste bord. Doi dintre fraţii lui au atacat, dar Carter le-a ieşit în spate cu sabia scoasă şi i-a făcut felii până n-a mai rămas din ei decât un morman de nisip.

Din păcate, Zia a fost mai puţin discretă. Un vultur imens cu o fată agăţată de picioare cam atrage atenţia. În timp ce se îndrepta spre barcă, demonii de jos o arătau cu degetul şi strigau. Unii au aruncat cu suliţe – care nu şi-au atins ţinta.

Însă intrarea spectaculoasă a Ziei a reuşit să-i distragă pe ceilalţi doi demoni rămaşi pe barca noastră, permiţându-i lui Amos să apară în spatele lor. Luase forma unei vulpi zburătoare, ceea ce mi-a trezit amintiri neplăcute; dar a redevenit iute om şi i-a atacat pe demoni, aruncându-i în aer.

— Ţineţi-vă bine! ne-a spus.

Zia a aterizat tocmai la timp ca să se prindă de cârmă. Carter şi cu mine ne-am prins de marginile bărcii. Nu

ştiam ce vrea Amos să facă, dar nu eram dispusă să risc după ultima experienţă avută într-o barcă zburătoare. Amos a început să rostească o incantaţie cu toiagul îndreptat spre cealaltă barcă, în care demonii tocmai începeau să strige şi să ne arate cu degetul.

Unul dintre ei era înalt şi deşirat, cu ochi negri şi o faţă dezgustătoare, ca un muşchi dezgolit de piele.

— E locotenentul lui Set, ne-a avertizat Carter. Faţă-de-Groază.

— Tu! a ţipat demonul. Prindeţi-i!

Amos a terminat de spus vraja.

— Fum, a rostit el.

Imediat, a doua barcă s-a evaporat într-o ceaţă gri. Demonii au căzut ţipând. Cheia de boltă aurită s-a prăbuşit până ce frânghiile care o susţineau din barca noastră s-au întins la maximum şi barca era să se răstoarne. Înclinaţi într-o parte, am început să coborâm spre podeaua peşterii.

— Carter, taie frânghiile! am ţipat.

Le-a tăiat cu sabia, iar barca s-a stabilizat şi s-a ridicat instantaneu câţiva metri, făcând să mi se urce stomacul în gât.

Piramidionul s-a prăbuşit pe podeaua peşterii cu un zgomot infernal. Aveam impresia că tocmai am făcut un vraf de clătite din demoni.

— Până acum, totu-i bine, a remarcat Carter, dar ca de obicei, îl luase gura pe dinainte.

Zia ne-a arătat ceva dedesubt.

— Priviţi!

Toţi demonii care aveau aripi – nu erau mulţi, dar tot erau vreo patruzeci sau cincizeci – se repeziseră spre noi ca un roi de viespi furioase.

— Zburaţi spre piramidă, a spus Amos. O să le distrag atenţia.

Intrarea în piramidă, o uşă simplă aflată între două coloane de la baza structurii, nu era departe de noi. Era păzită de câţiva demoni, dar cea mai mare parte dintre războinicii lui Set s-au repezit spre barca noastră, ţipând şi aruncând cu pietre (care cădeau înapoi şi-i loveau, dar n-a

zis nimeni că demonii sunt deştepţi).

— Sunt prea mulţi, am spus. Amos, te vor ucide!

— Nu vă faceţi griji pentru mine, a spus cu îndârjire. Blocaţi intrarea după voi!

M-a împins peste margine, silindu-mă să mă transform în erete. Carter cobora deja în cercuri spre intrare în formă de şoim şi am auzit vulturul Ziei cum dădea din aripi în urma noastră.

L-am auzit pe Amos strigând:

— Pentru Brooklyn!

Cam neobişnuit pentru un strigăt de luptă. M-am uitat în spate, şi barca a izbucnit în flăcări. A început să se îndepărteze de piramidă şi s-a prăbuşit spre armata de monştri. Din barcă ţâşneau mingi de foc în toate direcţiile şi din carenă se desfăceau bucăţi. N-aveam timp să admir magia lui Amos sau să-mi fac griji pentru el. A reuşit să distragă atenţia multor demoni cu spectacolul pirotehnic, dar unii dintre ei ne-au observat.

Am aterizat cu Carter în piramidă şi am revenit la forma umană. Zia s-a rostogolit lângă noi şi şi-a transformat din nou vulturul în amuletă. Demonii erau doar la câţiva paşi în spate – o duzină de indivizi masivi, cu capete de insecte, dragoni şi tot felul de chestii tăioase.

Carter şi-a întins mâna. A apărut un pumn sclipitor uriaş care i-a imitat mişcarea – trecând chiar printre mine şi Zia şi închizând uşile. Carter a închis ochii şi s-a concentrat, iar pe uşi a apărut un simbol incandescent ca un sigiliu: Ochiul lui Horus. Simbolul pâlpâia uşor când demonii se izbeau în uşă, încercând să intre.

— N-o să-i întârzie mult timp, a zis Carter.

Am fost foarte impresionată deşi, desigur, n-am lăsat să se vadă. În timp ce priveam uşile blocate nu mă puteam gândi decât la Amos, singur pe barca în flăcări, înconjurat de o armată feroce.

— Amos a ştiut în ce se bagă, a spus Carter, deşi nici el nu părea prea convins. Probabil că n-a păţit nimic.

— Haideţi, ne-a îndemnat Zia. N-avem timp să ghicim.

Tunelul era îngust, roşu şi umed, aşa că mă simţeam de parcă m-aş fi târât prin arterele unei fiare enorme. Ne-am croit drum în jos în şir indian. Tunelul avea o înclinaţie de patruzeci de grade, ceea ce-l făcea ideal ca tobogan de apă, însă nu era prea grozav de coborât cu piciorul. Pereţii erau decoraţi cu reliefuri complicate, asemenea majorităţii pereţilor egipteni pe care i-am văzut, dar lui Carter bineînţeles că nu-i plăceau. Se tot oprea, uitându-se furios la ele.

— Ce-i? l-am întrebat, după ce a făcut asta a cincea sau a șasea oară.

— Astea nu sunt desene normale pentru un mormânt, a spus. Nu sunt imagini cu viaţa de apoi, nu sunt imagini cu zei.

Zia a încuviinţat din cap.

— Piramida asta nu-i un mormânt. E o platformă, un corp care să găzduiască puterea lui Set. Scopul imaginilor e să sporească haosul şi să-l ajute să domnească pentru totdeauna.

Din mers, am început să acord mai multă atenţie reliefurilor şi am înţeles ce voia Zia să spună. În imagini apăreau monştri îngrozitori, scene de război, oraşe precum Parisul sau Londra în flăcări, portrete color de-ale lui Set, precum şi animalul lui Set care intra ca o furtună în armatele moderne – scene atât de înspăimântătoare, încât niciun egiptean nu le-ar fi imortalizat în piatră. Cu cât înaintam, cu atât imaginile deveneau mai neobişnuite şi mai vii, iar mie mi-era tot mai greaţă.

În cele din urmă am ajuns în inima piramidei. Acolo unde într-o piramidă normală ar fi trebuit să fie încăperea destinată înmormântării, Set proiectase o sală a tronului. Era cam de mărimea unui teren de tenis, dar pe margini podeaua cobora într-un şanţ adânc asemenea unui canal cu apă. Jos de tot bolborosea un lichid roşu. Sânge? Lavă? Ketchup demonic? Niciuna dintre variante nu era de bine.

Şanţul părea uşor de sărit, dar nu eram prea entuziasmată s-o fac, pentru că pe podeaua întregii încăperi erau cioplite hieroglife roşii – vrăji care invocau

puterea lui Isfet, puterea haosului. Mult deasupra noastră, în centrul plafonului, lumina sângerie pătrundea printr-o singură gaură pătrată. În rest, nu păreau să existe alte ieşiri. De-a lungul fiecărui perete stăteau ghemuite patru statui din obsidian[35] care-l reprezentau pe animalul lui Set, cu feţele întoarse spre noi, cu dinţii perlaţi dezgoliţi şi cu ochi de smarald strălucitori.

Dar ce era mai rău se afla chiar pe tron. Era un lucru oribil şi hidos, ca o stalagmită roşie care a luat naştere de-a lungul secolelor prin depunerea sedimentelor. Şi se formase în jurul unui sicriu de aur – sicriul *tatei* – care era îngropat la baza tronului, din care se vedea doar o mică parte sub forma unui de suport pentru picioare.

— Cum îl scoatem? am întrebat, cu vocea tremurând.

Lângă mine, Carter îşi trăgea sufletul.

— Amos?

I-am urmărit privirea spre gura de aerisire de un roşu strălucitor din mijlocul plafonului. Din gaură se bălăbănea o pereche de picioare. Apoi, Amos a sărit cu mantia umflată ca o paraşută şi a aterizat pe podea. Hainele încă îi fumegau şi avea părul pudrat cu cenuşă. Şi-a îndreptat toiagul spre plafon şi a rostit o poruncă. Puţul prin care venise a huruit, scuipând praf şi moloz, iar lumina s-a stins brusc.

Amos s-a scuturat de praf şi ne-a zâmbit.

— Asta ar trebui să-i întârzie o vreme.

— Cum ai reuşit? l-am întrebat.

Ne-a făcut semn să i ne alăturăm în încăpere. Carter a sărit șanțul fără ezitare. Nu-mi convenea, dar n-aveam de când să-l las să plece fără mine, aşa c-am sărit şi eu şanţul. Imediat mi s-a făcut şi mai greaţă decât înainte, de parcă încăperea s-ar fi înclinat, debusolându-mi simţurile.

Zia a venit ultima, supraveghindu-l pe Amos cu atenţie.

— N-ar trebui să fii în viaţă, a spus.

Amos a chicotit.

— O, am mai auzit asta. Acum, hai să trecem la treabă.

---

[35] Rocă vulcanică de culoare neagră sau brună-cenuşie, având aspectul sticlei topite.

— Da. M-am uitat la tron. Cum scoatem sicriul?

— Îl tăiem?

Carter şi-a scos sabia, dar Amos a ridicat mâna.

— Nu, copii. Nu la asta mă refeream. M-am asigurat că n-o să ne întrerupă nimeni. Acum e timpul să avem o discuţie.

Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării.

— O discuţie?

Deodată, Amos a căzut în genunchi şi a început să aibă convulsii. Am alergat spre el, dar m-a privit cu faţa schimonosită de durere. Avea ochii de un roşu incandescent.

— *Fugiţi!* a gemut.

S-a prăbuşit, şi din corpul lui a început să se ridice un abur roşiatic.

— Trebuie să plecăm!

Zia m-a apucat de braţ.

— Acum!

Dar eu priveam, împietrită de groază, cum din trupul inconştient al lui Amos se ridică un abur care pluteşte spre tron şi ia forma unui om aşezat – un luptător roşu cu o platoşă incandescentă, cu un toiag de fier în mână şi cu chip de monstru canin.

— Măi, să fie, a hohotit Set. Cred că Zia vă poate spune „V-am zis eu!“

37. Leroy se răzbună

CARTER

Poate că mă prind eu mai greu, bine?

Pentru că doar în acel moment, în care trebuia să-l înfrunt pe zeul Set în centrul sălii tronului, în inima piramidei răului, cu o armată de demoni afară şi cu lumea care era pe cale să sară în aer, m-am gândit „A fost o idee foarte proastă să vin aici".

Set s-a ridicat de pe tron. Avea pielea roşie şi muşchi bine conturaţi, o armură incandescentă şi un toiag negru metalic. Capul îi era când de animal, când de om. Acum avea privirea flămândă şi fălcile băloase ale vechiului meu prieten Leroy, monstrul din aeroportul din D.C., acum avea părul blond şi un chip frumos, dar dur, cu ochi inteligenţi care străluceau ironici şi un zâmbet crud, necinstit. L-a dat pe unchiul nostru la o parte, iar Amos a gemut, ceea ce însemna măcar că era viu.

Îmi strângeam sabia cu atâta putere, că-i tremura lama.

— Zia a avut dreptate, am spus. Ai pus stăpânire pe Amos.

Set şi-a desfăcut mâinile, mimând modestia.

— Păi, ca să fiu sincer… N-am pus stăpânire *integral* pe el. Zeii pot exista în mai multe locuri deodată, Carter. Horus ţi-ar fi spus asta dac-ar fi fost cinstit. Sunt convins că Horus căuta un frumos monument de război pe care să-l ocupe sau o academie militară de pe undeva – orice, dar nu forma ta sfrijită. Cea mai mare parte a fiinţei mele s-a transferat acum în această construcţie magnifică.

Mi-a arătat plin de mândrie sala tronului.

— Dar o fărâmă din sufletul meu a fost suficientă pentru a-l controla pe Amos Kane.

Şi-a ridicat degetul mic şi un firicel de fum roşu a

început să se insinueze spre Amos, pătrunzându-i în haine. Amos şi-a arcuit spatele ca lovit de fulger.

— Opreşte-te! am strigat.

Am alergat spre Amos, dar ceaţa roşie se disipase. Corpul i s-a înmuiat.

Set şi-a coborât braţul, plictisit parcă de atac.

— Mă tem că asta a fost tot. Amos a luptat bine. A fost foarte amuzant, m-a solicitat mult mai mult decât anticipasem. Magia haosului a fost ideea *lui.* A încercat din răsputeri să vă avertizeze, să facă evident faptul că-l controlam. Chestia amuzantă e că l-am silit să-şi folosească propriile sale rezerve magice pentru a face vrăjile astea. Aproape că şi-a ars sufletul încercând să trimită semnalele de avertizare. V-a transformat într-o furtună? Serios… Cine mai face aşa ceva?

— Eşti un animal! a strigat Sadie.

Set a mimat surpriza.

— Cine? Eu?

Apoi, a izbucnit în râs în timp ce Sadie încerca să-l tragă pe Amos la adăpost.

— Amos a fost la Londra în noaptea aceea, i-am spus, în speranţa că-şi va îndrepta atenţia asupra mea. Probabil că ne-a urmat la British Museum şi de atunci îl controlezi. Nu Desjardins a fost gazda ta.

— O, plebeul acela? Te rog…, a spus Set pe un ton batjocoritor. Noi preferăm sângele faraonilor, sunt sigur c-aţi auzit. Dar mi-a făcut mare plăcere să vă induc în eroare. M-am gândit că partea cu *bonsoir* a fost o dovadă de măiestrie.

— Ştiai că *ba*-ul meu era acolo, privind. L-ai silit pe Amos să-şi saboteze propria casă pentru ca monştrii tăi să poată pătrunde. L-ai trimis într-o ambuscadă. De ce nu l-ai pus pur şi simplu să ne răpească?

Set și-a desfăcut braţele.

— După cum spuneam, Amos a luptat frumos. Au fost câteva lucruri pe care n-aş fi putut să-l pun să le facă fără a-l distruge complet, şi n-am vrut să-mi stric noua jucărie atât de repede.

Fierbeam de furie. Deci asta era explicaţia pentru comportamentul ciudat al lui Amos. Da, fusese controlat de Set, dar în tot acest timp i se opusese. Conflictul pe care-l simţisem în el era o încercare de-a ne avertiza. Aproape că se distrusese încercând să ne salveze, iar Set îl azvârlise ca pe o jucărie stricată.

„Lasă-mă să preiau controlul“, mi-a cerut Horus. „Îl vom răzbuna.“

„Am totul sub control“, i-am răspuns.

„Nu!“ a spus Horus. „Trebuie să mă laşi pe mine. Tu nu eşti pregătit.“

Set a izbucnit în râs de parcă ar fi simţit că ne certăm.

— O, bietule Horus! Gazda ta are nevoie de cârje. Chiar te aştepţi să mă poţi înfrunta cu *ăsta*?

Pentru prima dată, Horus şi cu mine am avut acelaşi sentiment exact în acelaşi moment: *furie.*

Fără să mă gândesc, am ridicat mâinile, unindu-ne energiile împotriva lui Set. Un pumn strălucitor l-a izbit, şi Zeul Roşu a zburat cu atâta putere, c-a spart o coloană, care s-a prăbuşit peste el.

Pentru o clipă, singurul sunet care s-a auzit a fost cel făcut de praf şi moloz. Apoi, din moloz a izbucnit un formidabil hohot de râs. Set s-a ridicat din ruine, dând la o parte un bolovan imens.

— Frumos! a răcnit. Deloc eficient, dar frumos! Va fi o plăcere să te distrug, Horus, aşa cum am făcut şi cu tatăl tău. Vă voi îngropa pe toţi în această încăpere pentru a spori puterea furtunii – pe toţi cei patru scumpi fraţi ai mei, iar furtuna va fi suficient de puternică pentru a învălui întreaga lume!

M-am uitat chiorâş şi mi-am pierdut pentru o clipă concentrarea.

— Patru?

— O, da!

Set şi-a mutat privirea spre Zia, care se retrăsese tăcută într-o colţ al încăperii.

— Eu nu te-am uitat, draga mea.

Zia m-a privit disperată.

— Carter, nu-ţi face griji pentru mine. Vezi că încearcă să îţi distragă atenţia.

— Scumpă zeiţă, a tors Set. Această formă nu-i pe măsura ta, dar n-ai prea avut de ales, nu-i aşa?

Set s-a îndreptat spre ea, iar toiagul a început să-i strălucească.

— Nu! am strigat.

Am păşit în faţă, dar Set ştia la fel ca mine să înlăture obstacolele prin magie. A întins braţul spre mine şi m-a izbit de perete. Mă simţeam de parcă o întreagă echipă de fotbal mă ţintuia la podea.

— Carter! a strigat Sadie. E Nephthys. Se poate descurca şi singură!

— Nu!

Toate instinctele îmi spuneau că Zia nu putea fi Nephthys. La început, aşa crezusem şi eu, dar cu cât mă gândisem mai mult, cu atât mi se părea mai puţin probabil. Nu simţeam niciun fel de magie divină emanând din ea, şi ceva îmi spunea că aşa ar fi trebuit dacă într-adevăr ar fi găzduit o zeiţă.

Set avea s-o zdrobească dacă nu-i săream în ajutor. Dar dacă Set încercase să-mi abată atenţia, reuşise. În timp ce se îndrepta fără grabă spre Zia, eu mă luptam cu magia lui, dar nu mă puteam elibera. Cu cât încercam să-mi unesc puterea cu cea a lui Horus, ca mai înainte, cu atât frica şi panica puneau mai mult stăpânire pe mine.

„Trebuie să-mi cedezi controlul!“ insista Horus, şi am început să ne luptăm pentru controlul asupra minţii mele, ceea ce mi-a provocat o durere surdă de cap.

Set a mai făcut un pas spre Zia.

— O, Nephthys, a murmurat el. La începutul lumii, ai fost sora mea cea trădătoare. Într-o altă încarnare şi o altă epocă, ai fost soţia mea cea trădătoare. Acum, cred că vei fi un excelent aperitiv. E adevărat, eşti cea mai slabă dintre noi, dar faci totuşi parte dintre cei cinci, iar setul complet are mai multă putere.

A făcut o pauză, apoi a zâmbit.

— Setul complet! Ce amuzant! Acum, hai să-ţi

consumăm energia şi să-ţi îngropăm sufletul, bine?

Zia şi-a scos bagheta. A fost învăluită de o sferă roşie de energie defensivă, dar chiar şi eu îmi dădeam seama că-i slabă. Set a trimis o pală de nisip folosindu-se de toiag şi sfera s-a prăbuşit. Zia s-a împleticit, în timp ce nisipul îi sfâşia părul şi hainele. Am încercat să mă mişc, dar Zia a strigat:

— Carter, eu nu sunt importantă! Concentrează-te! Nu te opune!

Şi-a ridicat toiagului şi a strigat:

— Casa Vieţii!

A lansat o săgeată de foc spre Set – atac ce trebuie s-o fi costat întreaga energie rămasă. Set a parat focul într-o parte, direct spre Sadie, care a trebuit să-şi ridice bagheta rapid ca să nu fie prăjită împreună cu Amos. Set a părut să tragă de-o frânghie invizibilă, iar Zia a zburat ca o păpuşă de cârpă direct în braţele lui.

„Nu te opune.“ Cum putea să-mi spună Zia una ca asta? Mă opuneam din răsputeri, dar degeaba. Tot ce puteam face era să privesc neputincios cum Set îşi coboară capul ca s-o cerceteze pe Zia.

La început, Set a părut triumfător şi vesel, dar expresia lui s-a transformat repede într-una confuză. S-a încruntat, cu ochii în flăcări.

— Ce scamatorie mai e şi asta? a mormăit. Unde ai ascuns-o?

— N-o s-o ai, a îngăimat Zia, sufocată de strânsoarea lui.

— Unde e?

A aruncat-o pe Zia într-o parte.

Zia s-a izbit de perete gata să se scurgă în şanţ, când Sadie a strigat „Vânt!“ şi o pală de aer a ridicat-o pe Zia suficient cât să se poată rostogoli pe podea.

Sadie a fugit la ea şi a tras-o departe de şanţul strălucitor.

Set a urlat:

— Asta-i vreo scamatorie de-a ta, Isis?

A mai trimis o pală de nisip împotriva lor, dar Sadie şi-a ridicat bagheta. Furtuna s-a lovit de un scut de forţă care a

deviat vântul – nisipul a făcut o gaură în peretele din spatele lui Sadie, lăsând o urmă circulară în stâncă.

Nu înţelegeam de ce Set era atât de supărat, dar nu-l puteam lăsa s-o rănească pe Sadie.

În momentul în care am văzut-o singură, protejând-o pe Zia de mânia unui zeu, am înţeles, ca atunci când schimbi viteza şi ajungi într-o treaptă superioară. Deodată, am început să gândesc mai iute şi mai clar. Furia şi frica n-au dispărut, dar am înţeles că nu erau importante. Nu mă puteau ajuta să-mi salvez sora.

„Nu te opune“, îmi spusese Zia.

Nu se referise la Set. Se referise la Horus. Mă luptam cu zeul-şoim de zile în şir pentru că încerca să preia controlul asupra corpului meu.

Dar *niciunul* dintre noi nu putea să deţină controlul. Asta era soluţia. Trebuia să acţionăm la unison, să avem încredere totală unul în celălalt, altfel muream amândoi.

„Da“, a spus Horus, şi s-a liniştit. Nu m-am mai opus, lăsând ca gândurile noastre să curgă împreună. I-am înţeles puterea, amintirile şi temerile. Am văzut toate gazdele pe care le mai avusese vreodată în cele peste o mie de vieţi. Şi el mi-a citit mintea – în întregime, chiar şi lucrurile de care nu eram mândru.

E greu de descris sentimentul. Şi ştiam din amintirile lui Horus că acest tip de uniune e *foarte* rar – ca atunci când moneda nu cade pe cap *sau* pajură, ci stă într-o dungă, în echilibru perfect. El nu mă controla. Eu nu mă foloseam de puterea lui. Acţionam precum unul singur.

Vocile noastre au rostit în armonie:

— Acum!

Şi legăturile magice care ne înlănţuiau au fost spulberate.

În jurul meu s-a format avatarul de luptă, care m-a ridicat de la podea şi m-a învăluit în energie aurie. Am făcut un pas înainte şi am ridicat sabia. Războinicul-şoim mi-a imitat mişcarea, răspunzând perfect dorinţelor mele. Set s-a întors şi m-a privit cu ochii reci.

— Deci, Horus! a spus. Ai reuşit să găseşti pedalele micii

tale biciclete, nu-i aşa? Asta nu înseamnă că te şi poţi plimba cu ea.

— Eu sunt Carter Kane, am spus. Sânge din sângele faraonilor, Ochiul lui Horus. Şi acum, Set – frate, unchi, trădător –, o să te strivesc ca pe un ţânţar.

38. Casa intervine

CARTER

A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte şi mi-a plăcut la nebunie.

Fiecare mişcare a fost perfectă. Fiecare atac a fost atât de distractiv, că-mi venea să râd în hohote. Set a crescut până a ajuns mai mare decât mine, iar toiagul său de fier era cât catargul unui vapor. Faţa îi pâlpâia, uneori era om, alteori avea botul sălbatic al animalului lui Set.

Ne-am luptat, sabie contra toiag, şi au ieşit scântei. El m-a dezechilibrat, şi eu m-am lovit de una dintre statuile sale cu animale, care s-a răsturnat şi s-a spart. Mi-am recăpătat echilibrul şi am atacat, iar sabia a pătruns printr-o crăpătură din apărătoarea de umăr a lui Set. A urlat când din rană i-a ţâşnit sânge negru.

Şi-a aruncat toiagul, dar m-am rostogolit înainte ca lovitura să-mi spulbere capul. Toiagul său a făcut o crăpătură în podea. Lupta ne-a purtat în toate direcţiile. Am zdrobit stâlpi şi pereţi, iar bucăţi de tavan cădeau peste tot în jur, când mi-am dat seama că Sadie ţipa ca să-mi atragă atenţia.

Cu colţul ochiului, am văzut-o încercând să-i protejeze pe Zia şi pe Amos ca să nu fie ucişi. Desenase la repezeală un cerc de protecţie pe podea şi scuturile ei îi apărau de molozul care cădea, dar am înţeles de ce-i îngrijorată: întreaga sală a tronului se putea prăbuşi oricând, zdrobindu-ne pe toţi. Mă îndoiam că Set ar fi avut de suferit prea mult. Probabil se baza pe asta. El chiar *dorea* să ne îngroape aici.

Trebuia să-l duc într-un spaţiu deschis. Poate că dacă-i lăsam suficient timp lui Sadie, ar fi reuşit să elibereze din tron sicriul tatei.

Apoi mi-am amintit cum descrisese Bast lupta ei cu Apophis: o încleştare pe veci cu inamicul.

„Da“, a încuviinţat Horus.

Am ridicat pumnul şi am îndreptat un flux energetic spre gura de aerisire de deasupra noastră, deschizând-o – şi lumina roşie a pătruns iar înăuntru. Apoi am aruncat sabia şi m-am repezit spre Set. L-am apucat de umeri cu mâinile goale, încercând să-l imobilizez ca un luptător. A încercat să mă lovească, dar toiagul îi era inutil de aproape. A mormăit şi şi-a scăpat arma, apoi m-a apucat de braţe. Era mult mai puternic decât mine, dar Horus ştia nişte mişcări folositoare. M-am răsucit şi am ajuns în spatele lui Set. Mi-am băgat antebraţul sub braţul lui şi i-am prins gâtul ca într-o menghină. Ne-am rostogolit în faţă, aproape lovindu-ne de scuturile de protecţie ale lui Sadie.

„Acum l-am prins“, m-am gândit. „Ce să fac cu el?“

Ironia a făcut ca răspunsul să vină tocmai de la Amos. Mi-am amintit cum mă transformase într-o furtună şi-mi supusese eul cu ajutorul forţei mentale pure. Minţile noastre duseseră o scurtă luptă, dar el îşi impusese voinţa cu încredere absolută şi mă imaginase ca pe un nor de furtună, iar eu chiar mă prefăcusem în aşa ceva.

„Eşti o vulpe zburătoare“, i-am spus lui Set.

„Nu!“ a strigat mintea lui, dar îl surprinsesem. Simţeam că e confuz şi am folosit asta împotriva lui. Îmi era uşor să mi-l imaginez ca pe-o vulpe zburătoare de când îl văzusem pe Amos transformându-se într-una când era posedat de Set. Mi-am imaginat că inamicul meu se micşorează, că-i cresc aripi lucioase şi are o faţă chiar mai urâtă. M-am micşorat şi eu, până când am devenit un şoim ţinând în gheare o vulpe zburătoare. N-aveam timp de pierdut; am ţâşnit spre gura de aerisire, luptând cu liliacul în timp ce descriam cercuri, sfâșiindu-ne şi mușcându-ne. În cele din urmă am ieşit, revenind la formele noastre de războinici pe una din laturile piramidei roşii.

M-am ridicat cu greutate pe pantă. Avatarul mi-a semnalat că e afectat la nivelul braţului drept, iar propriul meu braţ avea o tăietură şi sângera în acelaşi loc. Set s-a

ridicat şi şi-a şters sângele negru de la gură.

Şi-a dezvelit dinţii spre mine şi pe faţă i-a apărut un rânjet de prădător.

— Măcar mori ştiind că te-ai străduit, Horus. Dar e mult prea târziu. Priveşte.

Am privit spre peşteră şi mi-a stat inima în loc. Armata de demoni lupta cu un nou inamic. Zeci de magicieni încercuiseră piramida şi luptau ca să intre. Casa Vieţii trebuie că-şi mobilizase toate forţele disponibile, dar erau ridicol de puţini împotriva legiunilor lui Set. Toţi magicienii se găseau în câte-un cerc protector aflat în mişcare, ca un fascicul luminos, croindu-şi drum printre duşmani cu toiegele şi baghetele lor strălucitoare. Flăcări, fulgere şi tornade distrugeau armata demonilor. Fuseseră invocate tot felul de animale – lei, şerpi, sfincşi, chiar şi hipopotami, care atacau liniile inamice ca nişte tancuri. Din loc în loc, în aer străluceau hieroglife, provocând explozii şi cutremure care afectau forţele lui Set. Dar demonii continuau să vină, încolţindu-i pe magicieni tot mai mult. Am văzut cum un magician e copleşit pe de-a-ntregul – cercul i-a explodat într-o lumină verde şi a dispărut sub valul de duşmani.

— Acesta e sfârşitul Casei, a spus Set plin de satisfacţie. N-au nicio şansă atâta timp cât piramida mea e în picioare.

Vrăjitorii păreau să ştie asta. Pe măsură ce se apropiau, trimiteau comete de foc şi fulgere înspre piramidă; dar fiecare explozie se risipea fără efect pe laturile de piatră, mistuindu-se în ceaţa roşie a puterii lui Set.

Apoi am zărit cheia de boltă. Era de aur, şi patru giganţi cu capete de şarpe o cărau încet dar sigur printre luptători. Locotenentul lui Set, Faţă-de-Groază, le dădea ordine, lovind-i cu un bici ca să nu se oprească. Au înaintat până au ajuns la baza piramidei şi au început să urce.

M-am năpustit spre ei, dar Set a intervenit deîndată, punându-mi-se în cale.

— Nu prea cred, Horus, a râs el. Nu-mi strici tu planurile.

Ne-am invocat armele şi am luptat cu o ferocitate

reînnoită, spintecând şi ferindu-ne. Am lovit. Sabia a descris un arc mortal, dar Set s-a ferit şi sabia a lovit în piatră, trimiţându-mi o undă de şoc prin tot corpul, înainte să-mi revin, Set a rostit un cuvânt:

— *Ha-wi!*

Lovitură.

Hieroglifele mi-au explodat în faţă şi m-au făcut să mă rostogolesc pe piramidă în jos.

Când vederea mi s-a limpezit, Faţă-de-Groază şi giganţii cu capete de şarpe erau departe, deasupra mea, purtându-şi prada de aur pe latura monumentului, la doar câţiva paşi de vârf.

— Nu, am murmurat. Am încercat să mă ridic, dar avatarul meu era lent.

Apoi, din senin, un magician s-a catapultat în mijlocul demonilor şi a dezlănţuit o furtună de vânt. Demonii au zburat care încotro, scăpând cheia de boltă, iar magicianul a lovit-o cu toiagul, oprind-o din alunecare. Magicianul era Desjardins. Barba despicată, hainele largi şi pelerina din piele de leopard erau pârlite şi avea ochii plini de furie. A apăsat cheia de boltă cu toiagul şi obiectul de aur a început să strălucească; dar înainte ca Desjardins s-o poată distruge, Set a apărut în spatele lui şi şi-a mânuit toiagul de fier ca pe o bâtă de baseball.

Desjardins s-a prăbuşit inconştient până la poalele piramidei, dispărând în mulţimea de demoni. Mi s-a strâns inima. Nu-mi plăcea Desjardins, dar nimeni nu merita o asemenea soartă.

— Enervant, a spus Set. Dar lipsit de eficienţă. Asta a ajuns Casa Vieţii, nu-i aşa, Horus?

M-am năpustit pe pantă în sus şi armele ni s-au încrucişat din nou. Ne-am luptat înainte şi înapoi, iar o lumină cenuşie a început să se infiltreze printre crestele muntelui de deasupra noastră.

Simţurile ascuţite ale lui Horus mi-au spus că mai avem

vreo două minute până la răsărit, dacă nu mai puţin.

Energia lui Horus continua să curgă prin mine. Avatarul meu era doar uşor rănit, iar atacurile îmi erau încă rapide şi puternice. Dar nu era suficient ca să-l înving pe Set, iar el ştia asta. Nu se grăbea deloc. Cu fiecare minut, încă un magician cădea pe câmpul de luptă, şi se apropia momentul în care haosul urma să câştige.

„Răbdare“, mi-a cerut Horus. „Prima dată am luptat cu el vreme de şapte ani.“

Dar ştiam că n-avem la dispoziţie nici şapte minute, darămite şapte ani. Mi-aş fi dorit să fie şi Sadie aici, dar nu puteam decât să sper că reuşise să-l elibereze pe tata şi să-i protejeze pe Zia şi pe Amos.

Gândul acesta m-a distras. Set a măturat cu toiagul pe la picioarele mele şi, în loc să sar, am încercat să fac un pas în spate. Lovitura mi-a atins glezna dreaptă, dezechilibrându-mă şi făcându-mă să mă rostogolesc la vale pe latura piramidei.

Set a izbucnit în râs.

— Călătorie sprâncenată!

Apoi a luat cheia de boltă.

M-am ridicat gemând, dar îmi simţeam picioarele ca de plumb. Am urcat clătinându-mă, dar înainte să ajung măcar la jumătatea distanţei, Set a fixat cheia de boltă şi a încheiat construcţia. Lumina roşie a inundat laturile piramidei cu un sunet grav, scos parcă de cea mai mare chitară bas din lume, făcând să tremure tot muntele şi amorţindu-mi întregul corp.

— Treizeci de secunde până la răsărit! a strigat Set bucuros. Şi pământul aceasta va fi al meu pe vecie. Nu mă poţi opri singur, Horus – şi, mai ales, nu în deşert, izvorul puterii mele!

— Ai dreptate, s-a auzit o voce în apropiere.

M-am uitat într-acolo şi am văzut-o pe Sadie ivindu-se din gura de aerisire – scăldată în lumini multicolore, cu toiagului şi bagheta ei strălucitoare.

— Doar că Horus *nu* este singur, a spus. Şi n-o să luptăm cu tine în deşert.

A lovit piramida cu toiagul şi a strigat un nume: ultimele cuvinte pe care m-aş fi aşteptat să le folosească drept strigăt de luptă.

39. Zia îmi spune un secret

SADIE

Carter, îţi mulţumesc că m-ai făcut să par atât de spectaculoasă şi aşa mai departe.

Realitatea a fost mai puţin interesantă.

Să dăm puţin înapoi, în regulă? Când fratele meu, puiul-războinic cel dement, s-a transformat într-un şoim şi a urcat pe coşul piramidei împreună cu noul său prieten, vulpea zburătoare, el m-a lăsat să fac pe asistenta cu două persoane grav rănite – chestie pe care n-am apreciat-o şi la care nu mă pricep prea bine.

Rănile bietului Amos păreau mai degrabă de natură magică decât fizică. N-avea răni vizibile, dar avea ochii daţi peste cap şi abia mai respira. Când îi atingeam fruntea ieşea abur, aşa c-am decis să-i dau pace.

Cu Zia era o altă poveste. Avea o paloare de moarte şi îi curgea sânge din mai multe răni urâte de pe picior. Unul din braţe îi era răsucit într-o poziţie nefirească. Respiraţia îi suna ca un hârâit.

— Stai liniştită.

Am rupt o bucată de pânză din tivul pantalonilor şi am încercat să-i leg piciorul.

— O fi existând vreo vrajă de vindecare sau…

— Sadie!

M-a prins de încheietură cu ultimele puteri.

— Nu mai e timp. Ascultă-mă.

— Dacă putem opri sângerarea…

— Numele lui. Ai nevoie de numele lui.

— Dar tu nu eşti Nephthys! Set aşa a spus.

A scuturat din cap.

— Un mesaj… Acum vorbesc cu vocea ei. Numele: Zi Nefastă. Când Set s-a născut, a fost o *Zi Nefastă.*

Asta cam aşa-i, m-am gândit, dar să fi fost acesta numele secret al lui Set? Spusele Ziei, cum că nu e Nephthys, dar vorbeşte cu vocea ei, n-aveau niciun sens. Apoi mi-am amintit vocea de pe fluviu. Nephthys spusese că va trimite un mesaj. Iar Anubis mă făcuse să promit c-o s-o ascult pe Nephthys.

M-am foit stânjenită.

— Uite ce-i, Zia…

Apoi, lucrurile au devenit clare. Unele lucruri spuse de Iskandar, unele lucruri spuse de Thoth se potriveau ca un puzzle. Iskandar dorise s-o protejeze pe Zia. Îmi spusese că dacă şi-ar fi dat seama mai iute că eu şi Carter suntem semizei, ne-ar fi putut proteja şi pe noi, şi pe… cineva. Adică şi pe Zia. Acum înţelegeam cum încercase s-o protejeze.

— O, Doamne!

M-am uitat la ea.

— Despre asta era vorba, nu-i aşa?

Se pare c-a înţeles, căci a dat din cap. S-a schimonosit de durere, dar privirea i-a rămas la fel de vie şi pătrunzătoare ca de obicei.

— Foloseşte numele. Supune-l pe Set voinţei tale. Obligă-l să fie de folos.

— *De folos*? Tocmai a încercat să te omoare, Zia. Nu-i genul care e *de folos.*

— Du-te!

A încercat să mă împingă. Din degete i-au ieşit nişte flăcări firave.

— Carter are nevoie de tine.

Era singurul lucru pe care mi l-ar fi putut spune ca să mă stimuleze. Carter avea probleme.

— Revin, am asigurat-o. Nu ăăă… nu pleca nicăieri.

Mi-am ridicat privirea la gaura din tavan, speriată că trebuie să mă transform iar în erete. Apoi, ochii mi-au căzut pe sicriul tatei, îngropat în tronul roşu. Sarcofagul avea o strălucire radioactivă, de parcă era gata să se topească. De-aş fi putut sparge cumva tronul…

„Prima dată trebuie să ne ocupăm de Set“, m-a avertizat

Isis.

„Dar dacă-l pot elibera pe tata…“

Am păşit spre tron.

„Nu“, m-a avertizat iar Isis. „Lucrurile pe care le-ai putea vedea sunt prea periculoase.“

„Ce vrei să spui?“ am întrebat iritată.

Am pus mâna pe sicriul de aur. Imediat am fost smulsă din sala tronului şi am avut o viziune.

Revenisem pe Tărâmul Morţilor, în Sala Judecăţii. Mormintele în ruină ale unui cimitir din New Orleans pâlpâiau în jur. Spiritele morţilor se agitau neliniştite prin ceaţă. La baza balanţei stricate dormea un mic monstru – Ammit Devoratoarea. A deschis un ochi galben şi strălucitor pentru a mă cerceta, apoi s-a culcat la loc.

Din senin, a apărut Anubis. Purta un costum negru de mătase cu cravata desfăcută, de parcă venea de la o înmormântare sau, poate, de la o convenţie a cioclilor superbi.

— Sadie, n-ar trebui să fii aici.

— Mie-mi spui, i-am replicat, dar eram atât de bucuroasă să-l văd, că-mi venea să plâng de uşurare.

M-a luat de mână şi m-a condus la tronul cel negru şi gol.

— Întregul echilibru s-a pierdut. Tronul nu poate rămâne gol. Refacerea Ma’atului trebuie să înceapă aici, în această sală.

Părea trist, de parcă mi-ar fi cerut să accept nişte lucruri îngrozitoare. Nu înţelegeam, dar m-a copleşit sentimentul profund al unei pierderi.

— Nu-i corect, am spus.

— Nu, nu-i corect.

M-a strâns de mână.

— O să fiu aici, aşteptând. Îmi pare rău, Sadie. Foarte rău…

A început să se estompeze.

— Aşteaptă!

Am încercat să-l ţin de mână, dar s-a topit în ceaţă împreună cu cimitirul.

M-am trezit din nou în sala tronului din palatul zeilor, doar că acum părea să fi fost abandonată timp de secole. Acoperişul se prăbuşise, la fel şi jumătate dintre coloane. Vasele pentru foc erau reci şi ruginite. Frumoasa pardoseală de marmură era crăpată ca albia unui lac secat.

Bast era singură lângă tronul gol al lui Osiris. Mi-a zâmbit răutăcios, dar revederea ei era aproape prea dureroasă.

— O, nu fi tristă, m-a certat. Pisicile n-au regrete.

— Dar tu nu eşti… N-ai murit?

— Depinde. A arătat în jur. Duatul e în criză. De prea mult timp zeii nu au un rege. Dacă Set nu preia puterea, altcineva trebuie s-o facă. Inamicul se apropie. Nu lăsa ca moartea mea să fie în zadar.

— Dar o să te întorci? am întrebat, şi vocea mi s-a frânt. Te rog, nici n-am apucat să-mi iau la revedere de la tine. Nu pot…

— Mult noroc, Sadie. Ţine-ţi ghearele ascuţite.

Bast a dispărut, iar peisajul s-a modificat din nou.

Eram în Sala Epocilor, în Prima Nomă – cu un alt tron gol şi Iskandar şedea la baza lui, aşteptând un faraon care nu mai venea de două mii de ani.

— Un conducător, draga mea, mi-a spus. Ma'at-ul are nevoie de un conducător.

— E prea mult, i-am spus. Sunt prea multe tronuri. Nu te poţi aştepta de la Carter să…

— Nu de unul singur, a încuviinţat Iskandar. Dar asta e povara familiei tale. Voi aţi început acest proces. Familia Kane ne va vindeca sau ne va distruge.

— Nu ştiu ce vrei să spui!

Iskandar a deschis mâna şi, cu o explozie, scena s-a schimbat încă o dată.

Eram din nou pe malul Tamisei. Trebuie să fi fost în miez de noapte, pe la trei dimineaţa, căci cheiul era pustiu. Ceaţa ascundea luminile oraşului şi era un aer de iarnă.

Doi oameni, un bărbat şi o femeie, stăteau lipiţi unul de celălalt pentru a se încălzi, ţinându-se de mâini în faţa Acului Cleopatrei. La început, am crezut că sunt un cuplu

oarecare. Apoi am realizat şocată că sunt părinţii mei.

Tata şi-a ridicat faţa şi s-a încruntat la obelisc. În lumina palidă a felinarelor, trăsăturile sale păreau dăltuite în marmură – la fel ca statuile faraonilor pe care îi plăcea să le studieze. Avea cu adevărat o faţă de rege, m-am gândit – era mândru şi frumos.

— Eşti sigură? a întrebat-o pe mama. Absolut sigură?

Mama şi-a dat părul blond de pe faţă. Era chiar mai frumoasă decât în poze, dar părea îngrijorată – avea sprâncenele încruntate şi buzele strânse. La fel *ca mine* când eram supărată, când mă uitam în oglindă şi încercam să mă conving că lucrurile nu stau chiar atât de rău. Am vrut s-o strig, să ştie că eram acolo, dar vocea nu mă ajuta.

— Ea mi-a spus că de aici începe totul, a rostit mama.

Şi-a strâns mai bine pe lângă corp haina neagră şi am zărit o bucăţică de colier – amuleta lui Isis, amuleta *mea.* M-am uitat la ea uimită, dar apoi şi-a tras gulerul şi amuleta a dispărut.

— Dacă vrem să învingem duşmanul, trebuie să începem cu obeliscul. Trebuie să aflăm adevărul.

Tata s-a încruntat neliniştit. Desenase un cerc de protecţie în jurul lor – nişte linii albastre trasate cu cretă pe trotuar. Când a atins baza obeliscului, cercul a început să strălucească.

— Nu-mi place, a spus. Nu vrei să-i ceri ajutorul?

— Nu, a insistat mama. Îmi cunosc limitele, Julius. Dacă mai încerc o dată…

Mi-a stat inima în loc. Mi-am amintit vorbele lui Iskandar: „Ea vedea lucruri care o făceau să caute sfaturi în locuri neconvenţionale“. Am recunoscut expresia din privirea mamei şi mi-am dat seama: mama se unise cu Isis.

„De ce nu mi-ai spus?“ îmi venea să ţip.

Tata şi-a invocat toiagul şi bagheta.

— Ruby, dacă dăm greş…

— Nu putem da greş, a insistat ea. Întreaga lume depinde de asta.

S-au sărutat pentru ultima dată, de parcă ar fi simţit că-şi spun adio. Apoi şi-au ridicat toiegele şi baghetele şi au

început să recite ceva. Acul Cleopatrei a început să strălucească puternic.

Mi-am smuls mâna de pe sarcofag. Aveam lacrimi în ochi.

„Ai cunoscut-o pe mama“, i-am strigat lui Isis. „Ai încurajat-o să deschidă obeliscul. Din cauza ta a murit!“

Am aşteptat-o să răspundă. În schimb, o imagine fantomatică mi-a apărut în faţă – o proiecţie a tatălui meu, strălucind în lumina sicriului de aur.

— Sadie!

Mi-a zâmbit. Vocea îi era spartă şi găunoasă, ca atunci când mă suna de departe – din Egipt sau din Australia sau Dumnezeu ştie de unde.

— N-o învinui pe Isis pentru soarta mamei tale. Niciunul dintre noi n-a înţeles exact ce urmează să se întâmple. Până şi mama ta vedea doar mici frânturi din viitor. Dar când a venit momentul, mama ta și-a acceptat rolul. A fost decizia ei.

— Să *moară?* l-am întrebat. Isis ar fi trebui s-o ajute. *Tu* ar fi trebuit s-o ajuţi. Te *urăsc!*

De îndată ce am spus asta, ceva s-a rupt în mine. Am început să plâng. Mi-am dat seama că de ani de zile voisem să-i spun asta tatei. Îl învinuiam pentru moartea mamei, îl învinuiam că m-a părăsit. Dar acum, c-o spusesem, toată furia s-a scurs din mine, lăsându-mă doar cu vina.

— Îmi pare rău, am bolborosit. N-am vrut să…

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, fetiţa mea curajoasă. Ai tot dreptul să simţi asta. A trebuit să te descarci. Ceea ce urmează să faci – trebuie să fii sigură c-o faci din motive întemeiate, nu pentru că ai resentimente față de mine.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

S-a întins pentru a-mi şterge o lacrimă de pe obraz, dar mâna lui era doar o proiecţie luminoasă.

— Mama ta a fost prima persoană, după câteva secole, care s-a unit cu Isis. Era ceva periculos, era împotriva învăţăturilor Casei, dar mama ta era o ghicitoare. A simţit că haosul sporeşte. Casa nu făcea faţă. *Aveam nevoie* de

zei. Isis nu putea traversa Duatul. De-abia putea şopti, dar ne-a spus tot ce ştia în legătură cu faptul că erau ţinuţi prizonieri. A sfătuit-o pe Ruby cu privire la ce era de făcut. Zeii puteau renaşte, ne-a spus, dar era nevoie de sacrificii multe şi *dureroase.* Crezusem că obeliscul îi va elibera pe toţi zeii, dar acela a fost doar începutul.

— Isis i-ar fi putut da mamei mai multă putere. Sau cel puţin Bast! Bast *s-a oferit…*

— Nu, Sadie. Mama ta îşi cunoştea limitele. Dacă ar fi încercat să găzduiască un zeu, să folosească *pe deplin* puterea divină, ar fi fost epuizată sau chiar mai rău. Ea a eliberat-o pe Bast şi s-a folosit de propria-i putere pentru a închide portalul. A plătit cu viaţa faptul c-a obţinut un răgaz pentru tine.

— Pentru mine? Dar…

— Tu şi fratele tău aveţi cel mai puternic sânge pe care l-a avut un Kane în ultimii trei mii de ani. Mama ta a studiat genealogia faraonilor – ştia că ăsta-i adevărul. Aveţi o șansă unică să reînvățați vechile căi şi să vindecaţi ruptura dintre magicieni şi zei. Mama voastră a făcut primul pas. Eu am eliberat zeii din Piatra de la Rosetta. Dar voi sunteţi cei care aveţi sarcina de-a restabili Ma'at-ul.

— Poţi da şi tu o mână de ajutor, am insistat. Odată ce te eliberăm.

— Sadie, a spus pe un ton trist, când vei deveni mamă, poate vei înţelege. Una dintre cele mai dificile sarcini pentru mine ca tată, una dintre cele mai mari îndatoriri, a fost să-mi dau seama că visele mele, propriile mele ţeluri şi dorinţe, sunt mai puţin importante decât cele ale copiilor mei. Mama voastră şi cu mine am pregătit scena. Dar scena este a *voastră.* Această piramidă e menită să alimenteze haosul. Ea foloseşte puterea altor zei şi îl face pe Set mai puternic.

— Ştiu. Dacă aş sparge tronul şi poate aş deschide sicriul…

— M-ai putea salva, a recunoscut tata. Dar puterea lui Osiris, puterea din mine, ar fi folosită de piramidă. N-ar

face decât să grăbească dezastrul şi să-l facă pe Set mai puternic. Piramida trebuie distrusă, *în totalitate.* Şi tu ştii cum să faci asta.

Am fost gata să protestez, să spun că *nu* ştiu, dar pana adevărului mă obliga la sinceritate. Calea era în mine – o văzusem în gândurile lui Isis. Ştiusem ce urmează chiar de când Anubis îmi pusese acea imposibilă întrebare: „Pentru a salva lumea, ţi-ai sacrifica tatăl?“

— Dar nu vreau, i-am spus. Te rog!

— Osiris trebuie să-şi ocupe tronul, a zis tata. Prin moarte, spre viaţă. E singura cale. Fie ca Ma'at-ul să te ghideze, Sadie. Te iubesc.

Şi cu asta, imaginea a dispărut.

Cineva m-a strigat pe nume.

Am privit înapoi şi am văzut-o pe Zia încercând să se ridice, de-abia ţinându-şi bagheta.

— Sadie, ce faci?

În jurul nostru, camera se cutremura. În ziduri apăreau fisuri, de parcă un gigant ar fi folosit piramida ca pe un sac de box.

Cât timp fusesem în transă? Nu eram sigură, dar nu mai aveam timp.

Am închis ochii şi m-am concentrat. Vocea lui Isis s-a auzit aproape imediat: „Acum pricepi? Înţelegi de ce n-am putut spune mai mult?“

Eram tot mai furioasă, dar am încercat să mă stăpânesc. „Vorbim mai târziu despre asta. Acum trebuie să învingem un zeu.“

Mi-am închipuit că fac un pas în faţă, unindu-mă cu sufletul zeiţei.

Mai împărţisem puterea cu Isis, dar de data asta era diferit. Hotărârea, furia, chiar şi durerea îmi dădeau încredere. Am privit-o pe Isis drept în ochi (spiritual vorbind) şi ne-am înţeles.

I-am văzut întregul trecut – zilele de început, când căuta să ia puterea, folosindu-se de diverse trucuri şi strategii pentru a afla numele lui Ra. Am văzut cum s-a măritat cu Osiris, făcându-şi speranţe şi vise legate de un nou

imperiu. Apoi am văzut cum acele vise au fost spulberate de Set. I-am simţit furia şi amărăciunea, mândria feroce şi felul cum îşi proteja fiul, pe Horus. Şi am văzut cum modelul ei de viaţă se repetă iarăşi şi iarăşi de-a lungul veacurilor, într-o mie de gazde diferite.

„Zeii sunt foarte puternici“, îmi spusese Iskandar. „Dar numai oamenii au creativitate, puterea de a schimba istoria.“

Am mai simţit şi gândurile mamei, lăsate ca o amprentă în memoria zeiţei: ultimele momente ale lui Ruby şi alegerea pe care o făcuse. Îşi dăduse viaţa pentru a declanşa un şir de evenimente. Şi următoarea mutare era a mea.

— Sadie! A spus Zia, cu vocea şi mai slabă.

— Sunt bine, am spus. Pornesc.

Zia mi-a studiat faţa şi, evident, nu i-a plăcut ce-a văzut.

— Nu eşti bine. Ai fost zdruncinată serios. E sinucidere curată să lupţi cu Set în starea asta.

— Nu-ţi face griji, am spus. Avem un plan.

Acestea fiind zise, m-am transformat într-un erete şi am zburat prin gura de aerisire din vârful piramidei.

40. Distrug o vrajă destul de importantă

SADIE

Din ce-am văzut, lucrurile nu mergeau prea bine sus. Carter era făcut grămadă – un pui-războinic şifonat pe una dintre laturile piramidei. Set tocmai pusese cheia de boltă şi striga: „Treizeci de secunde până la răsărit!“ În peştera de dedesubt, magicienii din Casa Vieţii duceau o luptă lipsită de speranţă cu o armată de demoni.

De parcă scena n-ar fi fost destul de înfricoşătoare, acum o vedeam prin ochii lui Isis. Ca un crocodil cu ochii la nivelul apei – care vede şi dedesubtul, şi deasupra ei –, am văzut cum Duatul se împleteşte cu lumea oamenilor. În Duat, demonii aveau suflete de foc care-i făceau să pară o armată de lumânări. În locul unde era Carter în lumea oamenilor, în Duat se afla un războinic-şoim – nu un avatar, ci unul adevărat, cu capul acoperit de pene, cu un cioc ascuţit pătat de sânge şi ochi negri strălucitori. Sabia lui pâlpâia, animată de o lumină aurie. În ce-l priveşte pe Set – imaginaţi-vă un munte de nisip, îmbibat cu benzină, care arde şi se roteşte în cel mai mare mixer din lume. Aşa arăta el în Duat – ca un vârtej de forţă distructivă atât de puternică, încât pietrele de la picioarele lui clocoteau şi făceau bule.

Nu sunt sigură cum arătam eu, dar mă simţeam puternică. Forţa Ma’atului curgea prin mine şi aveam la dispoziţie Cuvintele Divine. Eram Sadie Kane, sânge din sângele faraonilor. Şi eram Isis, zeiţa magiei, păstrătoarea numelor secrete.

În timp ce Carter se chinuia să urce pe piramidă, Set jubila:

— Nu mă poţi opri de unul singur, Horus, mai ales în deşert, izvorul puterii mele!

— Ai dreptate! am strigat.

Set s-a întors, iar expresia de pe faţa lui a fost de nepreţuit. Am ridicat toiagul şi bagheta, concentrându-mi magia.

— Doar că Horus *nu* e singur, i-am zis. Şi *nu* o să luptăm cu tine în deşert.

Am lovit cu toiagul în pietre şi am strigat:

— Washington, D.C.!

Piramida s-a zguduit. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic.

Set părea să-şi dea seama ce făceam. A hohotit neliniştit.

— E o chestie elementară, Sadie Kane. Nu poţi deschide portaluri în Zilelor Demonilor!

— Un muritor n-ar putea, am încuviinţat eu. Dar o zeiţă a magiei, da.

Pe cer, deasupra noastră, au bubuit fulgere. Partea de sus a peşterii s-a dizolvat într-un vârtej de nisip mare cât piramida.

Demonii au încetat lupta şi au privit în sus cu groază. Magicienii s-au oprit în mijlocul vrăjilor, muţi de uimire.

Vârtejul a fost atât de puternic, încât a smuls blocuri din piramidă şi le-a aspirat în nisip. Iar apoi, ca un capac gigant, portalul a început să coboare.

— Nu! a urlat Set.

A lovit portalul cu flăcări, apoi s-a întors spre mine şi a aruncat cu pietre şi fulgere, dar era prea târziu. Portalul ne-a înghiţit pe toţi.

Lumea a părut să se răstoarne cu susul în jos. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu făcusem o îngrozitoare eroare de calcul – dacă nu cumva piramida lui Set va exploda în portal şi eu îmi voi petrece eternitatea zburând prin Duat sub forma unui miliard de mici particule de nisip marca Sadie. Apoi, cu o explozie extraordinară, ne-am făcut apariţia în aerul rece al dimineţii având deasupra un cer albastru strălucitor. La picioarele noastre se întindeau straturile acoperite de zăpadă ale Parcului National Mall din Washington, D.C.

Piramida roşie era încă intactă, cu toate că pe suprafaţa ei apăruseră crăpături. Cheia de boltă din aur strălucea, încercând să-şi păstreze magia, dar nu mai eram în Phoenix. Piramida fusese decuplată de la sursa sa de putere, deşertul, şi în faţa noastră se ridica portalul implicit al Americii de Nord, înaltul obelisc alb care era cel mai puternic punct focal al Ma'atului de pe continent: Monumentul Washington.

Set mi-a strigat ceva în egipteana veche. Eram destul de sigură că nu e un compliment.

— O să vă smulg membrele din încheieturi! a urlat. O să…

— … mori? i-a sugerat Carter.

A apărut în spatele lui Set şi şi-a rotit sabia. Lama a străpuns armura lui Set în dreptul coastelor – nu era o lovitură mortală, dar era suficientă pentru a-l dezechilibra pe Zeul Roşu şi a-l face să se rostogolească pe piramidă în jos. Carter a făcut un salt după el şi în Duat am văzut valuri de energie albă care emanau din Monumentul Washington spre avatarul lui Horus, dându-i noi puteri.

— Cartea, Sadie! a strigat Carter din fugă. Acum!

Trebuie că eram ameţită după deschiderea portalului, căci Set a înţeles mult mai repede decât mine spusele lui Carter.

— Nu! a strigat Zeul Roşu.

S-a năpustit la mine, dar Carter l-a interceptat la jumătatea pantei.

A intrat în luptă cu Set şi l-a tras înapoi. Pietrele din piramidă au crăpat şi s-au prăbuşit sub greutatea lor. La baza piramidei, demonii şi magicienii care fuseseră absorbiţi prin portal şi îşi pierduseră pentru moment cunoştinţa au început să se trezească.

„Cartea, Sadie…“ Uneori e util să mai ai pe cineva în cap, pentru că-ţi poate atrage atenţia. „Chiar, cartea!“

Am întins braţul şi am invocat volumaşul albastru pe care-l furasem de la Paris: *Cartea înfrângerii lui Set.* Am desfăşurat papirusul; hieroglifele erau clare ca într-o carte pentru copii. Am invocat pana adevărului şi aceasta a

apărut de îndată, strălucind deasupra paginilor cărţii.

Am început să rostesc vraja, pronunţând Cuvintele Divine, şi corpul mi s-a ridicat în aer, plutind la câţiva centimetri deasupra piramidei. Am spus povestea creaţiei: primul munte care s-a ridicat deasupra apelor haosului, naşterea zeilor Ra, Geb şi Nut, apariţia Ma'atului şi primul mare imperiu omenesc, Egiptul.

Monumentul Washington a început să strălucească şi pe laturi i-au apărut hieroglife. Cheia de boltă avea o strălucire argintie.

Set a încercat să se arunce spre mine, dar Carter l-a împiedicat. Iar piramida roşie a început să se năruie.

M-am gândit la Amos şi la Zia, prinşi sub tonele de piatră, şi aproape c-am şovăit, dar în cap am auzit vocea mamei: „Concentrează-te, draga mea. Nu-ţi pierde din ochi duşmanul".

„Da", a spus şi Isis. „Distruge-l!"

Dar cumva ştiam că nu la asta se referise mama. Îmi spusese să nu-l pierd din ochi. Ceva important urma să se întâmple.

Prin Duat, am văzut cum sunt înconjurată de magie, care ţesea o plasă albă peste lume, întărind Ma'at-ul şi respingând haosul. Carter şi Set se luptau într-un du-te-vino continuu în timp ce bucăţi imense de piramidă se prăbuşeau.

Pana adevărului se aprinsese şi-l lumina ca un far pe Zeul Roşu. Pe măsură ce mă apropiam de sfârşitul vrăjii, cuvintele mele au început să sfâşie forma lui Set.

În Duat, vârtejul lui de foc se dezmembra, dezvăluind o fiinţă greţoasă, cu pielea neagră, care semăna cu animalul lui Set, dar era mai slabă – esenţa malefică a zeului. Dar în lumea muritorilor, în acelaşi loc, se vedea un războinic mândru în armură roşie, radiind putere şi hotărât să lupte până la moarte.

— Te numesc Set, am rostit. Te numesc Zi Nefastă.

Cu un vuiet răsunător, piramida a făcut implozie. Set s-a prăbuşit peste ruine. A încercat să se ridice, dar Carter a lovit cu sabia. Set abia a avut timp să-şi ridice toiagul. Şi-

au încrucişat armele şi Horus l-a silit pe Set să îngenuncheze.

— Acum, Sadie! a strigat Carter.

— Ai fost duşmanul meu, am rostit, şi un blestem pe pământ.

O rază de lumină albă a apărut pe toată lungimea Monumentului Washington. S-a deschis o falie, o poartă între această lume şi abisul alb strălucitor care urma să-l cuprindă pe Set, reţinându-i forţa vitală. Poate că nu pentru totdeauna, dar cel puţin pentru o lungă, lungă perioadă de timp.

Ca să închei vraja, mai trebuia să spun o singură propoziţie: „Nu meriţi niciun pic de milă, duşman al Ma'at-ului, eşti exilat din lumea aceasta".

Propoziţia trebuia rostită cu convingere absolută. Pana adevărului cerea asta. Şi de ce n-aş fi fost convinsă? Acesta era adevărul. Set nu merita milă. Era un duşman al Ma'atului. Dar am ezitat.

„Nu-ţi pierde din ochi duşmanul", îmi spusese mama.

M-am uitat spre vârful monumentului şi în Duat am văzut bucăţi de piramidă care zburau spre cer şi sufletele demonilor ridicându-se ca focurile de artificii. Pe măsură ce magia haosului folosită de Set s-a risipit, întreaga forţă acumulată, menită să distrugă un continent, era absorbită de nori. În timp ce priveam asta, haosul a încercat să ia o formă. Semăna cu o reflecţie roşie a Potomacului – un râu purpuriu enorm având cel puţin un kilometru şi jumătate lungime şi o sută de metri lăţime. Acesta se zvârcolea în aer, încercând să devină solid, şi i-am simţit furia şi amărăciunea. Nu asta urmărise. Nu exista suficientă putere sau haos pentru a-şi atinge scopul. Pentru a se forma corect, avea nevoie de moartea a milioane de oameni, de distrugerea unui întreg continent.

Nu era un râu. Era un şarpe.

— Sadie! a strigat Carter. Ce mai aştepţi?

Mi-am dat seama că el nu-l putea vedea. În afară de mine, nimeni nu-l putea vedea.

Set era îngenuncheat, zvârcolindu-se şi aruncând cu

blesteme în timp ce energia albă îl înconjura, trăgându-l spre falie.

— Ţi-a pierit curajul, vrăjitoareo? a strigat.

Apoi, s-a uitat urât la Carter.

— Vezi, Horus? Isis a fost întotdeauna o lașă. Niciodată n-a dus lucrurile până la capăt!

Carter s-a uitat la mine şi pentru o clipă i-am citit îndoiala pe chip. Horus îl îndemna la o răzbunare sângeroasă. Eu ezitam. Din pricina asta fusese vrajbă între Isis şi Horus. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva acum.

Dar mai mult decât atât, în expresia precaută a lui Carter am recunoscut felul în care obişnuia să mă privească în timpul zilelor de vizită – când eram, practic, nişte străini siliţi să petreacă un timp împreună, prefăcându-se că sunt o familie fericită pentru că asta aştepta tata de la noi. Nu voiam să revenim la ce-a fost. Nu mai voiam să mă prefac. Eram o familie şi trebuia să acţionăm împreună.

— Carter, priveşte!

Am aruncat pana adevărului în cer, rupând vraja.

— Nu! a ţipat Carter.

Dar pana a explodat şi s-a transformat într-o pulbere argintie, care s-a lipit de forma şarpelui şi l-a făcut vizibil doar pentru o clipă.

Carter a rămas cu gura căscată în timp ce şarpele s-a zvârcolit în aer pe deasupra Washingtonului, pierzându-şi treptat puterea. Lângă mine, o voce a strigat:

— Zei mizerabili!

M-am întors şi l-am văzut pe slujitorul lui Set, Faţă-de-Groază, cu colţii dezveliţi şi cu chipul său grotesc la doar câţiva centimetri de al meu, cu un cuţit crestat ridicat deasupra capului meu. Am apucat doar să-mi zic „Sunt un om mort“, înainte să surprind cu coada ochiului o strălucire metalică. S-a auzit o bufnitură sinistră şi demonul a îngheţat.

Carter îşi aruncase sabia cu o precizie mortală. Demonul şi-a scăpat cuţitul, a căzut în genunchi şi s-a uitat la lama

împlântată în el.

S-a prăbuşit pe spate cu un şuierat furios. Ochii lui negri m-au fixat şi mi-a spus cu vocea complet schimbată – un sunet aspru, uscat, ca de reptilă care se târăşte prin nisip:

— Încă nu s-a încheiat, semizeule. Am reuşit toate astea folosind doar un firicel de voce, o frântură infimă din esenţa mea, care s-a strecurat din cuşca slăbită în care sunt ţinut. Gândeşte-te ce o să fac când voi fi pe deplin format.

Mi-a aruncat un zâmbet sinistru şi faţa i-a împietrit. Un firicel de ceaţă roşie i s-a scurs din gură – ca un vierme sau un şarpe de-abia ieşit din ou – şi s-a îndepărtat unduindu-se spre cer pentru a se alătura sursei sale. Corpul demonului s-a dezintegrat şi s-a transformat în nisip.

Am privit încă o dată şarpele roşu gigantic care se dezintegra în aer. Apoi am invocat un vânt sănătos şi l-am dispersat complet.

Monumentul Washington a încetat să mai strălucească. Falia s-a închis, iar micul volum cu vrăji mi-a dispărut din mână.

M-am îndreptat spre Set, care era încă prins în corzi de energie albă. Îi rostisem numele adevărat. Nu putea pleca nicăieri deocamdată.

— L-aţi văzut amândoi pe şarpele din nori, am spus. Pe Apophis.

Carter a dat din cap, uimit.

— A încercat să pătrundă în lumea muritorilor folosind piramida roşie ca poartă de acces. Dacă puterea i s-ar fi dezlănţuit…

A privit cu repulsie la mormanul de nisip care fusese un demon.

— Locotenentul lui Set – Faţă-de-Groază – a fost posedat de Apophis în tot acest timp şi s-a folosit de Set pentru a obţine ce-şi dorea.

— E ridicol!

Set mi-a aruncat o privire criminală şi s-a zbătut în legături.

— Şarpele din nori a fost un truc de-al tău, Isis. O iluzie.

— Ştii bine că nu-i aşa, am spus. Te-aş fi putut trimite în abis, Set, dar ai văzut cine-i adevăratul duşman. Apophis încerca să scape din închisoarea lui din Duat. Vocea sa l-a posedat pe Faţă-de-Groază. S-a folosit de tine.

— Nimeni nu se foloseşte de mine!

Carter şi-a dispersat forma de războinic. A plutit până la pământ şi şi-a invocat sabia.

— Apophis dorea ca explozia să-i alimenteze *lui* puterea, Set. De îndată ce-ar fi venit din Duat şi ne-ar fi găsit morţi, sunt sigură că tu ai fi fost prima lui masă. Haosul ar fi câştigat.

— Eu *sunt* haosul! a insistat Set.

— Parţial, am spus. Dar eşti şi unul dintre zei. E adevărat, eşti rău, necinstit, nemilos, netrebnic…

— Mă faci să roşesc, surioară.

— Dar eşti, de asemenea, cel mai puternic zeu. Odinioară, ai fost locotenentul credincios al lui Ra şi i-ai apărat barca împotriva lui Apophis. Ra n-ar fi putut învinge şarpele fără tine.

— Sunt grozav, a recunoscut Set. Dar Ra a plecat pentru totdeauna, mulţumită ţie.

— Poate că nu pentru totdeauna, i-am spus. Va trebui să-l găsim. Apophis e tot mai puternic, ceea ce înseamnă că vom avea nevoie de toţi zeii ca să luptăm cu el. Chiar şi de tine.

Set a mai forţat o dată legăturile din energie albă. Când şi-a dat seama că nu le poate rupe, mi-a zâmbit strâmb.

— Sugerezi o alianţă? Ai avea încredere în mine?

Carter a izbucnit în râs.

— Cred că glumeşti. Dar acum te-avem la mână. Numele tău secret. Nu-i aşa, Sadie?

Mi-am strâns degetele, iar legăturile s-au strâns în jurul lui Set. A strigat de durere. Era nevoie de o mare cantitate de energie şi ştiam că nu-l pot ţine aşa prea mult timp, dar n-avea rost să-i spun şi lui Set asta.

— Casa Vieţii a încercat să-i alunge pe zei, am spus. Asta n-a funcţionat. Dacă te închidem undeva, nu suntem cu nimic mai buni decât ei. N-ajută la nimic.

— Sunt perfect de acord, a gemut Set. Aşa că dacă mi-ai slăbi puţin legăturile astea…

— Eşti încă un gunoi mizerabil, am spus. Dar ai un rol de jucat şi va trebui să te ţinem sub control. Sunt de acord să te eliberez – *dacă* juri să te comporţi cum trebuie, să te întorci în Duat şi să nu faci probleme până când nu te vom invoca. Iar atunci vei face probleme doar în favoarea noastră, luptând împotriva lui Apophis.

— Sau aş putea să-ţi tai capul, a sugerat Carter. Asta te-ar scoate din joc, probabil, pentru o bună bucată de timp.

Set ne-a privit pe rând.

— Să fac probleme în favoarea voastră, zici? Asta-i specialitatea mea.

— Jură pe numele tău şi pe tronul lui Ra, am spus. Vei pleca acum şi nu vei reapărea până când nu eşti chemat.

— O, jur, a spus, mult prea repede. Pe numele meu şi pe tronul lui Ra şi pe coatele înstelate ale mamei mele.

— Dacă ne trădezi, l-am avertizat, îţi ştiu numele. Nu voi mai avea milă a doua oară.

— Ai fost mereu sora mea preferată.

I-am mai transmis un ultim şoc, doar ca să-i amintesc cine-i şeful, apoi am dizolvat legăturile.

Set s-a ridicat şi şi-a întins braţele. A apărut sub forma unui războinic cu armură şi piele roşie, cu barbă neagră bifurcată şi ochi scânteietori şi cruzi; dar în Duat am văzut partea cealaltă, un infern furios care abia se abţinea să nu se dezlănţuie şi să nu pârjolească totul în cale. I-a făcut cu ochiul lui Horus, apoi s-a prefăcut că mă împuşcă ţinând degetele ca pe un pistol.

— O, va fi *super.* O să ne distrăm de minune.

— Pleacă, Zi Nefastă, i-am spus.

S-a transformat într-un stâlp de sare şi a dispărut.

Zăpada din Parcul National Mall se topise într-un pătrat perfect, exact de mărimea piramidei lui Set. Pe margini, o duzină de magicieni erau încă leşinaţi. Bieţii de ei începuseră să-şi revină când se închisese portalul, dar explozia piramidei îi făcuse knockout din nou. Şi alţi

muritori din zonă fuseseră afectaţi. O persoană care făcea jogging dimineaţa devreme era prăbuşită pe trotuar. Pe străzile din apropiere, motoarele maşinilor mergeau în gol în timp ce şoferii dormeau prăbuşiţi peste volane.

Dar nu toată lumea dormea. În depărtare se auzeau sirenele maşinilor de poliţie, şi având în vedere că, practic, ne teleportaserăm în curtea preşedintelui, eram sigură că în scurt timp vom avea parte de compania unor oameni înarmaţi până-n dinţi.

Carter şi cu mine am alergat spre centrul pătratului topit, unde Amos şi Zia zăceau chirciţi pe iarbă. Nu era nici urmă din tronul lui Set sau din sicriul de aur, dar am încercat să nu mă gândesc la asta.

Amos a gemut.

— Ce…

Ochii i s-au întunecat de groază.

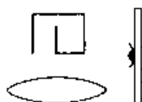
— Set… el… el…

— Odihneşte-te.

I-am pus mâna pe frunte. Ardea de la febră. Durerea din mintea lui era atât ascuţită, că o simţeam tăioasă ca o lamă. Mi-am amintit o vrajă pe care Isis mi-o arătase în New Mexico.

— Linişte, am şoptit. *Hah-ri.*

Faţa i-a fost luminată de hieroglife palide:

Amos a adormit din nou, dar ştiam că-i doar o soluţie temporară.

Zia era şi mai rău. Carter îi legăna capul şi încerca s-o liniştească spunându-i c-o să fie bine, dar ea arăta rău. Pielea ei avea o culoare roşiatică ciudată, uscată şi fragilă, de parcă ar fi suferit o arsură oribilă. În iarba din jur păleau nişte hieroglife – rămăşiţele cercului protector –, şi mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Îşi folosise ultimele puteri pentru a se proteja pe ea şi pe Amos când piramida

făcuse implozie.

— Set? a întrebat ea pierită. A plecat?

— Da.

Carter m-a privit şi am ştiut că vom păstra detaliile pentru noi.

— Totul e bine, mulţumită ţie. Numele secret a funcţionat.

A dat din cap împăcată şi ochii au început să i se închidă.

— Hei!

Vocea lui Carter tremura.

— Rămâi trează. N-o să mă laşi singur cu Sadie, nu-i aşa? Nu-i cea mai plăcută companie.

Zia a încercat să zâmbească, dar efortul depus a făcut-o să se înfioare.

— Eu n-am fost… de fapt aici, Carter. Am purtat doar un mesaj – am ţinut locul.

— Hai, nu vorbi aşa.

— Găseşte-o, bine? a spus Zia.

O lacrimă i s-a prelins pe lângă nas.

— Ei i-ar… plăcea… o întâlnire la mall.

Privirea i s-a mutat de la Carter, fixându-se pe cer.

— Zia!

Carter a strâns-o de mână.

— Termină. Nu poţi… Nu poţi să…

Am îngenuncheat lângă el şi am atins faţa Ziei. Era rece ca piatra. Şi chiar dacă înţelesesem ce s-a întâmplat, nu ştiam ce să spun sau cum să-l consolez pe fratele meu. Carter i-a închis ochii şi şi-a plecat capul.

Atunci s-a întâmplat. De-a lungul dârei lăsate de lacrima Ziei, din colţul ochiului până la baza nasului, chipul Ziei s-a spart. Au apărut mici crăpături, care s-au întins pe toată pielea. Carnea i s-a uscat şi s-a întărit… transformându-se în lut.

— Carter! am spus.

— Ce-i? a răspuns el pe un ton pierit.

A ridicat capul chiar când o luminiţă albastră a ieşit din gura Ziei şi s-a ridicat în aer. Carter s-a retras uimit.

— Ce… ce-ai făcut?

— Nimic, i-am spus. E un *shabti.* De asta a spus că n-a fost de fapt aici. C-a ţinut doar locul.

Carter părea înmărmurit. Dar apoi o luminiţă i s-a aprins în ochi – o fărâmă de speranţă.

— Atunci… adevărata Zia trăieşte?

— Iskandar a protejat-o, am spus. Când spiritul lui Nephthys s-a unit cu adevărata Zia la Londra, Iskandar şi-a dat seama că ea e în pericol. Iskandar a ascuns-o şi a înlocuit-o cu un *shabti.* Îţi aminteşti ce spunea Thoth? *„Shabti* sunt nişte dubluri excelente.“ Asta a fost ea. Iar Nephthys mi-a spus că se adăposteşte undeva, într-o gazdă adormită.

— Dar unde…

— Nu ştiu, am spus.

Iar în starea în care era Carter, îmi era prea teamă să pun *adevărata* întrebare: dacă în tot acest timp Zia fusese un *shabti,* o cunoscuserăm noi cu adevărat? Adevărata Zia nu se apropiase niciodată de noi. Nu apucase să descopere ce persoană incredibilă eram. Doamne fereşte, era posibil să nici nu-i placă de Carter!

Carter i-a atins faţa, de care s-a ales praful. I-a luat bagheta, care era dintr-un fildeş tare, dar o ţinea cu grijă de parcă i-ar fi fost teamă să nu se evapore şi ea.

— Luminiţa aceea albastră, a murmurat Carter, am văzut-o pe Zia eliberând una şi în Prima Nomă. Asemenea celor doi *shabti* din Memphis care şi-au trimis informaţiile lui Thoth. Deci Zia trebuie să fi fost în contact cu *shabti*-ul ei. Asta era luminiţa. Probabil că schimbau informaţii, nu crezi? Ea trebuie să *ştie* prin ce-a trecut *shabti*-ul. Dacă adevărata Zia trăieşte, ar putea fi prizonieră sau într-un fel de somn magic sau… Trebuie s-o găsim!

Nu eram sigură că era atât de simplu, dar n-am vrut să-l contrazic. Pe faţă i se citea disperarea.

Apoi o voce cunoscută m-a făcut să mă înfior:

— Ce aţi făcut?

Era Desjardins, care literalmente fumega. Hainele lui zdrenţuite încă purtau urmele bătăliei. (Carter zice că n-ar

trebui să spun că i se vedeau boxerii roz, dar i se vedeau!) Toiagul său lumina, iar firele din barbă mocneau. În spatele său erau trei magicieni la fel de dărâmaţi, care arătau de parcă tocmai şi-ar fi recăpătat cunoştinţa.

— O, super, am murmurat. Trăieşti.

— V-aţi tocmit cu Set? a întrebat Desjardins. L-aţi lăsat să *plece*?

— Nu-ţi dăm ţie socoteală, a mormăit Carter.

A făcut un pas înainte, cu mâna pe sabie, dar am întins braţul şi l-am oprit.

— Desjardins, am spus pe cel mai calm ton cu putinţă, Apophis câştigă putere, în caz c-ai ratat partea asta. Avem nevoie de zei. Casa Vieţii trebuie să înveţe din nou vechile căi.

— Vechile căi ne-au distrus! mi-a strigat.

În urmă cu o săptămână, privirea lui m-ar fi făcut să tremur. Strălucea efectiv de furie şi hieroglifele se revărsau în jurul lui. Era Lictorul-Şef şi eu tocmai distrusesem tot ce făcuse Casa după căderea Egiptului. Desjardins mai avea puţin şi mă transforma într-o insectă, iar gândul ăsta mă îngrozea.

În schimb, l-am privit în ochi. În acest moment, eram mai puternică decât el. *Mult* mai puternică. Şi i-am arătat-o.

— Mândria te-a distrus, i-am spus. Lăcomia şi egoismul şi toate astea. E greu să urmezi calea zeilor. Dar face parte din magie. N-o poţi anula pur şi simplu.

— Eşti beată de putere, a mârâit el. Zeii te-au posedat, aşa cum fac întotdeauna. În curând vei uita şi că eşti om. Vom lupta şi vă vom distruge.

Apoi s-a încruntat la Carter.

— Iar în ce te priveşte *pe tine*… ştiu ce-ar fi cerut Horus. Nu vei revendica niciodată tronul. Cu ultimele mele puteri…

— Las-o baltă, am spus.

Apoi m-am uitat la fratele meu.

— Ştii ce trebuie să facem?

Ne-am înţeles iară cuvinte. Am fost surprinsă ce uşor îl

pot citi. M-am gândit c-ar putea fi şi influenţa zeilor, dar apoi mi-am dat seama că eram o familie, familia Kane, frate şi soră. Şi Carter, Dumnezeu mi-e martor, era şi prietenul meu.

— Eşti sigură? m-a întrebat. Rămânem descoperiţi.

I-a aruncat o privire aspră lui Desjardins.

— Nu mai am timp de-o ultimă încăierare sănătoasă?

— Sunt sigură, Carter.

Am închis ochii şi m-am concentrat.

„Gândeşte-te bine“, mi-a spus Isis. „Ce am făcut până acum e doar o mică parte din puterea pe care o putem avea împreună.“

„Asta-i problema“, am zis. „Nu sunt pregătită. Trebuie să reuşesc singură, chiar dacă e mult mai greu.“

„Eşti înţeleaptă, pentru un muritor“, a spus Isis. „Prea bine.“

Imaginaţi-vă că renunţaţi la o avere în bani gheaţă. Imaginaţi-vă că aruncaţi cel mai frumos colier de diamante din lume. Să mă separ de Isis era şi mai greu, mult mai greu.

Dar nu era imposibil. „Îmi cunosc limitele“, spusese mama, şi acum înţelegeam cât fusese de înţeleaptă.

Am simţit cum mă părăseşte spiritul zeiţei. O parte a intrat în colierul meu, dar cea mai mare parte s-a îndreptat ca un abur spre Monumentul Washington, înapoi în Duat, de unde Isis urma să pornească… spre alte locuri. Spre o nouă gazdă? Nu eram sigură.

Când am deschis ochii, Carter stătea lângă mine, părând îndurerat, ţinându-şi în mâna amuleta cu Ochiul lui Horus.

Desjardins era atât de uimit, că pentru o clipă a uitat să vorbească engleza.

— *Ce n’est pas possible. On ne pourrait pas…*

— Ba putem, am spus. Am renunţat de bunăvoie la zeii noştii. Şi mai ai multe de învăţat despre ce e posibil.

Carter a aruncat sabia.

— Desjardins, eu nu caut să iau tronul. Nu dacă nu-l câştig singur, şi asta va dura ceva. O să deprindem calea zeilor. O să-i învăţăm şi pe alţii. Îţi poţi pierde vremea

încercând să ne distrugi sau ne poţi ajuta.

Sirenele se apropiau tot mai mult. Vedeam luminile vehiculelor de urgenţă venind din mai multe direcţii, înconjurând încet Parcul National Mall. Mai aveam doar câteva minute înainte să fim înconjuraţi.

Desjardins i-a privit pe magicienii din spatele lui, probabil gândindu-se pe ce sprijin se poate baza. Însoţitorii săi ne priveau cu respect. Unul chiar a început să mi se închine, apoi şi-a revenit.

Desjardins ar fi putut să ne distrugă de unul singur. Eram nişte simpli magicieni acum – nişte magicieni foarte obosiţi, fără nicio instruire propriu-zisă.

Nările lui Desjardins s-au umflat. Apoi m-a surprins, coborându-şi toiagul.

— Am avut parte de prea multă distrugere azi. Dar calea zeilor va rămâne închisă. Dacă mai încurcaţi vreodată socotelile Casei Vieţii…

A lăsat ameninţarea să plutească în aer. A lovit cu toiagul în pământ şi, cu o ultimă explozie de energie, cei patru magicieni s-au prefăcut în vânt şi duşi au fost.

Dintr-odată, am simţit epuizarea. Groaza legată de lucrurile prin care trecusem a început să se instaleze. Supravieţuiserăm, dar asta nu mă încălzea prea tare. Îmi era dor de părinţii mei. Îmi era tare dor. Nu mai eram o zeiţă. Eram o puştoaică normală şi-l mai aveam doar pe frate-meu.

Apoi Amos a scos un geamăt şi a încercat să se ridice. Străzile din jur erau blocate de maşini de poliţie şi de nişte camionete negre sinistre. Sirenele urlau. Un elicopter a trecut peste Potomac, apropiindu-se rapid. Dumnezeu ştie ce-or fi crezut muritorii de rând că s-a întâmplat la Monumentul Washington, dar nu voiam să apar la ştirile de seară.

— Carter, trebuie să plecăm de aici, am spus. Poţi invoca suficientă magie pentru a-l transforma pe Amos în ceva mic – într-un şoricel, poate? Îl putem duce în zbor.

A încuviinţat din cap, încă uluit.

— Dar tata… nu am…

S-a uitat în jur neputincios. Ştiam cum se simte. Piramida, tronul, sicriul de aur – toate dispăruseră. Ajunseserăm atât de departe pentru a-l salva pe tata şi apoi îl pierduserăm. În plus, prima prietenă a lui Carter zăcea la picioarele lui sub forma unei grămezi de cioburi de ceramică. Nici asta nu-l ajuta, mai mult ca sigur. (Carter susţine că nu era, de fapt, prietena lui. Hai să fim serioşi!)

Nu puteam rămâne acolo. Trebuia să fiu puternică pentru amândoi sau urma să ajungem la închisoare.

— Să începem cu începutul, i-am spus. Trebuie să-l punem pe Amos la adăpost.

— Unde? A întrebat Carter.

Nu mă puteam gândi decât la un singur loc.

41. Pentru moment, oprim înregistrarea

CARTER

Nu-mi vine să cred că Sadie mă lasă să am ultimul cuvânt. Se pare c-a învăţat ceva din experienţa trăită împreună. Au! Tocmai m-a lovit. Nu-i nimic.

Oricum, mă bucur că a povestit ea ultima parte. Cred c-a înţeles-o mai bine decât mine. Iar chestia cu Zia care nu era Zia şi cu tata care n-a fost salvat... a fost greu de gestionat.

Dacă e cineva care trebuie să se fi simţit mai prost decât mine, acela e Amos. Am avut suficientă magie cât să mă transform pe mine într-un şoim iar pe el într-un hamster (hei, eram grăbit!), dar la câţiva kilometri de Parcul National Mall a început să se zbată ca să se transforme înapoi. Sadie şi cu mine am fost nevoiţi să aterizăm undeva lângă o gară, unde Amos a revenit la forma umană şi s-a ghemuit, tremurând. Am încercat să vorbim cu el, dar nu era în stare să rostească o propoziţie întreagă.

În cele din urmă, l-am adus în gară. L-am lăsat să doarmă pe o bancă în timp ce Sadie şi cu mine ne-am încălzit şi ne-am uitat la ştiri.

Potrivit Canalului 5, Washingtonul era un oraş închis. Existau mărturii despre explozii şi lumini ciudate în jurul Monumentului Washington, dar tot ce ne arătau camerele de filmat era un pătrat mare de zăpadă topită pe trotuar, aşa că reportajul era plictisitor. Au venit experţi şi au vorbit despre terorism, dar în cele din urmă a devenit clar că nu s-a produs nicio stricăciune iremediabilă, ci au fost doar câteva lumini înfricoşătoare. După un timp, mass-media a început să speculeze cu privire la o furtună neobişnuită sau la apariţia, rar întâlnită în sud, a aurorei boreale. Într-o oră, autorităţile au deschis oraşul.

Mi-aş fi dorit s-o avem cu noi pe Bast, pentru că Amos nu era în stare să ne poarte de grijă; dar am reuşit să cumpărăm bilete până la New York pentru noi şi unchiul nostru „bolnav“.

Pe drum am dormit, strângând în mână amuleta lui Horus.

Am ajuns în Brooklyn la apus.

Am găsit conacul ars, lucru la care ne aşteptam, dar n-aveam unde altundeva să mergem. Am ştiut c-am făcut alegerea corectă când l-am condus pe Amos înăuntru şi am auzit binecunoscutul strigăt *„Agh! Agh!“.*

— Khufu! a strigat Sadie.

Babuinul s-a năpustit s-o îmbrăţişeze şi i s-a căţărat pe umeri. A căutat-o prin păr ca să vadă dacă nu i-a adus ceva gângănii gustoase. Apoi a sărit jos şi a apucat o minge de baschet pe jumătate topită. A mârâit spre mine insistent, arătând spre un coş improvizat pe care-l făcuse din nişte grinzi arse şi un coş de rufe. Era un gest de iertare, din câte mi-am dat seama. Mă iertase că nu mă pricep la jocul lui preferat şi se oferea să-mi dea lecţii. Am privit în jur şi mi-am dat seama că se străduise să facă curăţenie în maniera lui de babuin.

Scuturase de praf singura canapea rămasă, stivuise cutii de Cheerios în şemineu şi chiar pregătise un bol cu apă şi mâncare proaspătă pentru Brioşă, care dormea încovrigată pe o perniţă. În partea mai liberă a camerei, sub o bucată de acoperiş rămasă intactă, Khufu aranjase trei movile de perne şi aşternuturi – locuri de dormit pentru noi.

Mi s-a pus un nod în gât. Văzând cu câtă grijă se pregătise să ne primească, nu mi-am putut imagina un cadou de bun venit mai frumos.

— Khufu, am spus, eşti un babuin al naibii de grozav.

— *Agh!* mi-a răspuns, arătând spre mingea de baschet.

— Vrei să-mi dai o lecţie? am întrebat. Da, o merit. Lasă-ne doar două secunde ca să...

Dar mi-a pierit zâmbetul când l-am văzut pe Amos.

Se îndreptase spre statuia distrusă a lui Thoth. Capul de

ibis al zeului zăcea spart la picioarele lui. Avea braţele desprinse, iar tăbliţa şi peniţa erau pe jos, sparte. Amos se uita la zeul decapitat – patronul magicienilor – şi am bănuit ce gândea. „E un semn rău pentru întoarcerea acasă.“

— E în regulă, i-am spus. O reparăm noi cumva.

Dacă m-a auzit, n-a lăsat să se vadă. S-a îndreptat spre canapea şi s-a prăbuşit pe ea cu capul în mâini.

Sadie mi-a aruncat o privire neliniştită. Apoi, s-a uitat în jur la pereţii înnegriţi, la tavanele distruse şi la resturile carbonizate de mobilă.

— Ei bine, a spus, încercând să pară optimistă. Ce-ar fi să joc *eu* baschet cu Khufu şi tu să faci curat în casă?

Chiar şi cu ajutorul magiei, ne-a luat câteva săptămâni să punem casa în ordine, atât cât s-o facem locuibilă. Era greu fără ajutorul lui Isis şi al lui Horus, dar încă puteam apela la magie. Doar că trebuia să ne concentrăm mai tare şi ne lua mai mult timp. În fiecare zi mergeam la culcare simţindu-mă ca după douăsprezece ore de muncă grea; dar în cele din urmă am reparat pereţii şi tavanele şi am îndepărtat resturile până când mirosul de fum a dispărut. Am reuşit chiar să reparăm terasa şi piscina. L-am scos pe Amos afară ca să vadă cum băgăm în apă crocodilul de ceară, şi Filip al Macedoniei a prins viaţă.

Amos aproape c-a schiţat un zâmbet când a văzut asta. Apoi s-a cufundat într-un fotoliu de pe terasă, uitându-se cu privirea goală spre Manhattan.

Am început să mă întreb dacă va mai fi vreodată la fel. Slăbise prea mult. Era tras la faţă. Cea mai mare parte a timpului umbla în halat de baie şi nu-şi bătea capul să se pieptene.

— A fost luat în stăpânire de Set, mi-a spus Sadie într-o dimineaţă, când i-am zis ce îngrijorat eram. Îţi dai seama cât e de *tulburător* pentru el? Voinţa i-a fost frântă. Se îndoieşte de el însuşi şi… Ce să zic, s-ar putea să dureze mult…

Am încercat să uităm de noi muncind. Am reparat statuia lui Thoth şi am refăcut mai mulţi *shabti* sparţi din bibliotecă. Eram mai bun la munca brută – să mut blocuri

de piatră sau să fixez grinzile la loc. Sadie era mai bună la detalii fine, cum ar fi să repare sigiliile hieroglifice de pe uşi. La un moment dat m-a impresionat cu adevărat când şi-a imaginat cum arătase dormitorul ei şi a rostit vraja de legare *hi-nehm.* Piesele de mobilier au zburat din moloz, s-au grupat şi *bum!* — camera s-a refăcut cât ai bate din palme. Desigur, Sadie a rămas leşinată vreo douăsprezece ore după aceea, dar oricum… a fost grozav. Încet dar sigur, conacul începea să fie căminul nostru.

Noaptea dormeam cu capul pe o tetieră vrăjită, care aproape că reuşea să-mi ţină *ba*-ul în frâu; dar uneori mai aveam viziuni stranii – piramida roşie, şarpele de pe cer sau chipul tatălui meu prizonier în sicriul lui Set. Odată mi s-a părut c-aud vocea Ziei care încerca să-mi spună ceva de undeva, de departe, dar n-am înţeles ce spunea.

Sadie şi cu mine ne ţineam amuletele închise într-o cutie din bibliotecă. În fiecare dimineaţă mă strecuram să văd dacă mai sunt acolo. Le găseam strălucind, calde la atingere, şi eram tentat, *foarte* tentat, să-mi pun Ochiul lui Horus. Dar ştiam că nu pot face asta. Puterea dădea o prea mare dependenţă, era prea periculoasă. Reuşisem cândva să menţin un echilibru cu Horus, în împrejurări extreme, dar ştiam c-aş fi fost copleşit cu uşurinţă dacă aş fi încercat din nou. Trebuia să mă instruiesc, să devin un magician mai puternic, înainte de-a fi gata să intru în contact cu o putere atât de mare.

Într-o seară, am avut un musafir la cină. Amos se dusese la culcare devreme, ca de obicei. Khufu era înăuntru şi se uita la ESPN cu Brioşă pe genunchi. Sadie şi cu mine stăteam epuizaţi pe terasă, cu faţa spre râu. Filip al Macedoniei plutea liniştit în piscină. Noaptea era liniştită, cu excepţia zumzetului oraşului.

Nici nu ştiu cum s-a întâmplat: eram singuri, şi în secunda următoare a apărut un tip care stătea pe balustradă. Era suplu şi înalt, cu părul ciufulit şi tenul palid, cu hainele complet negre de parcă ar fi jefuit un preot sau ceva de genul ăsta. Avea probabil în jur de şaisprezece ani şi, chiar dacă nu-i mai văzusem niciodată

chipul, aveam senzaţia ciudată că îl cunoşteam.

Sadie s-a ridicat cu o asemenea viteză, că şi-a răsturnat supa de mazăre – care arată destul de scârbos şi în farfurie, darămite pe masă. Greţos.

— Anubis! a izbucnit ea.

Anubis? Am crezut că glumeşte, pentru că tipul nu semăna nicidecum cu zeul cu cap de şacal salivând pe care-l văzusem pe Tărâmul Morţilor. A făcut un pas înainte şi mâna mi s-a îndreptat spre baghetă.

— Sadie! a spus el. Carter! Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

— Sigur, a spus Sadie, cu vocea niţel gâtuită.

— Stai puţin, am spus. Unde mergem?

Anubis a făcut un semn în spate şi în aer s-a căscat o uşă – un dreptunghi negru ca smoala.

— Cineva doreşte să vă vadă.

Sadie l-a luat mâna şi a păşit în întuneric, aşa că n-am avut de ales şi i-am urmat.

Sala Judecăţii fusese reamenajată. Scările de aur încă dominau încăperea, dar fuseseră reparate. Stâlpii negri de pe toate cele patru laturi continuau să se piardă în beznă. Dar acum vedeam şi eu ciudata imagine suprapusă – holograma din lumea reală –, care nu mai era un cimitir aşa cum o descrisese Sadie. Era o cameră de zi albă cu tavane înalte şi ferestre imense. Nişte uși duble dădeau spre o terasă cu vedere spre ocean.

Am rămas fără cuvinte. M-am uitat la Sadie şi, judecând după uimirea de pe faţa ei, am bănuit că recunoscuse şi ea locul: era casa noastră din Los Angeles, de pe coastele cu vedere spre Pacific – ultimul loc unde fuseserăm o familie.

— Sala Judecăţii e foarte intuitivă, a rostit o voce cunoscută. Reacţionează la amintiri puternice.

Abia atunci am observat că tronul nu mai era gol. Pe el, cu Ammit încovrigată la picioare, şedea tatăl nostru.

Am vrut să alerg spre el, dar ceva m-a reţinut. Arăta la fel ca înainte în multe privinţe – haina lungă maronie, costumul boţit şi ghetele prăfuite, capul proaspăt ras şi

barba aranjată. Ochii îi străluceau ca atunci când era mândru de mine.

Dar forma lui pâlpâia, având o lumină ciudată. La fel ca încăperea în care eram, mi-am dat eu seama, şi el trăia în două lumi. M-am concentrat tare şi am putut vedea la un nivel mai profund al Duatului.

Tata era şi acolo, dar mai înalt şi mai puternic, cu hainele şi bijuteriile unui faraon egiptean. Avea pielea de un albastru-închis, ca adâncul oceanului.

Anubis s-a îndreptat spre tata şi s-a oprit lângă el, dar Sadie şi cu mine eram puţin mai precauţi.

— Hai, apropiaţi-vă, a spus tata. Nu muşcă.

Ammit Devoratoarea a mormăit când ne-am apropiat, dar tata a mângâiat-o pe capul de crocodil şi i-a spus să înceteze.

— Sunt copii mei, Ammit. Poartă-te frumos.

— T-tată? m-am bâlbâit eu.

Ca să fie clar: deşi trecuseră câteva săptămâni de la lupta cu Set şi deşi fusesem ocupat cu reconstruirea conacului în tot acest timp, nu încetasem să mă gândesc la tata niciun moment. De câte ori vedeam o imagine în bibliotecă, îmi aminteam de poveştile pe care mi le spunea. Îmi ţineam hainele într-o valiză în dulapul din dormitor deoarece nu puteam suporta gândul că perioada în care călătoream împreună se încheiase. Îmi lipsea atât de tare, că uneori mă întorceam să-i spun ceva înainte să-mi dau seama că nu mai era acolo. Cu toate acestea, şi cu toate emoţiile ce mă copleşeau, n-am găsit altceva de zis decât:

— Eşti albastru.

Râsul tatei era atât de normal, atât de *al lui,* că tensiunea s-a risipit. Hohotul a răsunat în întreaga sală, până şi Anubis schiţând un zâmbet.

— Face parte din fişa postului, a spus tata.

— Îmi pare rău că nu v-am adus aici mai devreme, dar lucrurile au fost…

S-a uitat la Anubis căutând cuvântul potrivit.

— Complicate, a sugerat Anubis.

— Complicate. Am vrut să vă spun amândurora cât sunt

de mândru de voi, cât de mult vă datorează zeii.

— Stai! a spus Sadie.

A pornit apăsat spre tron. Ammit a mârâit spre ea, dar Sadie a mârâit şi ea înapoi, ceea ce a zăpăcit fiinţa monstruoasă, care a tăcut.

— Ce *eşti* tu? a întrebat ea. Tatăl meu? Osiris? Măcar eşti viu?

Tata l-a privit pe Anubis.

— Ce ţi-am spus eu despre ea? Că-i mai aprigă decât Ammit, asta ţi-am spus.

— Nu era nevoie să-mi spui.

Anubis avea un aer grav.

— Am învăţat să mă tem de limba aia ascuţită.

Sadie a părut indignată.

— Poftim?

— Ca să-ţi răspund la întrebare, a zis tata, sunt atât Osiris, cât şi Julius Kane. Sunt în acelaşi timp viu şi mort, deşi termenul *reciclat* ar fi mai aproape de adevăr. Osiris e zeul morţilor şi zeul noii vieţi. Pentru a-l readuce pe acest tron...

— A trebuit să mori, am spus. Ai ştiut de la început. *Intenţionat* l-ai găzduit pe Osiris, ştiind că vei muri.

Tremuram de furie. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă deranja, dar nu-mi venea să cred ce făcuse tata.

— La asta te-ai referit atunci când ai spus că o să pui lucrurile la punct?

Expresia tatei nu s-a schimbat. Încă mă privea cu mândrie şi chiar cu *bucurie,* de parcă era încântat de tot ce făceam – chiar şi de strigătele mele. Era enervant.

— Mi-a fost dor de tine, Carter, a spus. Nici nu-ţi pot spune cât de tare. Dar am făcut alegerea corectă. Noi *toţi.* Dacă m-ai fi salvat în lumea de sus, am fi pierdut totul. Pentru prima dată după mii de ani, datorită ţie avem şansa să renaştem, avem şansa să punem capăt haosului.

— Sunt convins că mai exista şi-o altă cale, am spus. Ai fi putut să lupţi ca un muritor, fără să... fără să...

— Carter, când Osiris trăia, a fost rege. Dar când a murit...

— A devenit de o mie de ori mai puternic, am spus, amintindu-mi povestea pe care tata obişnuia să mi-o spună.

Tata a încuviinţat.

— Duat e fundamentul lumii reale. Dacă aici există haos, acesta se reverberează în lumea de sus. Faptul că l-am ajutat pe Osiris să revină pe tron a fost un prim pas, unul de o mie de ori mai important decât orice altceva aş fi putut face în lumea de sus – exceptând faptul de a-ţi fi tată.

Ochii mă usturau. Înţelegeam ce spune, dar nu-mi plăcea. Sadie părea şi mai furioasă decât mine, dar ea îi arunca priviri crunte lui Anubis.

— Limbă ascuţită? l-a întrebat ea.

Tata şi-a dres glasul.

— Copii, am făcut alegerea aceasta şi dintr-un alt motiv, după cum probabil ghiciţi.

A întins mâna şi o femeie într-o rochie neagră a apărut lângă el. Avea părul auriu, ochii albaştri inteligenţi şi o faţă ce-mi părea cunoscută. Semăna cu Sadie.

— Mamă! am spus.

Se uita uimită când la mine, când la Sadie, de parcă *noi* am fi fost nişte fantome.

— Julius mi-a spus ce mult aţi crescut, dar nu mi-a venit să cred. Carter, sunt sigură că te razi…

— Mamă!

— Şi că ieşi cu fete…

— Mamă!

Aţi observat vreodată cum părinţii pot să fie cei mai minunaţi oameni din lume şi după trei secunde să te facă de râsul tuturor?

Mi-a zâmbit şi a trebuit să mă lupt cu vreo douăzeci de sentimente diferite deodată. Petrecusem ani de zile visând să fiu din nou alături de părinţi în casa noastră din L.A. Dar nu aşa: nu cu o casă care era doar o închipuire, cu o mamă-spirit şi un tată… reciclat. Aveam senzaţia că-mi fuge lumea de sub picioare, prefăcându-se în nisip.

— Nu ne puteam întoarce la ce-a fost, Carter, a zis mama de parcă mi-ar fi citit gândurile. Dar nimic nu se pierde, nici chiar în moarte. Îţi aminteşti de legea

conservării?

Trecuseră şase ani de când stătuserăm împreună în camera de zi – în *această* cameră de zi, şi ea îmi citise legile fizicii aşa cum părinţii le citesc copiilor poveşti înainte de culcare. Dar îmi aduceam aminte.

— Energia şi materia nu pot fi create sau distruse.

— Doar schimbate, a adăugat mama. Şi, uneori, se schimbă în bine.

A luat mâna tatei şi a trebuit să recunosc – albaştri şi fantomatici sau nu – că păreau fericiţi.

— Mamă!

Sadie a înghiţit în sec. De data asta nu era concentrată asupra lui Anubis.

— Chiar ai… a fost…

— Da, fata mea cea curajoasă. Gândurile mi s-au amestecat cu ale tale. Sunt atât de mândră de tine! Şi, datorită lui Isis, am senzaţia că şi eu te cunosc.

S-a aplecat în faţă şi a zâmbit conspirativ.

— Şi mie-mi plac caramelele cu ciocolată, deşi bunica ta n-a fost niciodată de acord să avem dulciuri în casă.

Sadie a zâmbit uşurată.

— Ştiu! E ceva de groază.

Aveam impresia că vor sta la palavre cu orele, dar chiar în acel moment în Sala Judecăţii s-a auzit un huruit. Tata s-a uitat la ceas, ceea ce m-a făcut să mă întreb pe ce fus orar era situat Tărâmul Morţilor.

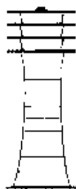
— Ar trebui să încheiem, a zis el. Ceilalţi vă aşteaptă.

— Ceilalţi? am întrebat.

— Un cadou înainte de plecare.

Tata i-a făcut semn cu capul mamei.

Ea a înaintat şi mi-a dat un pachet cât palma înfăşurat în pânză neagră. Sadie m-a ajutat s-o desfac şi înăuntru era o amuletă nouă – care arăta ca o coloană sau un trunchi de copac sau…

— E o şiră a spinării? a întrebat Sadie.

— Se numeşte *djed,* a răspuns tata. E simbolul meu – şira spinării lui Osiris.

— Câh, a murmurat Sadie.

Mama a râs.

— E cam ciudată, dar sincer vorbind, e un simbol puternic. Întruchipează stabilitatea, rezistenţa…

— Coloana vertebrală? am întrebat.

— Literalmente.

Mama m-a privit aprobator, şi din nou am avut senzaţia aceea ireală că-mi fuge pământul de sub picioare. Nu-mi venea să cred că mă aflu aici, stând la poveşti cu părinţii mei parţial morţi.

Mama mi-a strâns palmele peste amuletă. Atingerea ei era caldă precum cea a unei persoane vii.

— *Djed* mai întruchipează şi puterea lui Osiris – a vieţii renăscute din cenuşa morţii. Exact de aşa ceva o să ai nevoie dacă va fi să trezeşti în alţii sângele faraonilor şi să reconstruieşti Casa Vieţii.

— Celor din Casă n-o să le placă, a intervenit Sadie.

— Nu, a spus mama veselă. Sunt convinsă că n-o să le placă.

Sala Judecăţii a huruit din nou.

— E timpul, a spus tata. Ne mai întâlnim, copii! Dar până atunci, aveţi grijă.

— Atenţie la duşmani! a adăugat mama.

— Şi transmiteţi-i lui Amos…

Vocea tatei s-a frânt nesigură.

— Amintiţi-i fratelui meu că egiptenii cred în puterea răsăritului. Ei cred că în fiecare dimineaţă e începutul unei noi lumi, nu doar al unei noi zile.

Înainte să-mi dau seama ce înseamnă asta, Sala

Judecăţii a dispărut şi am rămas cu Anubis în beznă.

— O să vă arăt calea, a spus Anubis. E de datoria mea.

Ne-a condus într-un loc întunecos care nu părea diferit de celelalte. Dar când a împins cu mâna, s-a deschis o uşă. Intrarea strălucea în lumina zilei.

Anubis mi-a făcut o plecăciune. Apoi s-a uitat la Sadie cu o licărire poznaşă în ochi.

— A fost… stimulator.

Sadie a roşit şi-a îndreptat spre el un deget acuzator.

— N-am terminat, domnule. Mă aştept să ai grijă de părinţii mei. Iar data viitoare când mai vin pe Tărâmul Morţilor, noi doi o să stăm de vorbă.

Lui Anubis i-a apărut un zâmbet în colţul gurii.

— De-abia aştept.

Am trecut de uşă şi am ajuns în palatul zeilor. Arăta exact aşa cum îl descrisese Sadie din viziunile sale: coloane de piatră înalte, vase pline cu foc, o podea de marmură lustruită şi, în mijlocul camerei, un tron auriu-roşcat. Peste tot în jurul nostru se adunaseră zei. Unii erau doar fascicule de lumină şi foc. Alţii erau imagini neclare care se schimbau din animal în om. I-am recunoscut pe câţiva: Thoth s-a arătat ca imaginea pâlpâitoare a unui tip cu părul vâlvoi, în halat de laborant, înainte de-a se preface într-un nor de gaz verzui; Hathor, zeiţa cu cap de vacă, m-a privit nedumerită, de parcă m-ar fi recunoscut oarecum de la incidentul cu Salsa Magic. M-am uitat după Bast, dar am fost dezamăgit. Nu părea să fie în mulţime. De fapt, pe cei mai mulţi zei nu-i recunoşteam.

— La ce-am dat naştere? a murmurat Sadie.

Am înţeles ce voia să spună. Sala tronului era plină de sute de zei, importanţi şi mai puţin importanţi, care zburau prin palat, luau forme noi, străluceau de atâta putere. O întreagă armată supranaturală… şi toţi păreau să se uite la noi.

Din fericire, doi vechi prieteni se aflau lângă tron. Horus purta armură completă de război şi avea alături o sabie *khopesh.*

Ochii lui conturaţi cu *kohl* – unul auriu, unul argintiu –

erau mai pătrunzători ca niciodată. Alături de el se afla Isis, într-o rochie albă lucitoare, cu aripi de lumină.

— Bine aţi venit, a spus Horus.

— Ăăă… salut, am răspuns.

— E un mare vorbitor, a murmurat Isis, făcând-o pe Sadie să pufnească.

Horus a făcut un semn către tron.

— Ştiu ce gândeşti, Carter, deci cred că ştiu ce vei spune. Dar… trebuie să te mai întreb o dată. Mi te alături? Am putea stăpâni pământul şi cerurile. Ma'at-ul are nevoie de un conducător.

— Da, aşa am auzit.

— Aş fi mai puternic cu tine ca gazdă. N-ai văzut mai nimic din ce poate face magia de luptă. Am putea face lucruri măreţe, şi *este* destinul tău să conduci Casa Vieţii. Ai putea fi un rege cu două tronuri.

M-am uitat la Sadie, dar ea s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Nu te uita la mine. Mi se pare o idee îngrozitoare.

Horus s-a încruntat la ea, dar eram de acord cu Sadie, ăsta-i adevărul. Toţi zeii ăştia care aşteptau indicaţii, toţi magicienii ăştia care ne urau – mi se înmuiau genunchii la gândul că le-aş putea fi stăpân.

— Poate într-o zi, am spus. Mult mai încolo.

Horus a oftat.

— Cinci mii de ani şi tot nu-i înţeleg pe muritori. Dar… aşa să fie.

A urcat pe tron şi s-a uitat în jur la zeii adunaţi.

— Eu, Horus, fiul lui Osiris, revendic tronul cerurilor ca fiind dreptul meu din naştere! a strigat el. Ce-a fost odată al meu va fi din nou al meu. Se împotriveşte cineva?

Zeii pâlpâiau şi străluceau. Câţiva s-au încruntat. Unul a mormăit ceva ce suna ca „brânză“, deşi poate că doar mi s-a părut. L-am zărit cu coada ochiului pe Sobek, sau poate un alt zeu-crocodil, mârâind în umbră. Dar nimeni nu s-a împotrivit.

Horus s-a aşezat pe tron. Isis i-a adus un sceptru şi un bici – cele două însemne ale unui faraon. Şi le-a încrucişat

pe piept şi toţii zeii i s-au închinat.

Când s-au ridicat, Isis a păşit spre noi.

— Carter şi Sadie Kane, aţi făcut multe pentru a reface Ma'at-ul. Zeii trebuie să-şi adune puterile şi voi ne-aţi dat ceva timp, deşi nu ştim cât de mult. Apophis nu va rămâne închis pentru totdeauna.

— Mi-ar plăcea să fie câteva sute de ani, a spus Sadie.

Isis a zâmbit.

— Orice va fi, astăzi sunteți eroi. Zeii vă sunt datori şi noi ne luăm datoriile în serios.

Horus s-a ridicat de pe tron. Mi-a făcut cu ochiul şi a îngenuncheat în faţa noastră. Ceilalţi zei s-au foit stânjeniţi, dar apoi i-au urmat exemplul. Chiar şi zeii în formă de foc si-au domolit flăcările.

Probabil că păream foarte uimit, căci Horus a început să râdă după ce s-a ridicat.

— Arăţi ca atunci când Zia ţi-a spus…

— Da, am putea sări peste partea asta? am zis repede.

Există dezavantaje serioase dacă-i permiţi unui zeu să-ţi pătrundă în minte.

— Mergeţi în pace, Carter şi Sadie, a spus Horus. Veţi găsi darul nostru mâine dimineaţă.

— Un dar? am întrebat neliniştit, pentru că dacă mai primeam o amuletă magică aş fi făcut o criză.

— Veţi vedea, ne-a promis Isis. Vom fi cu ochii pe voi şi vom aştepta.

— De-asta mi-e şi frică, a spus Sadie.

Isis şi-a fluturat mâna şi, brusc, eram din nou pe terasa conacului ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sadie s-a întors melancolică spre mine.

— Provocator.

Am întins mâna. Amuleta *djed* era strălucitoare şi caldă în învelişul ei de pânză.

— Ai idee ce face chestia asta?

Sadie a clipit.

— Hmm? O, nu-mi pasă. Tu cum l-ai văzut pe Anubis?

— Cum l-am… ca pe-un tip. Ce-i cu asta?

— Un tip bine sau un tip cu cap de câine salivând?

— Cred că… nu era cu cap de câine.

— Am ştiut eu!

Sadie şi-a îndreptat degetul spre mine de parcă ar fi câştigat o dispută.

— Arată bine. Ştiam eu!

Şi, cu un zâmbet ridicol, s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în casă.

După cum probabil am mai spus, soră-mea e mai ciudată.

A doua zi, am primit darul zeilor.

Când ne-am trezit, conacul fusese complet reparat până la cel mai mic detaliu. Terminaseră tot ce nu reuşiserăm noi – şi asta ne-ar mai fi luat probabil o lună de muncă.

Primul lucru pe care l-am observat au fost hainele noi din dulap şi, după o scurtă ezitare, m-am îmbrăcat cu ele. Am coborât la parter şi i-am găsit pe Khufu şi Sadie dansând în Marea Sală refăcută. Khufu avea un tricou nou cu Lakers şi o minge nouă de baschet. Măturile şi mopurile magice erau ocupate cu curăţenia. Sadie m-a privit şi mi-a zâmbit, după care pe faţă i s-a întipărit surpriza.

— Carter, ce… ce *porţi*?

Am coborât scările şi mai sigur pe mine. Dulapul îmi oferise mai multe variante în dimineaţa asta, nu doar haine de pânză. Vechile haine erau acolo, proaspăt curăţate – o cămaşă cu nasturi, pantaloni kaki apretaţi, mocasini. Dar avusesem şi o a treia variantă, pe care-o şi alesesem: pantofi de sport Reebok, blugi, un tricou şi un hanorac.

— Sunt ăăă… din bumbac, am spus. Sunt bune pentru magie. Tata ar considera probabil că arăt ca un gangster…

Am fost convins că Sadie o să mă tachineze, dar am încercat să i-o iau înainte. A studiat cu atenţie fiecare detaliu al ţinutei mele.

Apoi a râs, încântată la maximum.

— E genial, Carter. Arăţi aproape ca un adolescent obişnuit! Iar *tata* ar considera…

Mi-a tras gluga peste cap.

— Tata ar considera că arăţi ca un magician impecabil,

pentru că asta şi eşti. Acum, haide! Ne aşteaptă micul dejun în curte.

Când să ne apucăm de mâncat, a apărut Amos, iar ţinuta lui era şi mai surprinzătoare decât a mea. Purta un costum nou ciocolatiu, cu un palton asortat şi pălărie. Pantofii îi erau lustruiţi, la fel şi ochelarii rotunzi, iar în păr avea împletite mărgele de chihlimbar. Sadie şi cu mine ne-am holbat la el.

— Ce-i? a întrebat.

— Nimic, am răspuns amândoi deodată.

Sadie s-a uitat la mine şi a schiţat un „Dumnezeule!“ pe muteşte, apoi s-a întors la cârnaţi şi la ouă. Eu m-am repezit la clătite. Filip se bălăcea fericit în piscină.

Amos s-a aşezat cu noi la masă. A pocnit din degete şi ceaşca i s-a umplut cu cafea ca prin minune. Am ridicat din sprâncene. Nu mai folosise magia după Zilele Demonilor.

— Cred că o să plec o vreme, ne-a anunţat el. În Prima Nomă.

Sadie şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Eşti sigur că-i o idee bună? l-am întrebat.

Amos a sorbit din cafea. S-a uitat peste East River de parcă ar fi putut vedea până în Washington, D.C.

— Acolo sunt cei mai buni magicieni vindecători. N-o să refuze pe cineva care caută ajutor – chiar dacă-i vorba de mine. Cred că... Cred c-ar trebui să încerc.

Vocea îi era fragilă, de parcă stătea să se rupă în orice moment. Totuşi, nu mai vorbise atâta de săptămâni bune.

— Cred că-i o idee genială, l-a susţinut Sadie. Vom avea noi grijă de casă, nu-i aşa, Carter?

— Da, am spus. Absolut.

— S-ar putea să lipsesc o vreme, a zis Amos. Simţiţi-vă ca acasă. Doar *este* şi casa voastră.

A ezitat, căutându-şi parcă cu grijă cuvintele.

— Cred că, probabil, ar trebui să începeţi recrutarea. În lume sunt mulţi puşti cu sânge de faraon. Majoritatea nu ştiu ce sunt. Ce-aţi spus în Washington despre redescoperirea căii zeilor s-ar putea să fie singura noastră șansă.

Sadie s-a ridicat şi l-a sărutat pe Amos pe frunte.

— Lasă pe noi, unchiule. Am un plan.

— Asta, am spus, nu sună prea bine.

Amos a schițat un zâmbet. I-a strâns mâna lui Sadie, apoi s-a ridicat şi mi-a ciufulit părul în timp ce intra în casă.

Am mușcat dintr-o clătită întrebându-mă de ce mă simt trist şi puţin incomplet într-o dimineaţă atât de frumoasă. Cu cât lucrurile păreau să meargă mai bine, cu atât cele care lipseau erau mai dureroase.

Sadie se juca cu furculiţa în omletă.

— Cred c-ar fi egoist să avem pretenţii mai mari.

Am privit-o şi am înţeles că ne gândeam la acelaşi lucru. Când zeii vorbiseră de cadou… Ei bine, poţi spera la multe lucruri, dar, după cum spunea Sadie, nu poţi fi lacom.

— Ne va fi greu să călătorim dacă vom merge să recrutăm, am spus cu precauţie. Doi minori neînsoţiţi…

Sadie a încuviinţat din cap.

— Fără Amos. Fără un adult responsabil. Nu cred că-l putem lua în considerare pe Khufu.

Atunci zeii ne-au oferit şi restul cadoului.

O voce din pragul uşii a spus:

— Se pare că aveţi un post liber.

M-am întors şi am simţit că mi se ridică de pe umeri o povară imensă. Rezemată de uşă, într-o salopetă din piele de leopard, era o doamnă cu păr negru, ochi galbeni şi două cuţite imense.

— Bast! a strigat Sadie.

Zeiţa-pisică ne-a zâmbit jucăuş de parcă ar fi mirosit deja încurcăturile în care-o să intrăm.

— A cerut cineva un însoţitor?

Câteva zile mai târziu, Sadie a avut o conversaţie telefonică lungă cu mamaie şi tataie Faust de la Londra. Nu m-au cerut la telefon şi n-am ascultat convorbirea. Când Sadie a revenit în Marea Sală, avea privirea pierdută. Mă temeam – mă temeam *foarte* tare – că îi e dor de Londra.

— Ei bine? am întrebat fără tragere de inimă.

— Le-am spus că suntem bine, mi-a replicat ea. Mi-au spus că poliţia nu i-a mai deranjat în legătură cu explozia de la British Museum. Se pare că Piatra de la Rosetta a apărut din nou, intactă.

— Ca prin minune, am spus.

Sadie a zâmbit cu un aer superior.

— Poliţia a hotărât că probabil a fost vorba de o explozie de gaz, de un accident. Tata nu mai e suspect, şi nici noi. Ziceau că m-aş putea întoarce acasă, la Londra. Semestrul de primăvară începe în câteva săptămâni. Colegele mele Liz şi Emma au întrebat de mine.

Nu se auzea decât cum trosneşte focul în şemineu. Marea Sală mi s-a părut dintr-odată mai mare, mai goală.

În cele din urmă, i-am zis:

— Ce le-ai răspuns?

Sadie a ridicat o sprânceană.

— Dumnezeule, tare greu mai eşti de cap câteodată. Tu ce crezi?

— Ah!

Parcă aveam nisip pe limbă.

— Cred c-abia aştepţi să-ţi revezi vechii prieteni şi să stai din nou în camera ta şi…

Sadie mi-a tras un pumn în braţ.

— Carter! Le-am spus că nu mă pot întoarce acasă, pentru că *sunt* deja acasă. Locul meu e aici. Mulţumită Duatului, îmi pot vedea prietenii ori de câte ori vreau. În plus, tu ai fi pierdut fără mine.

Probabil c-am afişat un rânjet prostesc, pentru că Sadie mi-a spus să-mi şterg expresia tâmpă de pe faţă – însă părea încântată. Ştia, cred, că are şi ea dreptate măcar o dată. Aş fi fost pierdut fără ea. [Da, Sadie, nici mie nu-mi vine să cred c-am zis asta.]

Tocmai când lucrurile intrau într-o rutină liniştită, Sadie şi cu mine am pornit în noua noastră misiune. Destinaţia noastră era o şcoală care-i apăruse lui Sadie într-un vis. N-o să vă spun care şcoală, dar Bast a avut mult de condus

ca să ajungem acolo. Caseta asta am înregistrat-o pe drum. Forţele haosului au încercat să ne oprească de multe ori. Am auzit câteva zvonuri cum că duşmanii noştri au început să-i vâneze pe ceilalţi descendenţi ai faraonilor, încercând să ne zădărnicească planurile.

Am ajuns la şcoală cu o zi înainte de începerea semestrului de primăvară. Holurile erau pustii şi ne-a fost uşor să ne strecurăm înăuntru. Sadie şi cu mine am ales un dulap de vestiar la întâmplare, şi ea mi-a spus să fixez combinaţia de cifre. Am invocat magia şi am amestecat numerele: 13/32/33. De ce-ai schimba o formulă atât de bună?

Sadie a rostit o vrajă şi dulapul de vestiar a început să strălucească. Apoi, a pus pachetul înăuntru şi a închis uşa.

— Eşti sigură? am întrebat-o.

A încuviinţat din cap.

— Dulapul este parţial în Duat. Va păstra amuleta, până va fi deschis de persoana potrivită.

— Dar dacă *djed*-ul cade în mâinile cui nu trebuie…

— Asta nu se va întâmpla, m-a asigurat ea. Sângele faraonilor e puternic. Amuleta va fi găsită de puştii potriviţi. Dacă-şi dau seama cum pot s-o folosească, puterile lor se vor trezi. Trebuie să avem încredere că zeii îi vor conduce spre Brooklyn.

— Dar n-o să ştim cum să-i instruim, am zis. Nimeni n-a studiat calea zeilor timp de două mii de ani.

— Ne vom descurca, a spus Sadie. N-avem încotro.

— Asta dacă nu ne vine de hac Apophis, am spus eu. Sau Desjardins şi Casa Vieţii. Sau dacă Set nu-şi încalcă promisiunea. Sau dacă mii de alte lucruri merg prost.

— Da, a spus Sadie zâmbind. O să fie distractiv, nu-i aşa?

Am încuiat dulapul şi-am plecat.

Acum suntem din nou în cea de-a Douăzeci şi Una Nomă, din Brooklyn. Vom trimite înregistrarea asta câtorva oameni aleşi pe sprânceană, ca să vedem dacă nu poate fi cumva publicată. Sadie crede în destin. Dacă povestea cade în mâinile tale, probabil există un motiv

întemeiat. Caută *djed*-ul. Nu durează mult să-ţi reînvie puterea. Apoi, totul e să înveţi să-ţi foloseşti puterea fără să mori.

După cum spuneam la început: povestea nu s-a încheiat încă. Părinţii ne-au promis că ne vom revedea, aşa încât ştiu că va trebui să ne întoarcem pe Tărâmul Morţilor odată şi-odată, ceea ce cred că-i convine lui Sadie, având în vedere că Anubis e acolo.

Şi Zia e acolo, pe undeva – adevărata Zia. Am de gând s-o găsesc.

Cel mai important e că haosul sporeşte. Apophis prinde puteri. Asta înseamnă că şi noi trebuie să prindem puteri – zei şi oameni, uniţi ca odinioară. E singura şansă ca lumea să nu fie distrusă.

Aşa că familia Kane are mult de lucru. Şi tu, de asemenea.

Poate vei vrea să urmezi calea lui Horus sau a lui Isis, Thoth sau Anubis, sau chiar a lui Bast. Habar n-am. Dar, indiferent ce decizie iei, Casa Vieţii are nevoie de sânge proaspăt ca să supravieţuiască.

Suntem Carter şi Sadie şi încheiem această înregistrare.

Vino în Brooklyn. Te aşteptăm.

NOTA AUTORULUI

O mare parte din această poveste se bazează pe fapte reale, ceea ce mă face să cred că Sadie şi Carter, cei doi povestitori, fie au făcut o cercetare serioasă… fie spun adevărul.

Casa Vieţii a existat cu adevărat şi a fost o parte importantă a societăţii egiptene timp de multe milenii. Dacă mai există sau nu şi în zilele noastre – asta nu vă pot spune. Dar e de netăgăduit că magicienii egipteni au fost renumiţi în întreaga lume antică şi multe dintre vrăjile pe care se presupune că le puteau face sunt exact aşa cum au fost descrise în această poveste.

Modul în care povestitorii au descris magia egipteană este, de asemenea, susţinut de dovezi arheologice. Shabti, *baghete curbate şi cutii de magicieni au supravieţuit şi pot fi văzute în multe muzee. Toate artefactele şi monumentele pe care Sadie şi Carter le-au pomenit există cu-adevărat – exceptând, probabil, piramida roşie. Există o „Piramidă Roşie“ la Gizeh, dar e numită aşa doar pentru că pietrele originale în care era îmbrăcată au fost înlăturate, lăsând la vedere blocurile de granit roz de dedesubt. De fapt, proprietarul piramidei, Senefru, ar fi îngrozit să afle că piramida lui e acum roşie, culoarea lui Set.*

În ceea ce priveşte piramida roşie magică menţionată în poveste, nu putem decât să sperăm c-a fost distrusă.

Dacă voi mai ajunge în posesia altor înregistrări, voi transmite informaţiile mai departe. Până atunci, nu putem decât să sperăm că prezicerile lui Carter şi Sadie în ceea ce priveşte sporirea haosului sunt eronate…